

„O SAGA SUPERBĂ, CARE TE BÂNTUIE
LĂȘANDU-TE COMPLET LIPSIT DE PUTERI.“

LAUREN KATE

A woman with long blonde hair, wearing a white sleeveless top and a long white skirt, stands in profile on the left side of the cover. She holds a glowing yellow lantern in her right hand, which illuminates the scene. The background is a vibrant, swirling cosmic space with galaxies, nebulae, and star trails in shades of purple, blue, green, and orange. The overall mood is magical and ethereal.

REGATUL UMBRELOR

SERIA PREDESTINAȚI

JOSEPHINE ANGELINI

Josephine Angelini

Regatul umbrelor

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ANGELINI, JOSEPHINE

Regatul umbrelor / Josephine Angelini; trad.: Meropi Papagheorghe, Monica Laura Cibotariu și Lingua Connexion.

București: Editura RAO, 2015

ISBN 978-606-609-767-3

I.Papagheorghe, Meropi (trad.)

II.Cibotariu, Monica Laura (trad.)

JOSEPHINE ANGELINI

Dreamless

Copyright © Josephine Angelini, 2012

Traducere din limba engleză

Meropi Papagheorghe,

Monica Laura Cibotariu și Lingua Connexion

© RAO, 2015

Pentru versiunea în limba română

2015

ISBN 978-606-609-767-3

Sotului meu, cu toată dragostea

PROLOG

Luni dimineața nu s-au ținut orele. Pana de curent nu fusese încă remediată peste tot pe insulă, iar câteva străzi din centru erau blocate în urma furtunii.

„Da, desigur“, gândi Zach îndepărtându-se de ușa casei sale, „furtuna a demolat jumătate din oraș, dar nu și familia aia de ciudați care pot alerga mai repede ca mașinile“.

Străbătu câteva străzi în fugă, doar pentru a se distanța de tatăl lui. Să stea acasă ascultându-l pe acesta cum se plânge de anularea antrenamentului echipei de fotbal era greu de suportat, mai ales când motivul real al nemulțumirii era că petrecea încă o zi departe de cele trei vedete favorite – extraordinarii frați Delos.

Ajuns pe India Street, merse până în dreptul treptelor în ruină ale Ateneului unde se adunase o grămadă de gură-cască. Toată lumea vorbea de un scurtcircuit produs pe timpul nopții, care încinsese asfaltul atât de tare încât îl topise. Zach văzu gaura din trotuar și stâlpii electrici doborâți, dar știa că nu aceștia se făceau vinovați de pagubele produse.

La fel cum știa că nici semnul care marca ieșirea din vestiarul fetelor nu pârjolise un petic de iarbă aflat la cinci metri distanță.

De ce erau cu toții atât de proști? Erau atât de fascinați de frații Delos încât ar fi fost dispuși să treacă cu vederea faptul că treptele de marmură ale bibliotecii nu puteau să fi crăpat de la vânt? Chiar nu era nimeni în stare să-și dea seama că se petrecea ceva ciudat? Lui Zach i se părea totul atât de evident. Încercase să o avertizeze pe Helen, însă era prea înnebunită după Lucas pentru a mai gândi clar. Zach știa că și ea era într-un fel asemănătoare lor, dar încercase

oricum. Helen se comporta la fel ca și ceilalți locuitori ai insulei în ceea ce îi privea. La fel ca tatăl lui. Erau cu toții orbiți.

Zach mergea prin oraș, privind către mulțimea de prostănaci care se minunau la vederea asfaltului topit, atunci când Matt îl zări și îi făcu semn.

— Uită-te și tu, zise Matt atunci când Zach ajunse în dreptul cordonului de siguranță. Au zis că probabil este vorba de o defecțiune la linia electrică principală. Destul de tare, nu-i așa?

— Oau! O gaură! Cât de tare, spuse Zach sarcastic.

— Nu crezi că e interesant? întrebă Matt ridicând mirat din sprânceană.

— Nu cred că o linie de tensiune putea cauza asta.

— Dar ce altceva să fi fost? întrebă Matt pe un ton serios, arătând către dezastrul din fața lor.

Zach zâmbi circumspect. Matt era mai deștept decât se credea. Era chipeș, se îmbrăca cum trebuie, era căpitanul echipei de golf și provenea dintr-o familie respectabilă, cu tradiție. Iar pe lângă toate astea, știa cum să se comporte cu persoanele care contau și cum să poarte discuții interesante, cum ar fi cele despre sport. De fapt, Zach întotdeauna bănuise că Matt ar fi putut fi unul dintre cei mai populari copii din școală dacă ar fi vrut, dar dintr-un motiv sau altul, renunțase la un loc în echipa celor care se bucurau de popularitate pentru a deveni „regele tocilarilor“ în schimb. Era ceva ce-avea de-a face cu Helen.

Zach încă nu-și dăduse seama de ce aceasta alesese să își petreacă timpul în compania tocilarilor, având în vedere că era mai frumoasă decât toate fotomodelele sau vedetele de cinema pe care le văzuse el vreodată. Dorința ei de a poza într-o persoană obișnuită era o altă parte a misterului care o înconjură și care o făcea atât de atrăgătoare. Era genul de femeie pentru care bărbații ar fi făcut orice. Și-ar fi sacrificat statutul social, ar fi furat ceva sau chiar s-ar fi luptat pentru ea.

— N-am fost aici, răspuse Zach într-un final la întrebarea lui

Matt. Dar pare că cineva a făcut asta intenționat. Ca și cum ar fi crezut că poate scăpa nepedepsit.

— Crezi că cineva a făcut... Așa ceva? A distrus biblioteca, a smuls un stâlp de înaltă tensiune cu propriile mâini, apoi a făcut o gaură de un metru jumate în asfalt... ca un fel de glumă? întrebă Matt pe un ton absent. Își miji ochii și îi zâmbi reticent lui Zach.

— Nu știi, răspuse Zach în cele din urmă. Apoi îi veni o idee. Dar poate că știi tu, adăugă el. Ai petrecut o grămadă de timp cu Ariadne în ultima vreme.

— Da, și? spuse Matt calm. Nu văd legătura.

Matt știa oare? Frații Delos îi împărtășiseră ceva din ce nu știa Zach? Îl măsură din ochi pe Matt pentru o clipă, apoi socoti că probabil și acesta le va lua apărarea celor din familia Delos atunci când cineva va aduce în discuție ciudăteniile lor.

— Cine zice că urmăresc ceva? Am spus doar că n-am mai văzut niciodată ca un stâlp de tensiune picat să producă asemenea pagube. Tu ai mai văzut?

— Deci, poliția, cei de la compania electrică și toți oamenii ăia care se ocupă cu dezastre naturale se înșală?

Felul în care Matt pune problema îl făcu pe Zach să se simtă puțin stânjenit. Nu putea spune, pur și simplu, în gura mare că o familie de supraoameni încerca să pună stăpânire pe insulă. Ar fi crezut că e nebun. Părând lipsit de interes, Zach privi de-a lungul străzii la treptele distruse ale Ateneului și ridică din umeri.

Atunci observă pe cineva, cineva special, la fel ca Helen – la fel ca nesuferiții de frați Delos. Doar că tipul ăsta era diferit. Avea un aer inuman. Mișcările lui aveau ceva din cele ale unei insecte.

— În fine, nu prea îmi pasă ce s-a întâmplat, spuse Zach afișând o mină plictisită. Distrează-te privind gaura din asfalt.

Plecă, nedorind să mai piardă timpul cu cineva care era în mod evident de partea familiei Delos. Voia să vadă încotro se ducea ciudatul ăla, și poate astfel avea să descopere ceea ce ascundea cu adevărat.

L-a urmărit pe necunoscut până la debarcader, unde a zărit un frumos iaht. Părea scos dintr-o carte de aventuri. Catarge înalte, punte din lemn de tec, carenă din fibră de sticlă și vele roșii. Zach se apropie de ambarcațiune cu gura căscată. Era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse vreodată în viața lui, nepunând la socoteala un chip... Chipul ei.

Zach simți cum cineva îl bate pe umăr și, întorcându-se, totul se scufundă în întuneric.

CAPITOLUL 1

Sub unghiile rupte ale lui Helen, sângele se aduna în înflorituri roșii, umplând șanțurile cuticulelor, prelingându-se pe încheieturile fetei în mici pârlăiașe. În ciuda durerii, apucă mai strâns marginea pervazului cu mâna stângă, în așa fel încât să o poată întinde pe cea dreaptă mai în față. Degetele murdare și pline de sânge erau alunecoase, iar mâinile o dureau atât de tare încât simțea spasmele din podul palmelor. Întinse mâna dreaptă, dar nu avea destulă putere pentru a se ridica.

Helen își trase mâna icnind de durere, rămânând așezată doar cu vârfulurile rigide ale degetelor. Picioarele îi fluturau în aer, la o înălțime de șase etaje deasupra stratului de flori distrus de țiglele care alunecaseră de pe acoperișul conacului dărăpănat și care în cădere se făcuseră țândări. Nu trebuia să privească în jos pentru a-și da seama că soarta ei ar fi fost aceeași dacă degetele îi cedau. Încercă din nou să-și sprijine un picior pe pervazul ferestrei, însă cu cât încerca mai mult, cu atât pierdea din forța strânsorii.

Un suspin îi scăpă printre buzele crăpate. Atârna de acea margine din momentul în care coborâse în Lumea de Dincolo în noaptea aceea. I se părea că trecuseră ore, poate zile întregi, iar rezistența ei era pe cale să dispară. Helen scoase un strigăt de neputință. Trebuia să se cațere peste pervaz și să găsească Furiile. Ea era Pogorătoarea – aceasta era sarcina ei. Găsește Furiile în Lumea de Dincolo, învinge-le cumva și eliberează scionii de sub puterea lor. Trebuia să pună cumva capăt ciclului răzbnător care îi făcea pe aceștia să se omoare între ei, însă ea era atârnată de un pervaz.

Nu voia să cadă, dar știa că nu avea cum să le găsească pe Furiile dacă rămânea acolo pe vecie. Și în Lumea de Dincolo, fiecare noapte dura o veșnicie. Era conștientă că trebuia să încheie această noapte și să o ia de la capăt, de preferat într-o altă eternitate, cu mai multe șanse de reușită. Dacă

nu se putea sălta peste margine, atunci nu-i rămânea decât o singură soluție.

Degetele mâinii stângi începură să-i zvâcnească, iar strânsoarea îi ceda. Încercă să se convingă să nu opună rezistentă, să creadă că era mai bine să cadă, cel puțin s-ar fi sfârșit. Dar se agăța de margine cu ultimele puteri. Lui Helen îi era teamă să își dea drumul. Se forță, mușcându-și buza însângerată, însă degetele mâinii drepte îi alunecară și, în cele din urmă, se desprinseră de margine. Nu se mai putea ține.

La impactul cu pământul auzi cum oasele piciorului drept trosnesc.

Helen își duse repede o mână la gură pentru a-și înăbuși un țipăt care era gata să erupă în dormitorul ei liniștit din Nantucket. Putea simți gustul de pulbere de cremene al Lumii de Dincolo pe degetele încleștate dureros. În lumina metalic-albăstruie a zorilor, ascultă atent cum tatăl ei se pregătea pentru o nouă zi în capătul opus al holului. Din fericire, nu părea ca el să fi auzit ceva ieșit din comun și coborî să pregătească micul dejun ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Întinsă pe pat, tremurând de durerea piciorului rupt și simțindu-și spasmele musculare, Helen așteptă să i se vindece corpul. Lacrimile îi șiroiau pe față, lăsând urme fierbinți pe pielea rece. Dormitorul era rece ca gheața.

Știa că trebuia să mănânce pentru a se reface complet, însă nu putea coborî în bucătărie cu piciorul rupt. Își spuse să rămână calmă, să aștepte, între timp, trupul ei va fi suficient de puternic încât să se poată mișca, să se poată sprijini în picioare și apoi să meargă. Va rămâne întinsă pe pat și apoi îi va spune tatălui ei că n-a auzit deșteptătorul. Își va ascunde piciorul lovit cât de bine va putea, zâmbind și pălăvrăgind la masă. Apoi, cu ceva mâncare în stomac, se va vindeca într-un final.

Se va simți mai bine curând, își spuse plângând cât mai încet posibil. Trebuia doar să nu renunțe.

Cineva flutura o mână chiar în fața ei.

— Ce? întrebă ea tresărind. Se întoarse pentru a-l privi pe Matt, care-i făcea semn să revină cu picioarele pe pământ.

— Îmi pare rău, Lennie, dar tot nu înțeleg. Ce e un scion rătăcitor? întrebă el cu fruntea încrețită de îngrijorare.

— Eu sunt o rătăcitoare, răspuse ea cu o voce ridicată. Pentru o secundă, îi zburase mintea în altă parte și pierduse șirul conversației.

Helen își îndreptă umerii lăsați și privi în jur pentru a descoperi că toți cei din cameră se holbau la ea. Toți cu excepția lui Lucas, care își studia mâinile în poală, cu buzele strânse.

Helen, Lucas, Ariadne și Jason stăteau la masa din bucătăria familiei Delos, după ore, încercând să le explice lui Matt și lui Claire cum stătea treaba cu semizeii. Matt și Claire erau cei mai buni prieteni muritori ai lui Helen, și amândoi erau deosebit de deștepți, însă unele lucruri legate de aceasta și trecutul ei erau mult prea complicate pentru a fi acceptate pur și simplu. După toate prin care trecuseră, Matt și Claire meritau niște răspunsuri. Își riscaseră viețile pentru o ajuta pe Helen și restul familiei Delos în urmă cu șapte zile.

„Șapte zile“, își spuse Helen, numărând pe degete. „După atâta timp în Lumea de Dincolo, parcă ar fi trecut șapte săptămâni. Poate chiar au trecut șapte săptămâni pentru mine.“

— Sună complicat, dar nu este, zise Ariadne când își dădu seama că Helen nu avea să continue explicația. Sunt patru Case și fiecare din ele are o crimă de răscumpărat de pe urma Războiului Troian. De aceea, Furiile ne fac să vrem să ucidem pe cineva dintr-o altă casă. Este vorba de răzbunare.

— Acum un miliard de ani, cineva din Casa Atreus a ucis pe cineva din Casa Teba și voi sunteți cei care trebuie să răscumpere crima? întrebă Matt neîncrezător.

— Cam așa ceva, doar că nu a fost vorba de o singură crimă. Vorbim de Războiul Troian aici. O mulțime de oameni au murit, atât scioni semizei, cât și muritori ca voi, spuse Ariadne zâmbind ușor stânjenită.

— Știu că au murit o mulțime de oameni, dar cum o să vă ajute la

ceva toată chestia asta cu ochi pentru ochi, dinte pentru dinte? insistă Matt. Nu se sfârșește niciodată. E o nebunie.

Lucas râse amar și își ridică ochii din poală pentru a întâlni privirea lui Matt.

— Ai dreptate. Furiile ne înnebunesc, Matt, zise el pe un ton calm, răbdător. Ne hăituiesc până cedăm.

Helen recunoștea tonul. Era vocea didactică a lui Lucas. Ar fi putut să-l asculte toată ziua vorbind așa, dar știa că nu își dorea asta.

— Ne fac să vrem să ne omoram între noi pentru a face dreptate, într-un mod sinistru, continuă Lucas pe tonul lui calculat. Ei omoară pe cineva din Casa noastră, noi ripostăm omorând pe cineva din a lor, și asta se întâmplă fără oprire de vreo trei mii cinci sute de ani. Iar dacă un scion ucide pe cineva din propria Casă, devine un „proscris“.

— Ca Hector, încercă Matt un răspuns. Simpla rostire a numelui fratelui și vărului lor declanșa blestemul Furiilor, învrăjbindu-i pe cei din clanul Delos. L-a ucis pe vărul vostru Creon pentru că acestuia îi plăcea de mătușa voastră Pandora, iar acum simțiți o dorință irezistibilă de a-l omori, chiar dacă încă îl mai iubiți. Îmi pare rău. Tot nu văd cum aduce asta câtuși de puțin a dreptate.

Helen privi în jur și îi văzu pe Ariadne, Jason și Lucas strângând din dinți. Jason fu primul care își recăpătă calmul.

— Din această cauză, ceea ce face Helen este atât de important, răspunse el. Ea trece în Lumea de Dincolo pentru a le învinge pe Furiile, punând capăt astfel măcelului ăsta lipsit de sens.

Matt bătu ușor în retragere. Îi era greu să le accepte pe Furiile, dar putea vedea că toți cei de la masă erau la fel de nefericiți ca și el în legătură cu existența lor. Claire însă părea să mai aibă nevoie de câteva lamuriri.

— În regulă. Acela e un proscris. Dar rățăcitorii ca Lennie sunt scioni care au părinți din Case diferite, însă numai o singură Casă îi poate revendica, nu? Deci, încă trebuie să răscumpere crima celeilalte Case, zise Claire cu grijă, conștientă că ceea ce spunea era

dureros pentru Helen, dar nu putea fi evitat. Tu ai fost revendicată de mama ta, Daphne. Sau de Casa ei, mai degrabă.

— Casa Atreus, spuse Helen pe un ton sec, aducându-și aminte cum mama ei care o părăsise a revenit brusc gata să-i distrugă viața cu veștile nedorite de nimeni, în urmă cu nouă zile.

— Dar tatăl tău adevărat – nu Jerry – deși, Lennie, trebuie să recunosc că pentru mine Jerry va fi întotdeauna adevăratul tău tată, preciză Claire prompt înainte de a continua. Tatăl tău biologic, pe care nu l-ai cunoscut și care a murit înainte de a te naște...

— Era din Casa Teba. Pentru o clipă, ochii lui Helen îi întâlniră pe ai lui Lucas. Ajax Delos.

— Unchiul nostru, spuse Jason referindu-se și la Ariadne, și la Lucas.

— Da, spuse Claire stânjenită. Privi undeva între Helen și Lucas, care se ferea să-i înfrunte privirea. Și din moment ce ați fost revendicați de Case rivale, voi doi vă doreați moartea unul altuia. Până când... începu ea.

— Înainte ca Helen și cu mine să ne răscumpărăm datoria față de Casele noastre aproape sacrificându-ne unul pentru celălalt, completă Lucas pe un ton glacial, amintindu-le tuturor să nu pună la îndoială legătura dintre el și Helen.

Aceasta ar fi vrut să intre în pământ, să treacă prin podeaua bucătăriei familiei Delos și să se facă nevăzută. Simțea presiunea întrebărilor nerostite pe umerii săi.

Toți aveau în minte același lucru: cât de departe ajunseseră Helen și Lucas înainte să afle că sunt veri primari? Fusese vorba doar de câteva sărutări sau era ceva „traumatizant“ de serios?

Și ar mai fi continuat să o facă chiar dacă știa că sunt veri?

Și încă o mai fac uneori? N-ar fi greu pentru că amândoi pot să zboare. Se pot strecura noaptea și...

— Helen? Trebuie să ne întoarcem la treabă, spuse Cassandra pe un ton relativ autoritar. Stătea în pragul bucătăriei cu o mână proptită în șold.

În momentul în care Helen se ridică de la masă, Lucas îi întâlnește privirea și îi aruncă un zâmbet abia vizibil. Răspunzându-i cu aceeași discreție, Helen o urmărește pe Cassandra în biblioteca familiei Delos, simțindu-se mai calmă, mai sigură de sine. Cassandra închise ușa, iar cele două fete își reluară cercetarea, căutând acea informație care ar fi ajutat-o pe Helen în misiunea ei.

După colț, calea îi era blocată de un curcubeu de rugină. Un zgârie-nori zăcea încovoiat de-a curmezișul străzii, de parcă o mână gigantică l-ar fi îndoit ca pe tulpina unei plante.

Helen își șterse transpirația rece de pe frunte și încercă să găsească cea mai sigură cale de a trece peste crăpăturile din asfalt și fierul contorsionat. Ar fi fost greu să se cațere, însă majoritatea clădirilor din orașul acesta abandonat se prefăceau în praf și pulbere, înghițite de deșertul dimprejur. Nu avea sens să pornească într-o altă direcție. Fiecare stradă era blocată de ceva în cele din urmă, iar pe lângă asta, Helen nu știa oricum în ce direcție trebuia să meargă. Tot ce-i rămânea de făcut era să continue să înainteze.

Cățărându-se pe o grindă, înconjurată de mirosul pătrunzător de metal topit, Helen auzi un hureț jalnic, prelung. Un pivot se desprinsese, iar o bârnă de deasupra ei se prăvăli într-o ploaie de nisip și rugină. Instinctiv, Helen ridică mâinile pentru a încerca să o respingă, însă aici, în Lumea de Dincolo, brațele ei nu aveau puterea unui scion. Fu trântită dureros pe spate, întinsă peste barele încrucișate de sub ea. Bârna grea o apăsa pe abdomen, pironindu-i talia.

Încercă să se strecoare de sub ea, dar nu-și putea mișca picioarele fără a resimți o durere îngrozitoare în zona bazinului. Cu siguranță era o fractură – șoldul, coloana, poate amândouă.

Helen deschise ochii și încercă să-i protejeze cu o mână, înghițind în sec, însetată. Era lipsită de apărare, blocată, asemenea unei broaște-țeastoase căzute pe spate. Pe cerul gol nu se afla niciun nor care să-i ofere măcar un strop de răcoare.

Nu era decât o lumină orbitoare și o arșiță nesfârșită...

Helen părăsi ora de sociologie a domnișoarei Bee înăbușindu-și un căscat. Își simțea capul mare și fierbinte, ca un cozonac proaspăt scos din cuptor. Era spre sfârșitul orelor, dar asta nu o consola. Privi în jos și se gândi la ce o aștepta. În fiecare noapte trecea în Lumea de Dincolo și întâlnea un peisaj dezolant. Habar nu avea de ce ajungea în unele locuri de mai multe ori, iar în altele doar o dată, însă socotea că era ceva ce avea de-a face cu starea ei de spirit. Cu cât starea de spirit era mai proastă în momentul în care adormea, cu atât era mai rea experiența în Lumea de Dincolo.

Cu privirea încă ațintită în jos, Helen simți atingerea unor degete calde pe mână, în învălmășeala de pe culoar. Ridicând fruntea, văzu ochii ca de safir ai lui Lucas căutându-i pe ai ei. Trase aer în piept și răsuflă ușor surprinsă, apoi privirile li se încrucișară.

Lucas se uita la ea cu ochi blânzi, jucăuși, iar colțurile gurii sale schițau un zâmbet misterios. Mergând în direcții opuse, priviră peste umăr pentru a nu întrerupe contactul vizual, zâmbetele lor identice crescând cu fiecare clipă. Fluturând provocator din păr, Helen întoarse capul și rupse legătura, cu un rânjel întipărit pe chip.

O singură privire din partea lui Lucas și se simțea mai puternică. Din nou vie. Îl putea auzi chicotind de unul singur, mergând mai departe, aproape mândru, ca și cum ar fi știut cât de mult o afecta. Chicoti la rândul ei, clătinând din cap. Apoi îl zări pe Jason.

Cu câțiva pași în urma lui Lucas, alături de Claire, acesta urmărise întregul schimb de priviri. Gura lui avea o căutătură îngrijorată, iar ochii îi erau triști. Clătină dezaprobator din cap în direcția lui Helen, iar ea privi în jos, roșind intens.

Erau veri, Helen știa asta. Nu era în regulă să flirteze. Dar o făcea să se simtă mai bine când nimic altceva nu funcționa. Trebuia să treacă prin toate astea fără alinarea zâmbetului lui Lucas? Helen intră la ultima oră de curs și se așează în bancă stăpânindu-și cu greu lacrimile în timp ce își scotea caietul.

Era înconjurată de așchii lungi, nevoită să rămână nemișcată sau să riște

să fie străpunsă de una dintre ele. Prinsă în trunchiul unui copac singuratic, în mijlocul unei stepe lipsite de viață. Dacă inspira prea adânc, așchiile o înțepau. Brațele îi erau răsucite la spate, iar genunchii îndoiți incomod sub ea forțând-o să stea aplecată în față. O așchie lungă era aliniată perfect în direcția ochiului ei drept. Dacă și-ar fi înclinat capul înainte încercând să se elibereze – sau dacă și-ar fi relaxat ușor umerii înțepeniți –, aceasta i-ar fi străpuns ochiul.

— Ce ai vrea să fac? se plânse ea nimănui. Helen știa că era singură.

— Ce trebuie să fac? urlă dintr-odată, simțind zeci de împunsături dureroase în piept.

Urletele nu o ajutau, însă furia da. O întărea suficient încât să accepte inevitabilul. Singură se pusese în acea poziție, chiar dacă fără să vrea. Știa cum să scape. Durerea o catapulta de obicei afară din Lumea de Dincolo. Atât timp cât nu murea, Helen știa precis că va părăsi acest tărâm și se va trezi înapoi în pat. Era rănită, dar cel puțin avea să scape.

Se holbă la așchia lungă din dreptul ochiului ei, știind ce avea de făcut, dar nesimțindu-se complet în stare. În timp ce furia care o mâna punea stăpânire pe ea, pe obraji i se prelingeau lacrimi de disperare. Își auzi suspinele înecate apăsând-o în închisoarea claustrantă a copacului. Trecură minute întregi, iar membrele aflate în poziții nenaturale începeau treptat să fie cuprinse de durere.

Timpul nu avea să schimbe cu nimic situația. Lacrimile, de asemenea. Avea o singură soluție, și știa că poate apela la ea acum sau peste câteva ore de suferință. Helen era un scion și, prin urmare, o ținută pentru Parce. Nu avea decât o singură alegere. La acel gând, furia îi reveni.

Dintr-o singură mișcare, smuci capul înainte.

Lucas nu-și putea lua ochii de la Helen. Chiar și din colțul opus al bucătăriei, putea vedea pielea translucidă a pomeților ei înalți, atât de palidă încât dezvăluia albastrul venelor dantelate de dedesubt. Putea jura că atunci când venise pentru prima dată să studieze împreună cu Cassandra la ei acasă în acea dimineață, brațele ei păreau să fi fost acoperite de vânătași.

Căpătase o uitătură speriată, asemenea unui animal încolțit. Părea mult mai înspăimântată decât fusese cu câteva săptămâni în urmă, când toți crezuseră că Tantalus și Cei O Sută de Veri fanatici erau pe urmele ei. Cassandra prezisese recent că Cei O Sută își concentrau aproape toate forțele pentru a-i găsi pe Hector și Daphne, iar Helen nu avea niciun motiv de teamă. Dar dacă aceștia nu constituiau motivul fricii ei, înseamnă că trebuia să fie ceva legat de Lumea de Dincolo. Lucas se întrebă dacă era urmărită sau torturată acolo jos.

Gândul îl frământa îngrozitor, ca un animal sălbatic captiv în pieptul său, mușcându-i oasele și zbătându-se să scape. Trebuia să strângă din dinți pentru a înăbuși răcnetul care era pe cale să-i iasă din gură. Era atât de furios în acea perioadă, iar starea aceasta îl speria. Însă mai apăsătoare decât furia era grija pe care i-o purta lui Helen.

Văzând-o cum tresare la fiecare sunet și cum își încordează trupul scrutând cu atenție împrejurimile, aproape că îi provoca o stare de panică. Lucas simțea nevoia fizică de a o proteja. Era ca un tic al întregului său corp care îl făcea să vrea să o protejeze în fața oricărui pericol. Dar nu o putea ajuta aici. Nu putea trece în Lumea de Dincolo fără a-și pierde viața.

Lucas încerca să găsească soluții la acea problemă. Nu existau prea mulți oameni care să poată trece fizic în Lumea de Dincolo, precum Helen, și să supraviețuiască – doar câțiva în întreaga mitologie greacă. Dar el nu avea de gând să renunțe atât de ușor. Lucas mereu se pricepuse să găsească soluții – mai ales soluții „imposibile”. Probabil motivul pentru care îl durea atât de tare să o vadă pe Helen așa.

Nu o putea ajuta. Era pe cont propriu acolo jos, iar el nu putea face nimic în această privință.

– Fiule, de ce nu stai lângă mine? sugeră Castor smulgându-l din gândurile sale. Tatăl îi arată scaunul din dreapta lui, în timp ce lumea se așeza la masă pentru prânzul de duminică.

– E locul Cassandrei, îi răspunse Lucas dând din cap, însă

gândindu-se că, de fapt, era locul lui Hector. Nu ar fi suportat gândul să ocupe un loc ce nu ar trebui să fie niciodată liber. În schimb, se așeză în stânga tatălui său, în capătul băncii.

– Da, tată, glumi Cassandra așezându-se în locul pe care îl moștenise automat atunci când Hector devenise un proscris omorându-l pe singurul fiu al lui Tantalus, Creon. Încerci cumva să mă dai la o parte?

– Nu ți-ai da seama și singură dacă aș face asta? Ce fel de Oracol mai ești? o tachină Castor, gâdilând-o până când aceasta începu să țipe.

Lucas observă că tatăl său profita de acel moment rar pentru a se juca cu Cassandra, una dintre ocaziile aproape inexistente în ultima perioadă. Ca Oracol, sora cea mică a lui Lucas se îndepărta de familie, de tot ce era uman. Curând, se va desprinde de toată lumea și va deveni un simplu instrument în mâinile Parcelor, indiferent de cât de mult o iubeau cei din jur.

Castor de obicei nu rata nicio șansă de a glumi puțin cu fiica sa, însă de data asta Lucas sesiza lipsa de interes a acestuia. Mintea lui era concentrată în altă parte. Dintr-un motiv care îi scăpa, Castor nu dorea ca Lucas să stea în locul pe care îl ocupa de obicei.

Înțelese o clipă mai târziu când Helen se așeză lângă el, pe locul care între timp devenise al ei. În momentul în care ea păși peste bancă și se strecură lângă el, Lucas observă cum fața tatălui lui se întunecă.

Nu îl băgă în seamă și își permise să se bucure de compania fetei lângă el. Chiar dacă aceasta era în mod evident afectată de ceea ce se petrecea în Lumea de Dincolo, prezența ei îi dădea putere lui Lucas. Silueta ei, brațul catifelat atingându-l ușor pe al lui când își dădeau farfuriile, tonul cristalin al vocii ei alăturându-se discuției de la masă – totul la Helen îl atingeau lăuntric și îmblânzea animalul sălbatic din interiorul lui.

Își dorea să poată face la fel pentru ea. De-a lungul cinei, Lucas nu și-a putut lua gândul de la ce i se putea întâmpla fetei în Lumea de

Dincolo, dar știa că trebuia să aștepte un moment în care să fie singuri pentru a o întreba. Ar minți în fața familiei, dar nu și în fața lui.

— Hei, o strigă el mai târziu pe coridorul întunecat aflat între biroul tatălui lui și camera de serviciu. Trupul ei se încordă pentru o clipă, apoi se întoarse spre el, trăsăturile înseninându-i-se ușor.

— Hei, îi răspunse în șoaptă, apropiindu-se.

— O seară grea?

Helen încuviință, venind și mai aproape – atât de aproape încât el putea simți mirosul de migdale al săpunului cu care tocmai se spălase pe mâini. Lucas știa că ea probabil nu era conștientă de felul în care se apropiau mereu, însă el era.

— Povestește-mi.

— E complicat, spuse ea ridicând din umeri și încercând să evite răspunsurile.

— Descrie.

— A fost un bolovan. Se opri din vorbit, își frecă încheieturile și clătină din cap cu o expresie încruntată. Nu pot. Nu vreau să mă mai gândesc la asta mai mult decât e nevoie. Îmi pare rău, Lucas. Nu vreau să te supăr, spuse ea răspunzând frustrării sale vizibile.

El o privi îndelung pentru o clipă, întrebându-se cum se putea înșela atât de amarnic în privința felului în care îl făcea să se simtă. Încercă să-și mențină calmul când îi puse următoarea întrebare, dar totuși sună mai dur decât ar fi vrut.

— Cineva îți face rău acolo jos?

— Nu e nimeni acolo jos în afară de mine, răspunse ea. Iar felul în care rostise asta îl făcu pe Lucas să înțeleagă că singurătatea putea fi mai groaznică decât tortura.

— Ai fost rănită. Întinse mâna și îi atinse scurt încheietura mâinii cu degetul, trasând forma vânătăilor șterse pe care le văzuse.

Chipul ei rămase inflexibil.

— Nu am puteri în Lumea de Dincolo. Dar mă vindec atunci când mă trezesc.

— Vorbește cu mine, îi ceru el. Știi că poți să-mi spui orice.

— Știu că pot, dar dacă fac asta, voi avea de suferit mai târziu, se plânse ea, cu un ușor sarcasm. Lucas insistă, simțind că Helen se liniștește și dorind să o vadă zâmbind din nou.

— Ce e? Te rog, spune-mi! spuse el cu un rânjat. Cât de dureros poate fi de nu poți vorbi cu mine despre asta?

Zâmbetul ei pieri atunci când ridică ochii spre el, deschizând gura ușor, suficient încât să-și dezvăluie marginea lucioasă a buzei de jos. Lucas își aminti senzația sărutului lor și se încordă – oprindu-se înaintea de a-și pleca ușor capul pentru a retrăi momentul.

— De nesuportat, șopti ea.

— Helen! Cât durează să folosești pulberea... interveni brusc Cassandra, care îl văzu pe Lucas îndepărtându-se pe hol, în timp ce Helen, roșie ca racul, porni direct spre bibliotecă.

Helen se rezezi prin camera cu tapet decojit cu petunii, evitând scândurile putrede din jurul canapelei umede și acoperite de mușegai, care părea să o privească dușmănos când trecu în fugă prin fața ei. Era a nu-știi-câta oară când trecea pe aici. În loc să aleagă ușa din dreapta sau pe cea din stânga, știind că niciuna nu ducea nicăieri, socoti că nu avea nimic de pierdut și intră în debara.

O pelerină învechită de lână zăcea într-un colț, pe gulerul ei zărindu-se urme de mătreață. Mirosea asemenea unui om bătrân și bolnav, și parcă încerca să o sufoce, să o alunge din bârlogul ei. Helen ignoră haina aspră și căută până găsi încă o ușă, ascunsă într-unul din zidurile laterale ale debaralei. Deschizătura era de mărimea unui copil. Îngenunche brusc înspăimântată de haina de lână care părea să o urmărească de parcă ar fi vrut să se uite sub fusta ei, și se strecură prin ușiță.

Următoarea cameră era un budoar prăfuit, învăluit în vapori dulci de parfum și pete galbene, purtând amprenta a secole întregi de dezamăgiri. Dar cel puțin exista o fereastră. Helen se rezezi spre ea, sperând să se poată elibera din această capcană cumplită. Aproape cu nădejde în suflet, trase perdelele de tafta de culoarea piersicii putrede.

Fereastra era zidită. Lovi cărămizile cu pumnii, ușor la început, apoi din ce în ce mai furios până când mâinile începură să-i sângereze. Totul era putred și se sfărâma în acest labirint de camere – totul în afară de ieșiri. Acestea erau baricadate mai ceva ca la o închisoare de maximă siguranță.

Helen se simțea ca într-o capcană. Era atât de disperată încât încercase chiar să închidă ochii și să adoarmă, sperând să se trezească în patul ei. Nu funcționa. Ea nu învățase încă să controleze intrările și ieșirile din Lumea de Dincolo fără a se sinucide pe jumătate. Îi era teamă că de data aceasta avea să moară, și nu voia să se gândească la ce avea să mai pățească încercând să iasă.

Pete albe îi încețoșau vederea, iar de câteva ori aproape că leșinase de sete și oboseală. Nu mai băuse un strop de apă de atât de mult timp, încât până și depunerile de mucegai care se prelingeau de pe robinetele din acea casă de coșmar începeau să pară tentante.

Ciudat era că Helen era mai îngrozită de această parte din Lumea de Dincolo decât de oricare alta de până acum, chiar dacă nu se afla în fața unui pericol iminent. Nu atârna de un pervaz, nu era înțepenită în trunchiul unui copac, nu era nici legată cu lanțuri de un bolovan care se rostogolea cu repeziciune spre o prăpastie.

Era doar într-o casă, un labirint fără ieșire.

Incursiunile în acele părți din Lumea de Dincolo unde nu era expusă niciunui pericol durau cel mai mult și erau, în cele din urmă, cele mai dificile. Setea, foamea și singurătatea chinuitoare care o încercau erau cele mai cumplite pedepse. În iad nu era nevoie de lacuri de foc pentru a chinui. Timpul și singurătatea erau de ajuns.

Helen se așeză sub fereastra zidită, gândindu-se la modalitățile de petrecere a restului zilelor într-o casă în care nu era bine-venită.

Începu să plouă cu găleata chiar în timpul antrenamentului de fotbal, iar asta strică totul. Jucătorii se împingeau în toate direcțiile, alunecând pe noroi și distrugând gazonul. Antrenorul Brant renunță, în cele din urmă, la antrenament și îi trimise pe toți acasă. Lucas îl urmări în timp ce toată lumea își strângea lucrurile și își

putu da seama că gândul acestuia nu era la antrenamentul din acea zi. Fiul lui, Zach, părăsise echipa cu o zi în urmă, iar lumea spunea că Brant nu primise bine vestea. Lucas ar fi vrut să știe cât de rău se certaseră cei doi, însă Zach nu venise la școală azi.

Lucas înțelegea prin ce trecea acesta. Știa cum e să ai un tată veșnic nemulțumit de tine.

— Luke! Haide odată! Îngheț! strigă Jason. Deja își dădea jos echipamentul în drum spre vestiar, iar Lucas alergă pentru a-l prinde din urmă.

Se grăbiră spre casă, amândoi înfomețați și plouați. Intrară direct în bucătărie. Helen și Claire erau acolo împreună cu mama lui Lucas. Echipamentele de atletism ale fetelor erau ude learcă, iar acestea gravitau cu interes în jurul lui Noel, aruncând priviri curioase, în timp ce se ștergeau pe față cu prosopul. La început, Lucas nu o văzu decât pe Helen. Avea părul încâlcit, iar picioarele ei lungi, dezgolite, străluceau de la stropii de ploaie.

Apoi auzi o șoptă în ureche și fu scuturat de o ieșire necontrolată. Mama lui vorbea la telefon. Vocea de la celălalt capăt era a lui Hector.

— Nu, Lucas. Nu, spuse Helen cu glas tremurat. Noel, închide!

Lucas și Jason se repeziră către locul din care provenea sursa proscrisului, Furiile punând stăpânire pe ei. Helen păși în fața lui Noel. Nu făcu decât să își întindă mâinile pentru a-i opri, iar verii ei se izbiră de palmele ei ca de un zid. Se prăbușiră pe podea, respirând cu greutate. Helen nu se clintise nici măcar un centimetru.

— Îmi pare rău! spuse ea aplecându-se deasupra lor cu o privire îngrijorată. Nu puteam să vă las să vă repeziți la Noel.

— Nu-ți cere scuze, mormăi Lucas frecându-și pieptul.

Habar nu avea că Helen era atât de puternică, dar asta îl bucura enorm. Mama lui părea șocată, dar atât ea, cât și Claire erau tefere. Asta era tot ce conta.

— Uuuuh, adaugă Jason, fiind de acord cu Lucas. Claire se aplecă deasupra lui, bătându-l amical pe umăr în timp ce acesta se

rostogolea, încercând să-și recapete răsuflarea.

– Nu mă așteptam să veniți așa de repede acasă, spuse ezitant Noel. Hector de obicei sună atunci când știe că sunteți la antrenament...

– Nu e vina noastră, mamă, a întrerupt-o Lucas. Îl ridică apoi pe Jason în picioare. Ești bine, frate?

– Nu, răspunse Jason sincer. Mai trase de câteva ori aer în piept și, într-un final, se îndreptă de spate. Nu lovitură din piept era cea care îl durea. Urăsc chestia asta, zise el.

Cei doi veri schimbară o privire tristă. Amândurora le era dor de Hector și nu puteau suferi ce le făceau Furiile. Jason se întoarse brusc și ieși pe ușă, în ploaie.

– Jason, așteaptă, strigă Claire repezindu-se după el.

– Chiar nu credeam că o să veniți acasă așa devreme, repetă Noel, mai mult pentru ea, de parcă nu se putea împăca cu ideea. Lucas veni lângă mama lui și o sărută pe frunte.

– Nu-ți face griji. O să fie bine, îi spuse el cu o voce gătuită de emoție.

Trebuia să scape cumva de acolo. Luptându-se în continuare cu nodul din gât, merse sus pentru a se schimba. În mijlocului holului care ducea spre camera sa, pe jumătate dezbrăcat, auzi vocea lui Helen în spatele lui:

– Credeam că te pricepi mai bine să minți, spuse ea încet. Nici măcar eu nu te-am crezut când ai spus că o să fie bine.

Lucas aruncă tricoul ud pe podea și se întoarse spre Helen, prea istovit pentru a rezista. O trase lângă el și își sprijini fruntea pe gâtul ei. Ea răspunse îmbrățișării lui, preluându-i greutatea atunci când umerii săi mari o învăluiră. Îl strânse în brațe până când fu suficient de calm încât să vorbească.

– O parte din mine vrea să îl găsesc. Să îl vânez, se destăinuie el, Helen fiind singura căreia îi putea spune asta. În fiecare noapte visez cum încercam să-lucid cu mâinile goale pe treptele bibliotecii. Mă văd lovindu-l la nesfârșit și mă trezesc gândindu-mă că poate chiar

I-am omorât. Și atunci mă simt ușurat...

— Șșșș, șopti Helen trecându-și degetele prin părul lui ud, netezindu-l, apucându-i apoi gâtul, umerii, mușchii încordați ai spatelui – trăgându-l mai aproape de ea. Voi rezolva asta, îi spuse ea. Îți jur, Lucas. Le voi găsi pe Furi și le voi opri.

Lucas se trase înapoi pentru a o privi pe Helen, clătinând din cap.

— Nu, nu am vrut să pun și mai multă presiune asupra ta. Mă înnebunește faptul că povara asta cade pe umerii tăi.

— Știu.

Asta era tot. Fără acuzații, fără a invoca milă. Doar resemnare. Lucas o privi îndelung, trecându-și degetele peste chipul ei perfect.

Îi adora ochii. Erau într-o continuă schimbare, însă lui îi plăcea să țină socoteala culorilor lor. Când râdea, erau de un arămiu palid, ca mierea în lumina soarelui. Când o săruta, se întunecau căpătând un luciu de mahon, însă cu fire aurii și roșii. Acum se întunecau – invitându-l să-și apropie buzele de ale ei.

— Lucas! strigă tatăl lui. Helen și Lucas se desprinseseră brusc și se întoarseră pentru a-l vedea pe Castor în capul scărilor, alb ca varul și încordat. Pune un tricou pe tine și vino imediat la mine în birou. Helen, du-te acasă.

— Tată, ea nu...

— Acum! țipă Castor. Lucas nu-și amintea să-l mai fi văzut pe tatăl său atât de furios.

Helen se conformă și plecă îndată. Se strecură pe lângă Castor cu capul plecat și ieși afară din casă înainte ca Noel s-o poată întreba ce s-a întâmplat.

— Ia loc.

— A fost vina mea. E îngrijorată din cauza mea, începu Lucas luând o poziție sfidătoare.

— Nu-mi pasă, spuse Castor, ochii să-i fixându-i furios pe ai fiului lui. Nu-mi pasă cât de inocent a început. S-a terminat cu tine pe jumătate dezbrăcat, cuprinzând-o în brațe la numai câțiva pași de

patul tău.

— Nu aveam de gând... Lucas nu putea rosti minciuna până la capăt. Avea de gând să o sărute, iar dacă o săruta, ar fi continuat până când ori Helen, ori un cataclism l-ar fi oprit. Adevărul era că, pentru Lucas, faptul că un unchi pe care nu-l cunoscuse niciodată era tatăl lui Helen nu mai constituia un impediment. O iubea, iar asta nu avea să se schimbe indiferent cât de mult s-ar fi opus ceilalți.

— Lasă-mă să-ți explic ceva.

— Suntem veri, știi, întrerupse Lucas. Nu crezi că îmi dau seama că e o rudă la fel de apropiată ca și Ariadne? Doar că nu simt asta.

— Nu te minți singur, spuse Castor pe un ton grav. Scionii au suferit din pricina incestului de pe vremea lui Oedip încoace. Și au mai fost și alții în această Casă care s-au îndrăgostit de verii lor primari, asemenea lui Helen și ție.

— Ce s-a întâmplat cu ei? întrebă Lucas precaut. Își dădea seama că n-avea să-i placă răspunsul tatălui lui.

— Rezultatul este mereu același. Castor îl privi intens pe Lucas. La fel ca fiica lui Oedip, Electra, copiii născuți din scioni înrudiți cad mereu pradă celui mai cumplit blestem al nostru. Nebunia.

Lucas se așeză, iar gândurile îi vuiiau în cap, încercând să găsească o portiță de ieșire din acest impas.

— Noi... noi nu vrem să avem copii.

Fără niciun avertisment, fără a-i da de înțeles lui Lucas că întrecuse măsura, fără a scoate vreun sunet, tatăl lui se rezezi la el ca un taur. Lucas se ridică brusc, dar nu știa cum să reacționeze. Era de două ori mai puternic decât tatăl lui, dar mâinile îi rămaseră inerte pe lângă corp atunci când Castor îl apucă de umeri și îl împinse în perete. Castor se uită furibund în ochii fiului său, iar pentru o clipă Lucas crezu că tatăl lui îl urăște.

— Cum poți fi atât de egoist? mârâi Castor pe un ton plin de dispreț. De-abia dacă mai există scioni pe lume, iar voi credeți că puteți decide să nu faceți copii? E vorba de specia noastră, Lucas! Pentru a-și întări argumentul, Castor îl izbi de perete atât de tare,

încât acesta începu să se crape în spatele lui. Cele patru Case trebuie să supraviețuiască și să rămână separate pentru a respecta Armistițiul și a-i ține captivi pe zei pe Olimp. Altfel, toți muritorii de pe planetă vor avea de suferit!

– Știu asta! urlă Lucas. Tencuiala peretelui crăpat se prăvăli peste ei, umplând aerul de praf în timp ce Lucas se zbătea în strânsoarea tatălui său. Dar sunt alți scioni care să facă asta! Ce contează dacă Helen și cu mine nu facem copii?

– Pentru că Helen și mama ei sunt ultimele din linia lor! Helen trebuie să nască un moștenitor pentru continuitatea Casei Atreus și pentru a menține Casele separate – nu doar pentru generația aceasta, ci și pentru generațiile următoare!

Castor urla. Părea că nu observă praful alb și zugrăveala distrusă. Toate convingerile tatălui său păreau să se prăbușească peste Lucas, sufocându-l.

– Armistițiul durează de mii de ani și trebuie să reziste alte câteva mii pentru ca Olimpienii să nu mai transforme scionii și muritorii în jucăriile lor – declanșând războaie, violând femeile, aruncând blesteme îngrozitoare pentru că asta îi distrează pe ei, continuă Castor dezlănțuit. Crezi că noi, în număr de câteva sute, suntem destui pentru a ne perpetua rasa și a păstra Armistițiul, dar nu suntem destui pentru a-i întreține pe zei. Trebuie să supraviețuim, iar pentru asta fiecare dintre noi trebuie să procreeze.

– Ce vrei de la noi? se răsti Lucas brusc, împingându-și tatăl și desprinzându-se de peretele dărâmat. Voi face ce va fi nevoie pentru Casa mea, și ea la fel. Vom avea copii cu alți oameni dacă asta trebuie – vom găsi o cale! Dar nu-mi cere să stau departe de Helen pentru că nu pot. Putem suporta orice altceva în afară de asta.

Schimbară priviri mânioase, amândoi răsuflând cu greu sub presiunea nervilor, acoperiți de varul îmbibat de transpirație.

– Ți-e atât de ușor să hotărăști ce poate suporta Helen și ce nu, așa-i? Te-ai uitat la ea în ultima vreme? întrebă Castor pe un ton dur, eliberându-și fiul din strânsoare cu o privire dezgustată. Suferă

enorm, Lucas.

— Știu asta! Crezi că nu aș face orice pentru a o ajuta?

— Orice? Atunci stai departe de ea.

Furia părea să-l fi părăsit pe Castor într-o clipită. În loc să urle, acum implora.

— Te-ai gândit că ceea ce face ea în Lumea de Dincolo ar putea nu numai să aducă pacea între Case, dar și să-l aducă pe Hector înapoi în sânul acestei familii? Am suferit atâtea pierderi. Ajax, Aileen, Pandora. Vocea lui Castor se răsfărâse atunci când rosti numele surorii sale mai mici. Moartea ei era încă mult prea recentă pentru amândoi. Helen se confruntă cu ceva ce niciunul dintre noi nu-și poate închipui și are nevoie de fiecare strop de putere pentru a reuși. Pentru binele tuturor.

— Dar o pot ajuta, imploră Lucas la rândul său, vrând ca tatăl lui să îi țină partea. Nu o pot urma în Lumea de Dincolo, dar pot s-o ascult și să o sprijin.

— Crezi că îi ești de ajutor, dar o distrugi, spuse Castor scuturând din cap întristat. Poate că tu te-ai împăcat cu sentimentele tale pentru ea, dar ea nu-și poate accepta sentimentele pentru tine. Ești vărul ei și este măcinată de vinovăție. De ce ești singurul care nu e în stare să vadă asta? Sunt o mie de motive pentru care trebuie să stai departe de ea, dar dacă niciunul nu contează pentru tine, atunci măcar stai departe de Helen pentru că e cel mai bun lucru pentru ea.

Lucas voia să-l contrazică, dar nu putea. Își aduse aminte cum Helen îi spusese că va avea de suferit mai târziu dacă îi povestea despre Lumea de Dincolo. Tatăl lui avea dreptate. Cu cât se apropiau mai mult, cu atât mai mult o rănea pe Helen. Dintre toate argumentele pe care i le prezentase Castor, acesta era cel mai greu de acceptat, dar și cel mai adevărat. Se îndreptă spre canapea și se așeză pentru ca tatăl lui să nu vadă că picioarele îi tremurau.

— Ce-ar trebui să fac? Lucas se simțea complet pierdut. Este ca un râu care curge la vale. Ea, pur și simplu, plutește spre mine. Iar eu nu o pot respinge.

– Atunci construiește un baraj, spuse Castor cu un oftat așezându-se în fața lui Lucas și ștergându-și varul de pe față. Tu trebuie să fii cel care să pună capăt. Fără destăinuiri, fără flirturi la școală și fără discuții în șoaptă pe culoare întunecate. Trebuie să o faci să te urască, fiule.

Helen și Cassandra lucrau în bibliotecă, încercând să descopere ceva – orice – care ar fi putut să fie de folos în Lumea de Dincolo. Era o după-amiază frustrantă. Cu cât cele două citeau mai mult, cu atât mai mult li se părea că toate scrierile despre Hades erau opera unor scribi medievali pierduți în mrejele drogurilor.

– Ai văzut vreodată în Hades un cal-schelet vorbitor? întrebă Cassandra sceptică.

– Nu prea. Fără schelete vorbitoare. Nici măcar de cai, răspunse Helen frecându-se la ochi.

– Cred că putem să-l trecem pe ăsta pe lista drogaților, zise Cassandra punând jos pergamentul și uitându-se la Helen pentru o clipă. Cum te simți?

Helen ridică din umeri și clătină din cap, nedorind să vorbească despre asta. De când Castor o surprinsese împreună cu Lucas lângă dormitorul lui, umbla prin casa familiei Delos numai pe vârfuri atunci când trebuia să vină pentru a studia, iar noaptea era mereu blocată în casa de coșmar.

De obicei, în Lumea de Dincolo, Helen putea conta ca măcar o noapte, două pe săptămână să se plimbe pe o plajă nesfârșită care nu ducea niciodată la ocean. Plaja nesfârșită era enervantă pentru că știa că nu duce nicăieri, dar în comparație cu casa de coșmar, părea o vacanță. Nu știa cât mai putea suporta, și nu putea vorbi despre asta cu nimeni. Cum putea descrie cuiva pelerina enervantă de lână și perdeaua de culoarea piersicii putrede fără să pară ridicolă?

– Cred că ar trebui să mă duc acasă să mănânc ceva, spuse Helen încercând să nu se gândească la noaptea care o aștepta.

– Dar e duminică. Mănânci cu noi, nu?

— Ăăă, nu cred că tatăl tău mai vrea să petrec prea mult timp pe aici.

Și nici Lucas, de altfel, adaugă în gând.

Nu o mai privise din ziua în care Castor îi surprinsese îmbrățișați, chiar dacă Helen încercase de câteva ori să îi zâmbească pe culoarele școlii. Trecuse, pur și simplu, pe lângă ea ca și cum nu ar fi existat.

— Aiurea, spuse Cassandra ferm. Faci parte din familia noastră. Iar dacă nu accepți invitația la cină, mama o să se supere.

Înconjură masa și o luă pe Helen de mână, conducând-o afară din bibliotecă. Aceasta fu atât de surprinsă de gestul neobișnuit de cald al Cassandrei încât o urmă în tăcere.

Era mult mai târziu decât socotiseră cele două fete, iar masa fusese pusă. Jason, Ariadne, Pallas, Noel, Castor și Lucas erau așezați deja. Cassandra se așeză, ca de obicei, lângă tatăl ei, iar singurul loc rămas liber pe bancă era între Ariadne și Lucas.

Când Helen păși peste bancă, îl atinse din greșeală pe Lucas, frecându-și brațul de al lui în timp ce se așeza.

Acesta se încordă și încercă să se tragă cât mai departe de ea.

— Scuze, se bâlbâi Helen încercând să-și ferească cotul de al lui, dar nu era destul loc pe bancă. Simți cum vocea ei îl răscolește și pe sub masă îi strânse mâna întrebându-l astfel „ce s-a întâmplat?”

Lucas își smulse mâna, iar privirea pe care i-o aruncă clocotea de ură, înghețându-i sângele în vine lui Helen. Conversația de la masă încetă, iar în cameră se așternu o tăcere grea. Toți ochii erau ațintiți asupra lor.

Fără niciun avertisment, Lucas răsturnă banca, trântindu-i la podea pe Helen, Ariadne și Jason. Profilându-se deasupra lui Helen, Lucas o privi aprig. Chipul îi era schimonosit de mânie.

Nici atunci când fuseseră posedați de Furii, iar Helen și Lucas se luptaseră până la sânge, nu-i inspirase atâta teamă ca acum. Acum, ochii lui erau negri și ciudați – ca și cum altcineva s-ar fi aflat în spatele lor. Helen știa că nu era din pricina luminii. Lucas fusese acaparât de o umbră care îi înghițise lumina din ochii

albastru-aprins.

– Nu ne ținem de mână. Nu vorbești cu mine. Nu mă privești, înțelegi? continuă el pe un ton nemilos. Vocea șoptită aspru devenise un strigăt răgușit, iar Helen se îndepărtă de el șocată.

– Lucas, ajunge! spuse Noel îngrozită, fără a-și ascunde dezamăgirea din glas. Nu-și mai recunoștea fiul, la fel cum nici Helen nu-l mai recunoștea.

– Nu suntem prieteni, mârâi Lucas ignorându-și mama și continuând să se apropie amenințător de Helen. Fata se îndepărtă tremurând pe podea, adidașii ei scârțâind pe gresie de fiecare dată când se împingea în călcâie.

– Luke, ce naiba? strigă Jason, dar Lucas îl ignoră și pe el.

– Nu ne petrecem timpul împreună, nu glumim și nu mai împărțim nimic unul cu altul. Iar dacă mai crezi VREODATĂ că ai DREPTUL să te așezi lângă mine...

Lucas se aplecă pentru a o apuca pe Helen, dar tatăl său îi prinse brațul din spate înainte să o poată răni. Apoi aceasta fu martoră la ceva ce nu și-ar fi închipuit niciodată.

Lucas se întoarse și își lovi tatăl. O lovitură atât de puternică încât îl azvârli pe Castor în celălalt capăt al bucătăriei, izbindu-l de dulapul de căni și pahare de deasupra chiuvetei.

Noel țipă, ferindu-și fața de avalanșa de cioburi venite din toate direcțiile. Era singura muritoare într-o încăpere cu scioni furioși și avea toate șansele să fie rănită.

Ariadne sări în fața ei pentru a o proteja, în timp ce Jason și Pallas se repeziră spre Lucas încercând să-l pună la pământ.

Știind că prezența ei doar l-ar înfuria și mai tare pe Lucas, Helen se ridică în genunchi și, strecurându-se peste vesela făcută țandări, ieși poticnindu-se pe ușă și se avântă în cer.

Zburând spre casă, încercă să-și asculte sunetul trupului la înălțime. Corpurile sunt zgomotoase. În spații asonore ca Lumea de Dincolo, în stratosferă, poți auzi tot felul de zvâcniri și bufnituri lăuntrice. Dar trupul lui Helen era tăcut ca un mormânt. Nici măcar

nu-și putea auzi bătăile inimii. După experiența de mai devreme, ar fi trebuit să bubuie, dar, în schimb, simțea o presiune greu de suportat, asemănătoare celei exercitate de apăsarea unui genunchi pe piept.

Poate că nu mai bătea din cauză că fusese frântă cu totul și se oprise în loc.

— Asta voiai? strigă Lucas la tatăl său încercând să se elibereze. Crezi că mă urăște acum?

— Dați-i drumul! strigă Castor spre Jason și Pallas.

Aceștia se opriră pentru o clipă, dar nu-l eliberară imediat. Mai întâi îl priviră pe Castor pentru a se asigura că era sigur de ce spunea. Acesta încuviință dând din cap înainte de a pronunța sentința:

— Dispari de aici, Lucas. Dispari din casa asta și să nu vii înapoi până nu înveți să-ți controlezi forța în preajma mamei tale.

Lucas rămase împietrit. Întoarse capul la timp pentru o vedea pe Ariadne ștergând un strop de sânge de pe fruntea lui Noel, mâinile sale radiante vindecând tăietura pe loc.

În minte îi reveni o amintire mai veche sub forma unor imagini de dinainte de a ști să vorbească. Chiar din pruncie fusese mai puternic decât mama lui, iar odată, în timpul unui acces de plâns, când ea încercase să-l liniștească cu un sărut, îi respinsese fața cu atâta forță încât îi crăpase buza.

Lucas își amintea icnetul ei de durere, un sunet care încă îl urmărea obsedant. Regretase acel moment toată viața, iar de atunci își tratase mama mai delicat decât ar fi atins o petală de trandafir. Însă acum ea sângera din nou. Din cauza lui.

Lucas își trase mâinile din strânsoarea brațelor unchiului și vărului său. Trânti de perete ușa deschisă și se năpusti spre cerul întunecat al nopții. Nu-i păsa în ce direcție îl va purta vântul.

CAPITOLUL 2

Helen trăgea rapid și sacadat aer în piept. Era a cincea noapte la rând când nimerea în același loc în Lumea de Dincolo. Cu cât se mișca mai încet, cu atât mai încet avea să se scufunde în nisipurile mișcătoare, știa asta. Era de ajuns să respire mai adânc și risca să fie trasă mai mult în pământ.

Prelungea tortura pentru că, pur și simplu, nu mai suporta gândul de a se îneca în mizerie din nou. Nisipurile mișcătoare nu erau curate, ci erau pline de mortăciuni și cadavre în descompunere ale victimelor anterioare. Helen putea simți rămășițele în putrefacție a tot felul de creaturi atingându-se de ea în timp ce era trasă tot mai jos. Noaptea trecută, mâna ei dăduse peste o față – o față de om – undeva sub nisipul murdar.

O bulă de gaz se ridică la suprafață eliberând un miros îngrozitor. Helen nu își putea stăpâni vărsăturile. În clipa în care se va îneca în cele din urmă, mizeria în putrefacție îi va invada nările și ochii, îi va umple gura. Chiar dacă se scufundase doar până la brâu, știa ce urma. Începu să plângă. Nu mai putea suporta.

— Ce-mi rămâne de făcut? urlă ea afundându-se și mai mult.

Știa că nu avea rost să se zbată, dar poate că de data asta avea să reușească să ajungă la trestii uscate și să se agațe de una dintre ele înainte ca mâzga să o înghită. Înaintă cu greu, dar pentru fiecare centimetru câștigat pierdea unul în adâncime. Când mâzga îi ajunsese până la piept, trebui să se oprească. Greutatea nisipurilor mișcătoare îi apăsa plămânii lăsând-o fără aer – ca o greutate proptită între coastele ei.

— Bine, înțeleg, strigă ea. E vina mea că m-am culcat supărată. Dar cum aș putea să schimb felul în care simt?

Nisipurile mișcătoare îi ajunseseră la gât. Helen își lăsă capul pe spate și înălță bărbia încercând să mai câștige puțin teren.

— Nu pot să mai fac asta singură, strigă spre cerul pustiu. Am nevoie de cineva să mă ajute.

— Helen! strigă o voce joasă, necunoscută.

Era prima dată când Helen auzea o altă voce în Lumea de Dincolo, iar la început crezu că i se pare. Fața îi era orientată în sus și nu putea întoarce capul pentru a se uita fără a fi trasă la fund.

— Vino spre mine dacă poți, spuse tânărul cu o voce sugrumată de efortul de a se întinde spre ea. Haide, încearcă, la naiba! Dă-mi mâna!

În acel moment, nisipul îi trecu de urechi și nu mai putea auzi ce îi striga. Tot ce văzu fu o licărire de aur – o strălucire puternică răzbind prin lumina stinsă a Lumii de Dincolo, ca raza salvatoare a unui far. Cu coada ochiului, surprinse în treacăt o frântură de bărbie proeminentă, cu o gură cu buze pline. Apoi, scufundată cu totul în nisip, Helen simți cum o mână caldă, puternică o apucă pe a ei și trage.

Helen se trezi în patul ei și plonjă înainte, înlăturându-și disperată murdăria din urechi. Corpul îi era cuprins de adrenalină, dar se forță să rămână cât mai nemișcată și să asculte.

Îl auzi pe Jerry scoțând niște sunete pițigăiate jos, în bucătărie – un fel de țuit de sirenă, potrivit mai degrabă unei discoteci aglomerate decât căsuței lor din Nantucket. Jerry cânta. Sau așa părea...

Un hohot de râs și ușurare izbucni din pieptul ei. Era în siguranță acasă, iar de data asta nu-și rupsese oasele, nu se înjunghiasse și nu se încase într-o mlaștină purulentă. Cineva o salvase.

Sau era doar o închipuire?

Se gândi la vocea aceea joasă și la mâna caldă care o smulsese din nisip. Vindecători precum Hector și Ariadne se puteau apropia de granițele Lumii de Dincolo în forma lor spirituală, însă nimeni în afara ei nu putea coborî acolo cu trupul nedespărțit de suflet. Era de-a dreptul imposibil. Iar Helen fusese în Tartar – în locul cel mai de jos. Mai jos chiar și decât Hades. Niciun vindecător, oricât de puternic ar fi fost, nu se apropiase vreodată de acel loc. Fusese atât

de disperată încât își închipuise totul?

Confuză în legătură cu ceea ce-și amintea, Helen se așează în patul mototolit preț de câteva clipe și ascultă cum tatăl ei masacra piesa *Kiss* a lui Prince în timp ce pregătea micul dejun.

Jerry nu știa mai bine de jumătate din versuri – ceea ce însemna că era într-o dispoziție excelentă. Lucrurile mergeau foarte bine între el și Kate, atât de bine încât Helen de-abia dacă își văzuse tatăl în ultimele trei săptămâni. Chiar și vechea lor înțelegere de a găti cu rândul câte o săptămână fusese dată peste cap, însă pe ea nu o deranja. Voia ca tatăl ei să fie fericit.

Jerry repetă versul „nu trebuie să fii frumoasă” de patru ori la rând, probabil pentru că nu-și amintea ce urma. Helen zâmbi și clătină din cap, mulțumind zeilor că avea un tată ca Jerry care să o întâmpine în fiecare dimineață, chiar dacă era complet afon. Nu știa de ce nu era în stare să țină minte versurile, dar bănuia că avea legătură cu statutul lui de părinte. Niciun părinte nu poate cânta Prince ca lumea. Ar fi de-a dreptul ciudat dacă ar reuși.

Dând la o parte cuvertura, Helen se apucă imediat de curățenie. În urmă cu două săptămâni, mersese împreună cu Claire pe coastă pentru a cumpără niște așternuturi speciale de plastic pe care le folosesc mamele ai căror copii se scapă în pat. Pe drum, Claire o tachinase la nesfârșit. Pe Helen nu o deranja. Era destul de jenant să cumpere acele așternuturi incomode de altfel, însă reprezentau o necesitate având în vedere că în fiecare noapte se întorcea din Lumea de Dincolo fie sângerând, fie scăldată în ceva scârbos.

Se ridică și începu să adune cearșafurile în cea mai mare grabă. În camera de serviciu, își scoase pantalonii scurți plini de noroi și aruncă tricoul rupt, punând la spălat tot ce ar mai fi putut fi salvat. Făcu un duș scurt, apoi, la întoarcere, șterse cu o cârpă urmele de murdărie pe care le lăsase pe podea.

Cu câteva zile în urmă, luase în calcul posibilitatea de a se folosi de viteza ei de scion pentru a parcurge acest ritual matinal enervant, însă își dădu seama că dacă tatăl ei ar fi surprins-o vreodată, l-ar fi

speriat de moarte. Așa că avea de ales între a se trezi cu noaptea în cap sau a alerga bezmetic cu o viteză normală pentru a-și șterge urmele, așa cum făcea în dimineața aceea. Presată de timp, fără să se mai șteargă cu prosopul, Helen încercă să intre într-o pereche de blugi și, în același timp, să tragă pe cap un pulover, peste părul ud. În cameră era atât de frig încât aproape îi înghețaseră vârfurile urechilor.

— Lennie! Ți se răcește mâncarea! strigă Jerry din capul scărilor.

— Ah, pentru numele lui... Rahat! exclamă Helen împiedicându-se de ghiozdan. Tot nu reușise să-și tragă puloverul, și încă avea fața acoperită, în timp ce brațele erau ținute undeva deasupra capului.

După un moment de ținut prin cameră ca o marionetă, Helen își regăsi echilibrul și râse în sinea ei, întrebându-se cum putea fi un semizeu atât de împiedicat. Probabil că avea de-a face cu oboseala acumulată. Helen își netezi hainele, apucă geanta de școală și fugi jos înainte ca tatăl ei să apuce să fredoneze din nou melodia lui Prince.

Jerry își dăduse frâu liber pregătind micul dejun. Aveau, ouă, bacon, cârnați, fulgi de ovăz cu nuci și cireșe uscate și, desigur, clătite cu dovleac. Clătitele cu dovleac erau printre favoritele lor, dar în preajma Halloweenului, care era peste vreo zece zile, orice mâncare cu dovleac era inclusă în meniu. Într-un fel, Helen și Jerry se luau la întrecere. De la semințe prăjite de dovleac până la supe și gnocchi. Cel care reușea să strecoare dovleac într-un preparat fără a fi prins era câștigătorul.

Toată povestea cu dovleacul începuse pe vremea când Helen era mică. Într-o zi de octombrie, ea se plânsese tatălui ei că dovlecii erau folosiți doar ca decor și că, deși îi plăceau felinarele, tot i se părea o risipă de mâncare. Jerry fusese de acord, așa că amândoi conveniseră să consume și dovleci, nu numai să-i sculpeze și să arunce conținutul.

Din păcate, au descoperit că dovlecii cruzi au un gust atât de fad încât nu se pot mânca. Dacă nu s-ar fi ambiționat cu rețetele, ar fi

renunțat la cruciada lor de salvare a dovlecilor doar după un singur an.

Au avut parte și de o grămadă de preparate grețoase, dintre care acadelele de dovleac au fost de departe cele mai oribile, însă clătitele s-au bucurat de un real succes. Le-au inclus imediat printre rețetele tradiționale ale familiei Hamilton în luna octombrie, așa cum era curcanul de Ziua Recunoștinței. Helen observă că Jerry pregătise și frișcă proaspătă pentru servire, iar asta o făcea să se simtă atât de vinovată încât abia se putea uita la el. Era îngrijorat în privința ei.

— În sfârșit! Ce făceai sus? Tricotai? glumi Jerry încercând să nu facă prea mare caz de îngrijorarea lui când o privi din cap până în picioare.

Pentru un moment, ochii i se bulbucară de frică, iar buzele i se strânseseră sever, apoi se întoarse spre aragaz și începu să pună mâncarea în farfurii. Jerry nu obișnuia să o cicălească, dar Helen slăbise mult în ultimele trei săptămâni – era chiar înspăimântător de slabă –, iar micul dejun consistent pe care i-l pregătise era felul lui de încerca să dreagă situația fără o predică lungă și plictisitoare. Helen adora modul acesta al tatălui ei de a se ocupa de toate. Nu o bătea la cap, așa cum ar fi făcut alți părinți care ar fi văzut că o suflă vântul, dar încă îi păsa suficient de mult încât să facă ceva.

Helen încercă să îi zâmbescă, luă o farfurie și începu să înfulece. Totul avea gust de rumeguș, dar nu conta decât să bage în ea cât mai multe calorii. Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca tatăl ei să-și facă griji în privința sănătății ei, cu toate că, trebuia să recunoască, până și ea începea să își facă oarece griji.

Se vindeca repede de orice rană din Lumea de Dincolo, dar în fiecare zi se simțea tot mai slăbită. Totuși, nu avea de ales – trebuia să continue până le găsea pe Furii, indiferent cât de mult o îmbolnăvea acel tărâm. Făcuse o promisiune. Chiar dacă Lucas o ura acum, trebuia să o îndeplinească.

— Trebuie să mesteci șunca, Lennie, îi spuse tatăl ei sarcastic. Nu se topește singură în gură.

— Zău, așa se face? glumi ea dându-și seama că stătea acolo ca o momâie, așa că se forță să se poarte normal. Bine că mi-ai spus.

Tatăl ei chicoti, iar ea își împinse gândurile cât mai departe de Lucas și reflectă asupra temelor pe care nu apucase să le facă. Nici măcar nu terminase de citit *Odiseea*, nu pentru că nu ar fi vrut, ci pentru că nu avusese timp.

Tot ce avea de făcut trebuia să fi fost gata de mult. Și, colac peste pupăză, proful ei preferat, Hergie, încerca să o convingă să se înscrie la orele de avansați. De parcă era nevoie să-și mai suplimenteze lista de lecturi.

Claire își făcu apariția pe alee în noua ei mașină hibrid pe care i-o cumpăraseră părinții, strigând pe geam „Tit-tit!” în loc să apese pe claxon. În timp ce Jerry încerca și nu reușea să se retragă, Helen își îndesă restul de clătită în gură, aproape că se înecă și ieși din bucătărie în goană, cu șireturile desfăcute.

Coborî rapid treptele, uitându-se peste umăr la terasa din dreptul ferestrei ei, însă știa că nu era nimeni acolo.

Lucas îi spusese foarte clar că nu avea să-l mai găsească acolo. Nu știa de ce se mai obosea să se uite în direcția aia, dar nu se putea abține.

— Încheie-te la haină, e frig, o mustră Claire de îndată ce Helen se urcă în mașină. Claire era cea mai bună prietenă a ei de când se născuseră, așa că nu se jena să țipe la ea ori de câte ori dorea. Dar chiar trebuia să o facă de la primele ore ale dimineții? Helen deschise gura pentru a-i oferi o explicație, însă Claire era de neoprit.

— Îți cad hainele de pe tine, ai unghiile roase până în carne și buzele crăpate, se repezi ea, nebăgând în seamă încercările timide de a protesta ale lui Helen în timp ce demară în stradă. Iar cercănele alea sunt așa hidoase că zici că te-a învinețit cineva! Ai de gând să te îngrijești câtuși de puțin?

— Da, încerc, bombăni Helen luptându-se în continuare cu nasturii de la haină, care deveniseră brusc mult mai complicați decât geometria plană. Se dădu bătută și se întoarse spre Claire, ridicând

frustrată din mâini. Aici mănânc, dar dincolo nu există mâncare și nu reușesc să mă hrănesc suficient când sunt în lumea reală. Crede-mă, chiar mă străduise. Tata tocmai mi-a îndesat pe gât un mic dejun care ar fi dat gata zece fotbaliști.

– Ai putea măcar să te fardezi un pic, ești albă ca varul.

– Știu că arăt groaznic, dar am alte lucruri pe cap. Toată povestea asta cu trecerile în Lumea de Dincolo nu e tocmai ușoară, înțelegeți?

– Atunci nu trece în fiecare noapte! exclamă Claire de parcă ar fi fost evident. Ia o pauză din când în când. N-ai să reușești să rezolvi chestia asta în câteva săptămâni.

– Crezi că Furiile sunt ceva de care mă pot ocupa cu juma de normă? izbucni Helen regăsindu-și, în sfârșit, vocea.

– Da! se răsti Claire, iar cum ea se pricepea la urlat mai bine ca la orice altceva, Helen se făcu din nou mică în scaunul ei, intimidată de gingașa ei prietenă. De trei săptămâni îți suport chestia asta și m-am cam săturat! N-o să găsești niciodată Furiile dacă ești în halul ăsta de obosită încât nu știi unde ți-s picioarele!

După un scurt moment de tăcere, Helen izbucni în râs. Claire încercă să-și păstreze expresia serioasă, dar în cele din urmă cedă și i se alătură cu râsul ei cristalin, exact atunci când intrau în parcare a liceului.

– Nimeni nu s-ar supăra dacă te-ai duce în Lumea de Dincolo numai o dată sau de două ori pe săptămână, spuse Claire împăciuitoare, ieșind din mașină și îndreptându-se spre intrare. Nu-mi vine să cred că te epuizezi pentru trecerile astea, eu n-aș putea să o fac.

Claire se cutremură, amintindu-și de recenta ei experiență atunci când Matt a dat peste Lucas cu mașina. Claire a fost la un pas de moarte în acel accident, iar sufletul ei a călătorit spre ținuturile deșertice – marginile Lumii de Dincolo. Amintirile acelea încă o urmăreau, chiar dacă trecuseră câteva săptămâni de atunci.

– Te-ai duce dacă ar fi nevoie. Dar, oricum, nu se pune problema. Nu e ceva ce fac de bunăvoie. Helen o cuprinse pe Claire pe după

umeri pentru a-i alunga amintirea tulburătoare a setei și a singurătății din ținuturile deșertice. Mă culc și, pur și simplu, ajung acolo, nu știu cum să controlez asta încă, îi spuse ea.

— Cassandra de ce nu știe? Doar e atât de deșteaptă și a studiat mult problema, spuse Claire pe un ton sfidător. Helen clătină din cap, întrebându-se dacă voia, într-adevăr, să intervină într-o dispută între Claire și Cassandra.

— Nu da vina pe Cassandra, spuse ea cu grijă. Nu e ca și cum ar exista un manual în acest sens. Sau cel puțin n-am găsit niciunul în adunătura aia de texte în greacă veche și latină pe care ei o numesc impropriu arhivă. Face tot ce poate.

— Atunci e clar, spuse Claire încrucișând brațele și privind-o hotărâtă.

— Ce e clar? întrebă Helen pe un ton îngrijorat în timp ce își deschidea dulapul.

— În mod evident, voi două nu vă descurcați singure. Aveți nevoie de ajutor. Fie că o să-i convină Cassandrei sau nu, eu o să ajut, spuse Claire ridicând din umeri de parcă socoteala ar fi fost încheiată, ceea ce nu era deloc adevărat.

Cassandra susținea că arhivele erau exclusiv pentru Oracole, pretese și preoți ai lui Apollo, în ciuda faptului că ultimii preoți și pretese adevărate trăiseră în urmă cu vreo trei mii cinci sute de ani. Matt, Claire, Jason și Ariadne se oferiseră să-i vină în ajutor Cassandrei de mai multe ori, însă ea nu voia să audă deoarece ar fi însemnat să se abată de la tradiție, iar pentru un scion cu asta nu era de glumit.

Parcele aveau ceva cu scionii în general, dar aceia care încălcau tradiția de obicei atrăgeau în mod deosebit ura acestora. Pe lângă asta, majoritatea arhivelor ascundeau blesteme pentru cei neinițiați. Singurul motiv pentru care Cassandra o lăsa pe Helen să intre în bibliotecă era pentru că nimeni nu-și putea închipui un blestem care fi putut să o rănească. Helen era protejată de cest. În lumea reală, era, practic intangibilă, însă Claire nu era.

Helen își urmă prietena încăpățânată de-a lungul holului, simțind cum i se pleoștesc umerii cu fiecare pas. Nu suporta gândul de a trece peste cuvântul Cassandrei, dar atunci când lui Claire i se punea pata pe ceva, nu avea niciun rost să te cerți cu ea. Helen spera doar că orice ar fi pus aceasta la cale nu s-ar fi ales cu bășici de care nu reușea să scape, păduchi sau altceva la fel de îngrozitor. Claire putea să pățească ceva rău.

Clopoțelul sună exact atunci când cele două prietene intrau în clasă. Domnul Heringer, sau „Hergie“, cum îi spuneau elevii, le aruncă una dintre privirile lui aspre. Parcă ar fi putut adulmeca încurcăturile care luau formă în mintea lui Claire. Hergie le însărcină cu două cuvinte ale zilei pentru dimineața următoare, drept pedeapsă preventivă pentru orice puneau în mod evident la cale. Din acel moment, ziua lui Helen se dovedi din ce în ce mai rea.

Helen nu fusese niciodată o elevă atentă din cale-afară, dar de când își pierdea nopțile prin Lumea de Dincolo, interesul ei pentru școală scăzuse simțitor. La fiecare oră i se făcea observație, dar avea cel puțin un coleg care se descurca mai prost decât ea.

Când profesorul de fizică se repezi spre Zach, care nu-și făcuse tema de laborator, lui Helen nu îi venea să creadă. Zach fusese întotdeauna printre elevii cei mai atenți, indiferent de cât de matinale erau orele. De obicei era un pic prea alert, băgându-și nasul unde nu-i fierbea oala. Helen nu-l văzuse niciodată arătând atât de șters și dezinteresat. Încercă să-i surprindă privirea și să îi zâmbească solidar, însă el întoarse capul.

Helen se holbă o vreme la chipul lui, până când creierul ei neodihnit făcu legătura cu ceva ce auzise în urmă cu vreo săptămână: Zach renunțase la echipa de fotbal. Tatăl lui, domnul Brant, era antrenorul echipei de fotbal, iar Helen știa că întotdeauna se aștepta la perfecțiune din partea fiului lui. Nu l-ar fi lăsat pe Zach să părăsească echipa, nu fără să se fi iscat o ceartă. Helen se întreba ce se întâmplase între ei. În orice caz, nimic bun după cum arăta Zach.

Când sună clopoțelul la sfârșitul orei, Helen încercă să-i atingă brațul lui Zach pentru a-l întreba cum se simte, însă acesta nu o băga în seamă și ieși din clasă. Cândva, Zach și Helen fuseseră prieteni de nedespărțit – obișnuiau să-și împartă biscuiți în formă de animale în părculeț –, însă acum nici măcar nu o privea.

Înainte de ora de sport, Helen se pregătea să o întrebe pe Claire ce se întâmplase cu Zach, atunci când îl zări de departe pe Lucas. Totul dispăru precum desenele cu cretă în ploaie.

Ținea ușa deschisă pentru cineva, făcându-i politicos loc unui coleg mai scund să se strecoare pe sub brațul lui. Aruncă o privire în spate, de-a lungul holului, și atunci o zări. Îi aruncă o privire mânioasă.

Helen împietri. Simțea din nou o greutate apăsând-o pe piept. Acela nu e Lucas, gândi ea, nefiind în stare să respire sau să se clinească.

Lucas dispăru în mulțimea de elevi grăbiți, iar Helen se îndreptă spre vestiar pentru a se schimba pentru ora de sport. Minte a i se înseninase brusc, precum cerul după furtună.

Când apăru Claire, Helen începu imediat să o tragă de limbă. Descoperise acest truc în urmă cu câteva săptămâni, când își dăduse seama că dacă își bombarda cea mai bună prietenă cu întrebări, aceasta n-ar mai fi avut timp să o întrebe nimic la rândul ei.

Jason și Claire nu erau un cuplu din punct de vedere oficial, dar de când acesta o vindecase, ei deveniseră mai mult decât prieteni. Se apropiaseră foarte mult, iar acum Claire era cea mai fidelă confidentă a lui. De data asta, Claire chiar avea nevoie de cineva cu care să vorbească. Jason avea o zi foarte proastă și își făcea griji pentru el.

– Te duci la el acasă după ora de sport? întrebă Helen încet.

– Da, nu vreau să-l las singur acum. Mai ales că Lucas e dat dispărut în continuare.

– Cum adică? întrebă Helen alarmată. Vrei să spui că n-a mai dat pe acasă de când... „De când mi-a spus să mă duc dracului, și-a lovit

tatăl, și-a accidentat mama, și a fost dat afară?” completă Helen în gând.

Claire părea să intuiască la ce se gândea Helen și îi strânse mâna în semn de încurajare.

— Nu, a fost pe-acasă de câteva ori. Și-a cerut scuze alor lui și l-au iertat, bineînțeles. Dar de obicei nu-i de găsit. Nimeni nu știe unde e sau ce face, și sincer? Toată lumea se teme un pic să-l întrebe. S-a schimbat, Lennie. Nu vorbește cu nimeni, poate doar cu Cassandra. Dispare imediat după școală, și câteodată nu vine acasă decât pe la unu-două dimineața, asta dacă se mai obosește să ajungă. Ai lui îl lasă pentru că, fără Hector prin preajmă, nimeni nu prea are cum să-l oprească. Jason e îngrijorat, spuse Helen privind-o cu coada ochiului pe Helen. Tu nu l-ai văzut în ultima vreme, nu-i așa?

— L-am văzut astăzi. Dar preț de o secundă, în capătul culoarului, spuse Helen punând punct subiectului înainte ca prietena ei să-i mai adreseze vreo întrebare. Cred că ar fi cazul să iuțesc pasul. Tu ești bine, vrei să mai discutăm?

— Ia-o înainte, spuse Claire încrețindu-și fruntea, îngrijorată.

Helen îi zâmbi discret pentru a-i da de înțeles că era bine, cu toate că nu era așa, apoi mări viteza pentru a-și încheia tura într-un timp suficient de bun încât antrenorul Tar să creadă că și-a dat silința.

Lucas o zări pe Helen în capătul holului și își schimonosi chipul într-o expresie furioasă, ca ea să-l urască sau să se teamă – orice ar fi fost nevoie, numai să stea la distanță de el. Pentru binele ei.

Însă nu observă ură sau teamă în ochii ei. Privirea lui Helen rămase ațintită asupra lui și părea pierdută.

Simțea că mestecă cioburi de sticlă, dar se forță să-i întoarcă spatele și porni înainte de-a lungul holului.

Nu dorise decât să o țină la distanță de el.

Însă lucrurile scăpaseră de sub control: și-a lovit tatăl, și-a rănit mama, iar furia l-a orbit. Lucas știa ce însemna furia. Se războise cu Hector de când erau de-o șchioapă, dar nimic din ceea ce trăise până

atunci nu fusese atât de intens. Trezise ceva înăuntrul lui, ceva despre care nici nu știuse că există.

Duhul scăpase din lampă, iar acum îi era greu să intre înapoi.

Încheind alergarea de rezistență înaintea lui Claire, Helen hotărî să meargă pe jos la lucru pentru a-și putea pune ordine în gânduri. Îi trimise prietenei sale un mesaj prin care o anunță că nu era nevoie să o ducă cu mașina până la News Store în după-amiaza aceea, bănuind că lui Claire oricum îi convenea mult mai mult să meargă singură.

Niciodată nu se evitaseră înainte, însă lucrurile stăteau altfel acum. Viețile lor le trăgeau în direcții diferite, iar Helen începea să se întrebe dacă prietenia lor va mai fi vreodată la fel. Gândindu-se la asta, aproape îi venea să plângă.

Temperatura începu să scadă brusc în timp ce Helen mergea de-a lungul Surfside Road, spre centru. Avea nasturii descheiați, iar baretă ghiozdanului de pe un umăr și mânerul genții cu echipamentul de sport de pe celălalt îi trăgeau de jachetă în așa fel încât nu o putea închide cum trebuie. Pufnind exasperată, Helen aruncă gențile pe jos și fu cuprinsă de o ciudată amețală. Preț de o clipă, trotuarul păru că nu se mai aliniaza cu strada, de parcă vederea ei în spațiu se dereglase total.

Trase aer în piept și se îndreptă de spate, întinzând o mână în lateral în caz că își pierde din nou echilibrul. Amețeala îi trecu imediat, însă o senzație și mai stranie îi luă locul. Helen se simțea urmărită, ca și cum cineva stătea chiar în fața ei, privind-o drept în ochi.

Făcu un pas în spate și ridică mâna înainte, însă nu era nimic. Privind neliniștită în jur, Helen se întoarse pe un călcâi, își ridică gențile și porni în pas alert spre centrul orașului. Cassandra bănuise că nu avea să fie atacată cel puțin în următoarele câteva zile, însă nu era la fel de sigură și în privința faptului că avea să fie lăsată în pace. Helen știa că cineva din rândurile celor O Sută de Veri o urmărea

probabil, dar nu se așteptase să simtă o astfel de teamă. Dintr-odată i se părea că simte respirația cuiva în ceafă. Simplul gând o făcu să intre ca un fulger în magazin, de parcă ar fi fost fugărită.

— Ce e? întrebă Kate. Privi în urma lui Helen căutând să vadă ce o înspăimântase așa tare. Te urmărește cineva?

— Nu-i nimic, răspunse Helen cu un zâmbet fals. M-a trecut un fior de la frig.

Kate o privi sceptic, dar Helen se aplecă sub tejghea pentru a-și depozita gențile, înainte ca șefa ei să intre la bănuieli.

— Ai mâncat după ora de sport? o întrebă aceasta. Du-te în spate și fă-ți un sandvici, o repezi văzând că Helen nu răspunde imediat.

— Nu prea mi-e foame, începu Helen, însă Kate o întrerupse tăios.

— Ești sigură? Gândește-te bine, o avertiză ea proptindu-și mâna prăfuită de făină în șold.

Helen tăcu și merse în spate. Simțea că atât Kate, cât și Jerry o considerau responsabilă pentru că ajunsese așa de slabă. Dar nu le putea spune ce se petrecea de fapt.

Helen întinse niște unt de arahide pe pâine și scurse câteva picături de miere deasupra. Înfulecă apoi furioasă o îmbucătură mare. Mesteca mecanic, fără să bage de seamă pasta dulce și lipicioasă cu aromă de alune care îi încliea gura. Oricum, simțea că se sufocă mai tot timpul – ca și cum ar fi vrut să spună ceva, însă cuvintele îi paralizau gâtul. Ce mai conta puțin unt de arahide.

Bău dintr-o înghițitură un pahar de lapte și reveni în față, simțindu-se în continuare acuzată pe nedrept. Tot restul serii, avu grijă să o evite pe Kate drept pedeapsă.

După câteva astfel de ore neplăcute, Helen anunță că o aștepta pe Claire să vină să o ia, deși nu era adevărat. Afară, în întuneric, după ce se asigură că nu putea fi văzută de nimeni, țâșni spre cer, pornind în direcția casei ei. Urcase foarte sus, tocmai acolo unde trebuia să suporte aerul rarefiat în timpane și plămâni.

Îi promisese lui Lucas că nu avea să părăsească insula înainte să stăpânească foarte bine tot ce ținea de călătorii peste apă, iar tehnic

vorbind, nu încălcase acea promisiune. Era încă deasupra insulei Nantucket, doar că *mult* deasupra ei. Helen continuă să urce tot mai sus până când văzu luminile continentului întinse ca o pânză de păianjen undeva foarte jos. Zbură până i se umeziră ochii, iar lacrimile îi înghețară pe obraji.

Se relaxă și pluti în derivă, iar mintea i se limpezi. Așa s-ar fi simțit probabil înotând fără frică în largul mării, însă Helen prefera să înoate într-o mare de stele. Pluti până când frigul și singurătatea deveniră insuportabile, iar atunci se hotărî să revină pe pământ.

Helen ateriză în curte și fugi spre ușa de la intrare, sperând ca tatăl ei să nu observe că nu coborâse din nicio mașină. Jerry nu era însă în bucătărie. Băgă capul pe ușa biroului acestuia, dar nu era nici acolo. Atunci își aminti că era vineri seara. El și Kate își făcuseră probabil planuri. Din moment ce nu discutase cu Kate aproape deloc în acea seară, Helen nu se gândise să întrebe dacă Jerry urma să rămână peste noapte la ea. Acum îi părea rău că fusese atât de urâcioasă. Casa era de-a dreptul pustie, iar liniștea părea să-i țiuie dureros în urechi.

Se spală pe față, pe dinți și se culcă. Rămase cu ochii deschiși cât de mult putu, forțându-se să stea trează deși era frântă de oboseală.

Dacă adormea, știa că urma să coboare în Lumea de Dincolo și să se afunde într-o singurătate și mai apăsătoare decât cea din lumea reală. Dar cu cât zăcea mai mult în pat, cu atât gândurile ei se îndreptau către Lucas. Helen încercă să-și șteargă lacrimile înțepătoare cu dosul palmei. Greutatea insuportabilă începea să o apese din nou pe piept.

Nu avea de gând să stea supărată, căci însemna ca în câteva momente să verse lacrimi prinsă în mizeria nisipurilor mișcătoare. Dar apoi își aminti ceva.

Poate că de data asta nu avea să fie singură în Lumea de Dincolo.

Știa că acel salvator fusese probabil un miraj, însă Helen era disperată. Ar fi preferat oricând o conversație cu un miraj decât să rățăcească prin iad singură.

Concentrându-și gândurile asupra acelei voci groase pe care o auzise, Helen se lăsă pradă somnului. Își aminti străfulgerarea aurie, gura aceea frumoasă și ecoul numelui ei în timp ce-i întindea mâna...

Helen se văzu pe un câmp, ca o prerie, cu iarbă uscată și dealuri vălurite. Mai fusese în locurile acestea și înainte, dar acum totul părea ușor diferit. În primul rând, era acel zgomot. Nu își amintea să fi auzit vreodată vreun sunet în Lumea de Dincolo, în afară de cele scoase de ea – nici măcar sunetul vântului prin iarbă.

Cumva, Lumea de Dincolo părea reală și nu doar o parte dintr-un coșmar îngrozitor. Helen mai trăise senzația aceasta, însă numai pentru o clipă, atunci când fusese salvată în mod miraculos din nisipuri. Pe cât era de nedumerită de această nouă perspectivă, Helen simțea și o ușurare în același timp. Hadesul părea un iad ușor de suportat dintr-un motiv anume. Privind în jur, Helen își aminti de Vrăjitorul din Oz și de momentul în care Dorothy vede în culori pentru prima dată.

Privi la distanță și văzu străfulgerări de aur, apoi auzi icnete, gemete și lovituri metalice. Se dădea o luptă, o luptă crâncenă. Iar ea putea fi sigură de un lucru. Tipul cu mâinile calde nu fusese un miraj.

Începu să alerge cât de repede putea într-acolo.

Urcând un mic deal, văzu un tip masiv cu o claie de păr castaniu și cârlionțat care încerca să răpună cu un pumnal lung un fel de vultur-liliac care se abătuse asupra capului său. Apropiindu-se, Helen auzi pasărea șuierând în timp ce încerca să-și sfâșie adversarul cu ghearele. Chiar dacă tânărul era în toiul unei lupte pe viață și pe moarte, Helen nu-și putea lua ochii de la claia lui de păr.

Bărbatul păru să devină stăpân pe situație pentru o clipă, iar Helen îl văzu rânjind – pe jumătate surprins, pe jumătate mândru de sine. Dar apoi, dându-și seama că nu avea nicio șansă în continuare, Helen îi urmări zâmbetul transformându-se într-o grimasă ușor ironică. Chiar și așa încrâncenat, nu părea să-și piardă simțul umorului.

— Hei! strigă Helen apropiindu-se de cei doi adversari.

Aceștia se opriră nedumeriți în mijlocul unui atac reciproc. Bărbatul schiță un zâmbet surprins cu jumătate de gură.

— Helen, apucă el să îngaiame, ca și cum mereu ar fi avut niște gheare strânse în jurul gâtului. Helen fu atât de uimită de nonșalanța lui încât aproape izbucni în râs. Apoi totul se schimbă din nou.

Lumea se mișca din ce în ce mai încet în jurul ei, iar Helen știa că asta însemna că în lumea reală corpul ei se trezea. O parte din mintea ei pricepea sunetele stridente enervante dintr-un alt univers. Înțelese atunci că nu avea să ajungă lângă bărbat înainte de a se trezi. Helen privi în jur disperată, apoi se aplecă, luă o piatră de la picioare, se ridică și o aruncă spre monstru...

...iar piatra din Lumea de Dincolo trecu direct prin fereastra dormitorului ei, făcând-o țândări.

CAPITOLUL 3

Helen se ridică în capul oaselor în pat, ascultând sunetul enervant al ceasului deșteptător. Singura noapte în care își dorise să rămână în Lumea de Dincolo, și se trezise. Nu se luminase încă, dar chiar și în întunericul dinaintea zorilor își putea da seama ce dezastru făcuse.

Jerry avea să-și iasă din minți. Indiferent cât de mult ar încerca Kate să îi explice că Helen suferă de o boală „somnologică” rară, de data aceea nu mai avea cum să scape.

Tatăl ei avea o sensibilitate crescută față de orice scădere a temperaturii – de parcă termostatul casei i-ar fi trimis semnale direct spre creier –, iar acum deja băteau rafale reci de vânt prin ditamai spărtura din fereastră. Helen își dădu o palmă peste frunte și se prăbuși pe saltea.

Se putea socoti deja pedepsită, iar bărbatul probabil că fusese mâncat de monstrozitatea aia zburătoare, toate din cauză că trebuise să se trezească cu noaptea în cap pentru a nu întârzia la o întrecere pe coastă.

Întrecerile sportive între licee sunt destul de complicate când locuiești pe o insulă. Ca atleții de pe insulă să poată concura cu alte școli, aceștia trebuiau să se deplaseze fie cu vaporul, fie cu avionul, iar pentru Helen și colegii ei de echipă asta însemna să se trezească la primele ore ale dimineții. Câteodată chiar i se părea de-a dreptul oribil să locuiască în Nantucket.

Înghițindu-și un căscat și încercând să-și alunge din minte imaginea bărbatului cu claua de păr murind în chinuri groaznice, Helen se ridică cu greu din pat. Prinse cu scoci o pătură în dreptul ferestrei sparte și înfulecă în grabă niște fulgi de ovăz instant, apoi

porni spre aeroportul insulei. În mod ironic, chiar zbură până acolo, dar, desigur, nu putea zbura până pe coastă. Dacă rata avionul, iar apoi își făcea apariția la grila de start, ar fi atras o grămadă de întrebări și lămuriri, așa că preferă să facă cum se cuvenea.

Aterizând precaut la o distanță destul de mare, porni în pas alergător spre pistă. Deasupra, cerul afișa o nuanță palidă de roz. O văzu pe Claire parcând și fugi spre ea ca să se asigure că merg împreună la îmbarcare. Helen de-abia aștepta să-i povestească despre întâlnirea din Lumea de Dincolo, dar înainte să apuce să deschidă gura, prietena ei deja își dădea ochii peste cap, apucând-o de umeri.

— O, pentru numele lui Dumnezeu! bombăni Claire exasperată descheindu-i nasturii prinși neglijent la jacheta năvălășă și încheindu-i corect la loc. Arăți ca un copil de grădiniță dislexic. E cazul să vin la tine în fiecare dimineață să te îmbrac?

— Hamilton! strigă antrenorul Tar înainte ca Helen să apuce măcar să se gândească la o replică pentru Claire, darămite să-i mai și spună ce se întâmplase în acea noapte. Tu stai lângă mine, trebuie să discutăm tactica, o anunță acesta.

— Am ceva să-ți spun, îi șopti lui Claire înainte să se întoarcă spre antrenor. Am văzut pe cineva acolo, știi, *azi-noapte*. Ochii lui Claire se bulbucară, plini de speranță, în timp ce Helen se îndepărta.

Restul zborului, antrenorul continuă să turuie cu înflăcărare despre cum ar trebui Helen să o depășească pe fata aceea, apoi să îi taie calea celeilalte – sfaturi cu totul inutile, având în vedere că putea depăși viteza sunetului dacă ar fi vrut. Helen ascultă cu o ureche, încercând să nu se îngrijoreze prea tare pentru soarta bărbatului.

Era mare, înalt, voinic și părea să știe cum să folosească pumnalul cu care se apăra. Helen încercă să se convingă că nu pățise probabil nimic, însă nu reușea.

Oricine ar fi fost el, cu siguranță arăta ca un scion. Dar poate că era doar un muritor musculos de peste doi metri înălțime, incredibil de chipeș și cu un zâmbet plăcut. Iar dacă era așa, atunci bietul de el

era cu siguranță mort. Niciun muritor n-ar fi putut să învingă o harpie.

Toată dimineața, Helen încercă să găsească un moment în care să vorbească cu Claire, dar nu reuși. Alergă în prima cursă, forțându-se să nu o câștige prea detașat, însă mintea îi era în altă parte, gândindu-se dacă era posibil sau nu să-ți pierzi viața pe tărâmul morților. Cugetările ei inutile îi tulburară concentrarea și ajunse să alerge mult prea repede. Helen se prefăcu imediat că gâfâie atunci când își dădu seama că toți spectatorii se holbau la ea cu gura căscată. Toți, mai puțin unul.

Zach Brant nu părea câtuși de puțin surprins să o vadă alergând ca din pușcă. De fapt, părea aproape plictisit. Helen habar nu avea ce căuta acesta la întrecere – nu mai venise la niciuna până atunci. După felul în care o fixa cu privirea, socoti că venise să o urmărească pe ea, însă nu știa și de ce. La un moment dat ar fi pus asta pe seama faptului că e îndrăgostit, dar asta se petrecea cu mult timp în urmă. În ultima vreme părea că nici nu voia să aibă de-a face cu ea.

Helen câștigă cursa, apoi făcu galerie la cursa lui Claire, înainte ca ele două să se întâlnească, în sfârșit, lângă groapa cu nisip de la ultima probă de triplusalt.

– Deci, ce s-a întâmplat? gâfâi Claire încă epuizată de alergare.

– Am văzut... a început Helen. Hai să mergem mai bine acolo, continuă ea arătând spre o bucată liberă de teren de la marginea pistei. În jur era o mare agitație, iar Zach se afla în apropiere.

Helen ardea de nerăbdare să-i povestească lui Claire. În timp ce mergeau, îi șopti discret:

– Am văzut o persoană. O persoană *vie*.

– Dar credeam ca numai tu poți coborî până acolo cu trupul, nu doar cu spiritul.

– Și eu! Dar aseară era un băiat. Mă rog, nu un *băiat* ca oricare altul. Era uriaș. Un tip cam de vârsta noastră, cred.

– Ce făcea acolo? întrebă Claire. Nu părea convinsă că Helen văzuse într-adevăr pe cineva.

— Cred că și-o încasa de la o harpie, spuse Helen. Dar cu o seară înainte m-a scos din nisipurile mișcătoare. Avea un braț strălucitor, de parcă ar fi fost aurit. Claire o privi cu suspiciune, iar Helen își dădu seama cât de nebunești păreau cuvintele ei. Crezi că am luat-o razna? Așa sună, nu? Și, teoretic, nici n-ar fi posibil.

— Ne lași, spuse Claire dintr-odată. Aruncă o privire piezișă peste umărul lui Helen către Zach care se ținea după ele. Conversația asta nu te privește.

Zach ridică din umeri, dar rămase pe loc. Claire nu se lăsă bătută și țipă la el să plece pe tonul ei cel mai autoritar, însă acesta nu se clinti. În cele din urmă, o apucă pe Helen de mână și o trase spre marginea terenului unde începea pădurea. Zach nu ar fi putut să vină după ele fără a o enerva pe Claire, dar nici nu plecă în altă parte. Continua să se holbeze la ele, în timp ce Claire o ghida pe Helen spre tufișuri.

— Chiar e nevoie de asta? întrebă Helen sărind peste o tufă spinoasă și descurcându-și coada împletită care i se agățase într-o ramură subțire de mesteacăn, acoperită de licheni.

— Zach se poartă foarte ciudat în ultima vreme, nu vreau să ne vadă, spuse Claire mijind ochii.

— Vrei să spui că nu a plecat la comanda ta, și m-ai târât pe mine aici pentru că nu vrei să-i dai satisfacție, o corectă Helen cu un chicot.

— Și asta. Acum spune-mi exact ce s-a întâmplat, o rugă Claire, dar fură întrerupte din nou, de data aceasta de un foșnet de frunze. Se auzea de undeva din pădure.

Un bărbat masiv se ivi din tufiș. Helen o împinse pe Claire în spatele ei și făcu un pas înainte, gata de luptă.

— Deștepților ce sunteți, nu știți că prin pădurile din jurul pistelor de atletism umblă tot felul de tipi dubioși? spuse uriașul blond pe un ton arțăgos.

— Hector! exclamă Helen ușurată și îi sări în brațe.

— Ce faci, verișoară? spuse el râzând și o îmbrățișă strâns. Claire

li se alătură, ca apoi să îi tragă lui Hector un pumn în piept.

— Ce cauți aici? Întrebă ea pe un ton critic. E foarte periculos.

— Liniștește-te, piticanie, spuse Hector coborând privirea în pământ. Zâmbetul îi pieri. Am vorbit cu mătușa Noel azi-dimineață. Mi-a spus că nimeni din familie nu va fi aici.

— Chiar nu sunt, și noi ne bucurăm nespun să te vedem, spuse Helen imediat, ciupind-o discret pe Claire pentru lipsa ei de tact.

— Bineînțeles că ne bucurăm să te vedem, exclamă aceasta frecându-și brațul în dreptul ciupiturii. Nu asta am vrut să spun, Hector, știi doar. Ce mai faci?

— Nu contează, spuse el clătinând din cap. Voiam să știu ce mai faceți voi. Și Lucas... după săptămâna trecută, întrebă cu o voce scăzută.

Helen încercă să nu tresară, dar îi era imposibil.

— E rău, spuse Claire cu tristețe.

— Da, știi. Am vorbit cu mătușa Noel. Încă nu-mi vine să cred că ar putea face așa ceva. Vocea lui Hector era aspră, dar o privea pe Helen cu empatie.

Helen încercă să se concentreze asupra durerii lui Hector și să uite de a ei. Îl pierduse pe Lucas, însă Hector își pierduse întreaga familie. Era atât de îngrijorat în privința lor încât ar fi fost în stare să aștepte toată ziua ascuns pe marginea unei piste de alergare doar pentru a lua legătura cu cineva apropiat lor.

În afară de Daphne, pe care de-abia o cunoștea, Hector nu avea pe nimeni. Helen își dădu seama că, dintre toți oamenii din viața ei, Hector probabil înțelegea cel mai bine prin ce trecea. Ceea ce era ciudat, căci până de curând nu se suferiseră.

— Ce face mama? izbucni Helen simțind nevoia să pună capăt tăcerii care se așternuse. Hector o privi reticent.

— E... ocupată, fu tot ce spuse el despre Daphne, apoi se întoarse spre Claire și schimbă subiectul.

Hector de obicei spunea tuturor ce gândea, fie că aceștia voiau să audă, fie că nu. Felul în care evitase întrebarea ei o făcu pe Helen să

vrea să afle exact ce pune mama ei la cale. Încercase să ia legătura cu Daphne de câteva ori în ultimele trei săptămâni, dar nu primise niciun răspuns. Poate că mama ei o evita în mod intenționat. Însă nu apucă să sape mai mult. Hector era prea ocupat tachinând-o pe Claire în legătură cu înălțimea ei. Pe când cei doi începuseră să se împingă în glumă, o umbră sinistră se lăsă peste pădure.

Helen fu scuturată de un fior și privi în jur speriată. Chiar dacă știa că acesta era mort, aproape că îl putea simți pe Creon întinzând o mână din mormânt ca să o înșface în acel întuneric cumplit.

La fel ca Helen, și Hector observă schimbarea în intensitate a luminii. Cu o mână o prinse protector pe Claire de umăr. Helen îi căută privirea. Amândoi recunoșteau acest fenomen lugubru.

— Un Maestru al Umbrelor? șopti Helen. Credeam că nu mai sunt alții în afară de Creon!

— Și eu știam la fel, îi șopti Hector scrutând cu privirea de jur-împrejur și căutând o țintă. Însă întunericul era ca o perdea, îi învăluia. Nu puteau vedea mai încolo de câțiva metri în fața lor. Ia-o pe Claire și fugi! strigă el.

— N-o să te las... apucă Helen să spună.

— FUGI! urlă Hector, în timp ce strălucirea unei săbii străpuse întunericul repezindu-se spre el.

Hector o îmbrânci pe Claire într-o parte și se lăsă mult pe spate, cu o agilitate de gimnast. Lama de bronz șuieră pe deasupra pieptului său și se înfipse adânc în pământul pe jumătate înghețat al pădurii. Hector lovi sălbatic cu piciorul în umbrele care îl încolțeau, aruncându-și atacatorul la câțiva metri în aer.

Dintr-o singură mișcare, Hector se îndreptă de spate și prinse sabia în mână. Smulgând-o cu toată forța din pământ, spintecă pieptul unei alte figuri care se ivi dintre umbre, în tot acest timp mișcându-se mai iute decât aripile unei păsări colibri.

Helen simți metalul spărgându-se de obrazul ei, iar în lumina pală văzu fragmentele sclipitoare ale unui cap de săgeată împărăștiindu-se ca o păpădie mai jos de ochiul ei drept. Se feri

instinctiv după impact, chiar dacă era complet nevătămată, și făcu câțiva pași în spate până ajunse în dreptul lui Claire.

Helen se puse scut în fața prietenei ei muritoare. Complet șocată, aceasta nu reușea să se ridice, și mai mult ca sigur nu putea nici să alerge. Helen luă o poziție defensivă și își adună fulgerele.

Pocnetul unui bici și gustul îmbâcsit de ozon umplură aerul în timp ce din mâinile lui Helen țâșnea lumina, construind un zid protector de electricitate în jurul ei și al lui Claire. Întunericul artificial creat de Maestrul Umbrelor se risipi într-o strălucire albastră și atunci Helen putu zări nu mai puțin de vreo doisprezece scioni. *De unde veniseră toți? Cum de îi atacaseră atât de mulți?*

În centru și spre partea din spate a formației, în locul rezervat ofițerilor de infanterie – așa cum îi explicase Hector –, Helen surprinse în fugă un chip necunoscut, înfiorător. *Creatura*, orice ar fi fost, avea ochii roșii. O privi direct, apoi se retrase până fu acoperită din nou de bezna Maestrului Umbrelor.

— Sunt prea mulți! icni Hector ținând piept la doi bărbați.

— În spatele nostru! strigă Helen întorcându-se și văzând patru luptători care se apropiaseră. Trimise un fulger slab în direcția lor – suficient cât să-i doboare fără să îi omoare. Din nefericire pentru Helen, a-și înfrâna puterea era un efort mult mai mare decât a o dezlănțui.

Se simțea amețită. Încercă să-și concentreze privirea în timp ce trei dintre cei patru bărbați cădeau la pământ, zvârcolindu-se. Al patrulea se apropia amenințător de ea. Își epuizase aproape toată apa din corpul și așa deshidratat de la alergarea de rezistență, iar acum nu mai avea suficientă pentru a forma un fulger bine controlat. Ar fi putut crea unul care să îi omoare pe toți, dar nu o lăsa inima să facă așa ceva.

Sărind peste Claire, care încă se străduia să își recapete răsuflarea, Helen îi trase un pumn scionului care nu fusese doborât. Niciodată nu știuse să lovească cum trebuie, iar pumnul ei abia dacă reuși să-i atragă atenția adversarului său. Acesta îi răspunse cu o lovitură atât

de puternică, încât Helen se prăvăli peste Claire cu urechile țiuindu-i.

O formă întunecată se prelinse din cer, aterizând peste adversarul lui Helen, aruncându-l la mare distanță într-un pâlc de copaci. Era Lucas. Lui Helen i se tăie respirația. Cum de ajunsese acolo atât de repede, se întreba ea disperată. Lucas o privi pe Helen, cu o mină indiferentă, apoi se aruncă asupra principalului grup de scioni în atac.

Helen îl auzi pe Hector urlând mai jos de ea, și văzu cum câțiva bărbați încercau să-l încătușeze în lanțuri groase de mâini și de picioare. Se repezi într-acolo pentru a-l ajuta să scape, în timp ce Lucas se ocupa de luptătorii care nu fuseseră doborâți încă. Într-un vârtej năucitor, Lucas deja dezarmase și rănise pe doi dintre ei înaintea ca Helen să ajungă măcar în dreptul lui Hector.

Văzând că mica lui armată nu le putea face față lui Helen, Hector și Lucas, sinistrul lider al formației scoase un șuierat ascuțit și asaltul luă sfârșit la fel de repede cum începuse. Răniții fură sălțați pe umeri, armele recuperate, iar grupul de asasini se risipi printre copaci într-o clipită, înaintea ca Helen să apuce să-și ștergă sudoarea de pe frunte.

Helen îl văzu pe Lucas cum se întoarce cu spatele, devenind încordat. Hector își duse mâinile la cap, apăsându-și tâmplele cu podul palmelor, încercând parcă să-și domolească craniul gata să crape în două.

— Nu, Hector! Nu! urlă Claire aruncându-se asupra lui. Îi puse mâna peste ochi, în așa fel încât să nu poată să-l vadă pe Lucas. Chiar și cu toate eforturile sufocante ale lui Claire, Helen observa cum fața lui Hector devine tot mai roșie de furie.

Lucas tremura de efort, încercând să-și înăbușe pornirile, dar în cele din urmă cedă. Se întoarce spre Hector cu o privire dementă. Fusese cuprins de Furii, iar acestea îi spuneau să-și ucidă vărul chiar și cu prețul vieții lor.

— Te implor, Lucas! Pleacă! rosti Helen cu gâtul complet uscat.

Știa că îi ordonase să nu îl mai atingă niciodată, dar nu îi păsa. Sări și îl prinse de umeri, împingându-l cât mai de parte de Hector și Claire.

Îl lovi cu pumnii în piept, dar Lucas nu-și putea dezlipi ochii de la Hector. În disperarea lui de a ucide proscrisul, Lucas o trânti pe Helen la pământ cu toată puterea, rănindu-i încheietura în tufișurile denivelate și provocându-i un țipăt de durere.

Strigătul ei păru să-l trezească brusc pe Lucas din frenezia lui. Privi în jos și o zări pe Helen în genunchi, masându-și încheietura rănită.

— Îmi pare rău, șopti el. Înainte ca Helen să se poată ridica, sări spre cer și se făcu nevăzut.

Privi în urma lui, vrând parcă să strige după el, să obțină o explicație. Dacă Lucas o ura, de ce își ceruse scuze? Și, mai ales, de ce o apăraseră?

— Len, revino-ți! strigă Claire trăgând de brațul lui Helen. A izbucnit un incendiu!

Helen își dezlipi ochii de bucata de cer în care dispăruse Lucas și privi în jur în timp ce Claire o ajuta să se ridice. Din tufișurile uscate se înălța fum și puteau auzi deja primele strigăte de panică ale oamenilor care se apropiau de marginea pădurii.

— De la fulgerul tău, explică scurt Hector. Trebuie să plec. Nici n-ar fi trebuit să fiu aici.

— Ce-a fost asta? întrebă Helen ridicând vocea pentru a-l mai reține pe Hector un moment.

— Un batalion al celor O Sută de Veri. Dragul nostru unchi Tantalus vrea să se răzbune pentru Creon. Și nu se va opri până nu va pune mâna pe mine. Habar nu am cum m-au găsit, răspunse el, adăugând o înjurătură îndârjită. Ai grijă de tine, verișoară. Mai vorbim noi.

— Așteaptă! strigă Helen după el, dar în momentul acela câțiva oameni se iviră dintre copaci pentru a găsi sursa focului, iar Hector fu nevoit să fugă. Mă refeream la creatura aia care dădea ordine, completă cu jumătate de glas, dar Hector se pierdu în depărtare.

Helen o lăasă pe Claire să năascocească ceva. Fu chiar mult prea ușor să îi convingă pe toți că izbucnise o furtună pe neașteptate. O grămadă văzuseră cu ochii lor fulgerele și „norii negri” care învăluiseră în mod misterios pădurea. Fu de ajuns să spună că ea și Helen fuseseră simple martore, care, întâmplător, ajunseseră primele la fața locului. Se întreba ce văzuse Zach în tot acest timp. Dar dacă văzuse ceva, de ce nu spusese nimic?

În avion, la întoarcere, groaza le ajunse, în sfârșit, din urmă. Nu puteau risca să discute în prezența colegilor de echipă, dar continuau să schimbe priviri îngrijorate. Niciuna nu voia să rămână singură peste noapte, așa că hotărâră să doarmă împreună acasă la Helen.

De îndată ce se văzu din nou la sol, Claire se repezi spre Jason. Acesta părea palid și încordat, iar cei doi se priveau cu un devotament atât de evident pe care Helen îl simțea ca pe un junghi în inimă.

— Lucas n-a știut să-mi zică dacă ai fost rănită sau nu, spuse Jason cu un glas înecat, strecurându-și mâinile sub jacheta lui Claire. Plimbându-și mâinile pe sub căptușeală, își declanșă puterea sa vindecătoare, insistând asupra brațelor și coastelor ei, având grijă să vadă dacă nu are vreo fractură sau hemoragie internă. Mi-a zis că te-a trântit un scion...

— E bine, spuse Helen pe un ton liniștitor.

— Sigur că *ție* ți se pare bine. Pentru că habar n-ai cât de ușor poate fi rănită. *Tu* ești intangibilă, se răsti Jason la ea ridicând tonul cu fiecare cuvânt.

— N-aș fi permis să i se întâmple... îngăimă mai puțin convingător Helen, dar Claire îi puse o mână pe braț și o liniști.

— Sunt bine, Jason, spuse ea răbdătoare întinzând spre el cealaltă mână. Se sprijinea de amândoi de parcă ar fi vrut să creeze o punte de legătură între ei.

Jason păru să răsufle ușurat și încuviință din cap, acceptând în cele din urmă că lui Claire nu i se întâmplase nimic, dar

întorcându-se spre mașină, aruncă o privire acuzatoare spre Helen, ca și cum și-ar fi pierdut încrederea în ea.

În drum spre parcare, Claire îi povestește ce vorbiseră cu Hector, dar nu reușe să-i ofere lui Jason prea multe detalii.

— Am stat mai mult la pământ, și n-a durat deloc mult, spuse ea șovăielnic.

— Comandantul era sinistru, îi spuse Helen lui Jason. Ceva nu era în regulă cu el.

— Lucas n-a zis nimic despre asta, spuse Jason clătinând din cap.

— Poate că nu l-a văzut, spuse Helen, nefiind în stare să-i rostească numele lui Lucas. Era și un Maestru al Umbrelor.

— Știm, spuse Jason privind îngrijorat spre Claire. Lucas a menționat asta.

— În orice caz, ce căuta Lucas acolo? întrebă Claire.

— Nu mi-a spus, răspunse Jason ridicând obosit din umeri. El nu e de părere că ar datora vreo explicație nimănui zilele astea.

— E bine? întrebă Helen cu jumătate de gură.

Jason strânse din buze.

— Sigur că da, spuse el ridicând mâinile ca și cum nu ar fi putut da un alt răspuns, chiar dacă amândoi știau că nu era tocmai adevărat.

— Te descurci să te duci singură acasă? o întrebă Claire pe Helen când Jason se duse să scoată mașina din parcare. Pentru o clipă, Helen nu se prinse, apoi când își dădu seama, avu un șoc. Claire o trimitea la plimbare ca să petreacă timp cu Jason.

— Hector a spus că veniseră după el, nu după mine. Nu sunt în pericol, spuse Helen pe un ton glacial.

— Nu la asta m-am referit, zise Claire cu sprâncenele ridicate. Apoi o privi pe Helen direct în ochi: Hector e vânat, iar Jason e cu nervii la pământ din cauza asta. Are nevoie de cineva cu care să vorbească.

Helen nu răspunse. N-avea de gând să-i spună lui Claire că nu o deranja că aceasta renunța la planurile lor. Ar fi fost o minciună. Știa

că era imatur din partea ei, dar nu se putea abține. O parte din ea voia să-i spună că nu vrea să fie singură acum. Așteptară împreună până când Jason opri în dreptul mașinii lui Claire, dar Helen nu mai spuse nimic. După ce plecară, Helen porni spre o zonă mai izolată, asigurându-se că nu o poate vedea nimeni, apoi își luă zborul spre casă.

Înconjură casa în zbor de câteva ori, privind spre terasa pustie. Pentru o clipă de slăbiciune, își dori să îl găsească pe Lucas acolo, așteptând-o să se întoarcă. Aproape că îi putea simți prezența, ca și cum spiritul lui pășea agitat înainte și înapoi, căutând să o zărească undeva la orizont, ca o navă apropiindu-se de port...

Dar, ca de obicei, era singură.

Helen ateriză în curte și intră în casă. Jerry îi lăsase un bilețel și o tavă de mâncare care se răcise între timp. Kate și cu el lucrau până târziu în seara aceea. Era noaptea de aprovizionare și asta însemna că aveau să petreacă ore întregi așezând produsele pe rafturi și făcând inventarul. Helen stătea în mijlocul bucătăriei, cu un singur bec aprins în hol ascultând liniștea din casă. Tăcerea era copleșitoare.

Privi în jur în bucătăria cufundată în întuneric și se gândi la ambuscada din care scăpase cu doar câteva ore în urmă. Îi amintea de ultimul atac al lui Creon, exact în locul în care se afla acum. Lucas îi salvase viața. Pe urmă se așezase pe blatul dulapului din bucătărie și îi dăduse să mănânce miere cu lingurița. Helen își împunse ochii cu vârfulurile degetelor până văzu pete albastre, spunându-și că *atunci* nu știuseră că erau veri și că era normal ca ea să fi simțit în felul acela. Însă *acum* știa că erau veri și nu era normal să retrăiască clipa.

Helen nu-și putea permite să stea degeaba și să gândească la Lucas. Lipsa de activitate îi răscolea și mai multe gânduri, iar acestea îi provocau hohote de plâns. Nu-și putea permite să plângă înainte să se culce, ca să nu aibă de suferit apoi în Lumea de Dincolo.

Blocându-și amintirile, Helen urcă și se pregăti de culcare. Tot ce dorea era să poată vorbi cu cineva în clipa în care pune capul pe pernă, dar, ca niciodată, nimeni nu era prin preajmă, nici măcar Jerry

sau Kate.

Helen văzu că tatăl ei înlocuise pătura pe care o pusese în fereastră cu un celofan albastru. Zâmbi în sinea ei. Poate că nu petreceau suficient timp împreună ca să poată vorbi, dar măcar o iubea suficient încât să strângă de pe urma boacănelor ei. Se uită la banda adezivă care fixa celofanul. Era lipit etanș, dar în cameră era în continuare atât de rece încât Helen își putea distinge aburii respirației. Se urcă cu o oarecare rețineră în pat și își trase cearșafurile impermeabile până sub bărbie, ca să nu cumva să piardă din căldură.

Helen privi în jur în cameră. Liniștea îi duduia în urechi, iar pereții păreau să se învârtă. Nu voia să mai descindă în Lumea de Dincolo. Toată suferința fusese în zadar. Nu era cu nimic mai aproape de eliberarea rățăcitorilor și proscrisilor decât fusese la prima ei coborâre în Hades. Eșuase lamentabil.

Helen era la capătul puterilor. Era moartă de oboseală, dar nu-și permitea să adoarmă în condițiile date. Trebuia să se agațe de ceva, ceva care să-i dea o urmă de speranță.

O frântură de gând îi străfulgeră prin minte – imaginea aceea reconfortantă a unei mâini puternice întinse spre ea. Dincolo de cea mână, cineva îi rostea numele zâmbind.

Helen nu numai că-și dorea un prieten, avea nevoie de unul. Și nu îi păsa dacă trebuia să treacă prin iad ca să-l găsească.

Automedon urmări cum moștenitoarea Casei Atreus zbură în jurul casei ei de două ori, planând undeva în înaltul cerului nocturn înainte de a ateriza în curte. La început avu impresia că zăbovise în aer pentru că îl observase. Se chirci în tufișurile vecinului, rămânând nemișcat, așa cum numai o creatură supranaturală ar fi fost în stare. Știa că moștenitoarea era puternică și nu trebuia subestimată. Nu mai văzuse asemenea fulgere, ca în lupta din pădure, de peste o mie de ani.

Dar la fel ca mai toți scionii moderni, nu își conștientiza

adevăratul potențial. Niciunui dintre acești prunci talentați nu știa că puterea există pentru a fi folosită. Cei puternici *trebuie* să conducă. Aceasta era ordinea lucrurilor, de la cel mai mic microb până la marele leviathan. Cei slabi mor, iar cei mai puternici devin stăpâni.

Automedon își întări chitina din piele și rămase pe poziții până își dădu seama că moștenitoarea nu îl observase. Putea să își relaxeze camuflajul exterior.

Moștenitoarea nu se grăbea să aterizeze, survolând mai degrabă în jurul terasei de pe acoperiș. Ciudat, gândi el, parcă ar aștepta pe cineva acolo, deși el nu văzuse pe nimeni pe acea platformă în cele trei săptămâni de când o urmărea. Reținu detaliul, bănuind că era vorba de ceva mai mult decât putea pricepe la prima vedere.

O privi aterizând în curte și uitându-se peste umăr, lumina lunii revărsându-se pe obrazul ei fin. Acum mulți ani, într-un alt colț al lumii, Automedon zărise același chip desăvârșit, scaldat în lumina aceleiași luni ocrotitoare, privind înapoi spre marea de sânge vărsat în numele ei.

Moștenitoarea intră în casă, dar nu aprinse luminile. Automedon auzi cum se oprește în capătul bucătăriei, rămânând nemișcată. Comportamentul ei ciudat îl făcea să se întrebe dacă misiunea eșuată din acea zi îl provocase pe unul dintre Cei O Sută de Veri să ignore ordinele lui Tantalus. Oare era cineva în casă? Automedon se ridică din tufișuri. Nimeni nu se putea atinge de moștenitoare, nu încă. Făcu un pas înainte și o auzi urcând scările. Intră în baie, aprinse lumina și începu să se spele fără să dea de înțeles că ceva n-ar fi fost în regulă. Automedon se retrase înapoi în ascunzișul său și ascultă.

O putea auzi cum se întinde în pat. Respirația ei era precipitată, ca și cum i-ar fi fost teamă. Automedon întinse trompa de sub limba lui aparent umană pentru a testa feromonii din aer. Îi era teamă, dar putea simți ceva mai mult în amprenta chimică. O învălmășeală de emoții contradictorii ieșeau bolborosind la suprafață, prea rapide ca Automedon să le poată recunoaște. Povara misiunii ei îi atârna greu pe umeri. O auzi înăbușindu-și plânsul de câteva ori. Apoi, în cele

din urmă, se relaxă și îi auzi respirația căpătând ritmul lent al somnului. În momentul în care deschise portalul, frigul nepământean al Abisului înghiți până și ultima urmă de căldură din camera ei.

Pentru o milisecundă, trupul ei dispăru cu totul de pe lume, însă Automedon știa că avea să reapară, la fel ca toți ceilalți coborători – vie, întregă și acoperită de praful tern al unei alte lumi. Va rămâne într-o nemișcare nenaturală și va deschide ochii câteva ore mai târziu, amintindu-și doar vizita din Lumea de Dincolo, care pentru ea putea să fi durat o viață întregă.

Moștenitoarea zăcea în acea poziție adormită câteva ore, dar după câteva săptămâni de studiu, Automedon înțeleșese că aceasta nu se odihnea niciodată cu adevărat. Se strecurase în cameră, cățărându-se pe tavan, așteptând acea agitație a ochilor pe sub pleoape care să-i dea de înțeles că se instalase somnul adânc, vindecător, de care au nevoie muritorii. Însă ochii ei rămâneau impasibili.

Cu fiecare noapte fără odihnă, puterile aveau să-i slăbească tot mai mult, iar momentul prielnic în care stăpânul lui putea ataca se apropia cu pași repezi.

CAPITOLUL 4

Helen se simți învăluită de aerul închis al Lumii de Dincolo. Tresări și privi în jur, pe jumătate îngrijorată că încercarea ei de a gândi pozitiv dăduse greș și acum se afla din nou în groapa cu nisipuri mișcătoare.

— Tu obișnuiești să umbli prin iad în pijamale? răsună o voce sardonică de undeva. Helen se răsuci și îl văzu pe bărbatul cu claia de păr la doar câțiva metri distanță.

— Poftim? se bâlbâi Helen uitându-se în jos la ce avea pe ea. Purta o cămașă de noapte și pantaloni scurți, cu dovleci știrbi și pisici negre cu blana zbârlită.

— N-aș vrea să mă înțelegi greșit, îmi plac pantalonii scurți și modelul de Halloween e de-a dreptul adorabil, dar mă ia cu frig doar uitându-mă la tine.

Bărbatul își scoase jacheta și o înfășură în ea fără să o întrebe măcar dacă îi era frig. Pentru o clipă, Helen se gândi că ar trebui să refuze, dar de îndată ce simți plăcerea de a purta în jacheta lui, realiză că înainte înghețase bocnă, așa că nu mai ripostă.

— Am pe mine ce purtam în pat, se apără Helen trăgându-și părul peste gulerul hainei. Nu se gândise deloc la îmbrăcăminte înainte de coborâre. Tu... te culci mereu cu tufișul ăla auriu pe braț?

Își privi brațul și chicoti în sinea lui. Helen nu își amintea să mai fi auzit râsete în Lumea de Dincolo până atunci. Aproape că nu-i venea să creadă că auzea asta acum.

— Ți se pare că sunt prea împopoțonat? Ce zici de asta? Creanga înfășurată pe antebrațul lui deveni din ce în ce mai mică, până când ajunse de mărimea unei brățări groase de aur pe care se întrezărea

un model de frunze în relief. Îi cuprindea încheietura. Helen mai văzuse o singură dată un obiect transformându-se ca prin magie în acel fel: cestul Afroditei, pe care îl purta la gât ca un medalion în formă de inimă.

— Cine ești?

— Sunt Orion Evander. Capul Casei Romane, moștenitorul Casei Ateniene, al treilea la comanda scionilor rătăcitori, și purtătorul Crengii de Aur a lui Eneas, spuse el pe un ton plin de patos.

— Oh, exclamă cu sarcasm Helen. Ar fi cazul să fac o plecăciune?

Spre surprinderea ei, Orion râse din nou. În ciuda titlaturilor lui pompoase, bărbatul nu era deloc îngâmfat.

— Daphne mi-a zis că ești puternică, dar nu mi-a zis că ești și atât de spirituală, spuse el.

Zâmbetul de pe chipul lui Helen dispăru imediat.

— De unde o știi pe m... pe Daphne? întrebă ea, evitând în mod stângaci cuvântul „mamă”.

— O știu dintotdeauna, răspunse Orion dintr-odată îngrijorat. Se apropie de Helen și o privi în ochi, ca și cum căuta să-i dea de înțeles că nu îi mai ardea de glumă. Daphne și-a asumat un risc foarte mare pentru a mă aduce aici să te ajut. Nu ți-a spus că vin?

Helen clătină din cap și privi în jos, gândindu-se la toate mesajele pe care le lăsase de atât timp în căsuța vocală a lui Daphne, fără să primească vreun răspuns.

— Nu prea vorbim, mormăi Helen. Era jenată să recunoască asta în fața unui străin, dar Orion nu o privea ca și cum ar fi fost o fiică netrebnică sau ceva de genul ăsta. Ba chiar zâmbea trist în sinea lui și încuviința din cap, ca și cum ar fi înțeles exact ceea ce simțea Helen. O privi cu ochi foarte blânzi.

— Ei bine, în ciuda faptului că nu sunteți apropiate, Daphne voia ca tu... JOS! urlă el dintr-odată împingând-o pe Helen în jos.

Un câine negru cu colții dezgoliți trecu pe deasupra capului ei și se izbi în pieptul lui Orion. Acesta căzu pe spate, cu pumnalul cel lung pregătit într-o mână, în timp ce cu cealaltă apucase câinele de

gât ținându-l la distanță. Nefiind sigură ce să facă, Helen se așează în genunchi și îl văzu pe Orion încercând să înjunghie animalul dezlănțuit. Era întins pe spate și nu reușea să-și adune forța necesară pentru o lovitură fatală. Ghearele bestiei îi sfâșiau pieptul.

— Ce stai și te uiți?! strigă Orion de la pământ. Dă-i un șut în coaste!

Helen încercă să se concentreze și înfipse piciorul stâng în pământ, iar cu dreptul lovi fără milă în monstru, însă nu reuși să-l rănească în vreun fel. Cerberul își orientă în schimb atenția către ea. Helen se dădu un pas în spate. Monstrul își întoarse ochii roșii scânteietori spre ea. Țipă îngrozită în clipa în care bestia se năpusti asupra ei.

— Helen! spuse Orion speriat și, apucând de coada monstrului, îl trase din dreptul ei.

Fălciile băloase aproape o înșfăcăară și, acoperindu-și capul cu brațele pentru a se proteja, auzi dintr-odată urletul de durere al câinelui când Orion îi înfipse pumnalul în ceafă.

Helen se trezi brusc, balansându-și brațele și picioarele de parcă ar fi încercat să escaladeze creasta unui val. Era din nou în dormitorul ei.

— Nu cred! strigă ea în întuneric.

Lui Helen nu-i venea să creadă că se întâmplase din nou. Trebuia să învețe să-și controleze trecerile între lumi, altfel nu avea cum să vină în ajutorul nimănui în lupta cu Furiile. Mai ales acum că îl găsisese pe Orion. Nu putea, pur și simplu, să dispară de fiecare dată când acesta se afla în pericol de moarte.

Helen nu mai zăbovi nicio secundă. Își sună mama imediat, vrând să o întrebe despre Orion, dar, ca de obicei, după câteva secunde intră căsuța vocală. Îi lăasă mamei ei un mesaj, însă, în loc să întrebe despre Orion, Helen se enervă atât de tare încât o întrebă dacă nu o evita, închise, deranjată de tonul plângăcios pe care îl adoptase. Daphne nu fusese niciodată prezentă în viața ei. Helen nici nu știa de

ce se mai obosea să insiste cu telefoanele.

Își frecă fața în palme. Ea era bine, dar nu putea spune la fel și despre Orion. N-avea să-și ierte niciodată dacă el pățea ceva. Helen ar fi vrut să se târască sub pături și să se teleporteze înapoi în Lumea de Dincolo, dar știa că ar fi fost un efort inutil. Timpul și spațiul funcționau în parametri diferiți acolo, și chiar dacă ar fi descins imediat, nu ar fi ajuns în același loc sau în același moment din care dispăruse.

Își încrucișă brațele consternată și atunci observă că încă purta jacheta lui Orion. Pipăi buzunarele și îi găsi portofelul. Dilema ei morală nu dură nici jumătate de secundă, ca apoi să înceapă să scoțoască prin el, curioasă.

Orion avea două permise de conducere – unul din Canada și altul din Massachusetts. În amândouă avea vârsta de optsprezece ani și era calificat să conducă autovehicule de mare tonaj, însă în niciunul nu apărea numele de Evander, nume folosit atunci când i se prezentase. În permisul american era trecut Tiber, iar în cel canadian, Attica. Avea, de asemenea, și un carnet de elev de la Milton Academy, o școală privată aflată pe coasta de sud din Massachusetts, în care figura ca Ryan Smith.

Smith. Desigur. Helen ajunsese să creadă că toți scionii sufereau de o lipsă acută de imaginație când era vorba de a-și alege pseudonime. Or, „Smith“ era o glumă veche între semizeii.

Scotoci și după alte frânturi de informații prin celelalte buzunare ale jachetei lui, dar nu găsi decât patru dolari și o monedă. Făcu câțiva pași prin dormitorul înghețat ca un congelator, gândindu-se cum să procedeze. Voia să afle cu disperare dacă Orion era teafăr, dar nu i se părea o idee bună să își bage nasul în viața lui. Cu patru nume de familie diferite, Orion era în mod evident un tip misterios. Helen nu putea să-l caute fără să riște să îl dea cumva în vileag.

Pentru o clipă se întrebă de ce avea nevoie de toate acele identități false, apoi îi veni în minte și răspunsul. Cei O Sută de Veri încercaseră să elimine toate celelalte Case, iar până să le descopere

pe Helen și pe mama ei, crezuseră că erau singurii scioni rămași pe pământ. În postura de cap al Casei Romane și moștenitor al Casei Ateniene, Orion își petrecuse probabil întreaga viață fugind, ascunzându-se de Cei O Sută de Veri, care reprezentau cea mai mare facțiune a Casei Teba. Prinderea și uciderea scionilor din celelalte trei Case devenise prioritatea lor numărul unu. Dacă Helen l-ar fi căutat pe Orion, era sigură că l-ar fi expus unor pericole. Așa cum pășise cu Hector, își dădu ea brusc seama.

Nu se gândise înainte la asta, dar acum era convinsă că Hector fusese găsit din vina ei. Cassandra își dăduse seama că Cei O Sută nu urmăreau momentan să o omoare, însă era conștientă că o aveau în vizor, probabil urmărindu-i fiecare mișcare. Iar Hector fusese descoperit de îndată ce luase legătura cu ea. Dacă Helen l-ar fi căutat pe Orion, i-ar fi condus pe Cei O Sută direct la el.

O trecu un fior, pe de-o parte de frig și pe de alta de frică. Helen își înfășură jacheta lui Orion un pic mai strâns în jurul umerilor și își dădu seama că nu va fi în stare să adoarmă prea curând. Coborî în bucătărie și încălzi mâncarea pe care i-o lăsase tatăl ei, apoi se așeză la masă pentru a mânca, a se încălzi și a-și pune gândurile în ordine.

Când termină de mâncat, se băgă la loc în pat, neștiind încă dacă era cazul ca membrii clanului Delos să afle sau nu despre Orion. O parte din ea începea să creadă că ar fi fost cel mai bine să păstreze o distanță cât mai mare de acesta.

— În genunchi, sclavule, spuse Automedon și se întoarse cu fața spre soare.

Zach se supuse. Stăpânul său mormăi ceva în greacă și scoase un pumnal frumos, încrustat cu nestemate, din teaca de la șold. Automedon încheie incantația și se întoarse cu fața spre Zach.

— Care e mâna ta bună? întrebă el pe o voce aproape mieroasă.

Pe Zach însă îl înspăimânta.

— Stânga.

— Pecetea lui Ares, spuse Automedon plăcut surprins.

Zach nu știa ce să răspundă. Nu el alesese să fie stângaci sau dreptaci, cum putea fi un compliment? Hotărî să nu mai spună nimic. Stăpânul său prefera ca Zach să tacă mai degrabă.

— Întinde mâna, porunci Automedon.

Zach întinse mâna stângă, încercând să își mascheze tremuratul. Stăpânul lui ura orice semn de slăbiciune.

— Vezi pumnalul ăsta? întrebă Automedon fără să aștepte un răspuns. Acesta a fost pumnalul fratelui meu de sânge. Mama lui i l-a dat înainte să plece la război. Frumos, nu?

Zach încuviință solemn, cu mâna întinsă tremurând sub atingerea lamei reci în lumina zorilor.

— Știi că o parte din sufletul unui războinic rămâne în armele sale și în armură? Și când mori în bătălie și adversarul îți ia armura și sabia, îți ia și o parte din suflet?

Zach încuviință. În *Iliada* erau descrise câteva lupte aprinse între pretendenți la o armură. Dintre marii eroi, câțiva muriseră dezonorați în acest fel. Zach știa că era o chestiune foarte serioasă.

— Asta este pentru că toți jurăm pe armele noastre. Prin acest *legământ*, sufletele noastre pătrund în metal, îi explică Automedon cu patos. Zach încuviință din nou pentru a arăta că a înțeles. Am jurat credință pe acest pumnal odată, la fel ca fratele meu înaintea mea. Am jurat să slujesc sau să mor.

Zach simți în palmă o arsură, ca și cum un ac încins părea să-l străpungă. Privi în jos și văzu că sângera abundant, însă era doar o rană superficială care avea să se vindece repede. Automedon îl apucă de încheietură și mânji lama pumnalului cu picăturile lui de sânge, pe ambele părți.

— Jură pe sângele tău, ce curge pe acest tăiș, că vei sluji ori vei muri.

Ce opțiuni avea?

— Jur, spuse el.

Dimineața următoare, Helen și Cassandra se închiseră în

biblioteca Delos pentru o nouă ședință de „Duminici cu Sybil“, așa cum le numea Helen în sinea ei. Încă nu se hotărâse dacă să le spună despre Orion sau nu. De vreo două ori fusese pe punctul de a o întreba pe Cassandra dacă putea „vedea“ dacă acesta mai era viu. A treia oară nici nu mai apucă, fiind întreruptă de Claire care dădu buzna în bibliotecă, urmată îndeaproape de Matt, Jason și Ariadne. Cu toții voiau să le ajute cu cercetările.

– Am mai discutat asta, spuse Cassandra ferm. Nu putem risca. Unele pergamente sunt blestemate și foarte periculoase pentru cei neinițiați.

Ceilalți trei se întoarseră spre Claire așteptând replica ei.

– Atunci, inițiază-ne, spuse ea încrucișând brațele și mijind ochii provocator. Fă-ne preoți și preotese ale lui Apollo.

– Poftim? zise Jason întorcându-se spre ea, atât de uluit încât chipul lui părea golit de orice expresie.

– Țsta e planul la care lucrezi de două zile? Despre care ne-ai zis să nu ne facem griji? Întrebă Matt pe un ton tot mai pițigăiat.

– Dap, răspunse Claire fără să clinească.

– O, scumpo. În niciun caz nu mă fac preoteasă, spuse Ariadne. Clătină din cap cu hotărâre. Nu mă înțelege greșit, mi-aș risca viața să o ajut pe Helen, dar chiar să trec în rândul clericilor? Nu prea cred. Scuze.

– De ce nu? Măcar știți ce înseamnă să fii preoteasă? Întrebă Claire. Ei bine, eu chiar m-am interesat și pot să vă spun că nu e așa de rău precum credeți voi.

Claire explică cum grecii antici erau mult mai relaxați la capitolul religie decât oamenii din Epoca Modernă. Nu puteai avea copii în slujba lui Apollo, dar nimeni nu se aștepta să rămâi preot sau preoteasă pentru tot restul vieții. Puteai să renunți oricând. Și nu erau decât o mână de reguli legate de igienă, de arderea ofrandelor însoțite de cântări. Și se mai ținea post în zilele cu lună nouă în onoarea surorii gemene a lui Apollo, Artemis. Cam la atât se rezuma totul.

— Ei bine, atunci eu mă bag, spuse Ariadne cu un rânjel și ridică din umeri. Nu e mare lucru să am grijă să mă curăț între degetele de la picioare înainte să mă așez la masă, numai să nu-mi ceri să renunț la...

— Am înțeles, Ari, o întrerupse Jason având grijă ca sora lui să nu poată termina ce avea de gând să zică. Deci, cum se procedează pentru asta?

— Trebuie să fie un fel de test, spuse Matt intrigat. Ideea de a deveni preot al lui Apollo părea să îi surâdă destul de mult.

— Parcele decid cine se poate alătura. Apoi Oracolul săvârșește ritualul de inițiere, răspunse Claire privind-o fix pe Cassandra.

— Eu? spuse Cassandra nevenindu-i să creadă. Nici nu știu cum...

Cassandra rămase fără grai atunci când Claire îi înmână spăsită un pergament vechi. Fusese în mod evident furat din biblioteca Delos, ceea ce însemna că de zile întregi Claire se furișase acolo căutând printre posibile pergamente blestemate până să îl găsească. Se așternu un moment de tăcere atunci când își dădură seama toți cât de nesăbuite fuseseră demersurile lui Claire.

— Trebuia să fac ceva! protestă Claire mai mult pentru sine. Helen trăiește un iad, la propriu, *un iad* în fiecare noapte...

— Și ce te face să crezi că Helen e mai importantă ca tine? întrebă Jason cu fața roșie de mânie. Puteai să mori citind pergamentele alea!

— Pur și simplu, nu pot sta degeaba și mă uit la cea mai bună prietenă a mea cum suferă! N-o să fac asta chiar dacă sunt singura *muritoare*, se răsti Claire la el de parcă ar fi citat ceva din spusele lui.

— Nu asta am vrut să zic și știi prea bine, spuse el dând din mâini și pufnind furios.

— Oameni buni, zise Helen punându-se între ei și făcând un semn de „time out“.

— Tu să nu te bagi! strigă Jason. Trecu pe lângă Helen îndreptându-se spre ușă. Nu ești tu centrul universului *tuturor*, da?

Ușa se trânte în urma lui, iar o liniște grea se așternu în cameră.

După câteva clipe, Claire se întoarse spre Cassandra.

— Poți să faci asta? întrebă ea. Helen fu surprinsă să vadă că avea lacrimi în colțurile ochilor. Poți să ne inițiezi sau nu?

Cassandra ridică privirea din pergamentele pe care le studia cu atenție de când i le înmânase Claire mai devreme și zăbovi un moment pentru a-și aduna gândurile.

Lui Helen i se părea că cearta aprinsă dintre Jason și Claire nu o afecta pe Cassandra cu nimic mai mult decât ar fi făcut-o un televizor aprins pe fundal în timp ce ea ar fi citit. Într-un fel, acest lucru o descumpănea chiar mai mult decât cearta în sine. Jason, în mod evident, avea ceva cu Helen, dar cel puțin lui îi păsa de toți ceilalți. Nu era sigură că putea spune același lucru și despre Cassandra.

— Da, pot, zise aceasta. Dar nu asta e întrebarea pe care trebuie să mi-o pui în aceste momente.

— Ar fi bine să ne inițieze Cassandra, Sybil? întrebă Matt holbându-se ca și cum ar fi lansat o teorie periculoasă care ar fi putut să-i explodeze în față.

Camera deveni brusc rece. Aura stranie, strălucitoare a Oracolului puse stăpânire pe silueta adolescentină a Cassandrei, aplecându-i umerii până o încovoie și umbrindu-i chipul până când căpătă trăsături de femeie bătrână. Când vorbi din nou, vocea ei era tandemul de voci al celor trei Parce.

— Cu toții sunteți vrednici și nu veți avea de pățimit trupește de pe urma cunoașterii pe care o căutați. Dar luați aminte, suferința sufletească vă paște pe toți.

Lumina purpurie a aurei Oracolului se risipi, iar Cassandra se prăbuși dintr-odată.

Înainte ca vreunul să apuce să-și revină din șocul produs de prezența tulburătoare a Parcelor, Lucas apăru ca din neant în dreptul surorii sale, cuprinzând-o blând în brațe și ridicând-o de pe podea.

— Tu când ai mai intrat? îl întrebă Ariadne privind peste umăr

spre ușă și apoi din nou înspre Lucas cu ochii mari de uimire. Acesta nu se obosi să-i răspundă. Întreaga lui atenție era concentrată asupra surioarei lui mai mici.

Cassandra clipi și deschise ochii, iar capul îi zvâcni când își recăpătă cunoștința. Lucas o sprijini atunci când se clătină nedumerită, văzând că era purtată în brațe. Îi zâmbi, iar ea îi răspunse tot printr-un zâmbet, nefiind nevoie de niciun cuvânt între ei pentru a comunica. Helen ar fi dat orice pe lume pentru a-l vedea pe Lucas zâmbindu-i astfel. Chipul lui era atât de frumos când zâmbea. Voia să-l atingă.

Lucas trecu pe lângă Matt, purtând-o pe brațe pe Cassandra și ieși din bibliotecă. Helen observă atunci că mergea fără să producă vreun zgomot. Cumva, în ultimele săptămâni, Lucas învățase cum să-și folosească abilitatea de a crea un vid. Parcă nici nu ar fi fost acolo. Inima lui Helen se strânse și pentru o secundă simți că se sufocă. Lucas își ștergea urmele și făcea asta probabil pentru nu fi forțat să se afle în aceeași cameră cu ea. Atât de pornit era împotriva ei.

Claire le spuse tuturor că era riscant să citească pergamentele fără a fi mai întâi inițiați cum se cuvenea. Trebuiau să aștepte până când Cassandra săvârșea ritualul. Toți se retraseră în liniște, însă Helen rămase încă un timp în bibliotecă pentru a-și potoli sentimentele copleșitoare care o încercau.

De fiecare dată când îl vedea pe Lucas era tot mai rău. Părea mereu schimbat, dar niciodată în bine. Ceva *foarte rău* se întâmpla cu el.

Clipind din ochii înlăcrimați, Helen se muștră în sinea ei. Nu mai avea dreptul să-și facă griji pentru el. Nu era prietena lui. Nici măcar nu ar fi trebuit să se uite la el.

Alungă acel gând înainte să poată pune stăpânire pe ea. Trebuia să își găsească o preocupare. Mișcare. Acțiune. Aceasta era cheia.

Helen ieși din bibliotecă și dădu peste Claire și Jason pe una din numeroasele scări lăturalnice ale casei Delos. Din ce-și putea da

seama, trecuseră de faza tensionată a neînțelegerii lor și se îndreptau spre un armistițiu. Se țineau de mână în timp ce vorbeau. Claire stătea cu o treaptă mai sus, pentru a compensa diferența de înălțime, însă amândoi erau aplecați unul spre celălalt – atât de mult încât păreau a fi o singură persoană.

Helen se furișă pe ușa din spate înainte să apuce să mai asiste și la alt moment emoționant. De pe terenurile de tenis se auzeau niște izbituri. Se întrebă cine se antrena acolo și bănuie că ar fi fost Castor și Pallas. Când intră, îi văzu însă pe Ariadne și Matt dezlănțuiți ca doi gladiatori, duelându-se cu săbii de lemn. Matt căzu în fund, iar Helen îl compătimi. Știa exact prin ce trecea.

– E bine, Matt, spuse Ariadne aplecându-se asupra lui pentru a-i întinde o mână. Dar ții în continuare garda prea jos când...

Ariadne se întrerupse când o văzu pe Helen.

– Nu știam că îl înveți pe Matt să se bată, spuse Helen cu jumătate de gură, dându-și seama că cei doi roșiseră. Aceștia schimbară între ei o privire încurcată, apoi se uitară din nou spre Helen cu o expresie plină de vinovăție.

– Care-i faza? întrebă Helen în cele din urmă, nereușind să înțeleagă de ce se purtau în acest fel.

– Tata nu vrea ca muritorii să se implice în vreun fel în lupte, recunosc Ariadne. Ne-a interzis oarecum să-l învățăm pe Matt cum să se dueleze.

– Atunci de ce o faci? întrebă Helen, dar nimeni nu-i răspuse. Helen încercă să și-l închipuie pe Matt luptându-se cu cineva precum Creon, iar imaginea o înspăimânta de-a binelea. Trebuia să spună ceva. Matt, știu că ești un bun atlet, dar chiar și cu antrenament ar fi sinucidere curată să te bați cu un scion.

– Știu asta! zise el cu o voce sugrumată. Dar ce ar trebui să fac dacă sunt prins într-o încăierare sau dau peste vreunul dintre voi cu mașina? Să stau și să aștept să vină cineva să mă salveze? Ar fi moarte sigură. Cel puțin asta îmi oferă o oarecare șansă.

– Scionii nu atacă asemenea muritorilor. Fără supărare, dar e

considerată o dezonoare, răspunse Helen spășită. Nu voia să-i facă observații lui Matt, dar acela era adevărul.

— Nu e nevoie să îl atace pentru a fi rănit. Sau ucis, spuse Ariadne cu o voce tremurândă.

— Știu asta, dar... Helen își întrerupse ideea. Nu se putea gândi decât că după câteva săptămâni de antrenament avea să creadă că poate ține piept unuia dintre Cei O Sută, ceea ce ar fi fost o nebunie. Nu e deloc o idee bună, sincer, spuse ea.

— Nu pot să stau fără să fac nimic! Nu mi-e frică! strigă Matt către ea. Ariadne făcu un pas înainte și îl atinse pe umăr pentru a-l calma.

— Nu așa, îi spuse ea cu blândețe, apoi se întoarse spre Helen cu o privire ca de oțel. Nu cred că e corect ca el să umble printre scioni fără să știe măcar cum se ține o sabie în mână. Și, sincer, chiar nu-mi pasă dacă nimeni din familie nu e de acord. Eu tot am să-l învăț. Așa că singura necunoscută care ne rămâne e dacă îi vei spune tatei sau nu.

— Bineînțeles că nu! spuse Helen exasperată înainte de a se întoarce spre Matt și a-l implora: Matt, te rog doar, nu încerca să te lupți cu un scion decât dacă e vorba de autoapărare și doar dacă este absolut necesar!

— Da, bine, răspunse el cu o oarecare amărăciune în glas. Știi, poate că nu sunt eu în stare să ridic o mașină deasupra capului, dar asta nu înseamnă că sunt complet inutil.

Helen nu-și aducea aminte să-l mai fi văzut pe Matt atât de supărăcios. Vru să-i explice din nou ce încerca să-i spună, dar nu își găsea cuvintele, în sinea ei își dorea ca el să fi fost un pic mai laș. Probabil i-ar garanta o viață mai lungă, dar nu-i putea spune asta.

Văzând că Helen tăcu, Matt părăsi arena urmat îndeaproape de Ariadne. Helen o auzi pe Ari încercând să îl liniștească afară și pe Matt, care îi tăia vorba frustrat. Le putea distinge vocile îndepărtându-se, însă Helen nici nu se gândi măcar să tragă cu urechea. Era mult prea obosită.

Se așeză pe zgură cu capul în mâini. Nu era nimeni la care să

poată apela, nici măcar pentru a schimba câteva cuvinte înainte de a înfrunta din nou misiunea ei aparent imposibilă din Lumea de Dincolo.

Soarele începea să apună. Sfârșitul unei alte zile, iar pe acel tărâm nu o aștepta nicio lumină. Helen ridică fruntea și încercă să-și adune puterile pentru a zbura până acasă, însă era atât de sfârșită încât abia putea ține ochii deschiși. Dacă mai rămânea acolo o clipă în plus, avea să adoarmă pe loc și nu ar fi vrut să treacă dincolo din curtea familiei Delos.

Făcu un efort și reuși să se ridice. Simțea din nou acea stare ciudată de amețală. Era ca și cum o parte din lume s-ar fi desprins, devenind un tablou, iar ea s-ar fi plimbat în jurul lui. Helen se sprijini într-un genunchi și încercă să-și învingă senzația de greață. Nu voia să verse. Zgura părea să se miște în fața ochilor ei, iar pentru o clipă fu convinsă că, într-adevăr, se mișca. Rămase neclintită și închise ochii.

Putea auzi bătăile unei inimi. Și nu era inima ei.

— Cine e acolo? șopti ea săgetând cu privirea fiecare colț. Adună un glob de electricitate în palmă. Dacă te apropii, te omor.

Helen mai așteaptă câteva secunde, dar nu primi niciun răspuns. Aerul era netulburat, atmosfera părea să fie chiar pașnică. Flexând încheietura, lăsă energia să se disipeze, iar dintre degete i se scutura o ploaie de scânteii inofensive. Clătină capul și pufni în răs, nereușind să-și înăbușe o notă de ușoară isterie care puneă stăpânire pe ea. Începuse să o ia razna și era foarte conștientă de asta.

Helen ajunsese acasă și începu să pregătească cina pentru ea și tatăl ei, însă la scurt timp primi un telefon de la Jerry. Își putea da seama din tonul rigid al vocii acestuia că ar fi vrut să țipe la ea pentru fereastra spartă, dar din moment ce o suna ca să-i spună că se produsese o încurcătură cu livrarea baloanelor în formă de păianjen la magazin și, în consecință, era nevoie să lipsească și în noaptea aceea, se simțea suficient de vinovat încât să nu mai pomenească de fereastră.

Helen încercă să nu pară prea afectată când îi spuse tatălui ei că îi părea rău că trebuie să rămână la serviciu, apoi închise telefonul și se holbă la mâncarea pe jumătate gătită de care nu mai avea chef deloc. Ambală ce putu și mănca un bol de cereale stând în picioare, sprijinită de chiuvetă, înainte de urca în dormitor.

Luând pe ea jacheta lui Orion, Helen deschise ușa de la camera ei. Era pe punctul de a pași înăuntru, dar picioarele o țintuiau pe loc. Dormitorul fusese cândva sanctuarul ei, locul ei de odihnă, dar nu și acum. Acum era locul în care suferea în fiecare noapte. Iar pe lângă asta, era și frig ca la Polul Nord. Stând în prag, Helen trase adânc aer în piept, apoi expiră, eliberând un nor de aburi în camera înghețată.

— Ei bine, Orion sau cum te-o mai fi chemând, spuse ea pășind înăuntru, închizând ușa în urma ei și trăgând în picioare o pereche de cizme din cauciuc, sper că vorbeai serios când ai spus că vrei să mă ajuți pentru că niciodată nu am avut nevoie de ajutor mai mult ca acum.

Bineînțeles că Orion nu-și făcu apariția. Helen rătăci vreme de o zi – cel puțin așa i se păru – pe la marginea Câmpiilor de Asfodel¹. Pășea prin noroiul alunecos din băltoacele care înconjurau acea poiană cu flori sinistre, sperând că avea să apară și el la un moment dat, dar acest lucru nu se întâmplă.

Helen nu porni spre pe câmpie pentru că florile o deprimau. Brândușele erau flori pale, fără miros, care țâșneau, pur și simplu, din pământ, țepene și la distanțe egale, ca niște morminte. Citise despre aceste flori că erau singura sursă de hrană pentru fantomele înfometate ale Lumii de Dincolo, și deși Helen nu văzuse încă nicio fantomă, le putea intui prezența în jurul ei, le putea simți privirea în atmosfera încremenită.

Se concentrase asupra lui Orion înainte de a adormi, sperând că astfel se va trezi Dincolo lângă el. Nu înțelegea nici pe departe legile

¹ Denumirea grecească a brândușelor. În mitologia greacă, acestea cresc pe câmpiile din Hades pe care se odihnesc sufletele muritorilor de rând (n. trad.).

acelei lumi, dar cunoștea suficient încât să știe că nu avea cum să-l vadă decât dacă amândoi descindeau în aceeași noapte. Umbla de colo-colo, sperând ca el să apară, dar simțea că dacă ea nu nimerise lângă el de la bun început, nu avea să-l vadă oricât ar fi așteptat.

Și cu cât se gândea mai mult, cu atât se simțea forțată să admită că nu putea fi sigură că avea să i se alătore nici în nopțile următoare. Poate că se săturase de Lumea de Dincolo cu totul.

Încercă să privească partea bună a lucrurilor: măcar îi dăduse un pont legat de cum să se îmbrace înainte de culcare și, deși i-ar fi fost imposibil să-i explice lui Jerry de ce se culcă cu galoși în picioare, era oricum mai bine decât să meargă desculță prin noroaiele acelea.

Luni dimineața, Helen se trezi și suspină, întristată pentru că nu mai avea nimic bun la care să spere când adormea. Își spuse că, de la bun început, Orion nu făcuse parte din plan. Știuse dintotdeauna că trebuia să facă asta de una singură. Cu greu, se ridică din pat pentru a remedia dezordinea de peste noapte și a se pregăti de școală.

CAPITOLUL 5

„Somn ușor”, îi ura un SMS primit de la un număr necunoscut. Helen se ciocni de spatele lui Claire și aproape că o dă rămă.

— Ce naiba, Lennie! protestă aceasta. Helen se trase pe margine și încercă să-și recapete echilibrul fără a se prăvăli peste prietena ei mai mică de statură.

— Scuze... mormăi Helen cu mintea în altă parte în timp ce tasta „Cine ești?”.

— Cui scrii mesaje? întrebă Claire curioasă.

„Deja m-ai uitat? Simt părăsit 4ever”, veni răspunsul.

Deștept, își spuse Helen, atât de deștept încât merita să încerce.

„4ever? Pt că ai 4 nume d familie?”, întrebă Helen cu un mic zâmbet pe buze și un mare fluture zbătându-i-se în stomac.

— Lennie? Ce se întâmplă? Claire o apucă de braț și o trase după ea pe coridor, spre cantină.

— Cred că e tipul ăla, Orion – tipul din Lumea de Dincolo. Doar că nu-mi dau seama *cum*. Nu i-am dat niciodată numărul meu, mormăi cu ciudă Helen.

Claire o îndrumă prin cantină în timp ce Helen privea cu încăpățănare extremă la ecranul telefonului. Dacă era o farsă, știa că risca să îl dea de gol pe Orion, însă trebuia să-și testeze cumva admiratorul secret pentru a fi sigură. Dacă vreun necunoscut avea numărul ei, nici asta nu era bine. În cele din urmă îi răspunse la mesaj.

„Ha! 4 nume, doar 1 geacă. Îngheț! Ne vdm dsr?”, scrise Orion, iar acum Helen era convinsă că era vorba de el. Nimeni nu putea ști despre geaca pe care i-o luase din greșală și cu care se îmbrăcase în

fiecare noapte de atunci. Helen nu apucase să-i spună nici lui Claire despre asta.

„Bn. Dsr. N-o să-ți trag clapa, cel puțin”, răspunse ea. Își dădu seama că ultima replică era cam arțăgoasă de îndată ce o trimise și ar fi făcut orice să nu ajungă la el. Helen așteptase ore întregi. Nu era ca și cum ar fi socotit întâlnirea cu Orion drept una romantică. Doar că era prima oară când așteptase un băiat care nu venise. Nu se simțise prea grozav.

„Hei, nu-i krkt. N-am avut timp de peșteri noaptea trecută. Azi am examen”, veni răspunsul lui întârziat.

Peșteri? se întrebă Helen. Era în mod ciudat ușurată că acesta avea o scuză atât de bună, însă preferă să se concentreze asupra esențialului înainte să analizeze de ce se simțea așa. Cum o găsisse Orion?

„D und ai nr meu?”, scrisse Helen în timp ce Claire o ghida spre locul ei de la masă și începea să-i despacheteze pachetul de prânz.

„Daphne”

„Ce! Cum?” Degetele lui Helen apăsau atât de tare tastele încât fu nevoită să facă un efort pentru a nu rupe telefonul în două.

„Pai... acu 5 min. Tre s fug”

„Ai VORBIT cu ea?”

Helen așteptă holbându-se la ecran cu gura căscată, dar cum nu primi un răspuns, își dădu seama că momentan conversația se încheiase.

— Deci, Orion? rosti Claire cu buzele strânse. Nu mi-ai zis că ai aflat cum îl cheamă.

— Ei bine, nici tu n-ai mai întreat de el.

— Scuze, zise Claire dându-și seama că pusese greșit problema. Am fost așa prinsă cu pergamentul ăla... furișatul pe lângă Cassandra și Jason. Ce s-a întâmplat?

— Am vorbit. Helen mușcă absent din sandviciul pe care Claire i-l pusese în mână.

Avea atâtea întrebări pentru Orion, dar știa că trebuia să aștepte

până la noapte pentru a căpăta răspunsuri. Prima întrebare era de ce Daphne răspundea la telefoanele lui și nu și la ale ei. Orion spusese că o cunoștea pe aceasta dintotdeauna. Poate că ei doi erau foarte apropiați. Mai apropiați decât erau Daphne și propria ei fiică? Helen nu-și dădea seama ce simțea în legătură cu asta.

— Ai de gând să îmi spui despre tipul ăsta, Orion, sau vrei doar să mă uit la tine cum mesteci? o întrebă Claire cu o sprânceană ridicată, semn că-și pierdea răbdarea. Și de ce ești așa țâfnoasă?

— Ba nu sunt!

— Atunci de ce te încrunți așa?

— Nu știi ce să cred despre toată treaba asta!

— *Care* treabă? strigă Claire de-a dreptul enervată.

Din nou, Helen se confrunta cu faptul că erau atât de multe lucruri pe care ea și Claire nu și le mai împărtășeau în ultima vreme.

Vorbind în șoaptă și cât de repede putea, astfel încât să aibă timp să-i povestească totul înainte să se termine pauza de prânz, Helen îi spuse lui Claire cum Orion încercase să o tragă din nisipurile mișcătoare prima dată. Apoi descrie Creanga de Aur de pe brațul lui și faptul că îl văzuse de două ori apărându-se de niște monștri ai iadului, cum ea nu mai văzuse niciodată până atunci, și cum o protejase într-unul din acele atacuri.

— N-aș vrea să-i spui lui Jason despre asta încă. OK? Pentru că în afară de mesajele astea de acum, eu n-am vorbit cu Orion decât o dată, așa că nu știu ce să cred despre el. Mi-a zis că l-a trimis Daphne să mă ajute, adăugă Helen clătînând nedumerită din cap. Și pe bune, habar nu am ce pune la cale. Tot timpul am impresia că plănuiește ea ceva.

— Asta nu înseamnă că Orion face la fel. Tu nu ai puteri în Lumea de Dincolo, nu? întrebă Claire cu ochi vicleni. Și el se luptă bine, nu?

— Se lupta foarte bine, iar din ce am văzut, nu are nevoie de puteri speciale pentru a-și purta de grijă. A omorât chestia aia care tăbărase pe mine aproape cu mâinile goale.

— Atunci poate că Daphne nu plănuiește decât să te păstreze în

viață. Prima dată când v-ați cunoscut, el te-a salvat, spuse Claire cu un zâmbet indulgent.

Helen ar fi vrut să o contrazică dar, ca de obicei, prietena ei nu vorbea prostii. Daphne voia să scape de Furiu și, potrivit spuselor Cassandreii, numai Helen putea face asta. Pe lângă asta, Helen era fiica lui Daphne și singurul ei moștenitor. Dar chiar și așa, Helen se îndoia că mama ei încerca doar să o protejeze.

După câteva clipe în care își mușcă buza, căutând o cale de a combate argumentul lui Claire, Helen recunoscă totuși că singurul motiv al reticenței ei era pentru că Daphne o abandonase de mică. Pur și simplu, nu avea încredere în ea. Poate că era prea dură. Poate că de data asta Daphne încerca doar să o ajute.

— OK, ai dreptate... eu am o problemă cu Beth sau Daphne sau cum și-o fi mai zicând în perioada asta. Dar nu aș fi atât de suspicioasă dacă mi-ar răspunde naibii la telefon atunci când o sun, spuse Helen exasperată. Nu mă aștept să mă țină la curent cu toate mișcărilor ei, dar n-ar fi rău să știu măcar în ce țară e.

— Te-ai gândit vreodată că poate e mai bine pentru tine să nu știi unde se află și ce face? întrebă Claire prudent. Helen deschise gura vrând să o contrazică, însă nu spuse nimic, știind că nu avea cum să obțină câștig de cauză. Dar încă își dorea să poată ști unde naiba era Daphne.

Daphne își ținu respirația și rămase complet nemișcată. Reușise să-și obișnuiască plămâni cu doar o mică parte din aerul de care aveau nevoie, dar nu putea face nimic în legătură cu bătăile puternice ale inimii. Cel pe care ea jurase să-l ucidă se afla în camera alăturată. Trebuia să se poată calma, altfel sacrificiul ei ar fi fost în zadar.

Din locul în care pândea în dormitor, îl putea auzi în biroul de alături. Stătea în scaunul său, scriind scrisoare după scrisoare pentru membrii cultului său, Cei O Sută. Daphne aproape că-și putea închipui fața lui cândva cizelată, părul lui blond spălăcit și fu

cuprinsă de o dorință nebună de a-l înjunghia. După atâția ani, Daphne se afla la doar câțiva metri de Tantalus, liderul Casei Teba și ucigașul soțului ei, Ajax.

Orele trecură, iar Tantalus încă nu terminase de scris. Daphne știa că fiecare scrisoare migălită de acesta avea să fie livrată de diverși mesageri de la oficii poștale diferite împrăștiate de-a lungul coastei. Avea mare grijă să nu poată fi găsit, și de aceea îi luase nouăsprezece ani ai ei să-i dea de urmă. Trupul unicului său fiu o condusese în Portugalia. Nu scăpase nicio clipă cadavrul din ochi, indiferent de câte ori fusese nevoie să se transforme. Știa că până și Tantalus avea să-și facă apariția pentru a plasa moneda ritualică între buzele fiului său, și nu se înșelase.

În cele din urmă îl auzi cum pune stiloul jos și se ridică. Chemă înăuntru portarul, un angajat muritor, pentru a-i înmâna scrisorile ce urmau să fie livrate. Apoi își turnă o băutură într-un pahar, luând o sticlă dintre cele multe aflate în bar. Dură o clipă ca mirosul să ajungă până la Daphne, dar aceasta știu imediat ce își turnase să bea. Bourbon. Nu coniac, nu whisky scump, ci bourbon – ca în Kentucky. Tantalus luă câteva înghițituri, savurând aroma, apoi păși în dormitor. Închise ușa în urma lui și vorbi:

— Ar fi bine să știi, Daphne, că una dintre acele scrisori e pentru mirmidonul pe care l-am lăsat de pază lângă casa minunatei tale fiice, în Nantucket. Dacă nu primește vești de la mine, e ca și moartă.

Daphne aproape că gemu cu voce tare. Știa că Tantalus nu mințea cu privire la mirmidon. Condusese atacul lui Hector la întrecerea lui Helen. Dacă acea *creatură* era pe urmele lui Helen și nu pe ale lui Hector, așa cum crezuse inițial, atunci chiar nu avea de ales. Își luă inima în dinți și ieși din ascunzătoare.

Tantalus se holbă la ea ca un om flămând privind un ospăț, ochii lui scrutându-i chipul și corpul. Deși privirea lui îi provoca repulsie, o toleră și se concentrează în schimb asupra degetului de bourbon de pe fundul paharului său. Așa își dăduse seama de prezența ei în încăpere.

— M-ai mirosit, nu-i așa? întrebă ea, iar vorbele i se poticneau în gât.

— Da, spuse el răsufând disperat, aproape jenat. Chiar și după atâția ani, îmi amintesc mirosul părului tău.

Daphne invocă o scânteie în palmă, doar ca avertisment.

— Dacă strigi după gărzi, te ucid pe loc și mă lansez într-o cursă cu scrisoarea ta.

— Și dacă ai ajunge în Nantucket înaintea scrisorii mele, atunci ce? Chiar crezi că poți ucide un mirmidon de cinci mii de ani, care a luptat cot la cot cu însuși Ahile?

— Nu de una singură, răspunse Daphne glacial, clătinând din cap, dar cu frații tăi și copiii lor? Am avea o șansă să răpunem monstrul.

— O șansă foarte mică, spuse Tantalus dur. Și ne-ar costa pe amândoi. Știi că Hector ar fi primul în luptă și primul căzut. Și mă întreb dacă ai suporta să îl pierzi din nou... Seamănă *atât* de mult cu Ajax. Dar sunt curios, și el simte la fel?

— Animal nenorocit! izbucni Daphne, dar în cele din urmă se controlă.

Acesta era planul lui. Să o facă să-și irosească fulgerele din mânie, până când rămânea fără monedă de schimb. Așa se întâmplase în noaptea în care îl pierduse pe Ajax, dar acum nu mai era naiva de atunci.

Un fulger menit să imobilizeze, și nu să ucidă, necesita un efort mult mai mare pentru a fi lansat, dar după ani de antrenamente, Daphne reușise să controleze acel aspect al puterii ei modeste de a manipula energia. Trimise o săgeată mică, albastru-deschis, în celălalt colț al camerei, iar Tantalus căzu în genunchi.

— Ai un mirmidon, și *nu* un scion postat la fereastra fiicei mele. De ce? întrebă ea calmă.

Atunci când el nu răspunse, traversă camera și îl atinse cu mâna ei încărcată de energie. Tantalus suspină de plăcere până când ea lansă un șoc prin vârfurile degetelor.

— E protejată de singurul moștenitor în viață al Casei mele, gâfâi el, întregul său corp zvâcnind electric de durere. Nu pot permite mai mult... Proscriși. Atlantis... prea mult deja.

Încă nu știa de cei rătăcitori, gândi Daphne.

— Insecta aia nu e din nicio Casă, așa că nu ar deveni un proscris omorând-o pe Helen sau întreg clanul Derlos. Ceea ce te-ar scuti de o grămadă de probleme, continuă Daphne crescând intensitatea. De ce nu ai ordonat încă atacul?

— Cum m-aș putea... asigura... că nu mă omori... dacă n-am o garanție? gâfâi el. Daphne întrerupse șocul pentru a-l lăsa să vorbească. Vreau să conduc Atlantisul, nu doar să apuc să-l văd. Vreau să devin parte din Casa mea din nou pentru a face asta.

Pieptul i se contractă și se lăsă pe spate, copleșit de durere. O clipă mai târziu, trase aer adânc în piept și zâmbi spre chipul izbitor de frumos al lui Daphne.

— Știam eu că ai să mă găsești într-o zi și ai să vii după mine.

La ușă se auzi o bătaie insistentă, urmată de o întrebare tensionată în portugheză. Tantalus privi spre ușă, apoi spre Daphne. Aceasta îi făcu semn să nu scoată niciun sunet. Daphne nu înțelegea portugheza și nu putea risca să-l lase pe Tantalus să spună ceva, chiar dacă tăcerea lui ar fi putut să-i deconspire prezența. Auzi gardianul șovăind în dreptul ușii, apoi plecând în grabă, foarte probabil pentru a chema întăriri. Îl apucă pe Tantalus de gulerul cămășii și rânji amenințător.

— Voi fi mereu după ușă, sub pat sau după colț – așteptând momentul prielnic ca să te pot ucide. E în sângele meu, îi șuieră ea în ureche.

El înțelese și zâmbi. Daphne depusese cel mai puternic jurământ. Într-o bună zi va trebui să îl omoare sau neputința de a-l ucide avea să o omoare pe ea.

— Mă urăști atât de mult? întrebă el aproape uluit de determinarea ei de a-și lega viața de a lui.

Mai multe gărzi începură să bată în ușă, dar Tantalus nu le luă în

seamă.

— Nu. L-am iubit pe Ajax atât de mult, și încă îl mai iubesc. Observă cu mare plăcere să vadă câtă suferință îi cauza lui Tantalus faptul că ea iubea și acum pe altcineva. Acum, spune-mi, ce vrei de la Helen?

— *Tu ce vrei, dragostea mea, zeița mea, viitoarea regină a Atlantisului?* îi șopti Tantalus complet vrăjit de chipul ei. Gărzile încercau să spargă ușa metalică, iar Daphne fu forțată să se retragă.

— Ce vreau? întrebă ea măsurând din ochi zidurile de jumătate de metru grosime ale camerei și căutând o altă ieșire. Nu exista.

Privi apoi prin firida care dădea spre ocean, la o înălțime mult prea mare deasupra apei. Privi în sus, sperând să se poată cățăra pe parapet, până în vârful citadelei, însă streășină o împiedica. Nu putea zbura, spre deosebire de Helen. Și nu putea înota. Daphne nu mai avea timp, dar trebuia să audă ce mai avea Tantalus de spus înainte să sară pe fereastră în speranța că nu se va îneca. Îl privi amenințător și își adună ultimele scânteii pentru a încerca să-l constrângă să vorbească. Acesta îi zâmbi trist, ca și cum era mai rănit de faptul că îl părăsea din nou decât de amenințarea cu moartea.

— Vreau ca Helen să-și ducă la capăt misiunea din Lumea de Dincolo și să ne scape de Furi, răspunse el în cele din urmă, indicând cu un gest larg închisoarea de catifea în care era forțat să se ascundă ca proscris. E singura mea speranță.

— Drăcia naibii! strigă Orion ferindu-se instinctiv și se rostogoli într-o parte. Tu când descinzi, pici pur și simplu din cer?

Se aflau într-o zonă a câmpurilor de sare care mărgineau marea la care Helen nu reușea niciodată să ajungă și despre care bănuia că nici nu ar fi existat. Doar un alt aspect fermecător al iadului – îi promitea un peisaj care nu se materializa niciodată. Helen se uită la chipul speriat al lui Orion, dându-și seama că se materializase, practic, din buzunarul lui de la spate, din neant.

— Îmi pare rău! exclamă ea jenată. N-am vrut să ajung așa de

aproape.

— E foarte jenant! Nu ai cum să mă atenționezi înainte? Orion încă ținea o mână la piept, dar începuse, de asemenea, să râdă un pic. Sunetul era contagios.

— Nu prea cred, chicoti Helen. Era un chicot nervos și ea încerca să ignore sentimentul. Fusese foarte îngrijorată că el nu avea să vină, și acum era ceva mai fericită decât anticipase.

— Hei, poate că te-am speriat de moarte, dar măcar mi-am adus aminte să-ți aduc geaca. O îndepărtă de pe umeri, plecând ușor capul în jos, pentru a ascunde faptul că roșise.

— Da? Și tu ce o să porți? întrebă el privindu-i sceptic brațele dezgolite. Helen își dădu brusc seama că uitase să se îmbrace cu geaca ei, iar acum era numai într-un tricou.

— Ăăă... Ups?

— Ține-o pentru moment, spuse el clătănând din cap ca și cum s-ar fi așteptat la asta. Dar ar fi bine să-mi dai portofelul.

— O să-ți restitui geaca la sfârșit, îi promise ea înmânându-i portofelul.

— Da, sigur că da.

— Chiar o să ți-o dau!

— Uite ce e, chiar vrei să ne certăm toată noaptea despre cum iau fetele hainele băieților și nu le mai dau niciodată înapoi? Pentru că, din ce-am observat, o noapte aici poate dura și o veșnicie.

Helen zâmbi. Trebuia să-și repete că nu știa prea multe despre tipul ăsta, mai ales că începea să se simtă de parcă se cunoșteau de-o viață.

— *Cine ești?* întrebă ea încercând să nu pară prea interesată de el. Nu cunoscuse pe nimeni ca Orion până atunci. În mod evident, era la fel de puternic ca frații Delos, dar avea ceva foarte diferit. Fraților Delos le plăcea destul de mult să se poarte îngâmfat, dar Orion era cu picioarele pe pământ, aproape modest. De unde ai venit?

Orion mormăi:

— Asta chiar ar dura o veșnicie să-ți povestesc. Originar sunt din

Newfoundland. Uite ce, povestea vieții mele e foarte complicată, așa că mai întâi ar trebui să ne găsim un adăpost înainte să dea peste noi vreo arătare pusă pe hartă.

— În legătură cu asta, interveni Helen în timp ce începuseră să își croiască drum prin stufăriș, mergând în direcția opusă mării inexistente. De ce de fiecare dată când ne întâlnim ne atacă un monstru oribil?

— Creanga lui Eneas, spuse el arătând spre brățara aurie de la încheietură. A fost făurită de un strămoș de-al meu dintr-un copac magic care creștea la marginea Lumii de Dincolo și, din păcate pentru mine, monștrii sunt atrași de ea ca moliile de foc.

— Atunci de ce nu o dai jos? întrebă Helen de parcă ar fi fost evident.

— Pentru ca tu, Marea Aleasă, să poți coborî aici când dorești, spuse el sarcastic, făcându-i loc să pășească printre două trestii. Helen era pe punctul de a-l contrazice, dar nu apucă. Am nevoie de Creangă pentru a deschide porțile dintre lumi. Dacă n-aș avea-o, aș umbla aiurea prin niște peșteri din sistemul de canalizare din Massachusetts acum. Rătăcit de-a binelea.

— Niște peșteri? întrebă Helen amintindu-și de SMS-ul lui Orion din acea zi. Poarta spre Lumea de Dincolo e într-o peșteră în Massachusetts? spuse ea nevenindu-i să creadă.

Orion zâmbi și explică.

— Sunt sute, poate mii de porți spre Lumea de Dincolo peste tot pe Glob. Cele mai multe sunt în adâncurile înghețate ale unor peșteri. Sunt locuri „mediene“ care nu devin porți fără o cheie. Din câte știu, Creanga este unica relicvă care mai poate servi în acest scop, iar pentru că eu sunt moștenitorul lui Eneas, sunt unica persoană care o poate folosi.

Helen înțelegea acum. Ea purta cestul, relicva antică a zeiței Afrodita, pentru că doar moștenitoarele Casei Atreus o puteau mânui.

— Dar credeam că magia nu are efect aici, spuse Helen ducând

mâna automat la colierul ei în formă de inimă. Știa că magia cestului nu funcționa în Lumea de Dincolo, altfel nu ar fi fost rănită niciodată în periplurile ei, iar ea sfârșise rănită aproape de fiecare dată.

– Numai magia din Lumea de Dincolo are efect în acel tărâm, răspunse Orion. Acesta e un alt univers și are reguli proprii. Mai mult ca sigur că ai observat. Aici nici măcar nu mai avem puteri de scioni.

– Da, *asta* chiar am observat, spuse Helen. Intrigat de emfaza ei, Orion o privi călcând la pământ vegetația înaltă pentru a-i bătători o cărare. Rămase pe gânduri, apoi zâmbi când își dădu seama ce voise Helen să spună.

– Cerberul! Ai rămas acolo ca o momâie.

Helen ridică din umeri și râse ușor jenată.

– N-am știut ce să fac! Nu știu cum să mă bat fără fulgerele mele!

– Ai încremenit de parcă aveai un atac de astm sau ceva de genul asta, chicoti el. Pentru o secundă m-am gândit că va trebui să o întreb pe Daphne dacă va fi cazul să iau cu mine un inhalator de rezervă...

Tăcu văzând cum dispoziția lui Helen devine brusc sobră la auzul numelui mamei sale. Ura felul în care el putea să-i spună, pur și simplu, „Daphne“, de parcă erau cei mai buni prieteni.

– Să înțeleg că lucrurile stau prost între voi? Întrebă el încet după un moment tensionat de tăcere.

– Nu știu despre ce vorbești, răspunse Helen pe un ton sec și furios. Se întoarse, căutând să-și croiască propriul drum printre trestii, însă Orion o apucă de umăr și o răsuci spre el.

– Și eu sunt un rătăcitor, spuse el. Știu cum e să îți urăști familia.

Furia lui Helen se risipi văzându-i ochii triști. Cu o mână vru să-l atingă, dar se abținu în ultima secundă. Uitase pentru o clipă că rătăcitorii ca ea puteau fi revendicați de o singură Casă. Jumătate din familia lui Orion era blestemată să încerce să îl ucidă ori de câte ori îl vedeau, iar întâlnirea era inevitabilă. Furiile acționau ca niște magneți, atrăgând polii opuși până la impact. Helen locuia pe o insulă mică și totuși Casa Teba o găsisse. Putea presupune doar că

ceva similar se întâmplase și cu Orion.

— Familia ta și cu tine ați găsit vreun mod de a vă feri de Furi? Știi tu, cum am făcut eu cu clanul Delos? întrebă ea încet. Helen nu voia să îi pronunțe numele lui Lucas în special, sau să vorbească despre cum ei doi căzuseră împreună, salvându-se. Spera că Daphne avusese grijă să-l pună la curent pe Orion cu povestea vieții ei.

— Nu, spuse el cu o voce rezervată, înțelegând imediat ce voia Helen să spună. Eu încă nu mi-am achitat datoria de sânge față de Casa Romană, Casa mamei mele.

— Dar poți să stai în preajma ei, nu-i așa? întrebă ea precaut.

— Nu, nu pot, spuse el scurt. Helen își aduse aminte că el era conducătorul Casei Romane, și nu moștenitorul. Probabil moștenise titlul la moartea mamei lui.

— Așadar, ai fost revendicat pe partea tatălui tău? Casa Ateniană? întrebă ea făcând un efort să dirijeze conversația în altă direcție.

— Da, spuse el îndepărtându-se de Helen pentru a pune capăt șirului de întrebări.

— Hei, îmi pare rău, încercam doar să înțeleg cum stă treaba. Tu ești cel care a adus vorba de familie în primul rând. M-ai întrebat despre mama.

— Ai dreptate, eu am adus vorba. Orion gesticulă frustrat din mâini și pufni. Mă pricep la ascultat, nu la vorbit, și nu știu cum te simți acum pentru că nu mă pot folosi de puterile mele. Nu-ți pot citi inima și mă derutează complet. Scutură din cap părând să alunge un gând. Cred că așa se simt tipii normali, nu? E destul de înfricoșător. Lasă-mă un pic, te rog.

— Bine.

Helen îl putea privi direct. Parcă nu mai era ea în preajma lui.

— O să o iau de la capăt, anunță el aproape ca un avertisment.

Helen încuviință și se trezi răsând din nou cu nervozitate.

— OK, începe cu începutul de data asta, spuse ea stăpânindu-și fâstâceala din voce și încercând să nu chicotească. Era chiar *enervant*.

— Da, deci lucrurile stau în felul următor. Eu sunt capul Casei

Romane, dar pentru că am fost revendicat de Casa Ateniană, Casa mea mă vânează de când m-am născut. Dar din alte motive foarte complicate, nici Casa Ateniană nu m-a acceptat. Orion o privi pe Helen de parcă ar fi încercat să-și adune curajul pentru a se avânta în gol de pe o stâncă. Când aveam zece ani, tata a devenit proscris apărându-mă de verii mei. A trebuit să ucidă pe unul dintre fiii fratelui său pentru a mă proteja. De atunci n-am putut să mă apropiu de el. Furiile ne fac să vrem să ne ucidem între noi.

— Da, Helen îl întrerupse înainte ca el să poată rosti ceea ce avea de gând. Orion încuviință, mulțumindu-i tăcut pentru întrerupere.

Gândul că l-ar putea ucide pe Jerry îi trecu prin minte, iar Helen alungă imaginea insuportabilă.

— Toate rudele mele mă vor mort dintr-un motiv sau altul, și din cauza asta m-am ascuns aproape toată viața mea. Așa că îmi pare rău că am fost așa bătăran, dar nu mi-e ușor să vorbesc despre asta pentru că... ei bine, de obicei când mă apropiu de cineva poate avea consecințe fatale.

— Ești pe cont propriu de la zece ani, nu-i așa? întrebă Helen aproape în șoptă, nereușind încă să proceseze tot ce aflase de la el. Trebuie să fugi de amândouă familiile.

— Și să am grijă ca nimeni dintre Cei O Sută să nu afle de existența mea. Orion plecă privirea în pământ pentru a-și ascunde tristețea. Daphne m-a ajutat când a putut. A fost acolo prima dată când cei din Casa Ateniană au venit după mine să mă omoare. A încercat să-l ajute pe tata și mi-a salvat viața. Așa și-a achitat partea ei de datorie față de Casa mea, chiar dacă eu încă sunt dator Casei Atreus. Daphne nu ți-a povestit nimic din toate astea?

— După cum ziceam, mama și cu mine nu suntem foarte apropiate. Era exagerat să creadă că Daphne ar fi trebuit să-i fi dat un pont cu privire la toate astea. Ceva încă o răscolea pe Helen. Pe tine și pe tatăl tău cum v-a găsit? întrebă ea.

— De douăzeci de ani, Daphne nu face decât să ajute proscrisii și răătăcitorii. A călătorit prin toată lumea. Acolo unde dai peste un

scion, dai și peste o confruntare. Furiile au mereu grijă să ne provocăm între noi. Are o mulțime de povești *incredibile*. Nu-mi vine să cred că ție nu ți-a zis nimic.

Dar, desigur, Helen nu știa despre ce vorbea Orion. Habar nu avea despre Beth-Smith-Hamilton, presupusa ei mamă reală, dar știa chiar și mai puține despre Daphne Atreus.

— În fine, a salvat o grămadă de vieți, inclusiv pe a mea, și acum mama ta poate sta pe lângă orice membru al oricărei Case. De aceea e conducătoarea proscrisilor și a răătăcitorilor.

Helen rămase cu gura căscată. Mama ei era o eroină? Ciudata, nestatornica ei mamă care o părăsise – cea pe care nici nu și-o amintea – era un fel de salvatoare a scionilor? Dacă acesta era adevărul, atunci ceva era greșit în universul acesta, mult prea greșit ca Helen să poată înțelege.

— Ascultă, eu ți-am zis lucrurile astea și pentru că aș vrea să-ți fie mai ușor să o ierți pe Daphne. Și te rog ai încredere în mine în privința asta – trebuie să îți ierți mama. Nu de dragul ei, ci de al tău.

— De ce o aperi? întrebă suspicioasă Helen. Se gândi la influența cestului și se întrebă dacă Daphne nu-l controla cumva pe Orion. Ea te-a rugat să-mi spui toate astea?

— Nu! M-ai înțeles greșit... Daphne nu m-a rugat să-ți spun nimic, se bâlbâi el. Helen îi reteză vorba cu o răbufnire. Era furioasă din nou, dar nu știa exact de ce și asta îi amplifică starea. Trecu pe lângă el și se avântă prin bălării.

O tăie prin iarba mare și începu să urce un deal înalt, presărat cu ruinele unui castel medieval. Trecând cu pași apăsați de un rând de trepte desprinse care nu duceau nicăieri, Helen se întrebă de ce era atât de furioasă. Își dădu seama că erau mai multe lucruri care o enervau simultan și acum se confrunta cu toate.

Mai întâi, Daphne îl trimisese pe Orion în Lumea de Dincolo fără să se mai obosească să o anunțe. Pe urmă, Cassandra nu voia să-i lase pe Claire și Matt să o ajute, deși nu ea era cea care trebuia să-și plimbe fundul prin Lumea de Dincolo noapte de noapte. Iar Lucas...

cum putea să o trateze în halul ăla? Chiar dacă o ura, cum putea să-i facă așa ceva? Pentru prima oară, Helen simți că este supărată pentru cum s-a comportat, și nu complet răvășită.

Pășind în continuare apăsas, descărcându-și furia pe pământul de sub picioarele ei, își dădu seama că cel mai mult era supărată pe sine. Fusese atât de prinsă de tristețea ei încât încetase să mai ia decizii. Se lăsase în voia sorții, asemenea unui fulg purtat de vânt. Trebuia să înceteze cu asta.

Când rămase fără răsufare de la urcușul abrupt în pas alert, Helen se sprijini de o bucată uriașă de granit acoperită cu licheni, care făcuse cândva parte din zidul exterior igrasios al castelului. Se întoarse pentru a-l supune pe Orion unui mic interogatoriu. Acesta se străduia să țină pasul cu ea:

— Tu știi măcar de ce te află aici? izbucni ea.

— Sunt aici ca să te-ajut, spuse el răsufând sacadat.

— Mi-ai zis că mama mea te-a trimis. Știi ce e cestul?

— Sunt fiul Afroditei, apropo. Cestul nu are efect asupra mea.

Daphne poate influența doar inimile. Eu le pot *controla*.

— O, uau! E o putere de-a dreptul apăsătoare, mormăi Helen brusc deabusolată. Dar pari așa de dornic să faci tot ce îți cere Daphne. Te are cu ceva la mână?

— Nu! Nu sunt aici datorită lui *Daphne*, nebuno! Sunt aici pentru că ceea ce încerci tu să faci mi se pare extraordinar, și ar fi probabil cel mai important lucru din istoria scionilor, de după Războiul Troian. Tu ești Aleasa, și aceasta este misiunea ta, dar ești o luptătoare penibilă fără puterile tale. Sunt aici ca să te scot din gropile împutite prin care cazi și să am grijă să nu mori înainte de a-ți duce misiunea la capăt.

Fălciile lui Helen trosniră. În mod clar, Orion era sincer cu ea. Nu avea intenții ascunse, chiar dacă ea încă o suspecta pe Daphne că ar fi avut. De fapt, cu cât Helen privea mai adânc în ochii lui, cu atât era mai convinsă că ar fi făcut orice să o ajute să le oprească pe Furii.

Creanga lui Eneas era un magnet pentru monștri, dar își dădea

seama că Orion avea nevoie să o ajute în orice chip, altfel ar suferi așteptând pe margini între două familii. Helen știa că ea ar înnebuni de tristețe dacă ar trece prin această încercare singură. Avea nevoie de ajutor, iar *Orion* trebuia să-l ofere – într-un fel, era perfect.

– Îmi pare rău, Orion. N-a fost corect să vorbesc așa. Doar că simt că atât de multă lume încearcă să-mi spună ce să fac acum, încât nimeni nu spune că nu trebuie să fac nimic.

Helen tăcu, străduindu-se să-și găsească cuvintele.

– Înțeleg. Ești atât de importantă încât toată lumea se teme să nu-ți spună ceva greșit. Se așază un moment pe iarbă pentru a-și trage sufletul. Dar mie nu mi-e frică, Helen. O să-ți spun tot ce știu, dacă asta vrei.

Un urlet sinistru străbătu valea. Orion sări în picioare și privi brusc în jur, căutând sursa sunetului. Băgă o mână în sân și scoase cuțitul cel lung, apoi o prinse pe Helen de umăr și o obligă să meargă în fața lui.

– La deal, spuse el cu o voce precaută.

Helen privi în spate și observă la distanță o cărare de trestii retezate. Amenințarea se apropia vertiginos spre ei. Socotind după urmele lăsate, Helen își dădu seama că era vorba de ceva *gigantic* care înainta cu viteză prin mlaștină.

Fără rezistența și viteza ei de scion, simțea că merge cu încetinitorul. Orion o forță să grăbească pasul pe dealul abrupt, cu o mână pe cuțit și cealaltă pe talia ei pentru a o sprijini în caz că se împiedica. Creatura din iarbă câștiga teren.

– Mergi! îi urlă Orion în ureche.

– Cum adică, „mergi“? Unde să merg? țipă ea nemaiînțelegând nimic. Orion o împingea înainte cât de tare putea, iar ea se poticnea, sprijinindu-se, căzând în mâini și în genunchi.

Privi peste umărul lui Orion care rămăsese cu câțiva pași în urma ei, înfruntând creatura pe care o putea auzi năpustindu-se, deși nu o vedea. Orion privi înapoi spre ea, ochii lui verde-închis aproape scăpărând. Helen mai văzuse acea privire înainte și știa ce însemna.

Însemna că se pregătea de luptă. Nu putea fugi lăsându-l să se descurce singur. Se întoarse și i se alătură.

— Pleacă de aici! urlă el.

— Și unde naibii ar trebui să...

CAPITOLUL 6

Soarele tocmai începea să răsară. Helen se trezi în patul ei, înghețată bocnă și cu brațele întinse, încercând să se agațe de un băiat care nu fusese niciodată acolo în cameră.

— Nu! strigă ea răgușit. Răsuflarea i se prefăcu în abur, în încăperea rece ca gheața. Nu, nu, nu se poate!

Se ridică din pat împleticindu-se și merse până în dreptul mesei de toaletă. Ecranul telefonului era luminat, semn că primise un mesaj. Helen se uită să vadă ce primise și citi:

„A fost o porcărie. Mă duc să mă culc acum. Dă-mi un mesaj mai încolo, neapărat.“

Helen se așează pe marginea patului. Începu să râdă ușurată, deși îi clănțăneau dinții și tremura ca varga în dormitorul înghețat. Se uită la ceas. Orion îi trimisese mesajul la 4:22 dimineața. Acum era vreo șase și jumătate, iar ea se întrebă dacă se făcuse suficient de târziu. Se hotărî că era prostesc din partea ei să nu încerce să îl contacteze, așa că îi răspunse la mesaj:

„Mai ești întreg?“

Helen așteptă câteva minute, dar nu primi niciun răspuns. Ar fi vrut să zboare spre coastă, până la Academia Milton, să vadă dacă Orion era bine, dar ultimul lucru de care mai avea nevoie acum era să adune absențe la școală. În cele din urmă, se văzu nevoită să renunțe la idee și începu să se pregătească pentru ore.

Se ridică și atunci își dădu seama că purta în continuare jacheta lui. Își imagina deja cum avea s-o tachineze, deși, de data asta, nu mai era vina ei că-i luase jacheta. Înclină ușor capul, atingând gulerul hainei cu obrazul și buzele. Haina păstra mirosul lui – un miros

proaspăt și ușor sălbatic, dar care îi oferea totuși un sentiment de siguranță.

Scutură nerăbdătoare haina de pe ea, spunându-și să nu mai fie așa de naivă, și intră în baie să facă un duș. Își luă telefonul cu ea, ca să poată răspunde în caz că Orion o căuta și își reaminti să se spele pe cap așa cum îi spusese Claire.

Frecându-se cu prosopul, în timp ce se spăla pe dinți, se gândi că trebuia neapărat să înceteze să mai fie la mila Lumii de Dincolo. Rătăcea aiurea deja de... mă rog, de mult mai mult timp decât cel măsurat în lumea reală. Îi era datoare lui Orion să întocmească un plan mai bun.

Odată ajunsă la școală, primul lucru pe care Helen îl făcu fu s-o caute pe Cassandra.

— Trebuie să ne vedem în seara asta, îi spuse ea.

— OK, răspunse Cassandra liniștită. S-a întâmplat ceva azi-noapte?

— Am ceva ce trebuie să spun întregii familii. Și am să-i invit pe toți. Pe Claire, pe Jason, pe Matt și pe Ari, adăugă Helen, în vreme ce se mergea cu spatele pe coridorul aglomerat.

— Nu sunt pregătiți pentru asta, răspunse Cassandra în semn de protest, dar Helen îi tăie vorba.

— Atunci *pregătește-i!* M-am săturat să mai pierd vremea. Helen nu-i mai dădu Cassandrei nicio șansă la replică.

— Aveți chef de niște greacă veche în seara asta? îi întrebă fata pe Matt și Claire intrând în clasa lor.

— Da! răspunse Matt plin de entuziasm, atitudine specifică unui toțilar ca el. Trebuie să aducem ceva?

— Claire, tu? întrebă Helen ridicând din umeri drept răspuns pentru Matt, știind că băiatul întreba ce anume era necesar pentru ca ei să fie consacrați. Tu ești cea care a găsit pergamentul, continuă ea adresându-se lui Claire.

— Nu știu ce să-ți zic, răspunse Claire. N-am citit toată nenorocirea aia. Nu sunt sinucigașă.

— Sigur știe Cassandra. O să ne dăm seama cum stă treaba în seara asta, spuse Helen încrezătoare.

— De unde o așa schimbare? întrebă Matt. Ultima oară când a fost vorba despre treaba asta, erai reticentă și nu voiai să ne alăturăm „grupului de studiu“.

— Și uite ce bine mi-a fost, răspuse Helen. Serios acum, Matt, tu și Claire m-ați ajutat să mă pregătesc pentru teste încă de când eram la grădiniță. Azi-noapte mi-am dat seama că în tot acest timp am încercat să trec testul ăsta de una singură și cred că de-asta îl pic întruna.

I-ar fi spus lui Matt despre Orion, dar observă că Zach se holba la ea și, astfel, se hotărî să aștepte până seara ca să le spună tuturor. Clopoțelul sună, anunțând, totodată, încheierea conversației. Helen porni spre primul curs, întrebându-se ce anume auzise Zach din discuție și cât de mult ar fi în stare să înțeleagă.

Orion o căută pe Helen abia pe la prânz, dar și atunci nu-i trimise decât mesaje dintr-un singur cuvânt, sau nici măcar atât, ca de exemplu *zzz*, sau *taco*, sau *H₂O*. Helen înțelegea bine starea asta. Nu-și dădea seama cât timp petrecuse cu Orion în Lumea de Dincolo, dar, ca de obicei, la întoarcere era frântă de oboseală, înfometată și îi era o sete cumplită. Măcar acum avea pe cineva în viața ei care știa prin ce trecea de fiecare dată când cobora acolo. Îi trimise lui Orion un mesaj în care îl întreba cum de reușise totuși să iasă întreg din iad, la care el răspuse doar atât: „Aș face cârcei la deget dacă m-aș apuca să-ți povestesc într-un mesaj“. Văzând replica, Helen se gândi că acesta fie voia să-i relateze cele întâmplate față în față, fie prefera să nu-și mai aducă aminte prin ce trecuse, așa că o lăsă moartă.

În seara respectivă, Cassandra fu de acord să performeze ritualul, în arenă, pentru Matt, Claire, Jason și Ariadne, avându-i pe Castor, Pallas, Helen și Lucas drept martori. Cassandra recită câteva incantații în greaca veche, în timp ce ardea niște bușteni de rășinoase pe un soi de disc de bronz despre care Jason îi spusese că se numește

mangal. Apoi, Castor aduse o colivie cu niște păsări care, imediat ce aceasta fu dezvelită, începură să piuie de zor.

— Stai, astea pentru ce sunt? întrebă revoltată Claire aproape tipând.

— Bucură-te că ceremonialul din seara asta nu necesită animale mai mari, cum ar fi un cal sau o vacă, îi răspunse Jason, ca și când ar fi adăugat, pur și simplu, o explicație lipsită de importanță. Băiatul nu glumea.

Cassandra făcu o plecăciune solemnă în fața tatălui ei și își întinse palmele ca și când ar fi așteptat să primească ceva. Castor scoase de la curea o lamă mică și subțire și o așază în palma Cassandrei. În clipa următoare, pielea ei începu să strălucească într-un verde aprins, apoi violet, apoi albastru, cu nuanțe și sclipiri de gheață, întocmai culorile străvechii aure tripartite a Oracolului. Posedată fiind de cele Trei Parce, Cassandra se întoarse spre Matt și îi oferii lui mai întâi lama primită de la Castor.

— Muritorule, retează capul jertfei și azvârle-i trupul în foc. Ai fost găsit vrednic de aceasta, rostiră cele trei voci aidoma unui cântec cu o armonie preafrumoasă, dar care-ți dădea fiori.

Șovăind o clipă, Matt se îndreptă spre colivie și apucă una dintre păsări, care se zbătea înspăimântată, iar în cealaltă mână luă lama. În lumina focului, Helen vedea dezgustul profund întipărit pe fața băiatului, precum și mâinile care îi tremurau cumplit în momentul sacrificiului.

Din fericire, Matt nu dădu greș, iar totul se sfârși repede. Ariadne și Jason aduseră, apoi, la rândul lor, ofrandele cu gesturi sigure și experimentate, semn că nu era prima dată când făceau asta, după cum Helen însăși presupunea. Claire fu singura care aproape că se opuse ritualului, iar Jason fu nevoit să o țină de mâini pentru ca și ea să poată aduce jertfa.

După ce toți fură inițiați, Parcele o părăsiră pe Cassandra, iar focul se stinse instantaneu, ca și când cineva ar fi aruncat peste el o găleată cu apă. Cassandra se clătină preț de o clipă, dar Lucas o sprijini și, în

cele din urmă, reuși să-și recapete poziția.

În timp ce se îndreptau cu toții înapoi spre bibliotecă, Claire începu să plângă, tulburată de ceea ce fusese nevoită să facă. Helen ar fi vrut să vină lângă ea și s-o liniștească, dar Jason o trase aproape de el și, aplecându-se, îi șopti cuvinte de încurajare la ureche. Preț de o clipă, fata își ascunse fața la pieptul lui și se lăsă condusă de el, fără să mai vadă pe unde mergeau.

Văzând o asemenea tandrețe între cei doi, Helen nu se putu abține să nu privească în direcția lui Lucas, care mergea în cealaltă parte a grupului. Era cât se poate de departe de ea și nu se uitase nici măcar o dată la niciunul dintre ei. Helen își întoarse privirea. Simțea din nou greutatea din piept, dar de data asta sentimentul zdrobitor care o înăbușea și cu care se obișnuise de-acum veni însoțit și de altceva. De frustrare. Trebuia odată să învețe să nu se mai piardă, pur și simplu, de fiecare dată când îl privea pe Lucas și să se poată concentra asupra celorlalte lucruri. Erau prea multe în joc.

Când se întoarseră în bibliotecă, Matt era încă destul de palid. Helen începu imediat să vorbească, pentru a împiedica eventualele întrebări bine intenționate, dar probabil destul de jenante, cu privire la acesta și starea lui de grație.

Le spuse tuturor despre Orion, despre luptele lui din Lumea de Dincolo și despre legătura dintre el și mama ei. Se iviră câteva întrebări despre cum reușise Orion să pătrundă în Lumea de Dincolo, precum și câteva proteste ce susțineau vehement că numai Helen era în stare să supraviețuiască pe tărâmul celălalt. Aceasta le explică faptul că Orion avea Creanga lui Eneas, care îi permitea să călătorească între lumi.

— Și, în orice caz, e clar că Orion nu e doar un spirit, adăugă Helen cu o voce sigură. Mi-a împrumutat jacheta lui și o aveam pe mine inclusiv azi-dimineață, când m-am trezit.

— Iar spargerea de la Muzeul Metropolitan? îl întrebă Castor pe fratele său, pe un ton alert, imediat ce Helen aminti despre Creangă.

— A fost absolut necesară. N-a fost furată decât o piesă antică din

metal. O *frunză de aur*, răspuse Pallas. A fost furată de o necunoscută care a intrat în muzeu, a spart vitrina cu mâinile goale, a luat obiectul și a plecat. O femeie care nici măcar nu s-a deranjat să-și protejeze fața cu vreo mască și care n-a folosit niciun instrument și n-a lăsat în urmă niciun strop de sânge.

— Dă-mi voie să ghicesc, spuse Helen cu o greutate în glas, era mama mea, nu?

— Dar de ce-ar fi furat Daphne Creanga pentru ca apoi să i-o dea, pur și simplu, lui Orion? Întrebă Jason. E un artefact foarte *puternic!*

— Orion mi-a spus că se trage din neamul lui Eneas, așa că el e singurul care poate, de fapt, să folosească Arcul, răspuse Helen.

— Asta înseamnă că el e moștenitorul Casei Romane, adăugă Castor pe un ton ușor surprins.

— Mai bine zis, e însuși capul acestei Case. De unde-ai știut asta? Întrebă Helen.

— N-ai citit încă *Eneida*, nu? o întrebă Castor cu o voce plină de reproș. Eneas a fost cel mai mare general al lui Hector în timpul Războiului Troian și unul dintre puținii supraviețuitori ai căderii Troiei. A fost, de asemenea, întemeietorul Romei, precum și al Casei scionilor din Roma.

— Și, totodată, era fiul Afroditei, spuse Ariadne zâmbind sugestiv în direcția lui Helen. Și, deci, zici că Orion ăsta e fain de tot, nu?

Jason o înghionti pe sub masă pe sora lui geamănă. Când fata îl privi, fratele ei dădu dezaprobat din cap, asigurându-se că Ariadne n-o să continue cu glumele. În orice caz, Helen simți cum fața îi ia foc, deși nu-și dădea seama exact care ar fi cauza. Doar nu făcuse nimic de care să-i fie rușine.

— Ai spus „Casa *aceasta*”, acum o clipă, ca și când Orion ar mai avea legături și cu o alta în afară de cea Romană, spuse Lucas fără să privească spre Helen.

— Da, așa este, răspuse ea vorbind apăsător și privind oriunde altundeva, dar nu la el. Orion este capul Casei Romane, dar și moștenitorul Casei Ateniene.

Camera se umplu, dintr-odată, de zarvă. Cu toții discutau între ei. Se părea că Orion era primul scion din toate timpurile care moșteneau două Case, fapt care avea sens din plin, gândi Helen, din moment ce Furiile se străduiseră din răspuțeri să se asigure că cele două Case rămân despărțite. Helen prindea frânturi de conversație din care reieșea limpede că exista o profeție privindu-l pe Orion, una care nu era câtuși de puțin îmbucurătoare.

— Stați, stați așa, îi întrerupse Helen auzindu-i că vorbeau despre Orion într-un fel în care ei nu-i plăcea deloc. Poate cineva să-mi explice povestea asta?

— Nu-i prea mult de explicat, i-o rețeză Cassandra. A existat o profeție făcută înainte de izbucnirea Războiului Troian, a Cassandrei din Troia. Ea a prevăzut că va veni un moștenitor a multe... noi credem că se referea la un scion care avea să moștenească mai multe Case. Acesta, supranumit „Vas de cinste unde sângele nobil al scionilor s-a amestecat“, ca să fim preciși, avea să facă parte din treimea scionilor despre care se credea că aveau să-i înlocuiască pe cei trei mari zei, Zeus, Poseidon și Hades. Cei trei scioni aveau să stăpânească peste ceruri, peste oceane și peste tărâmul morții, asta dacă izbuteau să îi răstoarne pe zei să le ia locul. Apariția acestui multiplu moștenitor e un semn că profeția începe să se împlinească. Un semn care atestă că se apropie Sfârșitul Vremurilor.

— Este cunoscut drept Tiranul, spuse Lucas încet, iar toate privirile se întoarseră spre el în camera în care, de altfel, toată lumea stătea încremenită. Se spune despre el că „s-a născut din amărăciune“ și e capabil să „reducă toate cetățile muritorilor la praf și pulbere“.

— Un fel de scion anticrist? îi șopti Claire lui Jason, dar în acea cameră atât de tăcută toată lumea auzi întrebarea.

— Nu, draga mea, nu e chiar așa, o consolă Pallas strângând-o scurt de mână. În accepțiunea noastră, Sfârșitul Vremurilor este atunci când noi, scionii, vom lupta pentru nemurire. Nu trebuie să fie neapărat și sfârșitul lumii. Dacă vom pierde bătălia finală, mulți

muritori vor pieri la rândul lor. Venirea Tiranului este unul dintre primele semne.

— Profetia spune că alegerile pe care le va face Tiranul până la Bătălia Finală vor influența soarta tuturor, atât a zeilor, cât și a scionilor și a muritorilor. Asta este tot ce știm, completă Castor.

— Dar să nu uităm că aceasta e doar o parte dintr-o profetie foarte lungă și complicată. Cea mai mare parte din ea s-a pierdut, le explică Ariadne lui Helen, lui Matt și lui Claire. Iar părerile sunt împărțite cu privire la ce putem lua de bun și ce este doar poveste, ca în *Iliada*.

— Deci profetia asta ar putea fi doar o înșiruire de cuvinte frumoase, dar voi ați hotărât deja că Orion e Tiranul? întrebă Helen nevenindu-i să creadă. Cum nimeni nu o contrazise, adaugă: Este extrem de nedrept!

Lucas ridică din umeri, strângând din dinți, dar își menținu privirea în podea. Ceilalți din clanul Delos schimbară între ei priviri cu subînțeles. Helen le privi pe rând chipurile și gesticulă enervată din mâini.

— Voi nu îl cunoașteți! strigă ea în apărarea lui.

— Nici tu! o repezi Lucas. Ridică privirea și o întâlnește pe ea pentru prima oară în ultima săptămână, iar intensitatea ochilor lui arzători o lăasă fără răsuflare. Era un moment extrem de tensionat și toată lumea aștepta încordată, urmărindu-l pe Lucas. Acesta, în cele din urmă, plecă din nou ochii.

— Dar el nu e așa, spuse Helen mai mult în șoaptă, clătinând din cap. Orion n-ar putea fi niciodată un tiran, cum spuneți. E foarte grijuliu și plin de *compasiune*.

— Așa e și Hades, spuse Cassandra, de parcă vorbeau despre un vechi prieten. Dintre toți zeii, Hades dă dovadă de cea mai multă compasiune. La urma urmei, el este cel despre care se spune că veghează asupra ta atunci când îți dai ultima suflare. Poate că tocmai compasiunea lui Orion îl face un înlocuitor atât de bun pentru Hades.

Helen nu se putea gândi la o replică, însă în sufletul ei știa că nu

era corect ca Orion să fie comparat cu Hades, sau să fie numit tiran. Orion era atât de plin de vitalitate și optimism – o făcuse să râdă *în iad*. Cum putea cineva ca el să îi ia locul lui Hades și să devină zeul morților, în varianta scion? Nu se potrivea.

– Nimic din toate acestea nu este bătut în cuie, Helen, spuse Ariadne văzând cât de supărată era. Dacă tu spui că Orion e un tip bun, eu te cred.

– Orion a trecut prin atât de multe din pricina Furiilor și este dispus să-și riște viața pentru a mă ajuta să scap de ele, astfel încât nimeni să nu mai sufere așa cum a suferit el. Dacă ar fi rău, nu ar face asta, insistă Helen.

– Se pare că îl cunoști mai bine decât ne-ai dat de înțeles, spuse Lucas pe un ton acru.

– Nu am vorbit cu el decât de două ori, dar timpul se scurge diferit acolo jos. Parcă ar fi trecut zile întregi. Nu spun că știu totul despre el, pentru că nu știu. Dar am încredere în el.

Helen putea simți un val de iritare radiind dinspre Lucas, dar acesta nu mai spuse nimic. Într-un fel, ar fi preferat ca el să înceapă să țipe la ea din nou. Așa cel puțin ar fi știut ce gândește.

– Să sperăm că ai dreptate, Helen. Pentru binele tuturor, spuse Cassandra pierdută printre gânduri. Apoi se ridică și începu să răsfoiască pergamentele, ignorând, practic, pe toată lumea. Toți înțeleseseră mesajul și părăsiră imediat biblioteca, îndreptându-se spre bucătărie.

Noel pregătise un miniospăț pentru a sărbători consacrarea servitorilor lui Apollo, primii preoți și preotese din ultimul milion de ani. Helen nu putea să nu zâmbească la acest gând. Aprecia faptul că în familia Delos totul se rezolva cu mâncare. Luptele, sărbătorile, convalescențele – fiecare moment esențial merita un mare festin. Uneori era de ajuns să fie o dimineață de duminică. Asta făcea ca locuința lor să fie un adevărat cămin. Helen știa că era înrudită cu ei și că făcea parte din familia lor, dar nu se mai simțea atât de bine-venită. Dacă rămânea, știa că Lucas avea să plece. Șovăi

în dreptul ușii de la bucătărie, neștiind dacă să intre sau nu.

— Hai înăuntru și mănâncă, spuse veselă Claire venind în spatele ei.

— Ha! Par așa de slabă?

— Foarte slabă.

— Nu pot, Claire, spuse Helen cu voce răgușită.

— A plecat deja, să știi. A șters-o. Dar înțeleg, zise Claire ridicând din umeri. E greu că nu poți să rămâi să sărbătorești, dar ce poți să faci? Nici eu nu m-aș simți în largul meu.

— Ai fost foarte curajoasă, să știi, îi spuse Helen pe un ton serios. Îți trebuie tărie de caracter să te alături cultului lui Apollo.

— Ar fi trebuit s-o fac mai de mult, spuse Claire cu jumătate de glas. Te-am lăsat să umbli singură pe acolo fără niciun ajutor mult prea mult timp și acum... uită-te la tine. Îmi pare atât de rău, Lennie!

— Chiar așa de rău te simți?

— Da, răspunse ea fără ocolișuri. Și tu pari foarte tristă.

Helen încuviință tacit. Știa că prietena ei nu voia să o facă să sufere, ci era doar sinceră. O îmbrățișă pe Claire și se furișă prin spate înainte ca oricine altcineva să-i poată spune să intre și să se așeze. Helen era pe punctul de a-și lua zborul când auzi pași traversând peluza spre ea.

— Spune-mi doar că nu îl lași pe el să hotărască cum stau lucrurile pe aici, zise Lucas cu voce scăzută.

Se opri la vreo cinci metri de Helen, însă ea continua să se îndepărteze de el. Avea o atitudine ostilă, care fetei nu-i plăcea deloc.

— Nu îl las, spuse ea. Orion nu este ceea ce crezi. Ți-am zis, vrea doar să mă ajute.

— Da, sunt convins că numai după asta umblă, răspunse Lucas pe același ton rece. Poți să te distrezi cu el oricât dorești, dar știi că nu poți fi cu el cu adevărat, nu?

Helen fu de-a dreptul șocată.

— Nu sunt *cu* el, ripostă ea cu răsuflarea tăiată.

— Ideea e să menținem Casele *separate*, spuse Lucas acru, ignorând protestele ei. Indiferent de cât de fermecător ar fi Orion ăsta, sau de câte ori îți împrumută jacheta, nu uita că este moștenitorul a două Case și tu ești moștenitoarea alteia. Nu trebuie să vă legați destinele.

— Bine, bine, voi rezista tentației de a mă căsători cu el în micuța capelă din iad. Știi tu, aia de lângă mormanul ăla de cadavre aflate în descompunere, zise Helen furioasă. Ar fi vrut să urle la el, dar se sforță să rămână calmă. Ești penibil! De ce naiba îmi spui tâmpeniile astea?

— Pentru că nu vreau să-ți pierzi capul doar pentru că îți sfârâie călcâiele după o pramatie romană.

— Nu vorbi în felul ăsta despre Orion, îl avertiză Helen. Îmi este un bun prieten.

Helen îl văzuse pe Lucas enervându-se de o grămadă de ori, dar nu îl văzuse niciodată aruncând cu astfel de insulte de doi bani. Era sub demnitatea lui. El păru să-i simtă dezamăgirea și își plecă privirea pentru o clipă, ca și cum ar fi fost la rândul lui dezamăgit de sine.

— Bine. N-ai decât să fii prietenă cu el, spuse calm Lucas reușind să se stăpânească din nou. Dar nu uita că asta este sarcina *ta*. Oracolul a spus că numai tu o poți duce la capăt. Nu-ți pierde capul. Ceea ce încerci tu să faci în Lumea de Dincolo este atât de dificil, încât Tiranul te-ar putea abate de la drum chiar și fără o luptă. Poate nu are nevoie decât să-ți distragă atenția.

Brusc, Helen se simți sătulă de predicile lui Lucas. Nu avea dreptul să-i impună cum să se poarte și, mai ales, să-i spună care era datoria ei. Făcu un pas înspre el.

— Nu mi-a distras cu nimic atenția și știu că asta e sarcina mea, dar singură nu fac *niciun progres*. Habar nu ai cum e acolo jos!

— Ba știi! șopti Lucas aspru, aproape înainte ca aceasta să-și termine ideea. Atunci Helen își aminti. Lucas fusese în Lumea de Dincolo în noaptea în care căzuseră. Era suficient de aproape de el

încât să-i vadă ochii, care erau de un albastru atât de intens încât păreau aproape negri, adânciți în orbite. Fața lui arăta mai trasă, mult prea palidă, ca și cum nu mai văzuse lumina zilei de săptămâni întregi.

— Atunci ar trebui să știi că e imposibil să răzbești acolo de unul singur, spuse Helen, vocea ei trădând o urmă de îngrijorare față de aspectul lui bolnăvicios, însă nu se lăsă intimidată. Orion chiar mă ajută, continuă ea. Nu îmi distrage atenția! Și-a asumat o grămadă de riscuri ca să mă poată sprijini și pot să simt că își dorește să învingem Furiile la fel de tare ca noi, dacă nu chiar *mai* tare. Eu nu cred că el este acest Tiran nemilos de care vorbește toată lumea. Și nu am de gând să-mi judec prietenii pornind de la o profeție străveche care ar putea fi la fel de bine o aiureală în versuri.

— Ce corect din partea ta, Helen, dar ține minte, mereu există o fărâmă de adevăr în orice profeție, indiferent de câtă poezie s-a turnat peste ea.

— *Care* e problema ta? Înainte nu vorbeai așa! exclamă Helen ridicând tonul pentru prima dată. Nu îi păsa dacă toată casa avea să-i vadă singuri împreună. Făcu încă un pas înspre el, iar de data aceasta el fu cel care făcu un pas înapoi. Tu erai cel care râdea de toate prostiile alea cu „soarta de neevitat“!

— Întocmai.

Nu era nevoie să-și termine ideea. Helen știa că vorbea despre ei doi. În ochii ei începură să se adune lacrimi. Știa că nu-și putea permite să arate astfel de momente de slăbiciune emoțională în fața lui, ori ar fi pierdut de tot controlul. Înainte să apuce să izbucnească în plâns, se avântă spre cerul nopții, zburând spre casă.

Se crăpa de ziuă. Cerul începea să se lumineze dinspre negrul cel mai intens spre un albastru viu, iar curând avea să etaleze paleta de culori a răsăritului. Daphne nu știa dacă era un lucru bun sau nu. Nu mai tremura de câteva ore, ceea ce însemna că se instala hipotermia. Soarele avea să o încălzească, dar urma să o deshidrateze și mai tare.

Își consumase aproape toată apa din corp modelând fulgere de intensitate mică pentru a-l ataca pe Tantalus, iar asta înainte să se arunce în ocean, în urmă cu mai bine de douăzeci și șapte de ore.

Se răsuci pe pluta improvizată de care se agățase după ce sărise pe fereastră. Căzuse mai bine de treizeci de metri direct în vârtoarea valurilor, apoi se izbise în mod repetat de stânci. Rana de pe frunte i se închisese, iar trei dintre cele patru coaste rupte i se sudaseră, însă cea de-a patra nu se putea vindeca până la capăt dacă nu mânca și bea ceva. Avea o fractură și la încheietura mâinii stângi, însă coastele o chinaseră cel mai mult. Cu fiecare respirație, cu fiecare unduire a valurilor, simțea că își dă duhul.

Dar încă nu era sfârșitul.

Daphne ridică ușor capul și cu mare dificultate privi în jur căutând un petic de pământ. Era ora refluxului și avea să fie purtată mai aproape de țărm, ca în dimineața trecută. Nu putea decât să speră că gărzile lui Tantalus renunțaseră la căutările lor pe plajă, sau că plutise suficient de departe în derivă încât bucățile de năvoade, polistiren și crengi de care se ținea să poată ajunge la țărm în siguranță. Știa că nu poate rezista la infinit în apă. Pluta ei începea să se scufunde. Cu sau fără gărzi, Daphne trebuia să ajungă la țărm, altfel s-ar fi înecat.

Rămase culcată, privind spre plajă din când în când atunci când se afla pe creasta unui val. Văzu un bărbat masiv alergând spre apă, mult prea rapid pentru ochii unui muritor. Era la bustul gol și gonia prin nisip, bucele lui blonde scânteind auriu în primele raze ale dimineții.

Dragul ei Ajax, un adevărat copil al soarelui, venise să o salveze purtat de lumina răsăritului.

Daphne încercă să strige de bucurie, dar își dădu seama că nu putea decât să gâfâie, iar gâtul îi era inflammat. Deși buzele crăpate îi sângerau, îi zâmbi minunatului ei soț, care era gata să o ridice în brațe și să o poarte undeva departe, într-un loc sigur. Așa cum făcuse întotdeauna, înainte de a fi ucis.

Dacă Daphne ar fi putut plânge, nu ar fi dat curs lacrimilor. Ajax era mort, își aminti ea din nou. Și o durea la fel ca prima dată. De ce să se zbată atât de mult să trăiască atunci când iubitul ei o aștepta pe celălalt mal al râului Styx? Corpul ei rănit se relaxă, iar ochii ei îl fixară pe fratele geamăn al soțului ei.

Bărbatul masiv intrase deja în apă aproape până la brâu, mergând contra curentului. Scufundându-se și revenind la suprafață, Daphne îl putea vedea cum înaintează tăind valurile. Cu urechile sub apă, îl auzi pe Hector, fiul lui Pallas, chemând marea în sprijinul corpului ei neajutorat.

Daphne simți cum chipul ei se ridică spre lumină. Trase adânc și dureros aer în piept, înecându-se, scuipând apa sălcie care îi inundase plămâni, încercând în zadar să rostească cuvintele *myrmidon* și *Helen*. Dar tot ce putea vedea era privirea îngrijorată a lui Hector. La capătul puterilor, Daphne își pierdu cunoștința.

CAPITOLUL 7

Helen nu îl văzu pe Orion în următoarele zile. Ea trebuia să descindă în Lumea de Dincolo în fiecare noapte fie că-i convenea, fie că nu, dar lui îi spuse să nu își piardă vremea întâlnindu-se cu ea până când nu avea un plan concret.

„Mi-e mai bine singură acum“, îi scrise ea un mesaj în timp ce Claire conducea spre școală. „Până la urmă, monștrii pe tine te vor.“

„Au gusturi bune. Sunt delicios.“

„Da? Cine-a zis?“

„Nu mă crezi? Încearcă singură?“

„Da? Cum?“

„Mușcă-mă.“

Helen izbucni în râs, iar Claire îi aruncă o privire curioasă în timp ce traversau parcare.

– Ce tot vă scrieți acolo? întrebă Claire.

– Nimic important, mormăi Helen vârându-și telefonul în geantă.

Continuă să își dea mesaje cu Orion toată ziua, glumind pe seama vieților lor duble, iar Helen începea să creadă că el era un pic *prea* ușurat să ia o pauză.

„Nu trebuie să sari în sus de fericire pentru că nu te vezi cu mine diseară“, tastă ea arțăgoasă în timp ce se îndrepta spre cantină la prânz.

„NU fericit k nu te văd. Fericit pt k am de învățat. Îmi trebuie bursa k să-mi plătesc căminul, falitu' de mine n-are unde altundeva să se ducă. Note proaste = Orion pe drumuri ☹“

Helen se holbă la mesajul lui, încruntându-se. Își dădea seama că

pusese acea față supărată la sfârșit pentru a da un ton glumeț conținutului, dar nu funcționa. Se gândi cum ar fi fost să nu aibă alt loc în care să stea în afară de școlile cu internat.

„Unde te duci în vacanța de vară? Sau de Crăciun? Rămâi în cămin de unul singur?”

„Aoleu. Complicat...”, veni răspunsul lui după un timp. „Vara lucrez. De Crăciun fac voluntariat.”

„Și atunci când erai mic? La zece ani?”, Helen își aminti că rămăsese singur de la avea vârstă. „Nu puteai să te angajezi atunci.”

„Nu aici în țară. Las-o baltă mai bine. Începe ora.”

— Helen? întrebă Matt forțându-se să nu zâmbească. Ai de gând să-ți dai mesaje cu Orion toată pauza de prânz?

— Scuze, zise Helen cu o expresie sumbră. Puse telefonul de o parte, gândindu-se la ce țară se referise Orion. Își închipui un băiețel mic exploatat de vreun atelier groaznic de croitorie și începu să se enerveze.

— S-a întâmplat ceva între voi? întrebă Ariadne. Pari supărată.

— Nu. Nu s-a întâmplat nimic, zise Helen străduindu-se să pară veselă. Toată lumea se holba la ea cu priviri suspicioase, dar nu le putea spune despre ce fusese acel mesaj. Era ceva personal.

În acea seară, Orion îi mai trimise un mesaj în care îi ura „Baftă în Lumea de Dincolo”, însă prea târziu și Helen îl primi de-abia a doua zi dimineață. În mod evident o evita – poate pentru că nu voia să povestească despre copilăria lui. Helen hotărî să nu mai insiste până când el nu căpăta mai multă încredere în ea. Nu era ceva ce putea fi tratat în grabă și fu surprinsă să constate că nu o deranja să aștepte. Ce dacă trebuia să facă puțin efort pentru a-i câștiga încrederea? El merita asta din partea ei.

— E Orion? întrebă Claire, holbându-se atunci când Helen sări să-și scoată din geantă telefonul care vibra.

— A zis că a găsit ceva, spuse Helen ignorând neliniștea care se citea pe chipul lui Claire.

Prietena ei cea mai bună îi aruncă o privire îngrijorată, iar Helen spera ca ea să înceteze cu asta. Nu avea puterea să fie supusă unui interogatoriu de genul „îți place de băiatul ăsta sau chiar îți *place* de băiatul ăsta?”, mai ales când erau atâtea în joc.

— Ce e, întrebă Cassandra?

— Un pergament din jurnalul intim al lui Mare Antoniu în care scrie multe despre Viața de Apoi. Ar vrea să știe dacă poate să îl scaneze și să ți-l trimită ție.

Cassandra se frecă la ochi. Rămăseseră închiși în biblioteca familiei Delos după școală, trei nopți la rând, căutând un soi de indiciu care le-ar fi putut sugera un plan.

Până acum nu găsiseră nimic care să-i ajute.

— Stai puțin, al lui Mare Antoniu? Ca în Antoniu și Cleopatra? Întrebă Ariadne cu ochii scânteietori. Ea era o ticăloasă.

Helen rânji în semn de aprobare și tastă întrebarea pentru Orion, după care așteaptă răspunsul lui.

— Dap, un roman. Cred că este o rudă din partea mamei acestuia, fiul unei verișoare sau cam așa ceva. Pare destul de complicat, dar mama lui Orion se înrudea atât cu Mare Antoniu, cât și cu Iulius Cezar, dacă ne gândim mai bine.

— Da, dar dacă ne gândim mai bine, până și noi două am putea fi rude, Len, zise Claire după o scurtă ezitare.

După aceste cuvinte, își scutură părul negru ca smoala cu un gest ostentativ, parcă pentru a arăta cât de deosebită era din punct de vedere genetic de Helen cea blondă.

— Oh, nu m-am gândit la asta până acum, dar probabil că ai dreptate, rosti gânditoare Helen. O idee îngrijorătoare îi încolți în minte, însă Cassandra îi întrerupse gândul înainte de a-l duce până la capăt.

— Helen, spune-i lui Orion să nu se mai deranjeze. Mare Antoniu încerca să devină faraon, așa că trebuie să fi fost interesat doar de Viața de Apoi din Egiptul Antic, zise Cassandra.

Frustrarea Cassandrei era evidentă.

Helen începu să tasteze răspunsul acesteia, adăugând acel „mulțumesc” omis atât de evident.

— Așteaptă o secundă, Len, zise Matt înainte ca Helen să trimită mesajul. Nu înseamnă că nu ar putea fi adevărat – doar pentru că informația lui Orion aparține unei culturi diferite.

— Sunt de acord cu Matt, zise Jason întrerupându-și lectura și ridicând ochii. Egiptenii erau obsedați de Viața de Apoi. Este posibil ca ei să fi știut mai multe decât grecii despre Lumea de Dincolo. Ar fi putut avea exact informațiile de care are nevoie Helen pentru a ajunge acolo jos. Am putea să aruncăm o privire, chiar dacă îi preferăm pe greci.

— Desigur, este posibil ca egiptenii să fi avut o reprezentare tridimensională a Lumii de Dincolo, completată cu formule magice! răspunse cu sarcasm Cassandra, frustrarea ei atingând apogeul. Dar Mare Antoniu a fost un invadator *roman*. Un preot egiptean inițiat corespunzător, așa cum Helen ar avea nevoie, și-ar fi luat viața înainte să dezvăluie unui *cuceritor* măcar unul dintre secretele sacre ale Lumii de Dincolo!

Toată lumea știa că, în realitate, Cassandra voia să le reamintească faptul că același devotament era așteptat și din partea noilor preoți și preotese ai lui Apollo.

Jason și Ariadne fuseseră crescuți special ca să răspundă unor astfel de așteptări. Matt și Claire tăcură pentru câteva clipe, gândindu-se cu teamă la acest lucru.

Helen văzu că cei doi prieteni ai săi schimbau priviri îngrijorate.

Când înțelese că amândoi păreau să se încurajeze reciproc pentru a fi de neclintit, se simți mândră de ei.

Helen aruncă o privire în jur, gândindu-se cât de extraordinari erau prietenii ei, când ochii i se opriră asupra lui Jason. El se uita la Claire de parcă aceasta tocmai ar fi anulat petrecerea de Crăciun.

Când văzu că Helen îl privea, își mută privirea în altă parte, dar paloarea lui spunea totul.

— Ceea ce ne trebuie de fapt sunt „Profețiile pierdute”, zise

Cassandra făcând un pas înainte.

— Ar trebui să se numească „Profețiile găsite” în acest caz, spuse amuzat Matt.

— Bine, eu mă bag, zise Claire ignorând gluma neinspirată. Ce sunt „Profețiile pierdute”?

— E un mister, anunță solemn Jason clătînând din cap. Se presupune că ar fi vorba despre o colecție de profeții pe care preteasa Cassandra din Troia le-a făcut înainte și în timpul celor zece ani cât a durat Războiul Troian. Dar nimeni nu știe ce conțin în realitate.

— E interesant. Dar cum s-au pierdut? întrebă Claire.

— Cassandra din Troia a fost blestemată de Apollo să profetească întotdeauna cu o claritate perfectă – lucru deloc ușor –, dar să nu fie crezută niciodată, zise Cassandra cu gândurile în altă parte.

Helen își aminti povestea, chiar dacă era doar o mică parte din *Iliada*. Apollo se îndrăgostise de Cassandra din Troia chiar înainte de izbucnirea războiului. Atunci când aceasta îi spusese că voia să rămână virgină și îi respinsese avansurile, el o blestemase. O mișcare care s-a dovedit neinspirată, dacă așa se întâmplase într-adevăr.

— Blestemul lui Apollo a făcut pe toată lumea să creadă că preteasa Cassandra era nebună. Preoții păstrasera profețiile ei – ceea ce aceasta văzuse înainte de izbucnirea războiului, dar nu au crezut că puteau fi atât de importante. Multe dintre acestea s-au pierdut și numai unele au reușit să reziste în timp, spuse Ariadne cu ochii plecați, de parcă i-ar fi fost rușine de ceea ce făcuseră strămoșii ei. De aceea toate profețiile despre Tiran sunt atât de controversate. Niciun scion din zilele noastre nu a fost în stare să le găsească pe toate.

— Ce pierdere, zise Matt cu o voce sumbră. Mă întreb de câte ori au scăpat zeii cu atâtea acte criminale pe conștiință – și toate doar pentru că *puteau* să facă orice.

Ariadne întoarse brusc capul spre Matt la auzul tonului aspru al acestuia. Era surprinsă să-l audă vorbind atât de înflăcărat, dar

Helen nu era deloc mirată. Ea mai văzuse acea față a lui Matt. El urâse întotdeauna excesul de putere. De când îl știa, Matt îi disprețuise din toată inima pe indivizii duri care dădeau ordine în stânga și-n dreapta. De fapt, acesta era unul dintre principalele motive pentru care voia să se facă avocat. Matt considera că oamenii puternici ar fi trebuit să-i protejeze pe săraci, și nu să-i distrugă, iar Helen putea vedea aceeași furie din copilărie contra nedreptăților întipărită pe fața lui la gândul că Apollo blestemase o tânără fată doar pentru că nu cedase avansurilor lui.

Trebuia să admită că Matt avea și el dreptate. De cele mai multe ori, zeii nu păreau decât niște bătauși supranaturali și mătăhăloși. Helen se întreba de ce îi veneraseră atât de mult oamenii? În timp ce căuta în minte răspunsul la această întrebare, telefonul ei începu să bâzâie din nou – primise un nou mesaj.

– Orion spune că și-a închipuit că jurnalul ăsta ar putea fi o aiureală, pentru că e de-a dreptul stupid, citi cu voce tare Helen. Următorul său mesaj o făcu să izbucnească în râs. El tocmai l-a numit pe Mare Antoniu un idiot penibil.

– Ah, adevărat? Asta-i foarte rău, zise Ariadne fluturându-și genele incredibil de lungi în semn de dezaprobare. Antoniu mi s-a părut mereu extrem de romantic în scris.

– Shakespeare poate face pe oricine să arate bine, interveni Matt zâmbind la gândul că pasiunea stârnită în inima Ariadnei de un tip care murise demult se mai diminuase. El se întoarse spre Helen, căreia-i spuse: Știi, e cu adevărat plăcut să te văd zâmbind, Lennie.

– Ei bine, *este* vineri seară. Mi-am spus, ce naiba? glumi Helen, dar nimeni nu râse. Toată lumea, cu excepția Cassandrei, o privea, așteptând parcă să mai adauge ceva. Ce e? întrebă ea în cele din urmă, când tăcerea deveni penibilă.

– Nimic, răspuse Claire ușor iritată. Se ridică și se întinse – semn că întrunirea nocturnă se încheiase din punctul ei de vedere. Urmându-i exemplul, Cassandra părăsi camera fără să-și mai ia măcar rămas-bun. Toți ceilalți se ridicară și începură să-și adune

lucrurile.

— Vrei să mai rămâi să ne uităm la un film? o întrebă Jason pe Claire, dar apoi întoarse privirea către cei din încăpere, incluzându-i pe toți în invitația sa. *Este vineri.*

Matt aruncă o privire spre Ariadne. Ea zâmbi și-l încurajă să rămână, apoi toți o priviră pe Helen. Ea nu voia să plece singură acasă, dar știa că nu ar fi suportat să rămână într-o încăpere întunecoasă alături de două cupluri ai căror hormoni tropăiau în neștire.

— Aș adormi înainte ca popcornul să iasă de la cuptorul cu microunde, minți Helen cu un hohot forțat de râs. Vă doresc distracție plăcută, dar cred că ar trebui să mă odihnesc.

Niciunul nu protestă și nici nu încercă să o convingă să rămână cu ei. În timp ce Helen ieșea din casă, se întrebă dacă nu cumva puseseră la cale vreo confruntare de amploare, pentru că ei știau că ea avea nevoie de somn sau pentru că nu o voiau prin preajmă.

Nu i-ar fi putut acuza că o voiau plecată – nimănui nu-i place o a cincea roată la căruță, iar o a cincea roată cu inima frântă era și mai rău.

Inspirând adânc aerul proaspăt și tomnatic, ea își întoarse fața către cerul senin al nopții, având intenția să-și ia zborul. Ochii i se opriră asupra celor trei stele strălucitoare care formează Centura lui Orion, zâmbi constelației, spunându-și în minte „salut, amice“.

Dintr-odată simți nevoia să meargă pe jos acasă în loc să zboare. Era departe, aproape în celălalt capăt al insulei, pornind din Sconset, dar în zilele acelea era obișnuită să petreacă orele rătăcind aiurea în întuneric. Helen își înfundă mâinile strânse în buzunare și porni hotărâtă pe șosea.

Privind spre cer, își spuse că în acele momente și-ar fi dorit să fie cu Orion, chiar dacă *acest* Orion era doar o grupare de stele reci și îndepărtate. Îi era dor de el.

Helen se afla pe la jumătatea Milestone Road, spunându-și că oricine ar fi luat-o drept nebună dacă ar fi zărit-o mergând pe afară

și străbătând teritoriul întunecat al insulei în toiul nopții, când își auzi telefonul bâzâind.

Era un număr necunoscut. Pentru o clipă se întrebă dacă nu cumva era Orion, și răspunse repede, sperând să fie el. Dar când auzi vocea lui Hector la celălalt capăt al firului, tresări atât de tare încât abia reuși să îngaime o formulă de salut.

— Helen? Taci și ascultă ce-ți spun, o întrerupse Hector cu duritatea sa obișnuită. Unde ești?

— Ei bine, acum merg spre casă. De ce? Ce s-a întâmplat? întrebă ea mai mult curioasă decât ofensată de tonul aspru al lui Hector.

— Pe jos? De unde?

— De la casa ta. Vreau să spun, de la fosta ta casă.

Helen își mușcă buza inferioară, sperând să nu fi spus nimic stupid.

— De ce nu *zbori*?

Hector, practic, țipa la ea.

— Pentru că voiam să fac o... Așteaptă, ce naiba se întâmplă?

Hector îi explică iute că Daphne îl înfruntase pe Tantalus, că fusese rănită și se pierduse pe mare de mai bine de o zi. El îi povesti că lui Daphne îi trebuiseră trei zile ca să-și revină – destul cât să fie în stare să-i spună lui Hector despre mirmidonul plasat în fața ușii casei lui Helen.

Helen știa că ar fi trebuit să-și facă griji pentru mama ei, dar auzind cuvântul mir-mi-don, îl opri pe Hector pentru a-l întreba ce însemna acel lucru.

— Ai citit vreodată *Iliada*? Nu ai citit-o, așa-i? întrebă Hector, tonul vocii sale ridicându-se din nou.

Helen își putea imagina chipul lui Hector, roșu de frustrare.

— Sigur că am citit-o! insistă ea.

Hector scăpă o înjurătură, apoi îi explică – străduindu-se să nu-și piardă calmul – că mirmidonii erau acei războinici de elită care luptaseră sub comanda lui Ahile în Războiul Troian, iar Helen înțelese despre ce era vorba.

Era familiarizată cu trupa specială a lui Ahile, soldații de coșmar, dar nu auzise cuvântul pronunțat așa cum trebuia înainte. Mirmidonii nu erau oameni, ci *furnici* transformate de Zeus în ființe umane.

– Individul ciudat care ne-a atacat la competiția sportivă! exclamă Helen acoperindu-și gura cu mâna. Ea înțelegese în cele din urmă de ce liderul grupului – realiză brusc *căpitanul* Helen – o deranjase atât de mult: pentru că nu era o ființă omenească. Credeam că furnicile-soldați erau numai femele, adăugă nedumerită Helen.

– Da, și eu credeam că furnicile arată ca furnicile și oamenii arată ca oamenii, rosti sec Hector. Nu te lăsa păcălită, Helen. Lucrul acela nu e un bărbat, și cu siguranță nu are aceleași sentimente ca noi. Fără a mai menționa că e nemaipomenit de puternic și are mii de ani de experiență în luptă.

Helen își aminti o emisiune despre furnici pe care o urmărise la televizor. Acestea puteau mărșălui zile întregi, cărând obiecte de sute de ori mai grele decât greutatea lor, iar unele dintre ele puteau deveni incredibil de agresive.

Uitându-se într-o parte și într-alta a străzii, în noaptea aceea friguroasă, Helen își dori dintr-odată ca Hector să fi fost cu ea, chiar dacă era o pacoste în nouăzeci la sută din timp. Ea își dorea, de asemenea, ca acesta să nu fi fost atât de agresiv și să o anunțe de fiecare dată când avea de gând să o ia prin surprindere. Cel puțin să fie pregătită.

– Și ce ar trebui să fac? întrebă Helen privind precaută în jur.

– Pornește pe calea aerului. El nu poate zbura. De obicei, ești mult mai în siguranță în aer, Helen. Încearcă să-ți aduci aminte acest lucru de acum înainte, ne-am înțeles? o sfătui el. Du-te înapoi la familia Delos și spune-le ce ți-am transmis. Apoi *rămâi* acolo cu Ariadne. Ea o să aibă grijă de tine. Lucas și Jason vor găsi cuibul, iar tatăl și unchiul meu vor trebui probabil să meargă la New York și să prezinte această problemă în fața Celor O Sută. După aceea,

Cassandra va hotărî ce este de făcut. Tu ai să fii bine.

Ca un mare general – așa cum era menit, de altfel, să fie –, Hector putea plănui fiecare moment al unei confruntări. Și totuși, lui Helen nu i se păruse prea convingător atunci când îi promisese că avea să fie în siguranță.

– Tu chiar te temi de acest mirmidon, nu-i așa?

Gândul că Hector s-ar fi temut de ceva o înfricoșă pe Helen mai mult decât strada pustie din fața ei. Îl auzi oftând din greu.

– De mii de ani, mirmidonii au fost folosiți ca ucigași plătiți de către scioni. În afară de Casa Romană, care are propriile subterfugii în cazul uciderii unei rude, dacă un scion intenționează să omoare o rudă fără să devină proscris, trebuie să apeleze la un mirmidon. Desigur, acesta nu e un lucru despre care ne place să vorbim. Mirmidonii fac parte din lumea noastră, și nu sunt chiar toți niște criminali lipsiți de onoare. Doar unii. Ei sunt mai puternici decât noi din punct de vedere fizic și nu au de ce să-și facă griji din cauza Furiilor. Dacă unul dintre aceștia este folosit pentru a-ți spiona familia, asta nu reprezintă decât un avertisment că cineva va fi asasinat, și aste le dă dreptul tatălui și unchiului meu de a convoca o întrunire formală, cu ușile închise, a Celor O Sută. O întrunire care se numește Conclav.

– Dar asta e bine, nu-i așa? întrebă nervoasă Helen. Castor și Pallas ar putea convoca acest Conclav și ar putea scăpa odată de intrus, nu?

– *Dacă* vor putea dovedi că ești fiica lui Ajax și că faci parte din familie, Cei O Sută îl vor obliga pe Tantalus să scape de mirmidon. Dacă nu vor putea dovedi, ei bine, atunci pentru Cei O Sută vei fi doar un membru al Casei Atreus, și în mințile lor vei deveni o țintă. Dar nu știu ce decizie vor lua. Nu pot spune pentru că nu sunt acolo, nu-i așa?

Hector părea mai degrabă trist decât supărat, de parcă simțea nevoia să se scuze față de Helen pentru că o lăsase singură acum, când era în primejdie – ceea ce era un lucru nebunesc. El era în *exil*.

Înainte ca ea să-l poată contrazice, Hector continuă pe un ton ridicat: Trebuie să faci ce ți-am spus și o să fiu ceva mai liniștit. Bine?

— În regulă, promise ea simțindu-se deja vinovată pentru că știa că nu avea să-și țină promisiunea.

Ea și Hector mai vorbiră câte ceva despre Daphne, deși el nu avea de gând să-i dezvăluie unde anume se afla. O asigură pe Helen că mama ei avea să-și revină pe deplin și apoi îi promise că urma să țină legătura cu ea și să o contacteze cu prima ocazie.

După terminarea conversației telefonice, Helen își luă zborul spre locuința ei. Avea de gând să caute „cuibul” pe cont propriu. Intenționa să-l localizeze măcar și să se asigure că tatăl ei era bine. Ea trebuia să decidă dacă locuința ei era sigură sau nu. Helen nu mai avea cinci ani. Era destul de matură pentru a analiza situația, ca să poată decide singură dacă era cazul să dea alarma. În afară de asta, nu era complet neajutorată. Avea cestul care o proteja în eventualitatea unui atac și fulgerele care puteau distruge orice adversar. Dacă acel om-furnică avea să se apropie de ea sau de Jerry, l-ar fi prăjit mai întâi, apoi ar fi găsit și o scuză să-i spună mai târziu tatălui ei despre ce era vorba.

Cercetând din văzduh cartierul, Helen încercă să descopere cuibul – o structură mare și ramificată – presupunând că acesta ar fi trebuit să fie ușor de găsit, dar nimic nu-i atrase atenția.

Era pe punctul de a renunța, când observă că în partea laterală a casei vecine, la înălțime, parțial acoperită de un uriaș rododendron, părea a fi o mică proeminență, de parcă zidul casei ar fi avut o cocoașă.

Formațiunea era atât de bine camuflată încât Helen înțelese că vecinii ei muritori nu ar fi fost capabili să sesizeze diferența. Cuibul arăta la fel ca o bucată mare de șindrila din peretele casei, imitând perfect textura și culoarea acestuia. Mirmidonul avusese grijă să mascheze proeminența pe care o făcuse lăsând o mică distanță între bucățile de șindrila pentru a crea o iluzie optică.

Helen studie cuibul preț de câteva clipe și inima începu să-i bată

mai repede, așteptând să vadă dacă avea să se miște. Nu auzi nici cea mai mică urmă de respirație a vreunui ocupant în spațiul acela strâmt, așa că decise să-l verifice în amănunțime. Suflă în palmele transpirate ca să și le usuce, se încurajă spunându-și că nu trebuia să se poarte ca un copil, apoi se apropie în zbor de casa vecinilor. Cuibul era confecționat dintr-un soi de ciment și avea o mulțime de găuri, ca niște vizoare. Așa cum bănuia, de altfel, majoritatea orificiilor erau îndreptate direct spre casa ei.

Din unghiul acela se putea vedea foarte bine până și interiorul propriului dormitor.

Simți un fior pe șira spinării la gândul că o insectă uriașă o văzuse probabil dezbrăcată, când auzi un zgomot ciudat, ca un ciripit, undeva aproape, sub ea.

Cu picioarele înainte, Helen zbură ceva mai sus, la o înălțime mai sigură. Asemenea unei săgeți care zbură cu vârful în jos, câștigă altitudine privind spre pământ, pentru a vedea de unde provenea sunetul.

De pe peluza vecinului se zgâia la ea aceeași față scheletică, cu ochii roșii și bulbucăți, pe care o văzuse în timpul bătăliei din pădure. Capul creaturii zvâcni uimitor de iute, de parcă s-ar fi învârtit în vârful unei tulpini și nu pe un gât, și acea mișcare ușoară dar surprinzătoare fu destul pentru a zdruncina curajul lui Helen. Ea străbătu insula în zbor și ateriză din nou la locuința familiei Delos câteva clipe mai târziu.

Mergând repede spre ușa întunecată de la intrare, Helen realiză cât de târziu era. Toată lumea plecase la culcare. Se uită pe ferestrele casei cufundate în liniște și se lăsă încurcată de pe un picior pe altul, simțindu-se ciudat să sune la ușă și să trezească toată casa la ora două dimineața. La urma urmei, pericolul nu era iminent. Din câte-i spusese Hector, mirmidonul o urmărea de câteva săptămâni și încă nu o atacase. Helen se întreba dacă nu ar fi fost mai bine să se întoarcă acasă, să se ocupe de cuib așa cum știa și să le spună totul verilor ei abia în dimineața următoare.

Auzi o bufnitură în spatele ei și se întoarse iute, cu inima în gât.

— Ce cauți aici? o întrebă Lucas în șoaptă, privind-o cu asprime în timp ce ateriza, corpul său supunându-se din nou atracției gravitaționale.

Lucas porni imediat spre ea, cu o expresie hotărâtă pe față. Părea o mască înghețată de surprindere în timp ce observa neliniștea lui Helen.

După felul în care ea privea îngrijorată în jur, frământându-și agitată mâinile, el înțelese că prezența ei acolo nu avea nicio legătură cu el.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă.

— Eu... începu ea gătită de emoție, apoi se opri brusc, distrasă de un gând neplăcut. Abia *acum* te întorci acasă? Unde ai fost?

— Am ieșit, zise el scurt. Lucas mai făcu câțiva pași către ea până ajunsese destul de aproape ca Helen să ridice fruntea pentru a-l privi. Ea nu se retrase din fața lui. Nu-i mai era frică de el. Acum răspunde la întrebarea *mea*, insistă el. Ce ți s-a întâmplat?

— M-a sunat Hector. Daphne a auzit că Tantalus a trimis un mirmidon să mă urmărească. Creatura m-a zărit în timp ce-i analizam pe furiș cuibul, cu foarte puțin timp în urmă.

Fără vreun avertisment, Lucas întinse fulgerător mâna și o prinse pe Helen de talie, apoi o aruncă în văzduh. Din reflex, Helen se eliberă de gravitație, iar în momentul în care Lucas o aruncă, ea se înălță în zbor la vreo 12 metri.

Lucas trecu în viteză pe lângă ea și o prinse de mână. O trase apoi după el cu o viteză incredibilă. Lui Helen i se părea că-i pocnesc urechile din cauza presiunii aceluși bubuit minisonic produs de ea și de Lucas.

— Unde e cuibul? Lângă casa ta? strigă el ca un nebun încercând să acopere urlatul vântului necruțător.

— La casa vecinului. Lucas, oprește-te!

Helen era înfricoșată, nu de el, ci de viteza cu care zburau. El încetini și se întoarse cu fața spre ea, dar nu se opri și nici nu-i dădu

drumul. Zburând aproape de ea, o privi în ochi, încercând să-și dea seama dacă-l mințea.

— Creatura te-a înțepat?

— Nu.

— Hector te-a sfătuit să-i cauți cuibul de una singură?

Cuvintele lui veniră atât de repede încât abia avu timp să proceseze ce auzise.

Capul lui Helen vâjâia și vedea ca prin ceață. Erau atât de sus în văzduh încât aerul era periculos de rarefiat. Nici măcar semizeii nu puteau supraviețui spațiului cosmic, iar Lucas o purtase pe Helen până la limita atmosferei.

— Hector a spus să nu mă apropii de el... dar eu voiam să văd cu ochii mei înainte să-i alarmez pe ceilalți. Lucas, trebuie să coborâm! Îl rugă ea.

Lucas privi în jos spre pieptul lui Helen și înțelese că ea se lupta să respire, lipsită de oxigen. El se lăsă în voia vântului și ea realiză că Lucas voia să împartă cu ea aerul în care plutea. O minunată boare de oxigen îi mângâie ușor fața. Ea inhală și imediat se simți ceva mai bine.

— Putem să inspirăm mai mult aer oxigenat, dar trebuie să te relaxezi mai întâi, zise Lucas.

Părea din nou el însuși.

— Cât de sus suntem?

Se uită năucă la el, șocată că era atât de atent cu ea. Helen nu știa ce altceva să mai spună.

— Privește în jos, Helen.

Copleșită, ea se uită dedesubt, în direcția în care privea Lucas.

Pentru o clipă, pluteau în imponderabilitate, deasupra Pământului care se rotea încet, doar privindu-l. Cerul negru mărginea aburul atmosferic de culoare alb-albăstruie care înfășură planeta. Tăcerea și pustietatea spațiului cosmic nu făceau decât să sporească importanța micii lor insule cu viață. Acum își dădeau seama cât era de prețioasă și miraculoasă.

Imaginea planetei era cel mai frumos lucru pe care-l văzuse vreodată Helen, dar nu se putea bucura pe deplin de ea. Dacă avea să mai ajungă vreodată la înălțimea aceea era sigură că urma să-și aducă aminte că Lucas fusese *primul* care o dusese acolo.

Asta devenise, pe lângă multe altele, ceva ce împărtășeau. Era atât de tulburată încât îi venea să plângă. Din întâmplare, Lucas îi lăsa o nouă amintire legată de un loc unic, și totuși *el* era cel care îi ceruse, de fapt, să se țină departe.

— De ce te-ai mai obosit să-mi arăți asta? Sau să mă înveți ceva? Întrebă Helen cu o voce gătuită de emoție. Tu mă urăști.

— Nu am spus niciodată acest lucru.

Vocea lui nu trăda nicio urmă de emoție.

— Ar trebui să coborâm, zise ea încercând să-și ia ochii de la fața lui.

Nu i se părea corect. Nu îl putea lăsa să se joace așa cu ea.

Lucas încuviință și o prinse strâns de mână. Ea încercă să-l respingă, dar acesta se opuse.

— Nu, Helen, zise el. Știu că nu vrei să mă atingi, dar ai putea muri aici, atât de sus.

Helen ar fi vrut să strige în gura mare că Lucas se înșela amarnic. De fapt, *singurul* lucru pe care îl dorea era să-l atingă, iar asta o mistuia pe dinăuntru.

În momentul acela își imagină că plutea în zbor și mai aproape de el și că se lipea de trupul lui simțindu-i căldura, care i se scurgea pe sub piele prin țesătura hainelor. Își imagină cum o învăluie brusc mirosul lui și cum avea să se lase purtată de căldura aceea. Știa că astfel de gânduri nici nu ar fi trebuit să-i treacă prin minte, dar nu se putea controla. Bune sau rele, dacă îi era permis sau nu să asculte de ele, era tot ce-și dorea.

Ce nu dorea însă era să fie împinsă și trasă în toate direcțiile pentru că nu știa cum să reacționeze. Nici măcar nu știa cum *ar fi* trebuit să se mai comporte cu el.

Îl ura pentru asta, dar, și mai rău, se simțea foarte dezamăgită de

ea însăși pentru că-l dorea chiar dacă o tratase atât de rău.

Rușinată de propriile gânduri, Helen se abținu să-l mai privească pe Lucas în timp ce zburau la o altitudine mai mică. Când reuși să respire în voie fără a mai depinde de rezerva lui de aer, observă că se aflau deasupra unei zone mai întunecate a continentului.

Căută din ochi cunoscutele rețelele luminoase care marcau pe timpul nopții orașele mari precum Boston, Manhattan și Washington DC și se înfioră când le descoperi. După estimările ei, acestea se aflau la sute de kilometri distanță.

— Cu ce viteză zburăm? îl întrebă îngrozită pe Lucas.

— Ei bine, nu am reușit să înving viteza luminii... până acum, zise el cu o strălucire jucăușă în ochi.

Helen întoarse capul și îl privi îndelung, uimită că se purta din nou ca pe vremuri. Țasta era un lucru bun. Acesta era Lucas pe care-l știa. El zâmbi pentru o clipă, dar zâmbetul îi îngheță pe buze.

Fără să-și ia ochii de la ea, buzele i se destinseră și colțurile gurii i se lăsară în jos.

Helen simțea că se prăbușea către el. Realiză că din punct de vedere emoțional, Lucas era o gaură neagră pentru ea. Atunci când era în preajma lui – oriunde s-ar fi aflat inima ei *nu putea*, pur și simplu, să se îndepărteze.

Helen își trase mâna și se îndepărtă de Lucas. Trebuia să fie singură preț de câteva clipe, pentru a-și pune gândurile în ordine.

Se concentrează din nou asupra situației, încercând să-și revină și să preia controlul.

Trebuia să se gândească la altceva sau era pierdută.

— După felul în care reacționezi, îmi dau seama că mirmidonul ăsta constituie într-adevăr o mare problemă, zise ea.

— Da, o problemă mare de tot, Helen. Mirmidonii sunt mult mai rapizi și mai puternici decât scionii și, mai mult de atât, ei nu simt nicio emoție, spre deosebire de noi. E periculos să ai unul pe urmele tale. Iar eu nici nu mi-am dat seama că ar fi acolo.

Lucas oftă, de parcă ar fi fost într-un fel vina lui.

— Dar cum ai fi putut ști? Nu ne-am mai întâlnit de mai bine de o săptămână.

— Vino, zise el avântându-se în zbor către Coasta de Est, ca și cum nu ar fi auzit ultimul comentariu al lui Helen. Trebuie să ne întoarcem ca să le povestim totul celor din familie.

Ea încuviință din cap și preluă conducerea. Nu se ținură de mână la coborâre, dar Helen îl putea simți lângă ea, tulburător de cald și puternic. Își tot repeta că era doar imaginația ei, că nu mai erau sincronizați, de fapt, dar acțiunile ei dovedeau contrariul.

Aterizară împreună, își ajustară gravitația, apoi se îndreptară spre casă, foarte indiferenți unul cu celălalt.

Lucas intră zgomotos pe ușă, aprinse lumina în hol și începu să-i strige pe ceilalți membri ai familiei.

Câteva clipe mai târziu, toți erau în sufragerie, iar Helen le povestea ce i se întâmplase în noaptea aceea – cu excepția părții în care ea vizitase atmosfera terestră împreună cu Lucas.

— Este un motiv serios pentru convocarea Conclavului, îi spuse Castor fratelui său. Amestecul unui mirmidon în această ecuație ar putea fi considerat o DECLARAȚIE DE RĂZBOI în interiorul Casei.

— Te-ai uitat bine la fața mirmidonului? întrebă Cassandra.

Helen încuviință din cap. Aproape că se cutremură când își aminti cum se rotise capul acela într-o clipită, ca al unui extraterestru.

— Avea ochii roșii, își aminti scârbită Helen.

— A menționat cumva Hector numele acestuia? o întrebă încet Pallas. Ne-ar fi de folos dacă am ști cu care dintre ei avem de-a face.

— Nu. Dar data viitoare când sună îl pot întreba, răspunse încet Helen, conștientă că simpla rostire a numelui Hector îl deranja pe Pallas.

Helen își dădea seama că Pallas și-ar fi dorit mai mult ca orice să-i poată vorbi direct fiului său. Nu era corect că Hector nu putea fi acolo, își spuse ea nemulțumită. Aveau mare nevoie de el.

Cassandra îi conduse pe toți în bibliotecă. Se duse direct la o carte care era atât de fragilă încât Castor și Pallas o dezmembraseră pentru

a-i pune fiecare pagină într-o folie din plastic.

Helen se apropie de Cassandra, care răsfoia cu grijă mormanul de pagini, și văzu că acea carte era cu adevărat veche – probabil de pe vremea regelui Arthur.

– Acesta e un Codex din timpul Cruciadelor, zise Cassandra arătându-i o pagină ilustrată în care se vedea un cavaler în armură neagră.

La fel ca mirmidonul pe care-l văzuse Helen, acesta avea ochii roșii bulbucați și fața scheletică.

– Seamănă foarte bine cu cel pe care l-am zărit, zise Helen analizând desenul. O frumoasă operă de artă, ce-i drept, dar numai o schiță. Nu era o fotografie. Helen ridică din umeri. Nu pot fi atât de sigură însă după schița asta. Toți mirmidonii arată la fel?

– Nu, unii dintre ei au ochi negri cu mai multe fațete, iar alții au pielea ușor roșiatică. Se spune că unii au chiar antene pe care și le ascund sub coifuri, răspunse îngândurat Castor. Helen, ești sigură că cel pe care l-ai văzut avea *ochii roșii*?

– Oh, da, nu am nicio îndoială, afirmă hotărâtă Helen. Și erau și foarte strălucitori.

– Automedon, zise Pallas privindu-l pe Castor.

Pentru prima dată de când îl știa Helen, Castor scăpă o înjurătură printre dinți – una englezească și urâtă de tot – în timp ce încuviința din cap cu ochii la fratele său.

– Poate fi adevărat, zise Cassandra. Niciun scion nu a pretins până acum că l-ar fi ucis.

– Pentru că nimeni nu ar putea să-l ucidă. Lucas ridică privirea spre Helen clătinând încet din cap, de parcă nu i-ar fi venit să creadă ce se întâmpla. Este nemuritor.

– Bine, dar tocmai *asta* nu pot înțelege, zise nervoasă Helen. Ea căuta o explicație, ceva logic care ar fi făcut ca situația să i se pară mai puțin groaznică. Dacă mirmidonii sunt nemuritori, atunci de ce nu e lumea plină de ei?

– Oh, ei pot fi uciși în bătălie. Și majoritatea au fost omorâți la un

moment dat, de-a lungul timpului. Dar vezi tu, asta e problema cu Automedon, zise Ariadne privind-o cu niște ochi mari, plini de compasiune. Există o mulțime de povești cu soldați care i-au tăiat literalmente capul, dar se spune că acesta îl culegea de pe jos și îl pune la loc, după care continua să lupte.

— Probabil că glumiți, zise Helen ridicând contrariată o sprânceană. Cum ar putea fi posibil așa ceva? Doar nu e un zeu. Stați puțin. Este zeu? o întrebă ea repede pe Ariadne, gândindu-se că-i scăpase ceva.

— Nu, nu e zeu, răspunse Cassandra. Dar ar fi putut avea o parte din sângele unuia. Asta e doar o bănuială de-a mea, dar dacă Automedon ar fi devenit frate de sânge cu unul dintre nemuritori în urmă cu mii de ani, *înainte* ca toți aceștia să fie închiși departe, în Olimp, atunci *nu poate* fi ucis, nici măcar în luptă.

— Frați de sânge? Vorbești serios? întrebă suspicioasă Helen.

Își imaginează doi copii într-o casă din copac, înțepându-și degetele cu un ac de siguranță.

— Pentru scioni, să devină frați de sânge este un ritual sacru, și e destul de greu să faci asta dacă nu sunt răniți, zise Jason zâmbind, părând să înțeleagă nedumerirea lui Helen. Trebuie să fii pregătit să te sacrifici pentru cineva, să vrei să-ți dai viața pentru acea persoană, iar ea la rândul ei trebuie să fie dispusă să moară pentru tine. Apoi trebuie să faci schimb de sânge în timp ce te afli în plină acțiune de salvare a vieții celuilalt.

Helen aruncă o privire intensă spre Lucas. Nu putea să nu-și amintească de felul în care reușiseră să rupă blestemul Furiilor, fiind la un pas de a muri unul pentru celălalt.

Din privirea lui, Helen înțelese că și el se gândea la același lucru. Ei nu făcuseră schimb de sânge în noaptea în care căzuseră, dar se salvaseră reciproc, iar acest lucru îi legase pe vecie.

— Nu poți provoca sau planifica un astfel de eveniment. E ceva ce se poate ivi într-o situație extremă, îi zise Lucas lui Helen. Și dacă cei doi frați de sânge trăiesc, fiecare dobândește câteva dintre puterile

de scion ale celuilalt. Acum imaginează-ți ce s-ar întâmpla în cazul unui zeu. Teoretic, o astfel de legătură te poate face nemuritor.

— Dar nu poți fi *sigur* că așa s-a întâmplat și în cazul lui Automedon, îl contrazise Helen. Cassandra a spus că e doar o bănuială de-a ei.

— Da, dar bănuielile Cassandrei se adevăresc mai tot timpul, izbucni el furios.

— Tu ai exagerat în această privință de când ți-am spus despre ce era vorba! Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mă îndoiesc că sunt în pericol, adăugă ea confuză.

De furie, Lucas se făcu alb la față.

— Destul! strigă Noel din pragul ușii. Lucas, mergi la culcare în camera ta. Lucas se întoarse nervos spre mama sa, dar acesta nu-i permise să protesteze. M-am săturat să văd cum vă certați! Amândoi sunteți atât de obosiți încât nici nu mai vorbiți coerent. Helen, du-te sus cu Ariadne. O să rămâi aici peste noapte.

— Nu-l pot lăsa singur pe tata când știu că acea *creatură* e, practic, alături de casa noastră, zise Helen sprijininându-se istovită de marginea biroului lui Castor.

Noel avea dreptate. Toată agitația aceea nesfârșită, intensificată de acel câmp minat emoțional pe care era nevoită să-l străbată ori de câte ori Lucas îi era alături, o lovi dintr-odată cu putere, ca o cărămidă în moalele capului. Era *epuizată*.

— Ai încredere în mine, dacă ești aici înseamnă că acea creatură nu poate fi prea departe. Știi că va fi greu pentru tine să accepți asta, dar atât tatăl tău, cât și Kate vor fi mult mai în siguranță dacă vei sta departe de ei de acum înainte, îi zise Noel cu blândețe, dar continuă apoi pe un ton mai aspru: Lucas, vreau ca tu să te duci cu tatăl și unchiul tău să convocați Conclavul. Cred că ar fi cel mai bine pentru voi să petreceți ceva timp în New York.

— Noel! El nu are încă optsprezece ani, interveni Castor.

— Dar este moștenitor al Casei Teba, îl contrazise calm Pallas. Creon e mort. După Tantalus, tu ești următorul în ordinea ierarhică.

Asta înseamnă că fiul tău cel mare va fi moștenitorul. Lucas are toate drepturile să convoace Conclavul înainte să împlinească vârsta.

— Tantalus ar mai putea avea un copil, zise nerăbdător Castor.

— Proscrisul, sortit să moară, nu va mai avea alți copii, rosti Cassandra pe mai multe voci din colțul încăperii.

Sunetul vocilor o înfioră pe Helen, care se ghemui brusc, de parcă cineva i-ar fi turnat apă rece pe șira spinării. Toți cei din încăperea se întoarseră brusc pentru a vedea aura Oracolului luminând straniu fața Cassandrei. Fantomatice forme purpurii, albastre și verzi pâlpâiau în jurul trupului ei. Chipul ei, de obicei atât de frumos, era acum ridat ca al unei femei bătrâne.

— Lucas, fiul soarelui, a fost întotdeauna considerat moștenitor al Casei din Teba. Așa e sortit să se întâmple.

Oracolul chicoti, apoi trupul ei se cutremură violent. Luminile dispărură brusc, iar Cassandra își reveni. Ea privi în jur cu ochi îngroziți și se cuprinse cu brațele, ghemuindu-se și strângându-și hainele în jurul trupului. Helen ar fi vrut să o poată consola, dar în jurul Cassandrei era un soi de răceală pe care nu o putea ignora. Nu putea – pur și simplu – să se apropie nici măcar cu un pas de fata înfricoșată.

— Acum, la culcare toată lumea, zise Noel cu o voce tremurătoare rupând tăcerea.

Îi împinse pe toți către ușă și dirijă mica turmă spre scările din hol, lăsând-o pe Cassandra singură în bibliotecă.

Helen urcă încet scările și se prăbuși pe patul din camera de oaspeți fără să se mai dezbrace și fără să tragă cuvertura care acoperea pernele.

Când se trezi în dimineața zilei următoare, era acoperită cu noroi uscat. Helen adormise într-o dispoziție atât de proastă încât când coborâse în Lumea de Dincolo, se trezise cufundată până la piept într-o mlaștină preistorică. Nu se afla într-o groapă cu nisipuri mișcătoare, ceea ce era o mare ușurare, dar și locul acela *duhnea*.

Trebuie să faci un mare efort pentru a scuipa toată apa murdară

care-i intrase în gură în timp ce înainta prin ea, la fiecare pas fiind în pericol să se înece. După o noapte de panică, Helen se trezi și mai obosită decât fusese cu o zi în urmă.

Se ridică din pat și observă că o parte din bluza ei era sfâșiată, în păr avea crenguțe și frunze uscate și își pierduse un pantof. Desigur, fugi spre baie și se întâlni cu Lucas pe hol. Acesta se holbă la ea câteva clipe, ochii lui măsurând-o din cap până-n picioare, așa murdară cum era, în timp ce restul trupului său rămase rigid.

— Ce-i? Ai de gând să țiți din nou la mine? îl provocă Helen prea obosită să se mai controleze.

— Nu. Vocea lui era stinsă. Nu vreau să mă mai cert cu tine. Este evident că nu ajută la nimic.

— *Atunci?*

— Nu pot să fac asta, zise el mai mult pentru sine. Tatăl meu s-a înșelat.

Creierul ei încețoșat încă se gândea la ce îi spusese, când el deschise fereastra și sări afară. Helen îl urmări îndepărtându-se în zbor, prea epuizată ca să mai fie surprinsă.

Merse mai departe spre baie, împrăștiind noroiul pe podea. Privi în jos, îngrozită de mizeria pe care o făcuse și se gândi că avea să fie mai rău după ce s-ar fi dezbrăcat.

Singura soluție pe care o putea procesa creierul ei pe jumătate amorțit fu să pășească sub duș cu hainele pe ea. În timp ce se freca pe bluza sfâșiată cu o bucată de săpun cu aromă de lămâie, începu să râdă. Era un râs ciudat, care amenința să se transforme în hohote de plâns.

Ariadne bătu la ușă. Helen își puse mâna peste gură, dar era prea târziu. Ariadne luă tăcerea lui Helen drept un semn că se întâmplase ceva rău, și dădu buzna în baie.

— Helen! Ești... Oh, uau.

Vocea Ariadnei se curmă brusc. O privi îngrijorată și stupefiată, în același timp, pe Helen, prin ușa de sticlă a cabinei de duș și văzu că aceasta era îmbrăcată.

— Oh, știi că ai numai un pantof, nu?

Helen izbucni și mai tare în răs. Situația era atât de ridicolă încât nu putea face nimic altceva *decât* să râdă.

— Porți numai *un pantof*? chicoti Ariadne.

— M-am trezit... dimineată... cu unul singur!

Helen ridică în aer piciorul gol și i-l arată Ariadnei. Amândouă izbucniră într-un răs isteric la vederea degetelor mișcătoare de la piciorul gol al lui Helen.

Ariadne o ajută să curețe cabina de duș, apoi schimbă împreună așternuturile și le duseră cu tot cu hainele murdare la mașina de spălat. Când ajunseră jos, ceilalți terminau micul dejun.

— Unde e Lucas? întrebă Noel lungindu-și gâtul pentru a privi în spatele lui Helen.

— A zburat pe fereastră, răspuse Helen. Luă o cană și își turnă niște cafea. Ridicând capul, observă că toți cei din jurul mesei o priveau insistent. Nu glumesc, spuse ea. Ne-am ciocnit pe hol, și când m-a văzut a sărit pe fereastră – la propriu. Vrea cineva cafea?

— A spus cumva unde se duce? întrebă îngrijorat Jason.

— Nup, răspuse ea cu o voce indiferentă.

Mâinile îi tremurau, dar își turnă niște frișcă în cana cu cafea și sorbi o înghițitură. În starea în care era, își închipuia că puțină cafea avea să o mai calmeze. I se părea că trupul îi era fierbinte și rece în același timp.

— Helen? Te simți rău? o întrebă Noel privind-o insistent.

Helen clătină nesigură din cap. Era imposibil pentru un scion să contacteze o boală mortală, și totuși, când își trecu palma pe frunte, o simți udă de transpirație. Privindu-și încă nedumerită mâna, Helen auzi o mașină electrică apropiindu-se silențios de casă și oprind la mică depărtare de aceasta.

— Lennie! Mișcă-ți fundul aici și ajută-ne cu cărțile astea! strigă Claire de pe aleea din fața casei.

Helen întoarse capul și se uită pe fereastra din spatele ei. Îi văzu pe Claire și pe Matt coborând din mașină. Recunoscătoare pentru

întrerupere, Helen scăpă de privirea pătrunzătoare a lui Noel și fugi să-i ajute pe cei doi.

— Aud că ai anumite probleme cu o furnică, zise Claire rânjind, apoi îi trânti un morman de cărți în brațe.

— Pentru că asta era exact ce-mi lipsea, nu-i așa? zâmbi cu tristețe Helen. Și mai multe probleme.

— Nu trebuie să-ți faci griji, Len. O să ne împărțim în grupuri și o să facem de gardă cu rândul. O să-i dăm noi de capăt, zise Matt foarte sigur pe el. Își puse pe umăr un rucsac plin de cărți, închise portbagajul mașinii, și o cuprinse pe Helen cu brațul pe după umeri, îndreptându-se împreună spre casă. Claire și cu mine nu ne-am înscris pe lista PETA a celor mai căutați pentru nimic, înțelegi?

În timp ce Helen, Claire și Matt se pregăteau să intre în casă, îi auziră pe Castor și Pallas luându-și rămas-bun și deciseră să-i lase singuri pe membrii familiei Delos pentru câteva momente.

Helen auzi fără să vrea ce-și spuneau. Conclavul era o adunare importantă, un soi de proces al Curții Supreme și un congres internațional în același timp. Odată început, niciun participant la această întâlnire nu era lăsat să plece până când nu se lua o decizie cu privire la desfășurarea viitoarelor acțiuni, așa că uneori o astfel de întrunire putea dura săptămâni întregi.

Helen își spuse că nu era frumos să asculte toate cuvintele de despărțire rostite de aceștia în timp ce se îmbrățișau cu ceilalți membri ai familiei, dar nu se putu abține când îl auzi pe Castor întrebând-o pe Noel dacă Lucas avea de gând să vină cu ei sau nu.

— Nici nu știu unde s-a dus. Ar fi putut ajunge și în Tibet, răspunse Noel, iar după tonul vocii, aceasta părea la limita răbdării. Speram să mergă cu voi la New York pentru câteva săptămâni. Să plece de aici și să aibă șansa de a...

— O șansă pentru ce? întrebă cu amărăciune Castor atunci când Noel rămase fără cuvinte. Mai bine lasă-l în pace.

— L-am lăsat în pace și e clar că nu-l ajută cu nimic! zise Noel. E atât de furios, Caz, și cred că va fi din ce în ce mai rău – în niciun caz

mai bine.

— Știu. E schimbat, Noel, și cred că va trebui să acceptăm că așa va fi tot timpul de acum încolo. Eu speram că mă va urî doar *pe mine*, dar se pare că urăște pe toată lumea, spuse Castor cu voce scăzută. Și nu-l învinuiesc, sincer să fiu. Ți-ai putea imagina ce s-ar fi întâmplat dacă cineva ne-ar fi despărțit pe noi așa cum eu i-am despărțit pe ei?

— Nu ai avut de ales. Sunt veri. Asta nu se va schimba, zise pe un ton înțelegător Noel. Și totuși, dacă tatăl tău ar fi procedat cu noi așa cum ai procedat tu cu Lucas...

— Nu știi ce i-aș fi făcut, zise Castor, de parcă nici nu ar fi putut concepe așa ceva.

Helen îi auzi sărutându-se și renunță brusc să-și mai folosească auzul ei ascuțit de scion.

— Să mergem în bibliotecă și să ne apucăm de treabă! le sugeră ea pe un ton ridicat lui Claire și Matt, și porni spre partea din spate a casei pentru a folosi cealaltă intrare.

Gândurile i se învălmășeau în minte. Castor îi despărțise pe ea și Lucas? Dacă era adevărat, cum reușise să facă asta? Helen își aminti de izbucnirea din timpul cinei, și realizează că Lucas fusese la fel de furios pe Castor cum fusese pe ea – poate chiar mai mult.

Să o fi rănit Lucas pentru că așa îi *ordonase* tatăl lui?

— Len? Știi că te iubesc, dar ar fi mai bine să ne grăbim, zise Claire făcând o grimasă nostimă. Helen privi în jur și realizează că se opriese în mijlocul holului, în drum spre bibliotecă, de parcă picioarele ei refuzau să o asculte, sau ceva de genul ăsta.

— Scuze! zise ea, și grăbi pasul pentru a-i ajunge din urmă pe ceilalți.

Lucas zbura pe deasupra Muzeului Getty, o clădire de un alb sclipitor, care se înălța elegant în vârful unuia dintre cele mai aride dealuri din Los Angeles. Monumentul din piatră albă care încununa dealul arid și stâncos semăna izbitor cu Partenonul. Acesta fusese inițial o trezorerie, așa că Lucas simțea că era potrivit să vină aici

pentru a retrage câteva monede.

El căuta un loc care să-i camufleze pentru câteva clipe aterizarea atunci când avea să coboare destul de jos și putea fi zărit. Lucas se mișcă iute – cu o viteză ce nu putea fi percepută de ochiul uman – și ateriză atât de ușor pe pământ încât tălpile sale nu lăsară nicio urmă în sol.

În clipa când ateriză, Lucas o luă la fugă – mai mult zburând parcă – astfel încât nicio cameră de supraveghere să nu-l poată surprinde. Singura mișcare vizibilă pe ecranul camerelor fu doar o ceață insesizabilă. Oprindu-se chiar lângă ușă, Lucas înlemni și dispăru fără urmă.

În ultimele săptămâni, el învățase un lucru: dacă nu se mișca prea mult, putea dirija lumina astfel încât suprafața corpului său să se confunde cu imaginea din spatele lui.

Mai demult, înainte de a-și perfecționa această tehnică a mantiei invizibile, un scion ar fi reușit să identifice o mică fractură între imaginea pe care o crea și obiectele din jur. Din fericire, numai un singur scion observase acest lucru, și asta pentru că fusese vina lui Lucas.

După o jumătate de oră, ușa se deschise, în sfârșit. Un îngrijitor ieși din clădire, ținând într-o mână grebla și în cealaltă un termos cu cafeaua de dimineață.

Lucas se strecură pe lângă el și intră în clădire, fără a declanșa vreo alarmă.

Cu puterea lui, ar fi putut scoate ușa din balamale, dar nu intenționa să atragă prea mult atenția.

Lucas nu știa dacă planul său avea să funcționeze sau nu, dar nu voia ca membrii familiei sale să devină suspicioși și să intervină în vreun fel.

Învățase că muzeele erau locuri sacre pentru că găzduiau atât de multe relicve ale scionilor, dar nu-și imaginase niciodată că într-o bună zi avea să fie forțat de împrejurări să pătrundă într-unul în acest mod.

Acum era disperat. Trebuia să facă ceva pentru a o ajuta pe Helen. Tatăl lui se înșelase. Nu făcuse decât să o privească pe Helen – hainele ei erau rupte și acoperite cu noroi negru din Lumea de Dincolo – și avea certitudinea că nu *el* era problema lui Helen.

Deși făcuse așa cum îi promisese tatălui său, ea suferea încă.

Să stea departe de ea nu era destul.

Lucas știa că Helen era puternică și era capabilă să ia cele mai bune decizii – chiar dacă el nu ar fi fost de acord cu acestea.

Ea insistase că Orion o ajuta, așa că, indiferent cât de mult l-ar fi măcinat gândul că cei doi puteau fi singuri împreună, Lucas hotărâse să se retragă.

Își făcuse o promisiune în noaptea în care murise Pandora, în timp ce urmărea de pe acoperișul lui Helen apariția zorilor, că avea să suporte orice atât timp cât Helen ar fi mers mai departe și și-ar fi trăit viața – o viață lungă și plină de împliniri. El se transformase într-o ființă frustrată încercând cu disperare să rupă legătura care exista între ei.

Și totuși, în dimineața aceea ea arăta mai bolnavă decât fusese înainte ca Lucas să o îndepărteze de el.

Ceea ce i se întâmpla era mult mai grav decât sentimentele ei pentru relația lor blestemată.

Lucas se deplasa atât de repede pe holurile muzeului încât fața lui nu putu fi surprinsă pe nicio cameră de supraveghere. Chiar dacă împrejurimile se schimbau într-o nanosecundă, Lucas știa încotro se îndrepta. Erau o mulțime de semne care să-i indice direcția corectă.

COMORILE GRECIEI ANTICE era o secțiune uriașă care atrăgea mulți vizitatori, iar această faimoasă expoziție de artefacte din aur, recent descoperite sub pământ, făcuse deja înconjurul lumii.

În luna aceea, artefactele erau expuse la Getty, iar pentru a sărbători acest eveniment, locul expoziției era împodobit cu steaguri de mătase viu colorată.

Fuseseră postate on-line și o mulțime de fotografii ale artefactelor. În stilul specific Californiei de Sud, cele mai mici și mai puțin

impresionante piese de aur – care nu apăruseră individual în fotografiile promoționale ale muzeului – fuseseră immortalizate laolaltă, în câteva fotografii uriașe și sclipitoare.

Los Angelesul era foarte încântat să atragă publicul cu o asemenea bogăție încadrată într-o singură ramă, și după două săptămâni de cutreierat pământul în lung și-n lat pentru a verifica fiecare muzeu, Lucas descoperise ceea ce căuta într-un mod mult mai simplu. Pe internet.

Comparativ cu alte piese din colecție, mica grămăjoară de monede din aur apărea într-o singură imagine, ca și cum nu ar fi avut mare importanță. A trebuit să le caute într-una dintre casetele de valori în care erau păstrate, și imediat ce le găsi, nu mai pierdu timpul. Din câte știa, aceste trei monede – fiecare având câte un mac gravat pe una din fațete – erau ultimele oboluri care fuseseră forjate în onoarea lui Morfeu, zeul olimpien al viselor.

Lucas le strânsese pe toate.

– Ne învârtim în cerc! mormăi nemulțumită Helen privind spre tavanul anost al bibliotecii. Știi că nu prea are sens, dar puteți să mă credeți pe cuvânt, acolo jos nu există niciun punct de interes geografic. Am menționat cumva plaja care nu duce la niciun ocean? E doar o plajă! Nu există apă!

Era atât de obosită încât simțea că începe să-și piardă controlul, și din când în când o mai apuca pe neașteptate un tremur, care începea să o îngrijoreze. Nu își permitea să se îmbolnăvească. Era ceva de neconceput și în același timp supărător. Telefonul ei începuse să bâzâie, întrerupându-i gândurile împrăștiate.

Orion întreba dacă „grecii ciudăței” nu descoperiseră nimic. Ea zâmbi la porecla grupului ei de studiu și îi trimise mesaj că nu. Helen îl întrebă apoi dacă nu găsise nimic despre romani.

– Război, orgii, beții – rezumă el informațiile găsite. „Mă plictisesc”, mai scrise el. „Aproape.”

– E tot Orion? întrebă Ariadne cu o expresie contrariată.

Helen ridică ochii și încuviință din cap destul de acră, în timp ce tasta mai departe.

Înțelegea de ce erau toți îngrijorați de acest lucru – trebuiau să se asigure că cele două Case aveau să rămână separate, însă se simțea insultată într-o anumită privință. Desigur, Orion arăta nemaipomenit. Și era curajos. Și vesel. Dar asta nu însemna că își dădeau întâlniri sau că erau împreună.

— Stai puțin! Tu poți să-l găsești pe Orion! exclamă Claire tulburând gândurile încâlcite ale lui Helen.

— Da, ți-am spus deja. Mă concentrez asupra chipului său și apar chiar lângă el, la fel cum fac Jason și Ariadne atunci când aduc oamenii înapoi de pe marginea Lumii de Dincolo. Dar pot să-l găsesc doar dacă se află în aceeași infinitate cu mine, răspuse Helen. În caz contrar, nu-l voi găsi, chiar dacă descinde în următoarele... Oh, las-o baltă.

— Helen, înțeleg toate astea, murmură frustrată Claire. Dar nu știi dacă Orion este singura persoană pe care o poți găsi doar *gândindu-te* intens la el.

— Am încercat deja să le găsesc pe Furii în acest fel, Gig – de o mie de ori. Nu funcționează niciodată.

— Ele nu sunt *oameni*, rosti răspicat Claire încercând să-și stăpânească entuziasmul. Dar dacă te-ai concentra asupra cuiva care trăiește acolo jos? Crezi că ai putea folosi acea persoană ca un soi de semnal?

— Acela e tărâmul morților, Gig. Să caut pe cineva care *trăiește* acolo e un soi de oximoron, nu-i așa? întrebă Helen pierzându-se în logica lui Claire.

— Nu și dacă o persoană a fost răpită, *trup și suflet*, chiar de către stăpânul acestui tărâm, zise Claire.

Își încrucieșă brațele la piept și zâmbi de parcă ar fi știut un secret.

Jason scoase o exclamație de surprindere.

— Cum de ești atât de deșteaptă? întrebă el privind-o admirativ pe Claire.

— Ai noroc că sunt așa, răspunse ea cu un rânet.

Ariadne, Helen și Matt schimbă niște priviri confuze în timp ce Jason și Claire își zâmbeau unul altuia, uitând că mai erau și alte persoane în încăperea.

— Hm, oameni buni? Îmi pare rău să vă întrerup, dar despre ce vorbiți? întrebă Matt.

Jason se ridică și merse la teancul de cărți. Se întoarse apoi ținând în mână o carte veche, pe care o deschise în fața lui Helen. Aceasta văzu o pictură ce reprezenta o tânără femeie de culoare, care se îndepărta privind înapoi peste umăr, de parcă nu ar fi vrut să plece. Tânăra era îmbrăcată într-un veșmânt din flori și purta o coroană scânteietoare, cu diamante mari cât boabele de struguri.

Trupul ei era la fel de grațios ca al unei balerine și, chiar din profil, chipul ei era nemaipomenit de frumos. Și totuși, în ciuda bogăției și frumuseții ieșite din comun, femeia avea întipărită pe chip o tristețe sfâșietoare.

— Oh, da, zise încet Ariadne. Îmi amintesc acum.

— Cine e? întrebă Helen plină de venerație în fața imaginii acelei frumuseți triste.

— Persefona, zeița florilor și regina Lumii de Dincolo, răspunse Jason. Este, de fapt, un scion. Singura fiică a zeiței olimpiene Demetra, zeița pământului. Hades a răpit-o pe Persefona și a păcălit-o să se mărite cu el. Acum e forțată să-și petreacă toamna și iarna în Lumea de Dincolo. Se spune că Hades i-a construit o grădină nocturnă chiar lângă palatul lui.

— Persefona poate să părăsească Lumea de Dincolo pentru a-și vizita mama pe timpul primăverii și verii. Atunci când revine pe pământ, face ca florile să înflorească pe acolo pe unde trece.

Ariadne părea visătoare, de parcă ar fi fost nespuse de încântată la gândul că Persefona făcea lumea să înflorească.

— Este octombrie. Acum trebuie să fie acolo jos, adăugă încet Matt plin de speranță.

— Dar sunteți siguri că nu e nemuritoare? Helen se încruntă,

neîncrezătoare. Cum poate să mai fie încă în viață?

— Hades e zeul morții, Helen. Persefona nu poate muri până când nu o lasă el, zise Cassandra din celălalt capăt al încăperii, făcând-o pe Helen să tresară.

Uitase de Cassandra. Aceasta stătea acolo și scria o scrisoare tatălui ei, care era încă în New York. Castor și Pallas aveau permisiunea de a primi doar mesaje scrise atât timp cât erau în Conclav, și ceruseră informații specifice în legătură cu mirmidonul.

Cassandra avusese întotdeauna tulburătoarea abilitate de a rămâne la fel de nemișcată ca o statuie, iar în ultima vreme, această abilitate devenise atât de pronunțată încât era de-a dreptul înfiorătoare. Ea se alătură celor din grup și privi încruntată spre imaginea Persefonei.

— Deci este prinsă acolo jos, spuse Helen concentrându-se asupra chipului mâhnit al Persefonei.

— Dar tot ar putea să te ajute, zise Cassandra. Ea știe totul despre Lumea de Dincolo.

— Este prizonieră, răspunse Helen încruntându-se nemulțumită. *Noi* ar trebui să o ajutăm *pe ea*. Eu și Orion, vreau să spun.

— Imposibil, îi răspunse Cassandra. Nici măcar Zeus nu a reușit să-l despartă pe Hades de Persefona atunci când mama ei și-a cerut fiica înapoi. Demetra a trimis lumea într-o epocă de gheață, aproape distrugând umanitatea.

— El e un răpitor! exclamă indignat Matt. De ce nu e închis Hades în Olimp, alături de toți ceilalți? El e unul dintre cei trei zei majori. Nu ar trebui să respecte condițiile Armistițiului?

— Hades este cel mai mare frate dintre cei trei zei supremi, așa că el este – tehnic vorbind – un olimpian, dar a fost întotdeauna diferit. Nu-mi amintesc să fi citit în vreo carte că s-ar fi *aflat* vreodată pe Muntele Olimp, interveni Cassandra cu o grimasă nostimă. Lumea de Dincolo se mai numește și Hades, pentru că e în întregime regatul său. Nu face parte din Armistițiu și nici măcar din lumea aceasta, la drept vorbind.

— Lumea de Dincolo are propriile sale reguli, zise Helen. Ea înțelegea mai bine decât oricine acest lucru. Și bănuiesc că voi toți considerați că Persefona și-ar putea dori să încalce câteva dintre aceste reguli.

— Nu vreau să-ți promit nimic, dar dacă cineva ar putea fi vreodată capabil să te ajute acolo jos, probabil că ea ar fi aceea, zise Jason. Ea este regina.

Telefonul lui Helen începu să bâzâie.

„Vrei să știi bancul favorit al lui Iulius Cezar?“, veni mesajul lui Orion.

„Ne întâlnim la noapte“, îi răspunse Helen. Cred că am descoperit ceva.

CAPITOLUL 8

Helen se holba la croasant dorindu-și ca unul dintre talentele ei să fi fost vederea cu raze X. Ar fi vrut foarte mult să știe ce se afla sub acea crustă ciudată. Dacă era spanac, atunci trebuia să ajungă în tăvița de la capătul rândului. Dacă era șuncă și brânză, ei bine, atunci trebuia să ajungă în stomacul ei.

— Lennie? Te uiți la produsele de patiserie de zece minute, constată Kate. Dacă te mai uiți mult, o să expire înainte să le bagi în gură.

Helen își îndreaptă umerii și se concentrează, încercând să râdă de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Râsul se dovedi atât de sonor și întârziat încât suna aproape sinistru. Kate îi aruncă o privire ciudată și începu să fixeze croasantul. Helen luă înghițitura atât de amânată și regretă. Spanac. Și totuși, era o preocupare care o obliga să rămână trează, iar Helen *trebuia* să rămână trează pentru tot restul schimbului ei, indiferent ce trebuia să mănânce.

Vederea ei se încheșase de mai multe ori – la fiecare câteva minute – în noaptea aceea, iar dacă ar fi adormit în mod accidental și ar fi coborât în Lumea de Dincolo fără chipul lui Orion întipărit în minte, ea știa că nu avea să-l întâlnească acolo, așa cum își propusese.

Dar, mai important decât atât, ea nu-și putea permite să aștească, așa că o microsecundă mai târziu apăru la News Store acoperită cu mîzga scârboasă din Lumea de Dincolo.

În ultimele zile, lui Helen îi fusese îngrozitor de frică să nu adoarmă în clasă sau la lucru, să coboare în Lumea de Dincolo și apoi să se trezească în fața tuturor celor pe care-i cunoștea acoperită

cu o mângă inexplicabilă. În special în *această* seară.

Nu se simțise în viața ei mai obosită ca acum, iar Zach monopolizase o masă din spatele magazinului, în secțiunea Kate's Cake.

Acolo unde stătea Helen.

Helen încercase de mai multe ori să inițieze o conversație, curioasă să afle ce făcea Zach singur acolo într-o seară de sâmbătă, dar el nici măcar nu catadicsi să-i acorde atenție.

Continua să comande mâncare și cafea, tastând distrat la laptopul său, de parcă s-ar fi plictisit de moarte. Privirile nu li se întâlneau nici măcar o dată. Atunci când îl prindea holbându-se la ea, lucru care se întâmpla mai des decât i-ar fi plăcut lui Helen, avea întipărită pe față o expresie dezgustată, de parcă ar fi surprins-o scobindu-se în nas sau ceva de acest gen.

Ștergând pentru a mia oară blatul tejghelei pentru a se forța să rămână trează, Helen auzi clopoțelul de la ușa din față, care anunța când intra cineva. Îi venea să țipe. Era atât de târziu, atât de aproape de ora închiderii. O adevărată tortură. Singurul lucru pe care și-l dorea era ca noaptea aceea să se termine odată, astfel încât să poată face monetarul, să plece acasă și să se arunce în pat. Lui Zach i-ar fi putut spune să plece la zece fix, dar un nou client ar fi putut sta o veșnicie. O auzi pe Kate exclamând surprinsă:

— Hector!

Într-o jumătate de secundă, Helen era deja în față, sărind în brațele lui Hector odată cu Kate.

Cu mare ușurință, Hector le ridică pe amândouă: câte o fată într-un braț.

Cu toate că lui Hector îi trebuiau de obicei doar cinci minute pentru a spune ceva care să o scoată din sărite pe Helen, atunci când îi zâmbi și deschise brațele pentru o îmbrățișare, ea uită cât de enervant era uneori. Să stea atârnată de gâtul lui era ca și cum ar fi întins brațele să îmbrățișeze soarele – nimic altceva decât căldură și lumină.

— M-aș putea obișnui cu asta! chicoti Hector ridicându-le pe amândouă în aer și strângându-le la piept până când fetele rămaseră aproape fără suflare.

— Dar am vorbit cu Noel acum câteva ore! Ea mi-a spus că ești încă în Europa, la studii. Ce cauți în Nantucket? îl întrebă Kate după ce Hector le lăsă jos.

— Mi s-a făcut dor de casă, zise el ridicând din umeri. Helen știa că Hector spunea adevărul, chiar dacă întreaga poveste despre studiile din Europa era o minciună. E doar o vizită scurtă, nu voi sta prea mult, le explică el.

Toți trei începură să pălăvrăgească încântați pentru câteva minute, cu toate că Hector îi arunca lui Helen priviri îngrijorate. Dacă Hector își făcea griji pentru ea, probabil că arăta îngrozitor, își spuse Helen. Se scuză și dispăru în spatele magazinului, pentru a-și stropi fața cu niște apă rece.

Atunci când reveni în secțiunea Kates Cake, Zach nu mai era pe scaunul său, ci în spatele acestuia, adunându-și cu gesturi precipitate lucrurile. Plecă apoi grăbit din cafenea, cu ochii ațintiți în podea. Helen îl urmă șovăielnică până la ieșire, privindu-l cum trecea pe lângă Hector înainte de a ieși pe ușă. Hector ridică din sprâncene, mirat de comportamentul ciudat al acestuia.

— O să ne lipsească nespus, comentă Kate pe un ton plin de sarcasm, apoi se uită la ceas. Știți ce? Dacă mă grăbesc, aș putea să mă opresc la bancă înainte să se închidă. Ai putea să închizi singură cafeneaua, Lennie?

— Am s-o ajut, se offeri Hector făcând-o pe Kate să zâmbească.

— Sunteți siguri? Știți că nu vă pot plăti decât cu mâncare, nu? îi avertiză glumeață Kate.

— De acord.

— Sunteți cei mai buni! Puteți să împachetați ce a mai rămas pentru familia voastră, adăugă Kate în timp ce-și aduna lucrurile și se îndrepta spre ușă.

— Așa o să fac, strigă Hector în timp ce Kate ieșea pe ușă.

El părea destul de vesel când își luă rămas-bun de la aceasta, însă imediat ce ușa se închise în urma acesteia, chipul său își recăpătă expresia serioasă.

Indiferent cât de mult i-ar fi plăcut să facă așa cum îi ceruse Kate, Hector nu ar fi putut duce nimic familiei sale. Helen îi atinse brațul, încercând să-l consoleze, apoi îl îmbrățișă când văzu cum clătina trist din cap.

— Nu mai puteam sta departe fără să intervin. Trebuia să văd pe cineva din familia mea. O strânse pe Helen la piept, de parcă și-ar fi îmbrățișat prin intermediul ei întreaga familie. Mă bucur că pot fi cel puțin alături de tine, Prințesă.

În timp ce Helen îl îmbrățișă, o furie oarbă luă treptat locul duioșiei pe care o simțea, iar asta nu avea nicio legătură cu faptul că el o numea încă „Prințesă”, deși ea îl rugase de atâtea ori să nu-i mai spună așa. Cum îndrăzniseră Furiile să-l separe pe Hector de oamenii pe care-i iubea?

Helen nu întâlnise în viața ei pe cineva mai dedicat familiei sale. Acum, mai mult ca niciodată, membrii familiei Delos aveau nevoie de puterea lui pentru a putea răzbi mai departe, însă el era un proscris.

Helen trebuia să o găsească pe Persefona pentru a-i cere ajutorul, își dorea din toată inima să pună capăt acestei situații.

— Deci ai trecut pe aici doar pentru că aveai nevoie de o îmbrățișare? întrebă Helen cu sarcasm când se desprinsese de el, încercând să mai detensioneze atmosfera.

— Nu, rosti el cu seriozitate. Și nu pentru că nu ar conta o îmbrățișare de-a ta, dar mai e ceva. Ai auzit ceva în legătură cu o spargere la Muzeul Getty?

Ea clătina din cap, iar Hector scoase din buzunarul hainei o bucată de hârtie, pe care i-o arătă.

— A fost cu siguranță un scion, zise Helen după ce citi descrierea spargerii – care părea imposibilă – și a artefactelor sustrate din muzeu. Cine a făcut asta?

— Nu știm. Daphne a întrebat toți rătăcitorii și proscrisii pe care-i cunoaște, dar până acum nimeni nu a recunoscut fapta. Hector își frecă buza inferioară cu degetul mare. Helen îl văzuse deseori pe tatăl ei făcând același gest atunci când se gândea la ceva. Nu putem ști de ce au fost furate aceste monede din aur – și de ce *numai* acestea. Din câte știm, ele nu au nimic magic pentru vreun membru al celor patru Case.

— O să-i întreb pe cei din familie, zise Helen luând bucata de hârtie și îndesând-o în buzunarul din spate al blugilor, apoi își acoperi gura încercând să acopere un căscat teribil. Scuză-mă, Hector, dar abia pot să-mi țin ochii deschiși.

— Am venit înapoi foarte trist, plângându-mi de milă, dar știi ce? Acum, că mă aflu aici, sunt mult mai îngrijorat pentru tine. Arăți chiar îngrozitor.

— Da, da, cunosc. Sunt un dezastru, râse Helen cu amărăciune încercând să-și aranjeze hainele și să-și netezească părul. Lumea de Dincolo este, ei bine, e *exact* așa cum ți-ai putea imagina – îngrozitoare. Dar cel puțin nu mai sunt singură acolo jos – și asta e ceva.

— Orion. El e într-adevăr puternic, zise Hector încuviințând serios din cap. Helen îi aruncă o privire surprinsă, iar el continuă: Nu l-am întâlnit niciodată, desigur. Furiile. Dar Daphne ne-a pus în legătură pe amândoi imediat ce am fost nevoit să plec de aici. Ne-am trimis mesaje pe telefon din când în când, iar el chiar m-a ajutat când am avut nevoie. A avut o viață grea și înțelege prin ce trec. Simt că pot vorbi cu el.

— Orion e genul de om cu care ți-e ușor să vorbești, confirmă gânditoare Helen. Se întreba dacă Hector nu știa mai multe decât ea despre copilăria lui Orion. Acest gând o deranja, ce-i drept.

Ea voia să fie singura persoană care să afle secretele lui Orion și nu avea idee ce însemna acest lucru.

— Și este de încredere, adăugă Hector. Orion m-a ajutat să o găsesc pe Daphne când era pierdută pe mare. Este un scion puternic,

Helen. Dar cred că mai degrabă este un prieten de nădejde.

– Uau, cred că *exagerezi*, zise Helen încurcată de atâtea laude care veneau tocmai din partea lui Hector. Ce se petrece? Ai făcut o pasiune pentru Orion?

– Mă rog, contracară Hector comentariul ironic al lui Helen. Uite ce e, spun doar că-mi place felul lui de a fi. Atâta tot.

– Ei bine, și mie îmi place, rosti încet Helen, nefiind prea sigură ce anume voia să audă Hector din partea ei.

– Și nu văd niciun motiv pentru care nu ți-ar plăcea. De fapt, nu m-aș opune dacă ar fi mai mult decât o simplă simpatie între voi. Iar asta e în regulă, adăugă Hector. Dar el este moștenitorul ambelor Case: Ateniană și Romană, iar tu ești moștenitoarea Casei Atreus. Știi ce înseamnă asta?

– Noi doi am unifica trei din cele patru Case, răspunse încruntată Helen.

Sperase în sufletul ei să fi fost gelozie ceea ce-l înverșunase pe Lucas împotriva lui Orion, dar acum, că se gândea mai bine la asta, nu mai era atât de sigură. Poate că lui Lucas nu-i păsa dacă Helen era sau nu cu alt băiat. Poate că tot ce voia era să țină Casele separate.

– Nu vreau să spun că voi doi nu v-ați putea obișnui unul cu altul, zise repede Hector, interpretând greșit privirea tristă a lui Helen. Și totuși nu veți putea...

– Ce anume? Vreau să știu exact, îl provocă ea pe Hector încrucișând nerăbdătoare brațele. Nu te opri. Continuă, te rog. Mor de curiozitate să aud ce spun regulile scionilor în legătură cu ceea ce pot sau nu pot să fac cu Orion.

– Poți să te distrezi – da, da, poți să te distrezi *cât vrei*. Aud că scionii din Casa Romană se pricep foarte bine la asta. Doar că nu trebuie să te apropii prea mult de el – emoțional vorbind, Helen, zise el sobru. Fără copii, fără angajamente pe termen lung și, pentru numele lui Dumnezeu, nu te îndrăgosti de el. Casele trebuie să rămână separate.

I se părea de-a dreptul ciudat să vorbească cu Hector despre asta,

dar în același timp i se părea firesc.

Helen știa că Hector nu o judeca și nici nu-i ținea predici inutile. El voia doar să le fie bine tuturor.

— Suntem prieteni, atâta tot, zise Helen afișând o siguranță pe care nu o simțea în realitate. Niciunul nu vrea altceva, adăugă ea.

Hector o studie pentru câteva clipe cu o privire plină de compătimire.

— O lume întreagă ar putea fi îndrăgostită de tine și tu nici măcar nu ai observa acest lucru, nu-i așa? La fel ca puștiul acela ciudat, care a stat aici ore întregi doar ca să te privească până la închidere.

— Te referi la Zach? Helen clătină din cap. Poate că acum doi ani aș fi fost de acord cu tine, dar acum mă îndoiesc că poate fi adevărat. Zach *mă urăște*.

— Atunci ce căuta aici tocmai într-o seară de sâmbătă? întrebă suspicios Hector.

În mintea lui încolți un gând și ochii lui scanară rapid obiectele din jur, oprindu-se, în cele din urmă, asupra teighelei. Fața lui împietri.

— El știe, șopti Hector.

— Asta e imposibil. Eu nu i-am spus nimic, niciodată.

— Întotdeauna îți lași telefonul la vedere în acest fel?

Hector îi făcu semn spre blatul teighelei, iar Helen își zări telefonul lângă laveta pe care o folosise până atunci. Ea nu își lăsa niciodată telefonul la vedere când era la serviciu – mai ales de când Orion începuse să-i trimită mesaje.

Helen se repezi spre teighea și ridică telefonul, verificând mesajele care apăreau pe ecran. Erau selectate toate mesajele pe care le schimbase cu Orion, inclusiv planul lor de a se întâlni în Lumea de Dincolo. Probabil că Zach îi furase telefonul din geantă și îi citise toate mesajele. Helen privea înlemnită ecranul telefonului de parcă nu-i venea să creadă ce se întâmplase. Nu se putea gândi la nimic. Cum putuse Zach să o trădeze în asemenea hal?

— El a fost prezent și la competiția sportivă, nu-i așa? Chipul lui

Hector era sumbru, iar ochii lui îngustați aveau o privire tăioasă. L-am văzut la marginea pădurii, adăugă el. Vă urmărea – pe tine și pe Claire. Chiar înainte de apariția „misterioasă” a membrilor Celor O Sută dintre copaci.

– Da, a fost acolo, murmură ea stupefiată. Am avut încredere în el! Nu destulă încât să-i spun despre puterile mele, dar nu mi-a trecut niciodată prin minte că mi-ar putea face rău în vreun fel.

– Ei bine, știe, poți fi sigură de asta, și probabil că le oferă informații Celor O Sută. Doar așa m-au putut găsi. Hector privi din nou mesajele de pe ecran și oftă din greu. Iar acum Cei O Sută vor afla și despre Orion, adăugă el.

Helen nu se gândise deloc la asta, dar acum, că Hector menționase acest aspect, se simți cuprinsă de panică.

Ca rătăcitor, Orion petrecuse o viață întreagă încercând să-și ascundă existența de cei din Casa Teba, iar ea, fără să vrea, îi condusesse pe aceștia direct la el.

Îngrijorată, începu să tasteze un mesaj pentru el.

– Nu uita să-i spui să-și arunce telefonul, adăugă Hector în timp ce se mișca în jurul standului de presă, verificând orice semn de atac iminent.

Helen îi explică situația lui Orion cât de repede îi permiseră degetele. Orion nu păru deloc surprins.

„Știam că aveau să afle despre mine înainte de a lua legătura cu tine, de la bun început. Nu intra în panică. Eram pregătit pentru când avea să se întâmple așa ceva.”

Helen nu putea crede că el era atât de calm. Ea îi expedie din nou textul citit de Zach, dar el îi răspunse că tot ceea ce-și scriseseră era imposibil de descifrat de alții. El îi atrase atenția că nimeni nu ar fi putut să dea de urma numărului său de telefon și să-l localizeze, apoi îi spuse de mai multe ori că era în siguranță.

„Sunt fanatici. Te vor ucide”, îi mai scrise ea. Nu-i venea să creadă că el nu-și făcea încă bagajul.

„Uite ce e, eu nu am degeaba patru nume (pe care le știi) de

familie. Ai încredere în mine, bine? Ne vedem în noaptea asta, așa cum am stabilit.”

Helen zâmbi uitându-se la telefon, ușurată că Orion era încă dispus să o ajute. Apoi se înfurie. Orion nici nu clintise când ea îi scrisese că fusese descoperit. Să nu fi știut cât de periculoși erau Cei O Sută de Veri?

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Hector atunci când se întoarse după ce verificase alea din spate și văzu tulburarea întipărită pe fața ei.

— El spune că a avut grijă de tot.

— Atunci nu trebuie să-ți faci griji pentru el. Orion a pus la cale tot felul de comploturi și crime încă de pe vremea în care învăța să meargă. Dacă el spune că și-a luat toate măsurile de precauție, înseamnă că așa este.

Hector vorbea atât de încrezător despre abilitățile lui Orion de a se proteja încât Helen rămase fără cuvinte.

— Tu trebuie să te concentrezi asupra activităților tale, îi zise el aruncând o privire peste umăr în timp ce verifica strada pustie. Acum trebuie să mă întorc la Daphne să-i spun totul despre asta.

— Te duci *acolo*? strigă îngrozită Helen sărind să-l împiedice. Dar ei ar putea fi ascunși! Există un nou Stăpân al Întunericului, doar știi foarte bine asta.

— Gândește strategic, Helen. Dacă Cei O Sută nu au făcut nicio mișcare cu câteva minute în urmă, atunci când eram vulnerabil și nu știam nimic despre asta, înseamnă că nu vor ataca în noaptea asta. Adevărata întrebare pe care și-ar pune-o un strateg ar fi: de ce nu vin după mine când știu că sunt aici?

Hector o privi gânditor.

— De ce te uiți așa la mine? întrebă ea îndreptând un deget spre Hector și îngustându-și ochii suspicioasă. Știi ceva ce eu nu știu?

Hector zâmbi și clătină din cap, de parcă Helen nu ar fi înțeles deloc despre ce era vorba.

— Știu că sunt o mulțime de oameni care contează pe reușita ta. Este atât de important încât sunt dispuși să mă lase să plec fără

luptă, doar ca să fie siguri că în noaptea asta coborârea ta în Lumea de Dincolo nu va fi perturbată. Hector deschise portița de la alea din spate și o sărută pe frunte. Să nu uiți că oamenii care te iubesc cu adevărat au nevoie *de tine* mai mult decât de *succesul tău*. Orice ați stabilit tu și Orion pentru noaptea asta, ai grijă în Lumea de Dincolo, Prințesă.

— La naiba! strigă Helen.

— Trebuia să se întâmple ceva? întrebă calm Orion.

Ea încercase doar să-și imagineze figura Persefonei și să se teleporteze împreună cu Orion undeva în prezența reginei, dar nu se mișcaseră nici măcar cu un milimetru. Helen făcu câțiva pași în cerc, lovind cu piciorul câteva rămurele uscate, până realizează că erau, de fapt, niște oase subțiri și îngălbenite.

— De ce nu *funcționează*, pur și simplu? mormăi ea nemulțumită. O *dată* vin și eu cu un plan bun și acesta nu *funcționează*. Cer cumva chiar așa de mult?

Orion deschise gura încercând să spună ceva încurajator, care să o calmeze, dar nu găsi.

— Bineînțeles că nu! continuă Helen cu patos. Dar nimic nu *funcționează* aici jos! Nici măcar abilitățile noastre și nici geografia nu sunt la fel. Lacul acesta, de exemplu, se află în poziție oblică pe un povârniș! Ar fi trebuit să devină *râu*, dar nu, nu aici jos! Ar fi prea logic să curgă la vale!

— Bine, bine! Ai câștigat! E ridicol, zise Orion chicotind amuzat. O prinse de ambele brațe, obligând-o să se liniștească și să-l privească în față. Nu-ți face griji. O să ne gândim la altceva.

— Mi se pare că toată lumea contează pe mine. Și chiar am crezut că avem un plan, înțelegi? oftă furioasă Helen.

Își lăsă capul să-i cadă în față, iar fruntea i se lovi de pieptul lui. Era atât de obosită. Orion o lăsă să se sprijine pe el în timp ce o mângâia cu blândețe pe spate, încercând să o calmeze.

— Să-ți spun adevărul? Nu m-am gândit niciodată că ar putea să

funcționeze, zise precaut Orion.

— Adevărat? întrebă Helen. Îl privi mirată. De ce nu?

— Ei bine, tu nu ai văzut, de fapt, fața Persefonei, ci doar o pictură care o înfățișa.

— Dar prima dată când am apărut lângă tine nu știam cum arată nici fața ta. Tot ce am avut în minte au fost vocea, mâinile și... gura ta.

Helen se fâstâci înainte de ultimul cuvânt, iar privirea ei se îndreptă involuntar către buzele lui.

— Ei bine, acestea sunt totuși niște părți ale ființei mele – și nu doar niște imagini, zise încet Orion privind într-o parte. Oricum, tu nici măcar nu știi sigur dacă pictura pe care ai văzut-o este o reprezentare fidelă a Persefonei.

— Și tu când aveai de gând să menționezi asta? zise Helen pocnindu-l în umăr pentru a risipi tensiunea cu puțin umor. De ce nu ai spus nimic?

— Pentru că, ce naiba știu eu? zise el de parcă ar fi fost evident. Uite ce e, până vom găsi cuvintele potrivite, eu spun că nu ar trebui să mai încercăm altceva. O să găsim o soluție, dar trebuie să judecăm la rece.

Helen își simți inima ceva mai ușoară. Orion știa exact cum să gestioneze schimbările ei de dispoziție datorate lipsei de somn. Într-un fel, era bine să fie ea însăși cu el, indiferent cât de iritată se simțea.

— Mulțumesc, îi spuse recunoscătoare Helen îndreptându-și privirea spre el.

Îi putea simți inima bătând repede sub mâna ei. Respirația lui deveni precipitată. Încordată, Helen realizează că el o ținea în brațe. Spatele ei se înfioră sub atingerea mâinilor lui mari și puternice. Intensitatea momentului dispăru în cele din urmă. Helen avea senzația că Orion aștepta ca ea să facă prima mișcare. Destul de încurcată, începu să râdă și se eliberă din brațele lui, încercând să acopere faptul că respira la fel de repede ca și el.

– Ai dreptate. Ar trebui să rămânem deschiși oricăror idei, zise ea făcând un pas în spate.

„Ce naiba fac?“, se întrebă ea strângându-și pumnii până când unghiile îi intrară în carne. Nu voia să se gândească prea mult la ceea ce spusese Hector despre cum s-ar fi putut distra cu un scion din Casa Romană. Ce însemna asta, mai exact? Era și Casa Afroditei, la urma urmei...

– Nu se întâmplă să ai una, nu-i așa? Idei, vreau să spun, continuă Helen străduindu-se să nu se mai gândească la ce *tip* de distracție i-ar fi fost permisă cu Orion.

– De fapt, cred că am una, zise el schimbându-și atât de repede atitudinea, încât Helen se întrebă dacă nu cumva interpretase greșit toată situația.

Orion fixa cu privirea lacul înclinat, mușcându-și buza inferioară.

– Te ascult, zise ea de parcă ar fi vrut să-i amintească faptul că era încă acolo.

Oare *se gândise* cu adevărat să o sărute sau se flata singură? Helen îl urmări cum își strecura printre dinți limba umedă. Nu știa care dintre cele două variante ar fi sperat să fie adevărate.

De ce trebuia Orion să fie un Moștenitor? De ce nu putea fi doar un băiat surprinzător apărut pe neașteptate în viața ei, de preferat un muritor, astfel încât să nu aibă nicio legătură cu legile absurde ale Armistițiului. Ar fi fost atât de ușor dacă Orion ar fi fost doar un băiat obișnuit.

– Știi, în toate lecturile mele despre Lumea de Dincolo, au fost doar câteva lucruri pe care le-am citit de nenumărate ori, continuă el fără să-i treacă prin cap ce gânduri îndrăznețe îi frământau mintea lui Helen. E ca și cum acestea ar fi singurele lucruri pe care istoricii le consideră ca aparținând acestei lumi dintotdeauna.

Helen începu să enumere pe degete acele lucruri, făcând inventarul tuturor aspectelor diferite ce se potriveau descrierii lui Orion.

– Ei bine, suntem în Erebus acum – acest plictisitor ținut de

nicăieri. Și mai sunt Câmpiile lui Asfodel: sinistre. Și Tartarul: scârbos.

— Am fost în Tartar o singură dată – atunci când ne-am *întâlnit*... ah, prima dată, zise Orion referindu-se la ziua în care o salvase din nisipurile mișcătoare. Și mi-a fost de ajuns.

— Acolo sunt închiși titanii. Cu siguranță, nu e un loc prea plăcut în care să-ți petreci eternitatea, zise ea făcând o grimasă. Deci, așa cum am mai spus, ar fi Tartarul, Erebus, Câmpiile lui Asfodel și Câmpiile Elisee – cunoscute și sub denumirea de rai. Sunt sigură că nu le-am descoperit încă. Am omis ceva? Oh, da, mai sunt cinci râuri. *Râurile!* exclamă Helen, înțelegând în ultima secundă. Totul aici jos este legat de râuri, nu-i așa?

Asemenea unei amintiri dintr-un vis febril – mai mult emoții decât imagini –, ceea ce experimenta Helen era o senzație ciudată despre un râu, doar că nu era sigură care anume.

Dar imediat ce încercă să-și îndrepte ochiul minții direct spre el, amintirea păru să se îndepărteze, ca un pește palid.

— Styxul, Acheron, toate acestea par să definească ținutul de aici, nu-i așa? rosti gânditor Orion în timp ce procesa noile informații. Acestea ne-ar putea conduce, precum cărările.

— Dar cum ai ajuns la această concluzie? Ai avut o sclipire de geniu sau ce? întrebă Helen cu admirație, gândul ei anterior dispărând de parcă nici nu ar fi existat.

— Datorită remarcilor tale. Ai pomenit de lacul tău favorit de acolo, zise el surâzând. Ar trebui să fie un râu, dar nu este. Asta m-a făcut să mă gândesc că râurile trebuie să fie diferite. Restul elementelor ce alcătuiesc peisajului de aici se schimbă mereu între ele de parcă s-ar înlocui unele pe altele, însă râurile rămân pe loc. Sunt întotdeauna aici, nu se schimbă niciodată. Vreau să spun – toți muritorii de rând cred că au auzit despre râul Styx, nu? Râurile apar în toate scrierile străvechi cunoscute despre Lumea de Dincolo, și majoritatea precizează că, într-un anumit punct, *toate râurile se întâlnesc*.

— Așadar, ar trebui să găsim *un râu* – oricare dintre ele – și să-l urmăm. Acesta se va întâlni la un moment dat cu cel pe care-l căutăm, zise Helen privind fără să clipească în ochii lui Orion, de parcă întreruperea acestui contact vizual ar fi putut năruia noile ei speranțe. Grădina Persefonei e chiar lângă palatul lui Hades, iar palatul ar trebui să se afle pe malul unui râu. Dacă găsim râul acela, am putea să o găsim pe Persefona.

— Da, dar mai există o problemă. Râul care înconjoară palatul lui Hades este Phlegethon, râul Focului Etern. Nu e prea plăcut să te plimbi pe malurile sale, sunt sigur de asta. Orion rămase un timp pe gânduri, apoi continuă: Și ar mai fi ceva. Trebuie să o convingem pe Persefona să ne ajute să scăpăm de Furii.

Orion întrerupse brusc contactul vizual și își îndreptă privirea într-o altă direcție, ușor tensionat, de parcă ar fi auzit ceva.

— Ce este? întrebă Helen.

Aruncă o privire peste umăr, dar nu văzu nimic.

— Nimic. Vino, zise el.

Neliniștit, o apucă de braț și o trase repede după el.

— Hei, ce-i cu graba asta? Ai văzut ceva? întrebă Helen silită să mărească pasul alături de el, dar Orion nu îi răspunse. Uite ce e, spune-mi doar că nu are colți, bine?

— Ai auzit despre jaful de la Muzeul Getty? întrebă el din senin.

— Ah, da, răspunse Helen surprinsă de această schimbare bruscă de subiect. Crezi că are vreo legătură cu ceea ce tocmai ai văzut?

— Nu știu ce am văzut, dar nu mai contează. Am stat prea mult timp într-un loc, spuse el pe un ton alarmat. Nu trebuia să se întâmple așa ceva. Nu pot să cred că eu...

Helen aștepta să-și termine propoziția, dar el nu apucă să o facă. În schimb se încruntă amenințător în timp ce mergea alături de ea, de parcă ar fi fost atent la ceva.

Helen se uită atentă în jur, dar nu văzu și nici nu auzi nimic.

Micile oase împrăștiate pe pământ, cele pe care le lovise indiferentă cu piciorul ceva mai devreme, deveneau din ce în ce mai

mari pe măsură ce înaintau.

După câțiva metri, scheletele crescuseră – de la mărimea unor șoricei la cea a unor pisici și apoi a unor elefanți. În scurt timp păseau printre schelete de câteva ori mai mari decât ale dinozaurilor. Privind în sus, spre structurile masive calcificate care se înălțau din pământ, lui Helen i se părea că mergeau printr-o pădure de oase.

Coaste arcuite se înălțau pe deasupra capetelor lor ca niște stâlpi ai unei catedrale gotice. Articulații butucănoase, acoperite cu colonii ramificate de licheni morți și mucegai, păreau niște bolovani uriași în calea lor. Helen observă că numeroase și diferite tipuri de schelete zăceau de-a valma pe pământ, de parcă sute de ființe de mărimea unor zgârie-nori muriseră îngrămădite unele peste altele.

Proporțiile se schimbau văzând cu ochii. Totul era din ce în ce mai mare, iar Helen avea impresia că privea printr-un microscop. Din perspectiva ei, fiecare por din interiorul unor oase mari cât arborii de sequoia era atât de mare încât părea făcut dintr-o mulțime de rețele, ca niște straturi de dantelă. Își plimbă mâna pe suprafața dantelată a unui os și privi spre Orion.

– Știi ce au fost aceste creaturi? întrebă ea în șoaptă.

Orion coborî privirea și înghiți în sec.

– Giganții Ghețurilor. Am citit multe povești despre ei, dar nu am crezut niciodată că au existat cu adevărat. E un loc blestemat, Helen.

– Ce s-a întâmplat aici? șopti ea copleșită atât de peisajul dezolant, cât și de emoția lui Orion.

– E un câmp de luptă ajuns în întregime în Lumea de Dincolo. Asta se poate întâmpla numai atunci când ultimii soldați luptă până la moarte. Giganții Ghețurilor au pierit până la unul, rosti el dezolat. Helen nu-l mai văzuse atât de afectat. Am avut coșmaruri cu un alt câmp de luptă la fel ca acesta, transportat în întregime în Lumea de Dincolo. Doar că în loc de Giganții Ghețurilor, toate oasele aparțineau scionilor.

Gura lui – de obicei surâzătoare – era împietrită într-un rictus

amenințător, iar Helen își aminti cuvintele lui Hector. Orion avusese o viață grea.

Ea își dădea acum seama de acest lucru. Ceea ce ar fi trebuit să fie un cântec plin de bucurie se transformase în bocet.

Helen își aplecă fața până îi surprinse privirea. Trăgându-l mai aproape de ea, îl scutură ușor, de parcă ar fi vrut să-l trezească.

— Hei, îl strigă ea încetșor. Știi ce m-a enervat întotdeauna la ora de istorie?

— Ce anume?

Orion fusese smuls din reveria sa de întrebarea – aparent banală – a lui Helen, exact așa cum intenționase.

— Învățăm numai despre războaie, bătălii și despre cine a cucerit pe cine. Helen îl prinse cu mâinile de unul dintre brațele sale vânjoase și începu să-l conducă mai departe, pe drum. Știi ce cred eu?

— Ce?

Fața lui se destinsese într-un zâmbet în timp ce-i permitea să-l conducă. Helen era încântată să constate că norii de furtună care-i înneguraseră fața dispăruseră atât de repede, de parcă ar fi avut puterea să-i alunge după bunul ei plac.

— Eu cred că pentru fiecare dată a unui război pe care ne obligă să o memorăm la ora de istorie, ei ar trebui să ne recompenseze cu cel puțin două lucruri uimitoare. De exemplu, să ne spună câți oameni sunt salvați în fiecare an de pompieri sau numărul oamenilor care au pășit pe lună. Știi ce-i absolut îngrozitor? Eu nici măcar nu știu răspunsul la aceste întrebări.

— Nici eu, mărturisi amuzat Orion.

— Dar *ar trebui* să știm toate astea! Suntem americani!

— Ei bine, în mod oficial, eu sunt canadian.

— Destul de aproape! zise Helen fluturând entuziasmată o mână. Vreau să spun că, având în vedere toate lucrurile minunate de care sunt capabili oamenii, de ce ne concentrăm pe războaie? Oamenii ar trebui să fie mai buni de atât.

— Dar tu nu ești om, nu chiar, nu *în întregime*. O drăgălașă zeitate, suieră o voce lingușitoare și pițigăiată.

Helen auzi un vâjâit metalic și zări o lumină puternică în momentul în care Orion își scoase de sub haină una dintre numeroasele sale săbii. O împinse pe Helen în spatele lui și o prinse cu mâna de șold, intenționând să o imobilizeze în caz că ea ar fi avut de gând să facă vreo imprudență – ca de exemplu să sară sau să înceapă să lupte.

— Vino și înfruntă-mă, își provocă Orion adversarul. Vocea lui era calmă, glacială – ca și cum s-ar fi așteptat la acel atac.

Frustrată pentru că se simțea atât de neajutorată fără fulgerele ei, Helen își promise că avea să învețe să lupte precum muritorii imediat ce ar fi ajuns înapoi în lumea reală. Dacă mai avea să ajungă vreodată.

Un râs ascuțit și melodios străbătu pădurea de oase și un cântecel sinistru ajunse la urechile lor.

— Nu ești decât un copil mare! Un semizeu! Mai puternic decât alții de vârsta ta, la fel ca vânătorul după care ai fost numit! Vrei să te lupți cu mine, prostuțule Vânător Ceresc? Ai grijă! Eu am inventat războiul. Da, da, războiul, micuților. Eu l-am inventat. Dar nu, Vânătorul Ceresc nu se va ascunde. El va lupta! Și o va vâna mereu pe timpul nopții! Pentru că este frumoasă, frumoasă, frumoasă!

Vocea melodioasă se transformă în hohote de râs copilărești care o făcură pe Helen să-și încleșteze dinții până scrâșniră. În timp ce Orion cerceta împrejurimile în defensivă, Helen zări o siluetă mare și prelungă, care se îndrepta în viteză spre ei prin cimitirul Giganților Ghețurilor.

Bărbatul era foarte slab și aproape gol, având trupul pictat cu motive florale de culoare albastră – ca un sălbatic din Epoca de Piatră.

— La fel ca sora mea, iubita mea. La fel ca Fața! Oh! Fața aceea iubită și de neoprit, din care a țâșnit atâta sânge, sânge, sânge! Din nou, din nou! Vreau să joc din nou Jocul cu această micuță și

frumoasă zeitate! Chicotind, ființa se apropia tot mai mult, încercând să-l îndepărteze pe Orion de Helen, dar acesta nu se lăsă păcălit.

În timp ce sălbaticul încerca să se apropie de ei, Helen îi analiză înfățișarea. Îngrozită, se lipi de spatele lui Orion. Sălbaticul avea ochii cenușii și codițe, care ar fi putut fi blonde la origine sau chiar albe înainte de a fi fost mânjite cu vopsea albastră și sânge închegat.

Sângele părea să iasă bolborosind din pielea lui. I se scurgea din nas și din urechi – până și din *scalp*, de parcă creierul său putred s-ar fi scurs însângerat prin fiecare orificiu disponibil.

În mână avea o sabie crestată, al cărei tăiș era cărămiziu din cauza ruginii. Răsucindu-se brusc în momentul în care Orion pară una dintre fândările sălbaticului, Helen simți mirosul acestuia. Stomacul ei se întoarse pe dos din cauza duhorii insuportabile. Bărbatul mirosea a transpirație acră și carne putredă.

– Ares, șopti Orion peste umăr către Helen când zeul dispăru pentru câteva clipe hohotind isteric, ca să se ascundă printre oasele uriașe. Nu-ți fie frică, Helen. E un laș.

– E nebun! șopti îngrozită Helen. E nebun de legat!

– Majoritatea zeilor sunt așa, dar am auzit că Ares e de departe cel mai nebun dintre toți, zise Orion cu un zâmbet încurajator. Nu te teme. Nu-l voi lăsa să se apropie de tine.

– Hm, Orion? Dacă e zeu, nu crezi că ar putea să te zdrobească, pur și simplu? întrebă ea cu delicatețe.

– Noi nu ne putem folosi puterile de semizeii aici jos, așa că nu cred că el și le poate folosi pe ale sale, zise el ridicând din umeri, de parcă și-ar fi dat seama brusc de acest lucru. Și mai mult de atât, *el* este cel care fuge de noi. Acesta e un semn bun de obicei.

Orion avea probabil dreptate, dar Helen tot nu se putea relaxa. Îl putea auzi pe zeul nebun mormăind ca pentru sine în timp ce gonea undeva la distanță.

– Hei, tu de colo, micuță zeitate! Te ascunzi de ceilalți? strigă dintr-odată Ares la doar câțiva metri distanță. E atât de neplăcut, când am nevoie de toți trei ca să încep jocul meu favorit! Dar în

curând, în curând. Pentru moment am să rămân aici. În schimb am să vă urmăresc cum vă jucați cu animalul preferat al unchiului meu. Iată-l că vine, micuță zeitate!

— Cu cine vorbește? îi șopti peste umăr Orion.

— Nu știu, dar nu cred că vorbește cu noi. Poate că vede lucruri? presupuse ea.

— Sau poate că nu. Ceva mai devreme, mi s-a părut că am zărit...

Vorbele lui Orion fură curmate brusc. Un urlet înfiorător răsună în pădurea de oase. Era atât de strident și pătrunzător, încât Helen îl putea simți vibrând în tot corpul. Un al doilea urlet, apoi un al treilea urmară – fiecare din ce în ce mai aproape. Helen încremeni instinctual, ca un iepure alb în zăpadă.

— Cerberul, rosti Orion gătuț de emoție. Își reveni repede și strigă: Să mergem!

O apucă pe Helen de braț și o trase după el, reușind să o scoată din transă. Amândoi o luară la fugă, în timp ce hohotele batjocoritoare ale lui Ares le răsunau în urechi.

Săriră peste oasele casante, încercând să păstreze acel urlet cât mai departe în spatele lor, asigurându-se că nu se îndreaptă spre vreo fundătură.

Din fericire, oasele se făceau tot mai mici, iar ei alergau în zigzag, ieșind din pădure.

— Știi încotro ne îndreptăm? îl întrebă ea cu răsufierea tăiată.

Orion întinse mâna și își privi brățara de aur de la încheietură, ascunsă până atunci sub mâneca hainei.

— Strălucește când sunt în apropierea unui portal, strigă el întorcând capul către ea.

Helen se feri în ultima clipă de un os extrem de tăios și privi apoi brățara lui Orion.

Aceasta nu strălucea deloc. Urletul îngrozitor al câinelui demonic cu trei capete al lui Hades se apropia îngrijorător, cu fiecare secundă.

— Helen. Trebuie să te trezești acum, zise Orion cu o voce sumbră.

– Nu plec nicăieri.

– Asta nu se discută! strigă el furios la culme. Trezește-te!

Helen clătină încăpățânată din cap.

Orion o prinse ferm de braț, forțând-o să se oprească. O zgâlțâi de umeri și se uită pătrunzător în ochii ei.

– Trezește-te. Acum.

– Nu, zise ea întorcându-i privirea. Plecăm împreună sau deloc.

Încă un urlet care îi făcea să vibreze cu totul spintecă aerul.

Amândoi se întoarseră și-l văzură pe cerber la distanță, alergând în salturi prin cimitirul cu tot mai puține straturi de oase.

Un țipăt ciudat ieși din gâtul lui Helen la vederea monstrului. Ea nu știuse la ce trebuia să se aștepte – poate la un pitbull sau la un buldog cu cap de doberman care să completeze acel trio. Imaginea oricărei rase cunoscute ar fi fost o adevărată ușurare. Dar nu. Ea ar fi trebuit să știe că niciuna dintre acele rase familiare și *domestice* nu existau cu atâtea milenii în urmă, atunci când apăruse pe lume.

Cerberul era un lup. Un lup cu trei capete, înalt de vreo șase metri, cu balele curgându-i din abundență printre fălci, care nu avea niciun cromozom de câine domestic în trupul lui. Unul dintre capetele bestiei se repezi spre ea, iar ochii bulbucați se întoarseră peste cap, lăsând la vedere albul globilor oculari. Un cap țâșni spre Helen, în timp ce celelalte două se îndreptară spre Orion.

Părul de pe spatele arătării se zbârli dintr-odată și toate cele trei capete se lăsară în jos, într-o poziție amenințătoare. Creatura puse o labă în pământ, avansând spre ei, apoi încă una, în timp ce un mârâit sumbru răsuna din toate cele trei gâtlejuri.

– Eeeieiei!

Un strigăt pătrunzător distruse concentrarea periculoasă a cerberului. O ploaie de oase se abătu în secunda următoare asupra unuia dintre capetele monstrului. Toate cele trei capete reacționară imediat. Cerberul se întoarse brusc și țâșni pe urmele misteriosului salvator, abandonându-i pe Helen și pe Orion. Helen încercă să vadă cine-i salvase, dar nu reuși să observe decât o umbră vagă printre

grămezile de oase noduroase.

– Fugi, fugi, fugi! o zori Orion trăgând-o după el.

Ținându-i strâns mâna în mâna lui, începu să alerge către un zid de piatră care se ivise undeva la distanță. Helen se împotrivi.

– Trebuie să ne întoarcem! Nu putem pleca...

– Nu irosi un act de eroism atât de perfect cu unul *prost* pe cont propriu! strigă el trăgând-o mai departe după el, aproape cu forța. Nu trebuie să subapreciezi puterile altora, înțelegi?

– Nu încerc să... începu Helen, dar o nouă serie de lătrături și mârâituri ale cerberului o făcură să se răzgândească.

Monstrul demonic își încheiase în aparență socotelile cu îndrăznețul erou și era din nou pe urmele lor. Era timpul să tacă și să alerge.

Helen și Orion alergau îngroziți spre zidul de piatră ținându-se de mână și încurajându-se reciproc. Amândoi erau epuizați. Helen pierduse șirul orelor petrecute în Lumea de Dincolo și nu mai știa câți kilometri străbătuseră în acea perioadă. Avea gura atât de uscată încât o dureau gingiile, iar picioarele îi erau umflate și rănite în bocanci. Respirația lui Orion era zgomotoasă în timp ce alerga alături de ea și părea să-l chinuie, ca și cum ar fi avut șmirghel în loc de plămâni.

Uitându-se în jos, spre mâna lui lipită de mâna ei, Helen zări brațara de la încheietura acestuia, care începuse să strălucească. Cu cât se apropiau mai mult de zidul din piatră, strălucirea brațării creștea în intensitate până ajunse să-i acopere trupul ca un nimb de lumină aurie. Helen își desprinsе privirea de la brațara sclipitoare a lui Orion și zări o deschizătură îngustă și luminoasă între pietrele negre ale zidului din fața lor.

– Nu te teme! continuă să alergi, îi strigă el în timp ce fugeau spre intrarea aceea într-o cursă nebună.

Ea putea auzi în spatele lor zgomotul produs de labele masive ale bestiei la impactul cu solul. Câinele demonic se apropia tot mai mult. Pământul se cutremură, iar aerul deveni încins și umed în momentul

în care cerberul îi suflă în ceafă lui Helen.

Pietrele însă nu se mișcară – nu se traseră în părți pentru a le face loc lui Helen și lui Orion. Agățată cu disperare de mâna lui Orion, Helen continuă să înainteze fără nicio ezitare.

Săriră prin zidul masiv, plutiră în gol și atinseră ceea ce părea a fi un alt perete. Helen auzi un zgomot înăbușit în momentul în care tâmpla ei se izbi de suprafața dură. Cu respirația tăiată, Helen așteptă să alunece de pe perete și să se rostogolească pe pământ, dar acest lucru nu se întâmplă. Era întinsă pe o pardoseală înghețată într-un loc foarte rece și întunecat.

– Helen?

Vocea îngrijorată a lui Orion spintecă întunericul și răsună de-a lungul mai multor pasaje separate. Ea încercă să-i răspundă, dar pe gură nu-i ieși decât un șuierat slab.

Când încercă să ridice capul, stomacul ei se crispă convulsiv. Nu mâncase nimic și nu avea ce să vomite.

– Oh, nu, îl auzi pe Orion șoptind în timp ce încerca să se apropie de ea în întuneric.

Auzi un pocnet și un pârâit, urmate de o flacăară portocalie strălucitoare ce provenea de la bricheta lui Orion. Fu nevoită să închidă ochii pentru că era sigură că avea să vomite dacă nu făcea asta.

– Oh, Helen, capul tău...

– F-f-frig, reuși ea să îngaime.

Și așa era. Era chiar mai frig în locul acela decât în dormitorul ei, și nu se putea ridica pentru a pleca mai repede de acolo.

Își mișcă degetele și văzu că putea să o facă, dar dintr-un anumit motiv brațele ei erau înțepenite.

– Știu, Helen, știu.

Orion se mișca agitat în jurul ei vorbindu-i cu blândețe, în șoaptă, de parcă ar fi încercat să calmeze un copil sau un animal rănit.

– Te-ai rănit destul de rău la cap și suntem încă în fața portalului – nici aici, nici acolo. Nu te poți vindeca decât dacă te mișc eu, în

regulă?

– Bi... ne, rosti cu dificultate Helen.

Era îngrozită la gândul că brațele ei nu mai aveau să răspundă la comenzi așa cum ar fi trebuit. Simți mâinile puternice ale lui Orion sub trupul ei întins cu fața în jos. El se încordă preț de o secundă, apoi o ridică. O durere ascuțită o străbătu – din tâmplă până în degetele de la picioare. Orion îi șoptea ceva în timp ce o căra pe brațe departe de zona înghețată, într-un loc ceva mai calduț, dar Helen nu avea idee ce-i spunea. Era prea concentrată încercând să se abțină să nu vomite. Întreaga lume se clătina și se învârtea în jurul ei, și își dorea cu disperare ca Orion să se oprească. De fiecare dată când acesta pășea, i se părea că-i strivește capul.

În cele din urmă, el se ghemui cu ea în brațe, iar Helen auzi din nou zgomotul brichetei.

Putea simți o strălucire caldă în spatele pleoapelor ei închise. Orion aprinsese o lumânare.

Helen simți cum el îi netezea pe spate părul lipit de tâmplă și cum încerca să o încălzească în haina lui, ținând-o strâns, aproape de el. După câteva secunde, începu să se simtă ceva mai bine.

– De ce mă simt atât de rău? întrebă ea când își mai veni în fire.

– Nu ai mai avut niciodată o contuzie? o întrebă la rândul lui, aproape amuzat. O strânse mai tare la piept preț de o clipă, apoi îi spuse: E în regulă. Te vindeci mai repede acum, cât suntem mai departe de portal. O să-ți recapeți puterile de scion în partea aceasta a peșterii, așa că vei fi din nou pe picioare în cel mai scurt timp.

– Bine, zise ea încrezătoare în cuvintele lui.

Dacă Orion spunea că avea să se refacă, atunci așa trebuia să fie. După alte câteva secunde se simțea aproape normal și se relaxă în brațele lui.

Dar când făcu asta îl simți crispându-se.

– Trebuie să te părăsesc acum, îi spuse el cu blândețe.

– Cum? făcu mirată Helen ridicându-și privirea către Orion.

El o privi cu tristețe.

— Suntem din nou în lumea reală, Helen. Vor veni după noi.

Imediat ce termină de vorbit, un suspin plin de jale răsună de pretutindeni.

Orion lăasă capul în jos cu o privire mâhnită și oftă din greu. Cu o mișcare bruscă și violentă, stinse lumânarea de lângă ei, strivind-o. Încercă apoi să o dea la o parte pe Helen ca să se poată ridica în picioare, așa că o împinse ușor în întuneric.

Mușchii ei deveniră rigizi, împiedicându-l să se aplece în față ca să se poată ridica. Ea puse o mână fermă pe pieptul lui Orion, îl împinse înapoi și încălecă deasupra lui, țintuindu-l la pământ. Un val de furie o cuprinse în timp ce-i strângea cu o forță nemaivăzută șoldurile între coapsele ei.

— Tu nu pleci nicăieri, zise ea. Vocea ei era răgușită și plină de ură.

— Nu, Helen, nu, protestă Orion, dar înțelese că era prea târziu. Furiile puseseră stăpânire pe Helen și îi comandau să-l ucidă.

CAPITOLUL 9

Zach ocoli insula cu mașina încă o dată, doar ca să se asigure că Hector nu era pe urmele lui, apoi se întoarse la nava stăpânului său.

Poate că era Hector un proscris, dar tot transmitea informații familiei Delos, iar Zach nu-și putea permite să facă vreo greșeală. Moartea ar fi fost cea mai ușoară pedeapsă pentru el din partea lui Automedon dacă Hector ar fi aflat accidental, urmărindu-l, unde era baza lor – pe iahtul cu pânze roșii.

Zach opri motorul și privi lung spre docul la care era ancorat elegantul iaht, legănat de valuri în briza nopții. Palmele începură să-i transpire și stomacul i se strânse la gândul că trebuia să străbată podețul acela de scânduri pentru a-i da lui Automedon raportul complet. Acest raport față în față era doar o formalitate – Zach îi trimisese stăpânului său prin e-mail tot textul, imediat ce-l furase, dar lui Automedon îi plăcea să-i reamintească omului său că fiecare secundă din ziua aceea aparținea în întregime stăpânului.

Zach nu avea încotro. Și totul din vina lui Helen. Cățeaua aia.

El voise doar să afle ce tot ascunsese ea atâția ani de zile. Încercase să-i vorbească în particular despre asta, dar, cu toate că se purtase atât de atent, ea nu-l ascultase.

Dacă i-ar fi dat cât de puțină atenție – poate dacă ar fi ieșit cu el de vreo câteva ori –, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea.

Zach reușise să afle toate răspunsurile pe care le voia – și mai multe dintre cele pe care nu le voia. Automedon venea dintr-o epocă în care singura diferență dintre un om liber și un sclav era sincronizarea, iar Zach fusese în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit.

Zack coborî din mașină și porni pe podețul de scânduri, spunându-și că, cel puțin, stăpânul lui îl respectase destul cât să fie onest. Chiar primise o slujbă importantă. Trebuia să-i spioneze pe foștii lui prieteni, în special pe Helen, și să-i ofere stăpânului său toate informațiile pe care le putea afla despre descinderile ei în Lumea de Dincolo. O slujbă dezonorantă, ce-i drept, dar măcar era o cale în interiorul acelei lumi.

Helen era o snoabă. Iar băieții Delos? Erau mult prea ocupați să-și umfle mușchii lor minunați și să se culce cu toate fetele sexy de pe insulă pentru a mai avea timp să observe un om normal atât de modest ca el.

În noaptea aceea își servise bine stăpânul, chiar dacă informația pe care i-o furnizase nu era bine-venită. Zach avea dovezi că mai exista un proscris care supraviețuise, iar dacă erau doi – Helen și tipul cel nou, Orion –, atunci puteau fi chiar mai mulți.

Zach nu era idiot. Nu-i luase prea mult să înțeleagă politica sau miza jocului. Reînvierea Atlantisului ar fi însemnat nemurire pentru scioni, și după mii de ani în care au fost blocați într-o fundătură împreună cu zeii, Cei O Sută de Veri erau hotărâți să-și revendice premiul. Existaseră niște discuții inițiate de facțiunea plângăcioșilor frați Delos, despre un mare război care ar fi putut începe drept consecință, dar stăpânul lui Zach îi explicase totul.

Războiul ar fi fost o alegere foarte greșită pentru zei.

Cei O Sută, deveniți nemuritori odată cu ridicarea Atlantisului, i-ar fi depășit numeric pe cei Doisprezece Olimpieni într-o proporție de *cel puțin* optzeci la opt, și toată lumea știa că existau mai mult de o sută de veri în gruparea Celor O Sută.

Dacă olimpicii ar fi încercat să lupte, ar fi fost obligați să se predea aproape imediat.

Oamenii urmau să aibă, în sfârșit, zei care ar fi putut să-i înțeleagă, zei care odată fuseseră muritori. Poate ceva avea să se schimbe și rugăciunile lor urmau a fi *îndeplinite* în loc să fie ignorate.

Asta avea sens pentru Zach. El știa că era de partea celor corecți.

Doar că, uneori, îl auzea pe stăpânul său spunând lucruri oribile, cum și-ar fi dorit ca toată omenirea să dispară sau să se transforme într-o ceată de sclavi lipsiți de rațiune, ca într-o colonie de furnici.

În repetate rânduri, Automedon spusese că și-ar fi dorit ca stăpânul său să „șteargă oamenii de pe fața pământului”. Zach nu-l întâlnise niciodată pe stăpânul stăpânului său și, după câte auzise, nici nu avea de ce să-și dorească să-l întâlnească. Niciodată.

La bordul iahtului, Zach auzi mai multe voci sub puntea principală și simți un miros acid și rânțed, ca de lapte stricat. Trupul lui se cutremură de scârbă din cauza mirosului insuportabil al vizitatorilor, dar se obișnuie până la urmă și rezistă. Câteodată, nici stăpânul său nu mirosea mai bine. Cu toate că la exterior arăta mai mult a om, Automedon avea un exoschelet în locul pielii și nu respira pe gură, ci prin niște orificii ascunse pe toată suprafața corpului său.

Nu avea mirosul unui om, ci mai degrabă de mosc amestecat cu frunze putrede.

Zack se așeză pe puntea superioară, care momentan era goală. Membrii Celor O Sută care veniseră cu stăpânul lor pe insulă fuseseră rechemați de Tantalus la scurt timp după confruntarea din pădure cu Hector, Lucas și Helen.

Zach nu era prea sigur de ce, dar credea că asta avea legătură cu atacul asupra lui Tantalus.

Orice s-ar fi întâmplat, probabil că fusese de mare importanță pentru ca gardienii din elita lui Tantalus să încercuiască toate căruțele în acel mod.

Zach nu știa decât că un întreg batalion al Celor O Sută avea misiunea de a urmări o femeie misterioasă prin toate colțurile lumii. Vocile de sub punte se auziră ceva mai tare preț de câteva minute, semn că posesorii lor aveau o discrepanță, dar imediat după aceea se stinseră din nou. Probabil că unul dintre interlocutori cedase.

Zach știa foarte bine că nu era momentul să-i întrerupă, așa că așteptă mai departe pe o bancă din lemn de tec. Ei știau că el era

acolo, desigur. Zach aflase că stăpânul său îl putea auzi oricum, indiferent cât de ușor ar fi încercat să pășească.

Oricine ar fi fost acolo jos împreună cu el, era probabil la fel de vigilent – ori era un scion de rang înalt, ori cineva și mai puternic.

Stăpânul lui nu folosea acel ton respectuos cu nicio ființă pe care ar fi considerat-o mai prejos decât el și erau foarte puține ființe pe planetă pe care Automedon nu le considera sub rangul său.

Când auzi că grupul din cabina de sub punte urca scările, Zach se ridică respectuos.

În urma stăpânului său veneau o femeie înaltă și un tânăr palid. Musafirii arătau ca niște modele la o prezentare de modă, fiind de o rară frumusețe și având niște ochi cenușii extrem de luminoși. Amândoi mergeau de parcă ar fi plutit.

Dar, la o analiză mai amănunțită, ochii lor cenușii erau parcă prea albi și păreau să găfâie în loc să respire. Zack făcu un pas înapoi și, după privirea nemulțumită a stăpânului său, înțelese că făcuse ceva groaznic. Femeia își întoarse capul spre Zach ca un șarpe care își urmărește prada.

– Îngenunchează, sclavule! îi porunci Automedon.

Zach căzu în genunchi, dar continuă să se zgâiască de parcă ar fi fost hipnotizat la femeia care i se părea dintr-odată groaznic de *urâtă*. Îi luă câteva clipe să realizeze, dar cu toată înălțimea și trăsăturile ei delicate, ea nu era deloc un frumos model, așa cum crezuse inițial. Era respingătoare și la fel era și băiatul gârbovit și împiedicat de lângă ea.

Cei doi erau sursa mirosului oribil – lapte stricat amestecat cu sulf. Duhoarea îi făcea ochii să lăcrimeze, așa că-i închise. Emoții violente și ciudate începură să-l frământa, tulburându-l nespus. Simțea nevoia să lovească sau să dea foc la ceva.

– În sfârșit, puțin respect, șuieră femeia.

– E un ignorant, zise Automedon cu dispreț.

– Este prea prost pentru a-și îndeplini misiunea?

– Deloc. S-a născut pe aceste meleaguri și e fidel Feței, răspunse

calm Automedon. Dacă aceștia sunt cei Trei Moștenitori ai Profeteiei, mă aștept ca sclavul meu să se comporte așa cum îi pretindem. Ca un muritor invidios.

— Perfect.

Zach nu-i auzi pe femeie și pe tânăr plecând, dar când deschise ochii nu-i mai văzu. Doar mirosul lor persista. Sentimentul inexplicabil îl copleși și începu să caute cu privirea pe puntea iahtului un obiect pe care să-l distrugă.

Furiile șopteau tot felul de nume și suspinau jalnic, văitându-se și hohotind la răstimpuri.

Helen își recăpătă controlul. Își spuse că trebuia să-și ia mâna de pe pieptul lui Orion și să se retragă. Îl simțea între picioarele ei, dar nu-l putea vedea în întunericul deplin al peșterii. Asta o ajuta. Dacă se putea opri să-l atingă, ar fi reușit să se calmeze, și *trebuia* să se calmeze.

Era atât de furioasă încât i se părea că simțise pământul cutremurându-se.

Și totuși nu se retrase. Fără să poată lua o decizie, se trezi că-și înfigea degetele în pielea lui, ținându-l strâns de bluză și trăgându-l mai aproape de ea în timp ce el încerca să scape din strânsoare.

Încă un cutremur zgudui fundul cavernei sub ea, și de această dată își dădu seama că nu era doar produsul imaginației ei. Cutremurul era atât de puternic încât se dezzechilibra, eliberându-l pe Orion. Un bubuit puternic răsună între pereții cavernei, iar pământul se înălță pentru o clipă, apoi reveni în poziția inițială. Auzi respirația precipitată a lui Orion, care încerca dar nu reușea să-i rostească numele. Acesta reușise cumva să se strecoare și să scape de sub trupul ei, dar ea știa că era încă aproape. Disperată după lumină, Helen se gândi să creeze un fulger. Era foarte deshidratată după lungul timp petrecut în Lumea de Dincolo, și știa că în lipsa apei nu se putea baza pe fulgerele ei.

Dacă nu ar fi avut control deplin asupra acestora, unul ar fi putut

exploda, și peștera – și așa avariata din cauza cutremurului – s-ar fi putut prăbuși.

Cestul o proteja de arme, era adevărat, dar pământul ar fi putut să o înăbușe la fel cum apa mării ar fi putut să o înece.

– Helen, fugi! reuși Orion să îngaiame cu o voce răgușită. *Te rog.*

Vocea lui o irită la culme, la fel ca zgomotul unor gheare pe o tablă de scris, dar – cel puțin – reuși să o ghideze în întuneric, dezvăluindu-i locul în care se afla.

Se aruncă asupra lui și-l țintui din nou la pământ, imobilizându-l între genunchi. Realiză că mâinile lui erau încleștate pe antebrățele ei pentru a încerca să oprească ploaia de lovituri care i se abătuse asupra capului. În întunericul profund, mâinile lui Orion îi imobilizau încheieturile.

În timp ce se luptau, Helen simți o *a treia* mână, ușoară și lipsită de consistență, precum aerul. Fără îndoială, mâna îi aparținea lui Orion. Mâna se întinse pentru a atinge pieptul lui Helen.

Ea se cutremură violent, ca apucată de convulsii, încercând să scape de șocul atingerii lui imposibile. Cu infinită blândețe, mâna lui Orion trecu prin hainele, pielea și oasele ei.

Mâna diafană făcu să îi vibreze ramificațiile nervoase ale coloanei vertebrale, apoi cuprinse porțiunea din spatele sternului – locul din care izvora râsul ei necontrolat același loc care o duruse atât de îngrozitor atunci când îl pierduse pe Lucas.

Din moment ce Helen știa că nu un organ din pieptul ei era responsabil pentru emoțiile pe care le simțea, era ca și cum Orion ar fi ținut miezul inimii ei în mâna sa invizibilă.

Îngheță, copleșită de această nouă senzație. Orion se ridică în capul oaselor sub ea, iar fețele lor ajunseră doar la câțiva centimetri distanță în întuneric.

– Nu trebuie să ne facem rău unul altuia, Helen, murmură el.

Buzele lui atinseră porțiunea de piele hipersensibilă dintre urechea și maxilarul ei. Firișoarele de păr de pe obrazul lui Helen se ridicară și se întinseră ca să atingă buzele lui Orion, de parcă acestea

le-ar fi atras ca un magnet.

Pumnii ei se relaxară, renunțând la postura războinică. Mâinile îi căzură moi pe lângă corp, până când palmele ajunseră pe umerii calzi și puternici ai lui Orion.

În interiorul ei, cea de-a treia mână a lui Orion se încordă, apoi se ramifică în cinci direcții, ca cinci degete extinse. Atingerea lui interioară se revărsă peste membrele ei și, în cele din urmă, cel de-al cincilea deget se întinse și mai mult ca să-i umple capul.

— Nu aş putea să-ți fac rău. Niciodată.

Vocea lui o trezi la realitate și mâinile sale reale îi alunecară pe spate și îi cuprinseră șoldurile.

— Nu știu ce-mi faci, șopti Helen cu o voce stinsă, astfel încât să nu geamă sau să suspine accidental. Nu se putea decide dacă atingerea interioară a lui Orion era lucrul cel mai uimitor pe care-l simțise vreodată sau dacă era atât de intim încât trecuse de la stadiul de plăcere la cel de durere. Dar nici eu nu vreau să-ți fac rău.

Nu le este permis!

Un susur insistent umplu peștera, crescând treptat în intensitate și devenind în scurt timp strigăt.

Furiile erau în culmea delirului și, pentru prima dată, Helen le simți atingerea.

Lovind-o pe spate cu frunțile lor umede și cu membrele moarte acoperite de cenușă, acestea se strânsură în jurul lui Helen. Înaintând împleticindu-se spre ea, Furiile începură să-i zgârie fața și să o tragă de păr, încercând să o sfâșie cu unghiile lor mici și ascuțite pentru a o scoate de sub vraja lui Orion.

O mie de crime nerăzburate însângerară gândurile lui Helen.

Omoară-l! Omoară-l acum! șuierau Furiile. *El încă este îndatorat Casei Atreus. Fă-l să plătească cu sânge!*

Copleșită de Furiile, inima lui Helen alunecă din mâna invizibilă a lui Orion și se umplu de mânie oarbă. Se lăsă pe spate și-l lovi cu toată puterea de care era în stare – încercând să-i nimerească în plin gâtul.

Oricât control ar fi avut Orion până atunci asupra puterilor sale, acum nu mai avea cum să se împotrivescă. În scurt timp, Furiile puseseră stăpânire pe el.

Mârâi ca un animal și țâșni înainte, apucând-o pe Helen de partea de sus a brațelor și împingând-o brutal pe spate. Acum, că-și recăpătase puterile de scion, era mai rapid și mai puternic decât și-ar fi putut ea imagina.

Hector avusese dreptate. Orion era extrem de puternic. Helen încercă să-i opună rezistență și să se strecoare de sub el, dar era prea târziu pentru a face asta.

Acesta deținea controlul acum și, având în vedere abilitățile și dimensiunile sale, o putea țintui cu ușurință pe Helen la pământ.

Riscând o catastrofică erupție de electricitate, Helen a lăsat un curent de mare intensitate să-i străbată pielea. Spera să-l lase inconștient pe Orion, însă oboseala o făcu să dea greș și șocul dureros pe care-l transmise nu reuși decât să-l înfurie și mai tare.

Orion scoase un urlet și tresări de durere, dar nu-i dădu drumul.

Când își reveni după furtuna electrică din capul lui, se lăsă cu toată greutatea pe umerii ei și aproape că o strivi de pardoseala udă a peșterii, până când un suspin de durere îi scăpă lui Helen printre buze.

Ea realizează că-l judecase greșit pe Orion și că avea să plătească pentru asta.

Tot nu putea să-l zărească, dar simțea trupul lui masiv profilându-se deasupra ei.

Nu observase cât de mare era până în momentul acela – probabil pentru că înainte de asta nu avusese niciun motiv să se teamă de el.

În timp ce îi împingea fără niciun rezultat fața și gâtul înțelese că nu avea să câștige lupta.

Era rănită, deshidratată și epuizată peste măsură. Orion putea foarte ușor să o ucidă.

Helen nici nu trebuia să se gândească la asta.

Știa că mai degrabă ar fi murit îngropată sub mii de tone de pietriș

decât să i se supună.

Se relaxă și încercă să se concentreze pentru a putea obține un fulger puternic, adevărat – unul care l-ar fi ucis cu ușurință și care – cel mai probabil – ar fi putut distruge peștera cu totul și pe ea de asemenea.

Dar nu avu ocazia să elibereze un astfel de fulger.

Dintr-odată, Orion îi dădu drumul și se ridică, de parcă s-ar fi trezit dintr-un vis.

Îl auzi îndepărtându-se grăbit în întuneric. Faptul că nu știa unde plecase o făcu să-și dorească disperată o sursă de lumină.

Ciulindu-și urechile în liniștea aceea înfiorătoare, Helen aștepta zgomotele prevestitoare ale unui nou atac. Bocancii lui Orion scârțâiră undeva la distanță. Furiile șuierară, strigând-o pe Helen din locul în care se ascundea Orion.

Acestea încercau să o dirijeze, dorind ca ea să termine ceea ce începuse.

Dar acum, că nu-l mai atingea, Helen se simțea nesigură. Orion nu era dușmanul ei, nu-i așa? De fapt, ei îi păsa de el – și încă atât de mult încât începea să-și facă griji că-l rănisă.

Dar întunericul impenetrabil al peșterii nu dezvăluia nimic – indiferent cât de mult încercase ea să distingă ceva.

Decise că trebuia să știe două lucruri: mai întâi – dacă era teafăr și al doilea – dacă se pregătea să o atace. Concentrându-și toată puterea rămasă pentru a menține o încărcătură puternică, Helen formă un mic glob luminos de electricitate în mâna stângă pe care îl ridică apoi deasupra capului. Ochii ei căutau disperați printre stalactitele și stalagmitele care se ițeau în întuneric ca niște colți feroși, până-l zări pe Orion.

Acesta stătea cu spatele lipit de peretele din celălalt capăt al micii caverne, cu ochii închiși. Sângele i se prelingea pe bărbie.

– Dacă mă vei ucide, fă-o acum, cât am ochii închiși.

Vocea gravă lui răsună sigură și calmă pe coridoarele pustii.

– Nu o să mă lupt cu tine.

Producerea luminii fusese o greșeală. Acum, Helen le putea vedea clar pe Cele Trei Furii scrâșnind din dinți și întinzându-și degetele pe deasupra trupurilor lor în întuneric.

Acestea își sfâșiară hainele și lăsară niște răni adânci și pline de sânge pe pielea lor albă, rece și umedă.

Helen se ridică și se apropie mecanic de Orion, ca un criminal extrem de calculat și care avea mintea plină de roțițe de ceasornic în loc de gânduri. Într-o izbucnire de ură, ea căzu în genunchi în fața lui și își puse mâna dreaptă sub cămașa acestuia.

Plimbându-și mâna dreaptă de-a lungul centurii lui Orion, Helen simți cuțitul pe care știa că îl ținea la spate. Probabil că el știa ce făcea, dar nu încercă să o oprească.

Helen îi scoase cuțitul din teacă și puse vârful lamei pe pieptul lui.

— Nu vreau asta, zise ea. Vocea ei tremura și vederea îi era încețoșată de lacrimi care se adunară tot mai mult până începură să i se prelingă pe obraji fierbinți. Dar trebuie s-o fac, adăugă Helen.

Orion nu deschise ochii. Mâinile lui stăteau lipite de peretele cavernei. În lumina rece și stranie a globului ei electric atât de greu de controlat, Helen îl văzu încercând să se calmeze, de parcă ar fi făcut asta de foarte multe ori. Helen zărea cu coada ochiului membrele fantomatice și pletele cenușii ale Furiilor.

— Și eu simt același lucru. Dorința de sânge, șopti el atât de încet încât Helen mai mult înțelese ce voia să spună. E în regulă. Sunt gata!

— Privește-mă.

Orion își deschise ochii verzi și luminoși. Furiile urlară.

O expresie surprinsă și copilăroasă îi însenină fața. El începu să respire iute, cu dificultate, iar capul lui se lăsă încet către Helen, centimetru cu centimetru, până când buzele lui se lipiră ușor de ale ei.

Gura lui era foarte fierbinte și moale. Ca o nouă aromă pe care ea nu o putea identifica, dar pe care voia să o adulmece în întregime, Helen trase buza lui inferioară în gura ei ca să îl poată gusta pe

îndelete.

Luându-i fața într-una din palmele sale astfel încât să-i apropie gura palidă de buzele ei, Helen observă ceva lipicios pe propriile degete. Se retrase un pas înapoi și privi în jos.

Pe mâinile ei era sânge.

Ieșind uimită din transă, Helen privi în jos și zări o pată circulară neagră și umedă care se lățea pe cămașa lui Orion. Acesta avea o privire surprinsă. Ea îl înjunghiase. Apoi continuase să înfigă vârful cuțitului în el, câte puțin, în timp ce se apropiau tot mai mult unul de altul. Iar Orion îi permisesse să facă asta fără să se împotrivescă.

Realizând ce făcuse, Helen scoase lama din pieptul lui Orion și o aruncă. Arma zdrăngăni pe pardoseala peșterii.

Orion se aplecă în față cu un suspin abia auzit și încercă să se agațe de ea, cuprinzându-i genunchii. Îngrozită, Helen își înfipse călcâiele în pământul alunecos și încercă să scape de trupul înțepenit al lui Orion, stingându-și globul de lumină. Spatele ei atinse o stalagmită și în acel moment rămase nemișcată, atentă la orice zgomot făcut de el.

Furiile îi spuneau în șoaptă să se ridice și să termine ceea ce începuse, dar era prea îngrozită ca să se supună.

— Orion? strigă ea spulberând liniștea cavernei.

Avea să-l care până afară, își spuse, încercând să se convingă de faptul că era o decizie bună.

Lama cuțitului nu intrase atât de adânc, așa că el era doar inconștient. Nu-i așa? *Așa e*, își spuse încrezătoare. Dacă era rănit prea grav ca să se vindece singur, avea să-l ducă la Jason și Ariadne, iar ei l-ar fi putut salva – era sigură de acest lucru.

Nu-i păsa că era epuizată, că el era prea greu pentru ea, sau că nu știa până unde ar fi trebuit să-l care. Orion trebuia să rămână în viață. Ar fi fost în stare de orice pentru asta.

Dar Furiile... acestea aveau să-i facă până și pe cei doi gemeni plini de compasiune să-l omoare pe Orion. Asta numai dacă Helen avea să reziste Furiilor până să ajungă cu el înapoi în Nantucket.

Cum s-ar fi putut încrede în propria-i persoană când tocmai îi făcuse lui Orion așa ceva?

— Orion, răspunde-mi! țipă disperată Helen în întuneric. Nu poți muri!

— Ei bine, într-o bună zi poate că am să mor. Dar nu acum, rosti cu voce stinsă Orion. Șoaptele Furiilor începură să se audă tot mai tare. Trebuie să ieși de aici, adăugă el.

— Nu vreau să te las aici. Ești rănit.

— Sunt aproape vindecat. Mergi în susul pârâului, urmărește cursul de apă. Te va conduce. Orion înghiți cu dificultate. Te rog, pleacă de lângă mine!

Furiile îi vorbeau lui Orion acum, îndemnându-l să sară asupra lui Helen. Ea le putea auzi cum îl implorau să o ucidă. Orion scoase un strigăt disperat, iar Helen simți că se aruncase în direcția ei.

Evitând în ultima clipă atacul, Helen renunță la gravitație și se ridică în aer. Imediat ce se înălță în zbor, simți un curent slab de aer pe direcția pârâului, sub stalactitele lungi.

Curenții de aer o ajutară să găsească coridorul ascendent și ieșirea din peșteră.

Putea simți, de asemenea, curenții de aer stârniți de Orion, care își agita brațele undeva dedesubt, căutând-o în întuneric. Rănit sau nu, Helen știa că trebuia să-l lase acolo în noaptea aceea, altminteri niciunul dintre ei nu avea să supraviețuiască.

Helen continuă să înainteze pe coridoarele sinuoase ale cavernei, până reuși să vadă lumina slabă a zorilor de la gura peșterii.

Încercă să zboare și mai sus, pentru a-și testa abilitățile. Privind în jos peisajul cufundat încă în întuneric, realiză că se afla lângă țărnul sudic al Massachusetts-ului și relativ aproape de coastă. Făcu un viraj odată cu primele raze ale soarelui și se îndreptă direct către est, deasupra apei. Undeva deasupra insulei Martha's Vineyard, Helen începu să plângă.

Ea păstra încă în minte privirea uimită a lui Orion în timp ce îl înjunghia – *da, da, îl înjunghia*, își repeta Helen în stare de șoc.

Un hohot de plâns îi scutură pieptul. Își acoperi gura cu mâna și simți un gust dezgustător pe buzele ei. Își privi mâna cu silă. Era mânjită cu sângele lui Orion. Aproape *îl omorâse*, iar dovada era întipărită pe pielea ei. Dacă nu ar fi sărutat-o, el ar fi fost mort acum.

Helen coborî într-un picaj periculos când ajunse deasupra casei sale.

Încercă să-și curețe genele de lacrimile care-i înghețau, dar acestea nu mai conțineau, curgeau nestăvilite.

Cu cât încerca mai mult să-și înăbușe suspinele, cu atât acestea îi scuturau și mai violent pieptul. Ce făcuse Orion cu inima ei?

Controlul lui Helen asupra vântului începu să dispară, așa că se rostogoli prin aer asemenea unui sac de plastic purtat de furtună.

Căzu de la înălțime direct peste prelata albastră care acoperea fereastra dormitorului ei. Trase prelata într-o parte și se aruncă pe pat, îngropându-și capul sub perna rece pentru a-și înăbuși suspinele.

Îl auzi pe tatăl ei sforăind în camera alăturată, nebănuind – din fericire – că fiica sa fusese la un pas de a deveni o criminală.

Helen continuă să plângă înăbușindu-și suspinele, dar cu toate că era atât de obosită, refuza cu îndârjire să adoarmă.

Nu putea suporta gândul că avea să coboare atât de curând în Lumea de Dincolo, chiar dacă știa foarte bine că nu mai conta. Acest ciclu în care era blocată părea că nu avea să se termine niciodată. Dacă ar fi adormit sau dacă ar fi rămas trează, ce diferență ar fi fost? Nu avea să-și găsească liniștea, indiferent de ce urma să facă.

Zach o văzu pe Helen ridicând prelata albastră de la fereastra dormitorului ei și intrând în *zbor* pe sub ea. El îl văzuse pe stăpânul său făcând o mulțime de lucruri care erau, practic, imposibile, dar faptul că văzuse o fată pe care o cunoștea dintotdeauna *zburând* era ceva greu de imaginat.

Ea fusese întotdeauna ca un înger – atât de frumoasă încât părea aproape dureros pentru cineva să o privească, dar în *zbor* Helen

arăta într-adevăr ca o zeiță.

În același timp, părea supărată. Se întrebă ce pățise.

Oricare ar fi fost motivul, nu era de bine. Zach își spuse că probabil Helen nu avusese succes în Lumea de Dincolo. Dar cum naiba reușise să iasă din casă? se întrebă el.

Apoi începu să transpire. Prin nu știu ce truc, Helen reușise să închidă lumina în dormitorul ei ca să apară în zbor jumătate de oră mai târziu, undeva în spatele lui.

Se putea teleporta acum? Ce avea să-i spună stăpânului său?

Zach știa că trebuia să facă un raport. Se întoarse și porni spre mașina parcată pe aceeași stradă și făcu un salt. Automedon stătea în spatele lui, la fel de tăcut ca un mormânt.

— Cum a ieșit din casă moștenitoarea? întrebă foarte calm.

— S-a dus la culcare. A adormit... Nu a ieșit din casă, pot să jur.

— Pot să-ți simt frica, zise Automedon. Ochii lui roșii sclipeau înfricoșător în întuneric. Ochii tăi nu ar fi putut să o zărească. Nu mai pot avea încredere în tine în privința acestei misiuni.

— Stăpâne, eu...

Automedon clătină din cap. Asta fu de ajuns să-l reducă la tăcere pe Zach.

— Sora stăpânului meu a primit vorbă de la fratele ei. Ei sunt aproape gata, continuă Automedon pe tonul său lipsit de expresie. Trebuie să facem pregătirile necesare pentru a captura Fața.

— Sora stăpânului tău? întrebă intrigat Zach. Dar Pandora e moartă. Vrei să spui soția lui Tantalus, Mildred?

Zach se prăbuși în genunchi, cu respirația tăiată. Automedon îl pocnise atât de repede în abdomen încât Zach nici nu avusese timp să clipească.

— Pui prea multe întrebări, zise Automedon.

Zach icni și se prinse cu mâinile de mijloc, fiind sigur de faptul că Automedon avea un alt stăpân. Probabil că nu mai lucra pentru Tantalus, iar Zach avea senzația că totul avea legătură cu femeia aceea înaltă de pe altă lume și cu băiatul hidos care o însoțea.

Oricine ar fi fost femeia aceea, lua acum decizii în numele fratelui ei, iar acesta era noul stăpân al lui Automedon.

Zach știa foarte bine că Automedon nu avea destulă încredere în el pentru a-i spune pentru cine lucra, dar asta nu însemna că nu ar fi putut să afle pe cont propriu. Trebuia doar să fie precaut.

— Iartă-mă, stăpâne, reuși să îngaime Zach în timp ce se ridica, încovoiat încă de durere și clocotind de furie. Am să-ți aduc tot ce ai nevoie. Instruiește-mă doar.

Gura lui Automedon se strâmbă cu dispreț, de parcă ar fi putut adulmea intențiile ascunse ale sclavului său. Zach încercă să gândească cu loialitate. Viața lui depindea de acest lucru.

— O funie, un stâlp și un vas mare din bronz. Știi la ce se folosește?

— E un vas din bronz pentru jăratric folosit la ceremonii, rosti Zach cu o voce stinsă.

Stăpânul său făcu un semn scurt de încuviințare.

— Păstrează toate lucrurile astea la îndemână. La momentul potrivit, totul se va derula cu rapiditate.

Ridicându-se în capul oaselor, Helen își frecă buimacă fruntea și observă că era încă murdară de noroi și mângă scârboasă. Pielea ei era alunecoasă și sensibilă din cauza lipsei de somn, iar fața îi ardea, cu toate că știa foarte bine că dormitorul ei era de-a dreptul înghețat.

Paharul de pe noptiera ei avea în partea de sus o pojghiță subțire de gheață.

Ridicându-se cu oarecare efort din pat, se deplasă împleticindu-se până sub duș și rămase acolo, încercând să uite felul în care o privise Orion și cât de pierdut îi păruse acesta.

Cuvântul *înjunghiat* îi răsună în urechi și îi băntuia fără încetare gândurile tulburi, combinându-se într-un mod ciudat cu amintirea atingerii sale.

Helen știa foarte bine că Orion putea controla inimile, dar nimic nu ar fi putut să o pregătească pentru ceea ce simțise atunci când

intrase în ființa ei. Simțise un soi de suferință, dar în sensul bun al cuvântului – de fapt, în *cel mai bun* sens, realizează Helen.

Obrajii ei fierbinți se făcură și mai fierbinți. Închise strâns ochii și simți lacrimi usturătoare.

Pentru o clipă i se păru că Orion ar fi putut să facă tot ce ar fi vrut cu ea, iar Helen era sigură că avea să-i permită acest lucru, dacă el i-ar fi cerut-o.

Mai rău de atât, bănuia chiar că – indiferent de ce i-ar fi cerut el – i-ar fi plăcut.

— Helen! urlă Jerry smulgând-o din gândurile ei incitante. Jerry o striga „Helen“ doar atunci când era supărat. De ce *naiba* e atât de frig în *nenorocita* asta de casă... *pe toți dracii!*

Asta e, își spuse Helen. În cele din urmă, l-am enervat atât de rău pe tatăl meu încât a uitat să mai vorbească limba engleză.

Jerry ajunsese în fața ușii de la baie și începuse să strige la ea. Aproape că și-l putea imagina stând acolo, cu degetul ațintit vehement spre ușă în timp ce furia îi creștea la culme, făcându-l să pronunțe greșit cuvinte precum *iresponsabilă* sau *aiurită*, sau să rostească și alte cuvinte complicate precum *iresponsabilitate*.

Helen închise robinetele și își puse pe ea un halat, încă udă.

Deschise ușa și îi aruncă tatălui ei o privire pătrunzătoare. Orice ar fi avut de gând acesta să spună se preschimbă într-un sunet nearticulat atunci când văzu expresia Helenei.

— Tată, rosti ea precaută încercând să-și controleze emoțiile. Asta e situația. L-am chemat deja pe domnul Tanis de la magazinul de feronerie, iar el a trecut pe aici vineri și a luat măsurile ferestrei. Apoi a dat comanda la un atelier de montat geamuri din Cape, pentru că locuința noastră e atât de veche încât niciunul dintre geamurile noastre nu au dimensiunile standard. Va trebui să așteptăm ca angajații atelierului să confecționeze fereastra, să ne-o trimită, iar domnul Tanis va veni după aceea să ne-o monteze. Dar până atunci *va fi îngrozitor de frig în camera mea, bine?*

— Bine, zise el dând înapoi în fața atacului brusc al lui Helen. Atât

timp cât te ocupi tu de treaba asta.

– Mă ocup!

– În regulă! Jerry se lăasă încurcat de pe un picior pe celălalt, privind-o pe Helen îngăduitor. Acum, spune-mi ce vrei să mănânci la micul dejun, o întrebă el.

Helen îi zâmbi recunoscătoare pentru că dintre toate proverbialele uși ale caselor la care Daphne ar fi putut să o lase, aceasta alesese tocmai ușa lui.

– Clătite cu dovleac? întrebă ea, apoi strănută zgomotos.

Avea nasul înfundat, așa că își frecă nările de mâneca halatului, ca un copil mic.

– Ești bolnavă? Ce-i cu tine, Len? Arăți de parcă ai fost în iad și te-ai întors înapoi.

Helen izbucni în râs, abia abținându-se să-i declare cât de adevărată era remarca lui. Râsul ei brusc îl derută și mai mult pe Jerry.

El făcu un pas în spate cu o privire ciudată și coborî la bucătărie pentru a-i prepara clătitele.

Helen se înfodoli într-un pulover gros din lână și își puse în picioare niște șosete și mai groase, după care coborî la bucătărie ca să-i dea lui Jerry o mână de ajutor.

Timp de vreo oră, ea și tatăl ei vorbiră, mâncară și împărțiră ziarul de duminică. Ori de câte ori își amintea de Orion, încerca să și-l scoată din minte, concentrându-se asupra unui alt lucru.

Nu trebuia să se atașeze prea tare de el. Nu putea să-și permită. Știa foarte bine asta. Dar mici detalii înotau până la suprafață pentru a fi analizate de ochiul minții – unica pată care atârna ca o lacrimă neagră pe partea de dus a obrazului său drept; forma de diamant a incisivilor săi ascuțiți atunci când zâmbea.

De ce nu-i trimisese încă niciun mesaj?

– Te duci la Kate's mai târziu? îl întrebă pe tatăl ei pentru a-și lua gândul de la Orion.

– Ei bine, eu am vrut să te întreb primul, zise el. Tu de duci pe la

Lucas?

Helen rămase pentru o clipă cu răsufierea tăiată, apoi se adună și încercă să pretindă că stomacul nu i se ridicase în gât. Pentru o clipă, încercă să discute cu vocea din capul ei care repeta la nesfârșit cuvântul *infidelă*. Ea și Lucas nu mai erau împreună. Ce importanță avea dacă se gândea acum la Orion?

— Mă duc la Ariadne, tată. Trebuie să lucrăm la ceva împreună. Tu poți să mergi la Kate's. Eu nu voi fi acolo.

— Un nou proiect pentru școală? întrebă el atât de inocent încât Helen înțelese pe loc că Jerry nu credea o iotă din ce-i spunea ea.

— Nu, de fapt, recunoscui Helen.

Se simțea prea obosită ca să mai susțină toate minciunile acelea și decise să spună o parte din adevăr. Era timpul pentru o schimbare.

— Mă învață niște tehnici de autoapărare.

— Adevărat? exclamă el de-a dreptul șocat. De ce?

— Vreau să învăț cum să mă protejez singură.

Helen realizează cât adevăr era în spusele sale. Nu-și putea petrece tot restul vieții ascunzându-se în spatele altor oameni. În cele din urmă ar fi rămas fără protectori – mai ales dacă i-ar fi înjunghiat pe toți în piept.

Orion ar fi trebuit să-i trimită un mesaj până la ora aceea. Unde *era*?

— Oh. Jerry se încruntă în timp ce-și aduna gândurile. Lennie, mă dau bătut. Tu și Lucas vă mai întâlniți sau nu? Pentru că eu nu știu nimic și nici Kate nu știe nimic, iar tu pari foarte abătută. Bănuiesc că voi doi v-ați despărțit, dar dacă este așa, care e motivul? Ți-a făcut ceva?

— Nu mi-a făcut nimic, tată. El nu e deloc așa cum îți imaginezi, murmură Helen. Încă nu putea să rostească numele lui Lucas. Suntem doar prieteni.

— Prieteni? Adevărat? Lennie, arăți ca un zombi.

Helen își înăbuși un râs amar și ridică din umeri.

— Poate că am gripă sau ceva asemănător. Nu trebuie să-ți faci

griji. O să trec peste asta.

– Vorbim despre gripă sau despre Lucas?

Telefonul lui Helen începu să bâzâie. Ea se repezi să-l deschidă – *Orion!* – dar era Claire, care o întreba unde se afla în acel moment.

– Ce s-a mai întâmplat acum? întrebă Jerry.

– Cum? Nimic, răspuse Helen privind încă spre ecranul telefonului.

De ce nu-i trimisese Orion niciun mesaj?

– Pari dezamăgită.

– Trebuie să plec. Claire vine să mă ia, minți ea, ignorând comentariul tatălui ei despre dezamăgire – pentru că ea nu era dezamăgită, își spuse. Era în schimb îngrijorată, ceea ce însemna cu totul altceva.

Ce-i făcuse Orion? Ea știa că nu era ceva normal. I se părea că-i fusese furat creierul și că, în aparență, nu mai deținea controlul pielii, având tot felul de senzații. Putea *simți* încă mâinile lui pe corpul ei și asta nu era doar un produs al imaginației sale.

Putea simți încă puncte de presiune pe spate, în dreptul mijlocului, de parcă degetele lui ar fi atins-o cu adevărat. Îi simțea mâinile pe șolduri, trăgând-o spre el, chiar dacă știa că se afla la kilometri distanță, pe insulă.

Întinse o mână încercând să se calmeze și numără până la trei.

Senzația că mâinile lui erau încă pe șoldurile ei începu să pălească în intensitate, dar nu dispăru cu desăvârșire. Grăbită să scape de atâtea senzații imposibile, îl sărută pe tatăl ei de rămas-bun, își puse pantofii și haina și ieși grăbită din casă.

Scările îi jucau în fața ochilor și un miros cunoscut persista în jurul ei, adus de o boare de vânt. Helen se răsuci pe călcâie și întoarse capul pentru a identifica sursa mirosului.

Dezorientată, căzu în genunchi și întinse brațele, bâjbâind în jur de parcă ar fi fost legată la ochi.

Ceva era teribil de ciudat cu ochii ei. Cerul pe care-l vedea în față părea nepotrivit în decor, de parcă ar fi fost rupt în bucăți și apoi

lipit la rezeala, marginile bucăților rămânând strâmbe și distanțate.

Helen simțea căldură – o căldură liniștitoare și minunată, într-o mare de frig. Un soare invizibil o încălzea abia perceptibil. Închise ochii și întinse mâna pentru a atinge sursa de căldură care atârna la orizont, dar soarele invizibil se dispersă în aerul rece de octombrie și dispăru.

Lacrimi fierbinți îi înțepară ochii, care vedeau ca prin ceață.

Se simțea de parcă tocmai i s-ar fi refuzat ceva de care avea nevoie cu disperare.

Pentru o clipă, soarele i se păru mai drag decât lumina ochilor.

Helen agită mâinile prin aer, dar fără folos. Nu era nimic acolo.

Vino la mine, tu Cea fără Vise. Mi-e dor să te țin în brațe.

Helen încremeni și privi uimită în jur. Auzise o șoptă, vocea unui bărbat – dar de unde?

Șoapta se auzise din mintea ei, dar vocea – cu siguranță – nu fusese a ei. I se păruse atât de mângâietoare. Helen ar fi vrut să o audă din nou.

Ridicându-se în picioare, aruncă o privire timidă către ferestrele casei vecine, sperând ca nimeni să nu o fi văzut.

Nu ar fi știut cum să explice cuiva halucinația de moment, cu atât mai puțin ei însăși. Un gând înfricoșător îi trecu prin minte. Viziunile neclare, echilibrul perturbat, precum și frânturile de senzații – de fierbinte și rece în același timp – erau efectele secundare ale lipsei somnului.

Așa era demența. Era posibil ca ea să-și fi imaginat toate cele întâmplate, inclusiv vocea.

Helen știa că nu-și putea permite să intre în panică. Își alungă teama.

Alergând în josul străzii, se asigură că nu o urmărea nimeni și porni pe calea aerului.

Câteva secunde mai târziu, ateriză în arena familiei Delos, chiar lângă Ariadne și Matt, care erau în toiul unei sesiuni de

antrenament.

Matt scoase un țipăt de fetiță speriată.

— Ce naiba, Lennie! se ridică el buimac după ce căzuse pe nisip. La naiba, parcă ai fi căzut din cer!

— Îmi pare rău. Nu am gândit, se scuză Helen.

Ea uitase că Matt nu o văzuse niciodată zburând, dar fusese atât de surprinsă că prietenii ei exersau în văzul lumii încât uitase să execute o aterizare mai ușoară.

Era pe punctul de a-l întreba pe Matt dacă reușise cumva să-l convingă pe tatăl Ariadnei că ar fi trebuit antrenat, când o auzi pe Claire izbucnind:

— Iisuse, Matt! Nu te-am mai auzit atingând o notă atât de înaltă de când erai în clasa a cincea.

Claire strânse la piept cartea pe care o citea, legată în piele, și se scutură de râs.

— Ha, ha, făcu el.

În aparență, nu avea chef să fie tachinat tocmai atunci.

Se întoarse încrunțat spre Helen.

— Ce faci aici, Len? Nu trebuia să fii cu Cassandra la bibliotecă?

— Ce rost are? Claire este o cercetătoare de zece ori mai bună decât mine. Nu aș face decât să-i stau în cale, descoperind cărți pe care nu le-aș înțelege nici pe jumătate la fel de bine ca ea. Spunând asta, Helen făcu un gest către Claire, care reuși să facă o reverență maiestuoasă în timp ce stătea așezată. În momentul acesta nu am nevoie de studiu. În schimb, aș vrea ca Ariadne să mă instruiască.

Ariadne o privi surprinsă pe Helen.

— Helen, îi spuse ea, știi că te ador, dar nu mă simt *deloc* pregătită să fiu electrocutată. De ce nu zbori spre continent, unde ai putea găsi un copac mare și frumos căruia să-i dai foc, și poate ai să te mai calmezi.

— Voi nu mă înțelegeți, protestă cu vehemență Helen.

Toți ochii se întoarseră spre ea, făcând-o să încremenească.

Realiză imediat că fusese prea dură și că părea chiar

amenințătoare atunci când își pierdea cumpătul.

Privi în jos și văzu că mâinile îi erau albastre din cauza electricității statice, așa că stinse imediat globul care începea să se formeze.

Clătînând din cap în încercarea de a-și limpezi gândurile, Helen reuși să se concentreze și să se calmeze. Ea știa că mintea îi juca în continuare feste și că trebuia să fie prudentă.

— Explică-mi atunci. Ce anume nu înțelegem? întrebă calmă Ariadne.

— Trebuie să învăț cum să lupt corp la corp *fără* a-mi folosi puterile. Trebuie să pot învinge pe cineva cel puțin la fel de puternic și de mare ca Matt fără să-mi folosesc puterile de scion sau oricare dintre celelalte abilități pe care le am.

— Există și un motiv? întrebă Claire fără menajamente.

— Noaptea trecută, în Lumea de Dincolo, eu și Orion am dat peste lașul de Ares.

Toți cei din arenă schimbară priviri perplexe. Mintea ei confuză înregistrase abia câteva ore prea târziu că ar fi trebuit probabil să cheme pe cineva sau să prevină pe cineva de problema cu Ares. Să întâlnești un zeu era un lucru foarte important.

Ea fusese atât de preocupată de cele întâmplate între ea și Orion în peșteră, încât nici nu se mai gândise la complicațiile evenimentelor anterioare, când amândoi erau încă în Lumea de Dincolo.

Ceea ce se întâmplase între ei era mai important pentru Helen decât un zeu, mai ales acum când bănuia că Orion o evita intenționat.

Și totuși, ar fi trebuit să-și amintească și să spună cuiva despre Ares. *De ce nu-mi mai pot controla gândurile?* se întrebă nedumerită Helen.

Pentru că ai nevoie de mine. Vino. Pot să-ți îndeplinesc cele mai frumoase vise.

Helen se întoarse brusc, privind surprinsă în jur, pentru a

descoperi sursa vocii. După o rotație completă, înțelese că vocea era din nou doar în mintea ei. Trase adânc aer în piept de câteva ori și clătină din cap pentru a spulbera păienjenișul fantomatic și sclipitor care se complica din ce în ce mai mult în fața ochilor ei.

— Helen? Te simți bine? întrebă Ariadne atingându-i ușor cotul cu mâinile ei de vindecătoare.

Helen zâmbi în semn de mulțumire pentru amabilitatea Ariadnei, dar își trase încet brațul.

— Ares fuge de Orion pentru că, evident, cu sau fără puterile sale, acesta știe să lupte. În schimb, eu nu știu, zise Helen făcând eforturi mari să-și păstreze concentrarea. Trebuie să învăț cum să-i țin piept de una singură.

Mai ales dacă Orion o ura acum și nu mai voia să o vadă niciodată.

Când se gândea că trebuia să se întoarcă în Lumea de Dincolo fără Orion, simțea că i se rupe sufletul.

— Ares. Vrei să spui Ares, zeul războiului?

După toate probabilitățile, Claire voia să se asigure că vorbeau despre aceeași persoană.

— Da, răspunse Helen încuviințând din cap cu tristețe.

— Ei bine, și ce s-a întâmplat? strigă Matt în culmea exasperării. Ați vorbit cu el?

— Nu a fost o conversație normală, bineînțeles. E nebun, Matt – și nu glumesc când spun asta. E *nebun* de-a binelea. Vorbea de parcă ar fi recitat o poezie și sângera prin cele mai ciudate părți ale corpului. Până și *părul* îi sângera, dacă vă puteți imagina așa ceva, și nu cred că sângele acela era al lui.

Helen privi în jos și observă că degetele îi tremurau violent. Tot corpul începu să-i tremure.

În lumina orbitoare a zilei, se întrebă dacă nu cumva își imaginase întâlnirea aceea cu Ares. Totul în jurul ei părea atât de real, dar totuși fals. Culorile erau mult prea intense, iar vocile îi zgâriau auzul, de parcă ar fi fost stridente și insuportabile.

Era ca și cum totul în jurul ei se transformase brusc în scena unui musical de pe Broadway, iar Helen – singura care stătea la distanță, pe scenă – vedea lumea ca pe un decor confecționat în întregime din placaj și vopsea.

– Din câte ne putem da seama, Ares e la fel de muritor ca noi în Lumea de Dincolo. Helen ar fi vrut să strige în gura mare gândurile care-i frământau mintea. Dar tot e un bărbat puternic și știe să lupte, adăugă ea. Nu mă pot apăra în fața lui dacă nu sunt antrenată. Trebuie să mă înveți, Ari. O vei face?

– Tu va trebui să joci rolul adversarului, pentru ca eu să o pot învăța, îi spuse încet Ariadne lui Matt. Ești pregătit să faci asta?

– Probabil că nu. Dar hai să o facem, orice ar fi, replică el.

– În cușcă, rosti solemn Ariadne. Matt, trebuie să te transformi într-un *gi*.² Nu vreau să-ți murdărești de sânge hainele de stradă.

În timp ce Helen și Matt se antrenau, Claire intră în casă pentru a le spune și celorlalți membri ai familiei Delos despre întâlnirea cu Ares, sperând ca aceștia să aibă vreun plan.

Matt și Helen lucrau ore în șir, iar ca profesor, Ariadne nu se purta deloc cu mânuși.

De mai multe ori, lui Helen i se păru că frumoasa și delicata ei prietenă îi ținea locul lui Hector, cu toată gloria lui de sergent de instrucție.

Nu era ușor să-l lovească pe Matt. Acesta purta echipament de protecție, astfel că nu risca să fie rănit, dar chiar și așa, Helen rata loviturile mai des decât ar fi trebuit.

De fiecare dată își făcea griji să nu-l rănească pe Matt.

Acest gând o făcu să-și aducă aminte cum îl rănise pe Orion și senzația de vinovăție o copleși.

Furiile o siliseră să facă asta. Ea nu intenționase să-l înjunghie, își repetă de mai multe ori în gând. Chiar dacă în momentul în care

² Infanterist

îngenunchease în fața lui poate chiar voise să-l ucidă.

De fapt, exista doar o singură persoană pentru care mai simțise vreodată o astfel de emoție covârșitoare.

E din cauza Furiilor, își spuse Helen, foarte sigură de acest lucru. E doar instinct, nu e vorba de emoții adevărate.

Dar dacă instinctul ei era atât de terifiant, cum ar mai fi putut avea încredere în ea însăși?

I se părea că tot ceea ce voia instinctiv era imoral, dureros sau teribil de dăunător.

Habar nu avea ce să facă în continuare.

Prea obosită ca să mai ridice brațele, Helen și le lăsă pe lângă corp. Matt o pocni în față.

– Of, Lennie! Chiar că nu faci doi bani fără fulgerele tale, îi strigă Claire când intră pe ușă.

– Mulțumesc, Gig, îi răspunse Helen cu sarcasm, încercând să se ridice fără prea multă tragere de inimă. Ce au spus Cassandra și Castor?

– Că vor încerca să găsească o soluție. Claire făcu o grimasă. Sincer? întrebă ea. Cred că nimeni nu știe ce ar trebui să faci în continuare.

– Grozav, zise Helen în timp ce Matt îi întinse mâna și o ajută să se ridice în picioare.

– Hai, curaj, zise el pe un ton optimist. Înapoi la treabă.

Helen nu mai voia să exerseze, dar știa că Matt avea dreptate. Timpul era scurt.

Toți știau că Helen avea să se ducă la culcare în cele din urmă, și se părea că avea nevoie de toate... abilități de luptătoare, planuri și strategii în legătură cu Ares, ipoteze privind motivele pentru care el se afla în Lumea de Dincolo. Avea nevoie mai mult ca oricând de sfaturile lor, altfel știa că nu se va termina niciodată.

Și totuși, Helen se simțea răspunzătoare, de parcă ea ar fi trebuit să fie cea care să se ocupe de problema aceea.

O voce interioară – una suspicioasă, care semăna cu a lui Hector –

îi aminti că delegarea responsabilității era una dintre cele mai importante abilități pe care trebuia să și le însușească un general.

Dar de când sunt eu general? se întrebă cu tristețe.

În acel moment, Helen ar fi dat orice ca să-l poată suna pe Hector să-i ceară sfatul sau să-i trimită un mesaj lui Orion și să glumească cu acesta.

Iar Lucas... aici Helen se opri. Existau o mulțime de lucruri pentru care ar fi avut nevoie de Lucas, și știa foarte bine că nu avea să obțină nimic. De ce putea avea – pur și simplu – parte de ele în viața ei? De ce era totul atât de complicat?

– Concentrează-te! îi comandă Ariadne.

Matt își dădu seama de avantaj și trase, făcând-o pe Helen să cadă din nou. Căzu cu spatele pe saltea și rămase cu privirea la becul prins de tavanul cuștii, gândindu-se unde greșise.

Într-o clipă îi trecură prin minte toate greșelile pe care le făcuse până să ajungă în locul acela.

În primul rând, Hector – ea știa că din cauza ei devenise un proscris. Helen ar fi trebuit să-l oprească. Hector nu ar fi trebuit să-lucidă pe Creon. Dar pentru că ei îi fusese prea frică de întunericul Stăpânului Umbrelor, Hector fusese obligat să-lucidă pe inamicul ei pentru ea. Acum, Hector era un proscris.

În al doilea rând, Orion – el rezistase Furiilor când ar fi putut să oucidă cu ușurință. Drept răsplată, ea îl înjunghiasse în piept. Acum i se părea că-l pierduse.

Acest gând o făcea să sufere atât de mult încât tresări și oftă, încercând să se concentreze la altceva.

Și în ultimul rând: Lucas. Mereu Lucas.

Doar numele lui reuși să oprească haosul din capul lui Helen. Niciun alt gând nu îndrăzni să o tulbure în secunde următoare. Pentru un scurt moment de luciditate, Helen nu se mai gândi la nimic altceva decât la numele lui, care trasă o potecă luminoasă în mintea ei supraaglomerată.

– Lennie? Ești bine? întrebă nervos Matt.

Helen realizează că nu se ridicase încă. Rămăsese pe spate și se gândea.

— Mă simt excelent, zise ea tamponându-și buza umflată pe care tocmai o căpătase în urma loviturii lui. Îl privi cum stătea în picioare, lângă ea, cu pumnii pregătiți de un nou atac. Știi ceva, Matt? Începi să devii un bătauș.

Acesta dădu ochii peste cap și se îndepărtă cu o expresie dezgustată, de parcă ar fi simțit că Helen îl tachina doar. Dar ea nu-l tachina.

El făcuse ceva mușchi în ultimele săptămâni și stătea în poziție de luptător acum, și nu de jucător de golf. Dacă Helen l-ar fi privit pe Matt ca pe un om obișnuit, ar fi considerat că băiatul din fața ei arăta ca un dur. Și părea destul de sexy, trebuia să admită, cu toate că se simțea dezgustată să se gândească la Matt altfel decât ca la un frate.

— Ai de gând să te ridici sau ai terminat? o întrebă amuzată Claire privind-o așa cum stătea lungită.

— Da, cred că am terminat, zise Helen cu ochii în tavan.

— Foarte bine, pentru că ai o mulțime de mesaje de la Orion, zise Claire, citindu-le fără pic de jenă. Uau, pare destul de supărat. Ce s-a întâmplat?

Claire nu avu șansa să termine întrebarea. Helen zbură afară din cușcă și îi smulse telefonul din mână. Orion îi lăsase vreo șase mesaje. Acestea începeau amuzant, de parcă el ar fi încercat cumva să aplaneze situația, apoi deveneau tot mai serioase.

Cel de-al patrulea mesaj pe care i-l trimisese suna cam așa: „Putem trece peste asta, nu-i așa?”

Și la zece minute după asta, îi trimisese un altul care spunea: „Cred că noaptea trecută a fost un soi de punct terminus”.

— Ce s-a întâmplat noaptea trecută? întrebă Claire citind mesajul peste umărul lui Helen. Voi doi ați...?

Tăcu brusc când văzu privirea furioasă a lui Helen.

— Cum? Ce vrei să spui, Gig? făcu Helen mai mult pentru a-și ascunde stânjeneala.

Helen nu avea chef să vorbească despre felul în care o atinsese Orion, nici măcar cu Claire.

Era ceva intim – dar ceea ce era și mai important, această mărturisire i-ar fi putut întoarce pe toți împotriva lui.

Ei știau regulile Armistițiului și nu ar fi fost de acord ca ea să-l revadă pe Orion dacă ar fi considerat că se atașase prea mult de el. Atașată sau nu, Helen nu știa dacă ar mai fi avut puterea să meargă în Lumea de Dincolo fără el.

Avea nevoie disperată de el.

Spera – pentru binele tuturor – să nu aibă prea mult nevoie de el.

– Claire nu a vrut să spună nimic, Helen, zise calm Matt. Suntem doar îngrijorați. E destul de evident dacă ar fi să ne luăm după reacția ta la mesajul lui că voi doi ați devenit mai apropiați.

– Știți ce? M-am săturat de toate acele priviri furișe pe care le primesc de fiecare dată când Orion îmi trimite mesaje, zise furioasă Helen. *Bineînțeles* că am devenit apropiați! Amândoi am trecut împreună prin iad. La propriu, înțelegeți? Iar noaptea trecută a fost îngrozitoare – cu adevărat îngrozitoare. După tot ce am făcut, nu știam dacă o să mai aud vreodată de el.

– Ce s-a întâmplat? întrebă calm Matt când vocea lui Helen se stinse copleșită de emoții.

Helen își reveni și continuă. Le povesti despre cerber, despre persoana misterioasă care-i abătuse atenția și cum fugise împreună cu Orion până la portal ca să scape cu viață.

Apoi, pe un ton sumbru, le descrie cum văzuseră amândoi Furiile.

– El le putea opune rezistență, dar probabil că eu nu am fost destul de puternică, recunosc eu. L-am privit în ochi în timp ce-l înjunghiam cu propriul său cuțit. Și am făcut-o încet.

În timp ce-l sărutam, adăugă Helen în mintea ei, dar nu spuse nimic cu voce tare.

Toți o priveau pe Helen de parcă ar fi fost în stare de șoc.

Lacrimi de vinovăție i se iviră în ochi, iar ea și le șterse furioasă,

dorindu-și să fi putut șterge la fel de ușor din minte și chipul lui Orion. El păruse atât de surprins și îndurerat. Iar asta pentru că ea îl trădase.

— Da, știu. Sunt o persoană oribilă. Acum puteți să mă lăsați o secundă? Vreau să-i răspund.

Toți trei încercară să-i explice lui Helen că nu o considerau o trădătoare și că nu era vina ei că-l atacase pe Orion, dar aceasta le întoarse spatele și se concentrează asupra telefonului.

Trebuia să restabilească legătura cu Orion – asta era mult mai important decât încercările prietenilor ei bine intenționați de a-i alunga senzația de vinovăție.

„Îmi pare atât de rău“, îi scrisese Helen. „Te rog, te rog, te rog să mă ierți.“

Așteptă câteva secunde. Nu primi niciun răspuns.

Începu să recitească celelalte mesaje pe care le primise de la el și deduse din ele că nu era supărat, dar poate că avusese ceva timp la dispoziție să se mai gândească la tot ce se întâmplase și se răzgândise. Poate că nu avea să-l mai vadă niciodată. Disperată, trimise câteva mesaje scurte, unul după altul.

„Dacă nu mă ierți, îți jur că nu voi mai dormi niciodată.“

„Orion? Măcar răspunde-mi.“

„Te rog să vorbești cu mine.“

Helen se uita țintă la ecran după fiecare mesaj trimis, așteptând un răspuns, dar nu veni niciunul. După câteva minute de așteptare inutilă, Helen se așeză pe podea, epuizată peste măsură.

Tot trupul îi era fierbinte și tremura. Avea senzația că o matahală cu mâini uriașe îi strivea fața.

— Niciun semn de la Orion? Întrebă Ariadne.

Helen clătină din cap și se frecă la ochi. Cât timp se holbase la ecran? Privind în jur, Helen observă că Jason și Cassandra li se alăturaseră în camera de antrenament.

Ea își trecu mâinile peste față și se cutremură, dintr-odată foarte înfrigurată.

— Trebuie să ne spui mai multe despre persoana menționată – cea care i-a abătut atenția cerberului, spuse Cassandra.

— Nu am văzut cine era, răspunse Helen. Dar ce pot să vă spun este că știa să chiuie, nu glumă.

— Mi se pare imposibil, rosti neîncrezătoare Cassandra.

— Poate că era una dintre harpii? sugeră Jason îndatoritor.

— Nu era o harpie, Jason. Am auzit vocea unei *persoane*, a unei ființe vii care a riscat să fie înghițită de un lup imens cu trei capete doar ca să ne ajute pe noi. Știi, sună nebunește, dar și Orion a auzit-o. Nu a fost o iluzie.

Nici eu nu sunt o iluzie, Frumoaso. Eu te aștept.

Helen se ridică țeapănă, cu capul aplecat într-o parte, încercând să localizeze sursa vocii. Era evident că niciunul dintre cei de față nu o auzise.

— Vii cu noi în bibliotecă, Helen? Întrebarea Cassandrei părea mai mult un ordin. Eu și Jason vrem să vorbim ceva cu tine, adăugă ea.

Jason încuviință scurt din cap, trecând pe lângă Ariadne. Buzele lui erau strânse. Părea supărat. Helen observă că acesta nici măcar nu-i privea pe Claire sau pe Matt; el doar trecu pe lângă ei, foarte rece.

Aruncând o privire peste umăr, Helen o văzu pe Claire privindu-l lung pe Jason în timp ce se îndepărta. Aceasta părea că ar fi vrut să-l strige sau să izbucnească în plâns.

Helen era sigură că se întâmplase ceva între cei trei prieteni ai ei, și avea senzația că asta avea legătură cu faptul că Ariadne îl antrena pe Matt fără să se ascundă.

Merseră la etaj, în bibliotecă. Prin ușile mari din sticlă cu vedere la ocean, Helen văzu că se înseseră. Încă o zi era pe sfârșite, dar pentru ea aceasta nu era decât o schimbare de lumină.

Privi până în depărtare, spre orizontul cărămiziu, care se făcea tot mai întunecat, preschimbându-se în dungi ce dispăreau în mare lăsând cerul umbrit.

Se gândi cât de asemănătoare erau nuanțele de gri cu zilele și nopțile pe care le trăise.

De când începuse să coboare în Lumea de Dincolo, trecuse dintr-o lume în alta în stadii monocromatice. Culorile vii ale răsăritului și apusului erau pierdute pentru ea acum, și tot ce-i mai rămăsese era amestecul anost de alb și negru.

În curând trebuia să meargă la culcare. Chiar dacă Orion refuzase să o revadă, Helen știa că, în cele din urmă, avea să închidă ochii și să se întoarcă acolo. Singură.

— Helen? Cassandra părea îngrijorată.

Helen realiză că mintea ei rătăcise din nou aiurea și se întrebă cât de mult timp privise pe fereastră.

— Voiiați să stăm de vorbă? întrebă ea încercând să pară normală.

Nasul ei era înfundat și simțea că începea să-i curgă din nou.

Jason și Cassandra se uitară unul la altul de parcă nu ar fi decis care să vorbească primul.

— Ne întrebam cum te simți, zise Cassandra în cele din urmă.

— M-am simțit și mai bine.

Helen se uită de la unul la altul, simțind ceva suspect.

— Ai vrea să te examinez? întrebă ezitant Jason. Cu ce te pot ajuta?

— E drăguț din partea ta, dar nu cred că ai putea face prea mult. Ar fi bine să poți dormi pentru mine.

— De ce nu-l lași să încerce? întrebă Cassandra suspect de mieroasă.

— În regulă, ce se întâmplă? întrebă direct Helen. Din nou, cei doi schimbară o privire complice. Hei, eu sunt chiar aici, în fața voastră. Văd foarte clar cum vă uitați unul la altul.

— Bine. Vreau doar ca Jason să verifice dacă ultima călătorie în Lumea de Dincolo nu ți-a afectat cumva creierul.

În mod clar, Cassandra se săturase să fie politicoasă.

— Ceea ce vrea să spună este că am observat comportamentul tău și că pari confuză. Starea ta de sănătate pare să se deterioreze, îi

spuse încet Jason.

— Destul, Jason. Ea vrea ca noi să fim indiferenți, așa că o să-i fac pe plac, chiar dacă tu ești slab de înger.

Gestul imperios al Cassandrei o făcea să semene cu o femeie cu mult mai în vârstă.

— Scionii sunt susceptibili de un singur tip de boală, Helen. O boală *mintală*. Semizeii nu fac gripă sau guturai. Ei înnebunesc.

— Ar trebui să-i spui totul fără rețineri, Cass. Așa cum am plănuit să *nu* facem, interveni Jason frustrat, rostogolindu-și ochii peste cap. Helen, noi nu spunem că ești nebună...

— Nu, am înțeles, dar credeți că aș putea fi, nu-i așa?

Helen și Cassandra se priviră îndelung, măsurându-se reciproc.

Cassandra se schimbase.

Fetița dulce pe care o cunoscuse Helen odinioară dispăruse sau era îngropată atât de adânc sub această nouă înfățișare încât nu credea că avea să o mai revadă vreodată.

Helen trebuia să admită că nu era prea încântată de femeia care o înlocuise pe sora cea mică a lui Lucas. De fapt, ea considera că noua Cassandra era un soi de cățea, și știa că nu avea să se poată abține prea mult să-i spună asta în față.

— Ceea ce vrem să știm este dacă vei putea să termini ce ai început în Lumea de Dincolo, continuă Cassandra fără să se teamă de privirea provocatoare a lui Helen.

— Și dacă aș spune nu, ce ai face? Ce ar putea face oricine altcineva în locul meu? o întrebă Helen ridicând din umeri. Profetia spune că eu sunt singura care pot scăpa de Furii și că în fiecare noapte voi coborî acolo fie că vreau, fie că nu. Așa că are vreo importanță dacă pot sau nu să controlez situația?

— Sincer? Nu are nicio importanță, dar asta schimbă felul în care privim informațiile pe care ni le furnizezi, îi explică Jason. Noi încercăm să avem încredere că ceea ce ne-ai povestit în legătură cu ultima coborâre de noaptea trecută e adevărat, dar...

— Nu pot să cred!

— Ai spus că ai văzut un zeu – un zeu care a fost închis în Olimp timp de mii de ani! Și ai mai spus că exista încă o persoană, o ființă vie, în Lumea de Dincolo, în afară de tine și Orion, cineva care a apărut din senin și v-a salvat în mod miraculos viețile, zise Cassandra pe un ton iritat. Cum a ajuns acea persoană acolo, poți să-mi explici?

— Nu știu. Uite ce e, chiar m-am întrebat dacă nu era doar o iluzie, dar nu am văzut numai eu toate astea, bine? Puteți să-l întrebați și pe Orion. El o să vă spună același lucru.

— Cine poate garanta că halucinațiile nu l-au afectat în egală măsură și pe el în Lumea de Dincolo, așa cum ai pățit și tu? strigă Cassandra. Tu ești Pogorătoarea, nu el! Tu ne-ai spus de multe ori că atunci când te duci la culcare într-o dispoziție proastă te trezești în cele mai groaznice locuri acolo jos. Ce se întâmplă atunci te duci la culcare *auzind voci* care nu există de fapt?

— De unde știți că aud voci? întrebă cu voce stinsă Helen.

Jason o privi cu compasiune, de parcă toată lumea din jur ar fi putut vedea lucruri care ei nu-i erau accesibile.

— Noi vrem să spunem doar că tu pari capabilă să controlezi într-o anumită măsură o parte din elementele din peisajul Lumii de Dincolo. Trebuie să iei în calcul și posibilitatea că tu ai putea crea experiențe întregi.

Helen clătină îngrozită din cap. Nu putea accepta ceea ce spuneau.

Dacă ei aveau dreptate, atunci ce anume fusese real din toată experiența aceea? Nu-și putea permite să accepte o astfel de ipoteză.

Trebuia să creadă în anumite lucruri sau avea să renunțe, acceptând ce susțineau ei. Și ea nu putea să renunțe, chiar dacă ar fi vrut. Prea multe persoane contau pe ea.

Oameni precum Hector și Orion. Oameni pe care-i iubea foarte, foarte mult.

— Cass, tu ești Oracolul, îi spuse Helen încercând să găsească răspunsul la întrebările ei. De ce nu îmi citești, pur și simplu, viitorul

ca să-mi spui dacă voi înnebuni sau nu?

— Nu te pot vedea, zise Cassandra ceva mai tare decât ar fi fost necesar. Tuși înfundat și începu să pășească prin încăpere. Pe tine nu te pot vedea și nu voi putea niciodată să-l văd pe Orion. Nu știi de ce. Poate pentru că voi doi vă întâlniți numai în Lumea de Dincolo, iar eu nu pot vedea decât viitorul Universului sau poate că...

— Ce? o provocă Helen. Tu ai început această conversație, Cassandra. Ai face bine să o și termini.

— Poate că tu și Orion sunteți pe cale de a vă pierde mințile și, prin urmare, nu aveți un viitor coerent pe care să-l pot citi, rosti obosită Cassandra aruncându-i o privire nesigură lui Jason, care o privea încruntat, avertizând-o din ochi.

— Nu. Helen se ridică. Simțea o presiune la tâmpile, care prevestea o migrenă, iar nasul începuse să-i curgă din nou. Aud ce spuneți, dar vă înșelați. Mă văd constrânsă și știu că o să rămân fără pic de energie, dar vă asigur că nu înnebunesc.

Jason oftă și își îngropă fața în mâini, de parcă ar fi fost la fel de epuizat și de trist precum Helen. O izbucnire de energie îl animă dintr-odată. Din trei pași, ajunsese la biroul tatălui său, pe care acesta păstra o cutie cu șervețele. Scoase câteva și i le întinse lui Helen.

— Poftim, zise el cu blândețe și îi făcu semn să se șteargă pe față. Helen ridică mâna și își atinse nasul. Când o retrase, degetele îi erau mânjite de sânge.

— Scionii nu au niciodată hemoragii nazale. Cassandra avea întipărită pe chip o expresie greu de descifrat. Eu și Jason considerăm că această problemă e mult mai gravă decât ar vrea cineva să admită.

Helen își curăță fața și o privi mai întâi pe Cassandra, apoi pe Jason. Amândoi îi evitară privirea.

— Jason, rosti Helen părând că-l implora să-i spună adevărul, deși tonul ei era grav. Spune-mi ce crezi, fără rețineri. Cât de *grav* este?

— Noi credem că ești pe moarte, răspunse el cu o voce stinsă. Nu știm exact de ce, și din cauza asta nu știm cum să te ajutăm.

CAPITOLUL 10

Matt își înfășură un prosop în jurul taliei și se așează pe banca de lemn din fața cabinelor de duș ale băieților, în camera de tortură de la primul etaj – cea pe care membrii familiei Delos preferau să o numească „sala de antrenamente“.

Să-și petreacă timpul în compania semizeilor nu era deloc ușor, dar nu putea să-și bage capul în nisip, pur și simplu, și să pretindă că lumea era un loc sigur și predictibil.

Întreaga sa viață și chiar viitorul său se schimbaseră în secunda în care dăduse cu mașina peste Lucas – cu aproape o lună în urmă.

Se uită în dreapta sa și făcu o grimasă. Era destul de sigur că încheieturile sale nu ar fi trebuit să fie atât de mari și de vinete. Încercă să le ignore. Ultima dată când îi spusese Ariadnei că își rupsesse ceva, ea îl vindecase, apoi fața ei se colorase în nuanța aceea terifiantă de gri.

Matt nu voia să o mai vadă pe aceasta căpătând culoarea aceea, nu voia să se mai sacrifice pentru el.

Îi trebuia un minut ca să se relaxeze în aburul rămas după dușul pe care-l făcuse, apoi avea de gând să caute niște gheață în micul frigider din colț, ca să și-o pună pe mână.

Avea să fie bine, și dacă nu – ei bine, oricum era stângaci de felul lui.

Telefonul lui începu să sune și, tresărind, întinse mâna după el, ținându-se strâns de mijloc.

– Da, răspunse indiferent în timp ce se îndrepta spre oglindă.

O dungă roșie și lungă îi brăzda toracele.

„Grozav“, își spuse. „Acum o să am o vânătaie urâtă în partea de

sus a corpului, care să se asorteze cu acele minunate urme de pe picior.“

— Salut, omule.

— Zach? Întrebă mirat Matt. Uitând imediat de dureri și lovituri, se întoarce ca să se asigure că Jason și Lucas nu intraseră după el. Ce naiba! făcu el.

— Știu, știu. Eu trebuie doar să...

— Să nu cumva să-mi ceri vreo favoare, îl avertiză Matt. Am făcut deja destule pentru tine de-a lungul anilor.

— Nu-ți cer o favoare, vreau doar să... Nu putem totuși să ne vedem? Zach părea disperat. Să vorbim, înțelegi? Vreau doar să-ți vorbesc!

— Nu știu ce să spun, omule. Matt oftă trist, apoi continuă: Noi am cam terminat-o. Vreau să spun că ne-am ales deja taberele, nu-i așa? De când l-ai scos din joc pe Hector, toți membrii familiei Delos caută un motiv să te cotonogască. Ar fi mai bine să păstrezi distanța, în regulă?

— În regulă, șopti Zach atât de încet încât Matt abia îl auzi. Vocea lui tremura, de parcă ar fi fost un biet fricos. Aveam nevoie de un prieten, atâta tot.

— Zach... începu Matt, dar convorbirea se întrerupse.

Nu-l sună înapoi pe Zach.

„Ești în pat?“

Helen aproape că scăpă telefonul pe jos când văzu că mesajul era de la Orion, iar asta ar fi fost rău de tot, având în vedere că se afla la zeci de metri în aer, iar el nu ar fi avut cum să o contacteze. Revenindu-și din spaimă, Helen pluti ușor în văzduh spunându-și că trebuie să se calmeze, după care îi trimise repede un mesaj.

„Aproape. Vrei să ne întâlnim?“, îi scrisese ea întrebându-se dacă telefonul ei avea vreun emoticon pentru „abia aștept“.

„Trebuie să te văd. Mă îndrept cu mașina spre peșteri. Ne vedem în curând.“

Helen era nespuse de fericită că Orion luase în cele din urmă legătura cu ea, dar tot se simțea neliniștită. Nu credea că o iertase pe deplin.

Ar fi dat orice să-i poată vedea chipul sau să-i audă vocea în loc să facă supoziții în legătură cu un text pe care acesta îl scrisese la repezeală în timp ce mergea cu mașina.

Se concentrează pentru o aterizare rapidă în curtea din spate a casei sale și alergă înăuntru.

— Ai idee cât e ceasul? strigă Jerry când o văzu, dar Helen trecu în fugă pe lângă el îndreptându-se către scări.

— Unsprezece fără patru minute, strigă Helen în loc de răspuns. Urcă grăbită la etaj și intră direct în baie. Pedepsește-mă mâine, bine? Trebuie să ajung de urgență în pat!

Îl auzi pe tatăl ei bombănind supărat la parter despre cât de minunată fusese viața lui atunci când Helen avea doar nouă ani. Cu voce tare, el își aminti cât de liniștită fusese ea la vârsta aceea, cum făcea totul ca la carte pe atunci, apoi, contemplând tavanul, Jerry se întreba de ce fiicele nu puteau rămâne pe vecie la vârsta de nouă ani.

Helen îl ignoră, spălându-se liniștită pe față și pe dinți. Nu se putea gândi la nimic altceva decât la întâlnirea cu Orion. Habar nu avea ce urma să-i spună, dar asta nu avea importanță. Trebuia doar să-l vadă.

Înainte de a intra în cameră, își puse niște șosete călduroase și cizmele pe care le păstra în hol – pentru orice eventualitate, în caz că în dormitor ar fi fost la fel de frig ca afară.

Ușa era blocată. O împinse cu putere și reuși să o deschidă, iar cadrul de lemn al ușii scârțâi jalnic în timp ce îi trecea pragul.

Primii pași pe care îi făcu în dormitor aveau o rezonanță ciudată, de parcă ar fi călcat pe un covor din floricele de porumb. Privind în jur, Helen înțelese de ce.

Toată camera era acoperită de promoroacă. Măsuța de toaletă, patul, podeaua, până și pereții, toate erau albe și sclipeau în lumină, acoperite cu straturi de gheață dantelată.

Expiră și aburul din fața ei părea un norișor ondulat. Uimită, își lăsa capul pe spate și zări niște țurțuri mici de gheață atârând ca niște muguri de cristal deasupra patului ei. În cameră erau probabil cu cel puțin zece sau cincisprezece grade mai puțin decât afară.

Cum e posibil așa ceva? Bănuia că avea legătură cu Lumea de Dincolo.

Helen își aminti că în peștera care ducea către portalul lui Orion fusese la fel de frig.

Închizând ușa în urma ei și sperând cu disperare ca gheața din dormitor să se topească până în dimineața următoare, Helen se îndreptă tremurând spre pat și trase la o parte cuverturile. Fulgi de gheață se ridicară peste tot în jur și începură să danseze prin încăperea, ca niște confetti aruncate în aer. Ceasul de pe noptiera ei arăta ora 23:11.

Trăgându-și fermoarul jachetei până în gât, Helen își încleștă hotărâtă maxilarul – pentru că dinții îi clănțăneau involuntar – și se urcă în pat, între așternuturile țepene și reci.

Atunci când Helen apăru lângă el, Orion se plimba deja pe plaja infinită care nu ducea spre nicio mare.

– Bună, zise el cu timiditate, de parcă ar fi fost prima dată când se întâlneau.

– Bună, îi răspunse Helen pe ceea ce ea spera să fie un ton îndrăzneț. Era foarte nervoasă și își dorea cu disperare să înlăture tensiunile dintre ei. Ce zici, suntem din nou prieteni sau ai coborât aici doar ca să-mi spui să mă duc naibii cu planurile mele cu tot?

În loc să râdă, Orion îi zâmbi cu tristețe. Helen înghiți cu dificultate, încercând să scape de nodul din gât. Nu știa ce ar fi făcut dacă Orion nu ar mai fi ajutat-o.

Poate că nu avea să-l mai vadă niciodată.

– Îmi pare rău! Foarte, foarte rău, înțelegi? Nu am vrut să te înjunghii.

Asta suna îngrozitor. Ochii lui Helen se umplură de lacrimi

fierbinți. Orion părea de-a dreptul panicat la vederea acestora. Dacă nu ar fi fost atât de supărată, expresia de pe fața lui ar fi fost amuzată.

— Hei! Nu trebuie să plângi. Nu sunt deloc furios pe tine. De fapt, tu ar trebui să fii furioasă pe mine.

— De ce aș fi furioasă pe tine? întrebă uimită Helen.

Își șterse lacrimile cu dosul palmei și încercă să-i vadă fața. El nu o privi.

— Pentru că te-am forțat, Helen, rosti el încetișor. Te-am făcut să mă săruți și îmi pare atât de rău.

— Dar mie nu, îl întrerupse repede Helen. El deschise gura să o contrazică, dar ea nu îl lăasă. Dacă nu ai fi făcut-o, te-aș fi ucis. Nu cred că aș fi putut trăi cu asta pe conștiință. Aproape că te-am *ucis*, repetă Helen.

Emoțiile o năpădiră din nou la gândul că fusese la un pas de a comite o crimă pe care conștiința ei nu ar fi îndurat-o.

— Hei, gata acum, sunt bine. Nu plânge. Îi puse mâinile mari pe umeri și o strânse îndelung la pieptul său. Helen se relaxă recunoscătoare în brațele lui. Crede-mă, am făcut lucruri mult mai grave, adăugă el. De aceea vreau să nu te mai învinovățești și să te gândești bine dacă mă mai vrei sau nu în preajma ta.

— Pricepi cam greu, nu ți se pare? spuse ea. Cuvintele îi erau înăbușite de pieptul lui. Se desprinse din brațele lui și îl atinse ușor cu pumnul, râzând acum că trecuse ce era mai rău. Sigur că te vreau în preajmă. Am *nevoie* de tine. Nu vreau să fiu atacată de niciun monstru în noaptea asta.

— Helen, asta nu e o glumă. Ți-aș putea face mult mai mult rău, nu doar să teucid.

— Ce vrei să spui?

Helen își aminti cum mâna lui pătrunsesse în interiorul corpului ei și senzația aceea de suferință, care pălise din cauza unei plăceri imense. El era atât de blând! Ea își imaginează cât de oribil s-ar fi simțit dacă nu ar fi fost el.

- E ceva legat de mâna ta invizibilă?
- Ce anume? întrebă nedumerit Orion.

Apoi roși brusc și privi în jos. Încurcat, se îndepărtă puțin de Helen. Ea se mișcă stânjenită de pe un picior pe celălalt, parcă neștiind ce să facă cu brațele.

– Îmi pare rău. Nu am știut cum altfel să-i spun, se bâlbâi ea, gândindu-se că spusese ceva prostesc. Am simțit că mi-ai pătruns cumva în piept. Mi-am imaginat o a treia mână.

– Nu, nu trebuie să-ți ceri scuze. Spune-i cum vrei. Doar că nu am mai auzit pe cineva să o descrie în acest fel, asta-i tot. Să nu crezi că mă mândresc cu asta, adăugă el repede. Am știut întotdeauna că nu o astfel de dragoste e ceea ce-mi doresc. O dragoste forțată.

– Nu, nu, nici eu nu aș vrea așa ceva. Ai un adevărat talent, zise prudentă Helen. Ea nu voia să-l jignească, dar adevărul era că asta o înfricoșa puțin. Toți cei din Casa Romană pot face asta? întrebă ea.

– Nu, o asigură Orion. Dar ei te pot influența – și să nu crezi că e puțin lucru. Uneori, diferența între a face ceea ce e bine și a face ceea ce e rău este foarte mică, dar eu sunt singurul care știu cum se poate cuceri definitiv o inimă. Sau cum se poate distruge pe vecie. Iar acesta nu e cel mai rău lucru pe care pot să-l fac.

Helen nu-și putea imagina ce lucruri erau mai grave decât să trăiești cu o inimă distrusă pe vecie, dar era ceva în ochii lui – care se măreau sau se îngustau cu groază – care-i spunea că era capabil, într-adevăr, de lucruri mult mai grave.

– Deci, care e cel mai rău lucru pe care-l poți face? întrebă ea încet.

Orion își încleștă maxilarul și răspunse printre dinți:

– Pot face pământul să se cutremure. Sunt un Earthshaker.

Orion rosti „earthshaker” așa cum ar fi spus cineva „criminal cu toporul”.

– În regulă, zise ea fără nicio expresie. Stai puțin, nu înțeleg. Ce-i atât de oribil în asta?

El o privi o secundă, uimit de ignoranța ei.

– Helen, ai auzit vreodată de un cutremur *benefic*? Unul după care toată lumea să spună: Ura! E un adevărat noroc că am avut parte de acest cutremur devastator! Mă bucur atât de mult că toți cei pe care-i cunosc au murit și că întreg orașul a ajuns grămadă de moloz!

Helen nu intenționa să facă haz de așa ceva, dar nu-și putu înfrâna un hohot de râs. Frustrat, Orion încercă să-i întoarcă spatele, dar ea nu avea de gând să-l lase să plece.

Îl apucă de un braț cu ambele mâini și îl trase cu toată puterea până când acesta întoarse capul și se uită la ea.

– Nu pleca așa. Vorbește-mi, insistă ea reproșându-și în gând că făcuse haz de un lucru atât de grav. Explică-mi toată chestia asta cu producerea cutremurelor.

Orion lăsă capul în jos și o apucă de mână.

În timp ce vorbea, se juca nervos cu degetele ei, răsfirându-le printre ale sale, de parcă presiunea l-ar fi calmat. Gestul îi aminti lui Helen de alte vremuri, când Lucas se jucase cu mâna ei.

Ar fi putut să și-o retragă, dar nu o făcu.

Orion avea nevoie de ea și realizează dintr-odată că voia să fie acolo pentru el. Întotdeauna. Cu sau fără Armistițiu, Helen nu se putea convinge că interesul pentru Orion era ceva greșit.

– Știi că cei din partea tatălui meu, Casa Atenienilor, sunt urmașii lui Tezeu – un scion al lui Poseidon, început el prudent. Ei bine, e un lucru foarte rar, ce-i drept, dar m-am născut cu *toate* abilitățile lui Poseidon, inclusiv cu cea de a produce cutremure. Atunci când un scion se naște cu un asemenea talent, legea Casei noastre spune ca acel copil să fie expus. Dar tatăl meu nu a vrut să facă asta.

– Cum adică „expus“?

Ceva din tonul sumbru cu care rostise el acest cuvânt îi provocase fiori în tot corpul.

– Adică să fie lăsat pe coasta unui munte ca să moară din cauza expunerii în fața elementelor naturii. Orion ridică ochii și-i întâlni

privirea. Era considerată datoria sacră a unui părinte. Cei care aveau un copil capabil să provoace cutremure trebuiau să-i facă acest lucru pentru a proteja întreaga comunitate.

— Datorie *sacră*? E o barbarie! Cei din Casa ta se așteptau ca tatăl tău să te lase să mori pe munte?

— Ei respectau mai presus de orice această lege, Helen, iar tatăl meu a încălcat-o. Când am împlinit trei ani și au aflat că eram încă în viață, au venit după noi. Trei dintre verii mei sunt morți din cauza deciziei tatălui meu. Nu știi ce li s-a întâmplat? Aveau și ei tați care-i iubeau – unii dintre ei aveau chiar soții și copii care-i iubeau, iar acum sunt morți – doar din cauza mea.

Orion avea dreptate. Tatăl lui ucisese pentru a-l proteja, dar bărbații aceia care veniseră după ei pierduseră exact ceea ce Daedelus ucisese pentru a proteja. Și un nou ciclu de omoruri și răzbunări începuse.

— Așa a devenit tatăl tău – Daedelus, nu? – un proscris?

Helen îi pusese întrebarea cu grijă, ca să nu-l facă să se simtă rău. Orion încuviință cu un semn din cap, dar nu ridică privirea din pământ. Un gând șocant îi trecu prin minte. Tu *ești de acord* cu ei! Crezi că tatăl tău ar fi trebuit să te lase acolo, să mori.

— Nu știi ce ar fi trebuit să facă. Știi doar ce a făcut. Și știi ce consecințe a avut fapta lui, spuse pe un ton sumbru Orion. Înainte de a judeca legile Casei tatălui meu, gândește-te doar câți muritori – nu doar scioni, ci oameni normali și nevinovați precum tatăl tău, – ar putea muri din cauza mea. Ai simțit cutremurele din peșteră? Știi cumva câți oameni au simțit cutremurul pe care l-am provocat noaptea trecută sau dacă a fost cineva rănit? Pentru că eu nu știu.

Helen își aminti lupta lor din peșteră și felul în care se cutremura pământul sub ea. I se oferise un indiciu despre cât de puternic era el în realitate, iar asta o înfricoșa.

Dar, de asemenea, totul i se părea palpitant.

Orion era periculos, dar nu pe cât se credea el.

— Și așa fi putut face și mai mult rău. Vocea lui era scăzută și

ezitantă. Helen, aş putea să distrug oraşe întregi sau să scufund insule în ocean, ba chiar aş putea să fac să dispară marginea acestui continent dacă mi-aş pune mintea.

Helen zări o licărire disperată în ochii lui, așa că puse mâna pe brațul lui ca să-l oprească. Trupul lui tremura violent. Ea își dădea seama că era îngrozit de-a binelea la gândul că putea face asemenea lucruri și că doar *gândul* la atâta suferință i se părea oribil.

Asta îi spuse tot ce voia să știe despre el.

— Ești capabil de lucruri monstruoase, deci *trebuie* să fii un monstru. Nici măcar nu știu de ce îmi petrec vremea cu tine, îi zise cu asprime Helen.

Orion ridică privirea spre ea, îndurerat, până când îi văzu zâmbetul care îi cuprindea treptat toată fața. Helen clătină din cap plină de înțelegere, de parcă ar fi vrut să se scuze pentru vorbele acelea crude pe care spera ca el să nu le fi luat în serios.

El scoase un sunet plin de reproș și își frecă fruntea cu podul palmei.

— Sunt periculos când îmi pierd controlul. Iar tu și cu mine, împreună cu Furiile... vocea lui se stinse, nesigură. Căuta disperat cuvintele care să o facă pe Helen să-l înțeleagă. Aș putea răni o mulțime de oameni, Helen.

— Am prins ideea. Și așa era. Acolo, în peșteră, m-ai fi putut răni într-un milion de feluri, și poate ai fi putut ucide un milion de oameni în tot acest timp. Dar *nu ai făcut-o*. Ești un om mai bun decât crezi. Am deplină încredere în tine.

— Adevărat? Întrebă el aproape în șoaptă. Chiar nu îți este teamă de mine?

— Poate că ar trebui să-mi fie. Dar nu simt asta, răspunse ea cu voce scăzută. Știi, atunci când cei din familia Delos mi-au văzut prima dată fulgerul, pentru o secundă m-au privit de parcă eram o armă de distrugere în masă. Dar nu am incendiat niciun oraș important. Nu talentele noastre ne fac periculoși sau de încredere. E o chestiune de alegere. Tu, dintre toți oamenii, ar trebui să știi cel

mai bine acest lucru.

Orion clătină din cap.

— Există profeția asta, zise el.

— Of, nu din nou această absurditate! zise cu vehemență Helen. Vrei să știi ce cred eu? Cred că toate profețiile acelea vechi sunt atât de pline de nonsensuri poetice încât, de cele mai multe ori, oamenii nu înțeleg la ce se referă. Tu nu ești tiranul cel mare și rău, Orion. Și nu vei fi niciodată.

— Sper să ai dreptate, murmură el abia inteligibil.

— Ți-e atât de frică de tine însuși, remarcă ea cu adevărat tristă pentru că el nu putea să-și dea seama ce crimă însemna acest lucru.

— Da. Ei bine, am motive să-mi fie frică.

— În regulă. Nu aveam de gând să te întreb, dar acum trebuie să o fac. Ai spus ceva mai devreme că ai făcut lucruri mult mai grave decât mine, și asta imediat după ce am recunoscut că l-am înjunghiat în piept pe unul dintre cei mai buni prieteni. Deci ce consideri tu mai grav decât asta? Orion zâmbi îngândurat în timp ce pășea alături de ea, gândindu-se cu atenție la întrebarea ei.

Helen îi privi chipul și surâse. Era un tip atât de serios, și atunci când ceva era important pentru el își lua răgazul necesar pentru a analiza acel lucru înainte de a deschide gura.

Lui Helen îi plăcea nespus acest aspect al personalității lui. Îi amintea într-un fel de Matt.

— Am putea să vorbim altă dată despre asta? întrebă el în cele din urmă. Promit să-ți spun într-o bună zi, doar că acum nu e momentul, înțelegi?

— Sigur. Oricând te vei simți pregătit.

O privi cu buzele strânse, încercând să pară dur, dar ochii lui erau vulnerabili, iar asta îl făcea să pară doar un copil.

— Sunt, într-adevăr, unul dintre cei mai buni prieteni ai tăi? întrebă el încet.

— Ei bine, da, răspunse emoționată Helen, de parcă ar fi evitat să recunoască faptul că ținea atât de mult la el. Însă era vorba doar de

prietenie, nu și de vreun angajament care ar fi putut încălca Armistițiul, își spuse ea. Dar eu nu sunt una dintre cele mai bune prietene ale tale?

Orion încuviință din cap, dar pe fața lui se citea o mare tristețe.

— Eu nu am avut prea mulți prieteni, admise el. Nu știam niciodată când trebuia să dispar, așa că nu am văzut rostul, înțelegi?

Zâmbi vesel, dar în sufletul său era încă tulburat – de parcă s-ar fi gândit la mii de lucruri în același timp.

Helen nu insistă. Probabil că se simțise teribil de singur întreaga lui viață. Inima i se strânse la acest gând.

Știa că ar fi trebuit să păstreze un soi de barieră între ea și Orion. Dar de fiecare dată când îl vedea se simțea tot mai apropiată de el. Iar ea nu voia să fie o piedică pentru el.

„Ce mai contează?” își spuse ea revoltată. „Oricum, nu o să mai trăiesc destul ca să mă leg de cineva. Armistițiul nu este în pericol.”

Continuară plimbarea fără o țintă precisă, oriunde i-ar fi dus picioarele. Nu aveau nici limită de timp și nici oră fixă la care să se întâlnească.

Practic, puteau sta acolo jos atât cât puteau rezista fără mâncare și apă și, cu toate că Helen începuse să fie chinuită de o sete teribilă, se descurca destul de bine.

În timp ce păseau unul lângă altul, Helen era cea care vorbea cel mai mult, povestindu-i lui Orion totul despre Claire, Matt și tatăl ei.

Ar fi trebuit să fie mult mai nerăbdătoare să își atingă obiectivul, dar nu se simțea deloc așa. Era sigură că ea și Orion aveau să găsească râul blestemat pe care îl căutau și care avea să-i conducă până la Grădina Persefonei.

Helen se gândi la un moment dat să-i împărtășească lui Orion vestea că era pe moarte, dar nu se simți în stare să strice momentul. Se simțea prea bine în compania lui. Și în afară de asta, ce ar fi putut face el ca să îi împiedice moartea? Ce ar fi putut face oricine altcineva în această privință? Ea nu avea nicio garanție că descoperirea Furiilor avea să pună capăt coborârilor repetate în

Lumea de Dincolo și să ajute la salvarea vieții ei.

Helen trebuia să accepte că acea misiune putea fi ultima pe care o avea de îndeplinit.

Cel puțin e ceva pentru care merită să mori, își spuse Helen.

Se uită la Orion și înțelese că existau lucruri mai rele care i s-ar fi putut întâmpla.

Hades nu era locul ideal pentru picnic, ce-i drept, dar cel puțin acolo jos îl găsisse pe Orion.

„E bun doar pentru a dovedi că Soarta e un nonsens“, se gândi ea amuzată. „Chiar dacă cineva îți prezice viitorul, nu știi niciodată cu adevărat ce vei descoperi într-un anumit loc decât atunci când ajungi acolo.“

O idee ciudată îi trecu lui Helen prin minte și o făcu să izbucnească în hohote de râs.

– Ce este? întrebă Orion aruncându-i o privire mirată.

– Nu, nimic, răspunse ea chicotind încă. Fără a se uita pe unde călca, se împiedică de niște pietre care se ițeau din nisip și fu nevoită să se sprijine de brațul lui Orion pentru a-și recăpăta echilibrul. Mă gândeam doar – nu ar fi grozav dacă noi doi ne-am învărti chiar în jurul locului pe care îl căutăm?

– Da, asta ar fi chiar grozav, spuse el ajutând-o să pășească. Majoritatea oamenilor ar fi fericiți să scape de aici cât mai repede posibil.

– Nu mă refer la asta, zise ea gânditoare. Nu aș vrea ca această călătorie să se sfârșească *în secunda asta*. Dar aș vrea ca Grădina Persefonei să apară în mod magic în fața noastră.

Scenariul se schimbă.

Nu era niciun avertisment, nicio boare de vânt și nici imagini sinistre, ca într-un film vechi. La un moment dat mergeau pe plaja infinită, pe timpul zilei, iar în secunda următoare se aflau într-un alt loc. Într-un loc întunecat și înfricoșător.

Chiar în stânga lor, o structură masivă clădită în întregime dintr-o rocă neagră și ciudată se ridica până la cerul mort, lipsit de stele.

Frontoanele păreau să-i privească de sus ca niște ochi încruntați, iar partea cea mai proeminentă a zidului părea să se miște, schimbându-și neîncetat poziția în aburii de ceață care înconjurau construcția, de parcă nu ar fi suportat prezența celor doi intruși.

În spatele castelului negru, o perdea subțire de flăcări se înălța, luminând câmpia pustie din jur. Urmărind limbile flăcărilor până la sursa acestora, Helen realizează că se aflau pe malul Phlegethonului – râul Focului Etern, care încercuia palatul lui Hades.

Chiar în fața lor se înălța ceva ce semăna cu un dom ornamental din fier forjat, de mărimea unui stadion de fotbal. Era confecționat din același material ca și castelul, doar că în locul blocurilor masive de piatră, pereții acestuia erau alcătuiți din ornamente decorative.

Sub cupola amplă a domului se vedea o grădină vastă. Era ca și cum constructorul ar fi încercat să ascundă faptul că ridicase o cușcă uriașă deasupra grădinii, făcând-o să arate elegant.

În profunzimea materialului negru se întrevedeau o mulțime de culori. Albastru și violet, până și tonuri calde de roșu și oranj apăreau la suprafață și dispăreau apoi în profunzime, ca niște valuri de fum. Era ca și cum ar fi privit un curcubeu cufundat în funingine – un joc miraculos de lumini captiv pe vecie în străfundurile întunericului.

– Uau, șopti Orion.

Acesta se uita în jur la fel de uimit ca și Helen de castelul amenințător și de cușca de lângă acesta. Apoi se uită în jos, spre mâinile ei, care încă îl mai țineau de braț, și rânji amuzat.

– Mulțumesc că m-ai luat cu tine.

– Nu-mi mulțumi încă, îi șopti Helen.

Ea privea îngrozită poarta cuștii uriașe. Lacătul acesteia era mai mare decât torsul ei, dar nu avea nicio gaură pentru cheie.

– Asta nu e corect, șopti Orion după ce ochii lui se opriră în cele din urmă asupra lacătului pe care Helen îl privea atât de intens.

– Nu, nu e, zise furioasă Helen.

Toată construcția aceea o călca pe nervi. Acea minunată structură

nu era nimic altceva decât o închisoare menită să izoleze o tânără femeie care fusese răpită din casa ei și silită apoi să accepte o căsătorie detestabilă. Helen se repezi la poarta care nu se putea deschide și dădu cu piciorul în ea cu toată forța de care era în stare.

— Persefona! strigă Helen. Știi că ești acolo!

— Ai înnebunit?

Orion alergă după Helen și încercă să-i acopere gura cu mâna, dar ea se feri.

— Lasă-mă să intru! strigă furioasă de parcă ar fi fost posedată de spiritul vreunei regine din Franța prerevoluționară. Cer permisiunea de a intra în Grădina Persefonei chiar în acest moment!

Poarta scârțâi și se deschise larg, cu un oftat amenințător. Orion întoarse capul și o privi pe Helen cu gura căscată de uimire, în stare de șoc.

— Dacă spui ce-ți dorești, poți face să se întâmple.

Helen făcu un semn de încuviințare, încercând să-și dea seama cum reușise acest lucru.

Își aminti începutul conversației lor și faptul că îi spusese în glumă lui Orion că nu voia să fie atacată în noaptea aceea. Călătoriseră cale lungă fără a întâlni vreun monstru. Apoi ea ceruse ca Grădina Persefonei să apară în mod miraculos și așa se întâmplase.

— Dar trebuie să știi exact ce-mi doresc, apoi să cer cu voce tare acel lucru, zise ea.

Pe chipul ei apăru o grimasă. Scoase un oftat lung de suferință când își aminti torturile de care avusese parte. Atârnând pe pervaz, întemnițată în trunchiul copacului, apoi în casa din infern. Și mai rău – la un pas de înec în puț. Picioarele i se înmuiară, părăsite dintr-odată de vlagă, dar *nu* avea de gând să cadă. Nu acum.

— De atâtea ori am suferit aici jos și aș fi putut pune capăt torturilor când aș fi dorit, continuă ea pe un ton plin de amărăciune. Simțea nevoia să repete cu voce tare acest lucru ca să poată crede. Tot ce trebuia să fac era să spun cu voce tare ce anume îmi doream să

se întâmplă. Parcă e prea ușor.

– Ce tânără ești! O voce melodiosă și plină de melancolie răzbătu până la ei de undeva din interiorul uriașei cuști ornamentale. Să știi ce vrei cu adevărat și să ai încredere să ceri cu tărie acel lucru sunt două dintre cele mai dificile alegeri pe care trebuie să le faci în viață, tânără Prințesă.

Helen analiză o clipă aceste cuvinte, apoi își spuse oarecum rezervată că era de acord. Dacă l-ar fi cerut pe Lucas și l-ar fi obținut, ar fi fost vinovată de ceva care ar fi făcut-o să se simtă mult mai rău decât în cazul unei zgârieturi sau a unui os rupt.

– Intrați și ne vom plimba împreună. Vă promit că nu veți păți nimic, continuă vocea, invitându-i cu amabilitate.

Helen și Orion se priviră, apoi intrară hotărâți pe poarta deschisă în Grădina Persefonei.

De jos și până în tavanul cupolei, razele de lumină aruncau umbre dantelate pe vegetația din interior. Lumina suavă filtrată prin ornamentele cuștii și coroanele dese ale arbuștilor ciudați din interior cădea pe frunzele întunecate, făcându-le să strălucească și să înveselească totul în jur, iar razele jucăușe creau iluzia unei brize plăcute și delicate.

Helen se apropie de un grup de arbuști – care la prima vedere păreau de liliac – și respirația i se opri la atingerea lor. Aplecându-se ca să privească mai bine arbuștii, realizează că inflorescențele erau, de fapt, pietre prețioase liliachii, șlefuite cu atâta măiestrie și îmbinate atât de perfect încât păreau flori adevărate. Nimic nu era real. Nimic nu creștea acolo.

– Atât de frumoasă, șopti Orion.

La început, Helen crezu că Orion se referea la pietrele șlefuite în formă de floare, dar când aruncă o privire spre el, realizează că acesta se uita la cineva aflat la oarecare distanță de ei, pe alee.

Era vorba de cea mai elegantă femeie pe care o văzuse Helen vreodată.

Foarte înaltă și grațioasă ca o lebdă, femeia avea o piele atât de

neagră încât părea aproape albăstrie. Nu arăta mult mai mare decât Helen, dar ceva în felul în care se mișca – cu răbdare și precizie – o făcea să pară mult mai în vârstă.

În jurul gâtului ei lung și subțire erau înfășurate șiraguri de diamante mari și strălucitoare, care păleau în fața ochilor mari și sclipitori ai femeii.

Pe părul lucios și lung până la genunchi, stăpâna grădinii avea o coroniță confecționată din tot felul de nestemate – unele de care Helen auzise și doar câteva pe care nu le putea numi.

Femeia purta o rochie din petale parfumate și catifelate de trandafiri, pe care sclipeau boabe de rouă. Petalele erau albe în partea de sus a rochiei și deveneau tot mai roz spre mijloc, până ce ajungeau roșii la poale, iar trupul părea să-i plutească în mijlocul unui nor de trandafiri mari și roșii. Sub picioarele ei goale, care sclipeau din cauza inelelor ce-i împodobeau degetele, era un covor nesfârșit de flori sălbatice care înmugureau, înfloreau și, în cele din urmă, se ofileau, îngălbenite.

La fiecare pas al ei, o mare de flori se trezea la viață doar ca să se ofilească și să moară imediat ce atingeau solul sterp al Lumii de Dincolo. Era ca și cum sutele de flori minunate s-ar fi aruncat singure în gol de pe marginea unei stânci, precum lemingii, iar Helen ar fi vrut ca asta să nu se întâmple.

– Îngrozitor, nu-i așa? rosti Persefona cu vocea ei melodioasă în timp ce privea florile murind la picioarele ei. Esența mea le creează, dar aici, în Lumea de Dincolo, nu am puterea să le mențin în viață. Nicio floare nu poate supraviețui aici prea mult timp.

În timp ce vorbea se uita la Helen, iar ochii ei îi transmiteau acesteia mai mult decât cuvintele.

Ea știe că sunt pe moarte, își spuse Helen.

Helen aruncă o privire spre Orion, care părea orb la schimbul lor de priviri. Ea îi zâmbi reginei, exprimându-și astfel toată recunoștința. Nu voia ca Orion să afle că nu mai avea prea mult de trăit. Dacă ar fi știut că era pe moarte, comportamentul său față de ea

s-ar fi putut schimba.

Respectând parcă un protocol străvechi, Orion păși în fața reginei și se înclină respectuos.

— Lady Persefona, regină a Hadesului, am venit să-ți cerem cu umilință o favoare, rosti el pe un ton formal.

Suna ciudat, dar foarte potrivit situației. Helen constată cu surprindere că Orion, la fel ca și copiii familiei Delos, fusese crescut ca un adevărat scion, și că se adapta destul de ușor situației, schimbându-și modul de adresare de la jargon la vechiul limbaj convențional.

— Putem să-ți vorbim? întrebă el.

— Bine ați venit! Aproiați-vă și luați loc, zise ea făcându-le semn spre o bancă din onix situată la marginea aleii. Pentru că tu ești binevenit aici, în grădina mea, mai mult decât în oricare altă parte, tinere moștenitor a două Case rivale.

Cu aceste cuvinte, regina făcu o reverență atât de grațioasă încât ar fi putut pune în inferioritate orice prim-balerină.

Buzele lui Orion se strânseseră. La început, Helen se gândi că era furios pentru că-și amintise de copilăria sa deloc fericită, dar când îl privi mai bine realizează că era copleșit de emoții.

Înțelese în cele din urmă ceva ce nu sesizase înainte. Orion nu fusese acceptat niciodată de nimeni. Jumătate din familia sa îl ura pentru că nu fusese lăsat să moară pe munte, în timp ce cealaltă jumătate îl ura pentru că Furiile îi sileau să facă asta.

Mama lui era moartă și doar la vederea lui Orion, tatăl său se umplea de furie. Cu excepția lui Daphne, care avea câte un motiv tainic pentru tot ce făcea, îl invitase vreodată vreun scion pe Orion să șadă lângă el cu atâta amabilitate?

Studiind expresia gravă a lui Orion, ceva îi spunea lui Helen că singurul loc în care el fusese invitat în mod oficial în prezența unui scion era acela, Grădina Persefonei.

„El este bine-venit doar în Infern”, își spuse Helen. Numai la gândul acesta simți o durere în piept.

Realizând că Helen stătea acolo și se uita la ei, Persefona întinse mâna și o invită printr-un gest plin de curtoazie să li se alăture.

Helen roși și clătină din cap într-un mod caraghios. Fusese prinsă din nou pe picior greșit, ca o persoană cu mințile aiurea, și nu-și putea aminti când se mai simțise atât de prost.

Își dorea să fi acordat o atenție mai mare acelor versuri pline de curtoazie din *Iliada*, peste care sărise de atâtea ori.

Persefona păru să-și dea seama de stânjeneala ei și o liniști cu un zâmbet larg de bun venit.

— Nu e nevoie de atâta ceremonie. Dacă stau să mă gândesc bine, poate că eu ar trebui să fiu cea care să se încline în fața ta, zise Persefona fără pic de ironie.

— Hei, nu eu sunt cea care poartă o coroană, spuse râzând Helen, simțind că putea să facă o glumă.

Persefona îi zâmbi cu dragălășenie, dar expresia ei deveni apoi serioasă.

— Nu încă, rosti misterioasă, apoi continuă pe un ton mai ferm: Voi căutați o cale de a ucide Furiile.

Orion și Helen se uitară unul la celălalt, șocați de afirmația atât de directă a Persefonei.

— Da, zise cu siguranță Orion. Eu vreau să leucid.

— Nu, nu vrei asta, crede-mă. Persefona își îndreptă ochii sclipitori de culoarea ciocolatei spre Orion, calmându-l într-o secundă. Tu vrei să le *ajutri*, de fapt. Ele au nevoie disperată ca tu să le salvezi de suferință, dragul meu. Știți cine sunt Furiile?

— Nu știm, răspunse Helen deranjată de faptul că splendida zeiță se purta atât de familiar cu Orion. Te rugăm să ne explici.

— Furiile sunt trei tinere surori – născute din sângele lui Uranus atunci când fiul acestuia, titanul Cronos, l-a atacat. Furiile au fost răpite de Parce chiar în momentul nașterii lor și forțate apoi să-și joace rolurile în Marea Dramă. Suferința pe care o simt ele este reală, iar povara pe care o duc... Persefona se opri și îl privi pe Orion căutând parcă în ochii acestuia o urmă de compasiune. Ele sunt mai

mult ca niște copii și nu au avut parte niciodată de vreun moment de bucurie. Înțelegi ce vreau să spun, prințe? Tu știi de ce suferă.

— De ură, zise el aruncându-i o privire lui Helen.

Ea își aminti cât de oribil fusese atunci când simțise ură față de Orion, în peșteră, și era sigură că el gândea la fel.

— Trebuie să le ajutăm, îi șopti Helen lui Orion, iar el îi zâmbi în loc de răspuns. Amândoi erau de comun acord asupra acestui aspect. Trebuie să le redăm libertatea.

— Furiilor și scionilor, rosti hotărât Orion.

— Da, încuviință Helen. Și îți promit că te voi elibera și pe tine, Înălțimea Ta.

— Nu, asta nu! exclamă pe neașteptate Persefona, apoi spuse repede: Grăbește-te, Helen, nu vei supraviețui prea mult fără vise! Trebuie să le aduci apă Furiilor de la râul...

Numele râului fu acoperit de o voce înfricoșătoare, ca de tunet:

COBORĂTOAREO, TE IZGONESC PE VECIE.

Helen își simți corpul luat pe sus și aruncat din Lumea de Dincolo, de parcă ar fi fost cules și aruncat de o mână uriașă. Pentru o clipă, i se păru că vede o față enormă care-i întuneca viziunea. I se părea cunoscută. Ochii aceia verzi erau atât de triști...

Helen se trezi în patul ei.

Ridicându-se în capul oaselor, îndepărtă pojghița fină din cristale de gheață care acoperea cuverturile ca un strat de faină, făcând câțiva fulgi strălucitori să danseze în aerul înghețat și foarte uscat. Fața ei era rigidă, așa că trase încet mâna de sub pătură și își atinse obrazul amortit.

Cu toate că degetele ei nu simțeau aproape nimic din cauza frigului, putea să-și dea seama că fața îi era acoperită în întregime cu un strat din cristale de gheață.

Își duse mâna mai sus și își simți părul de asemenea acoperit cu gheață. Respirația i se precipită și suflă câțiva norișori de abur alb în aerul înghețat din fața ei. Helen privi în jur, încercând să-și controleze tremurul. Toate obiectele din încăpere păreau albastre,

dar cel mai frig părea să fie în jurul patului ei. Helen ridică ceasul de pe noptieră și fu nevoită să îndepărteze cu degetul mare pojghița de gheață depusă la suprafața acestuia pentru a vedea cadranul.

Ceasul arăta 23:11 și în timp ce se zgâia buimacă la cadran se făcu 23:12.

I se părea că petrecuse cu Orion zile întregi în Lumea de Dincolo și totuși în lumea reală nu gândea decât câteva secunde și era aproape înghețată. Frigul devenea insuportabil. Helen se întrebă dacă nu cumva avea să se congeleze de tot la următoarea coborâre.

Se gândea dacă mai avea să coboare vreodată. Fusese izgonită de Hades în persoană. Asta nu suna foarte promițător.

Se dădu jos din pat și păși cu grijă pe podeaua alunecoasă pentru a-și verifica telefonul, dar nu avea niciun mesaj de la Orion.

Probabil că acesta nu ieșise încă din peșteri. Timpul nu trecea atunci când se aflau în Lumea de Dincolo, așa că secunda în care Orion intra prin portal avea să fie aceeași în care ieșea, indiferent cât de mult timp „petrecea” acolo jos.

Dacă erau destul de norocoși, Orion ar fi trebuit să revină chiar în acel moment, după ce-i fusese permisă șederea pe cealaltă lume destul cât să audă ce avea de spus Persefona.

Helen nu putea decât să speră că Orion reușise acolo unde ea dăduse greș în mod atât de evident.

Începu să tremure violent și realizează că trebuia să iasă urgent din camera ei și să se încălzească cumva. Își aminti prelegerea lui Hector de pe plajă, chiar după ce el aproape că o înecase.

Poate că Helen nu putea fi rănită de arme, dar nu era complet invulnerabilă, iar frigul extrem ar fi putut să oucidă, la fel ca și înecul.

Fortând ușa înghețată cât de silențios putea, Helen o deschise și își strecură capul prin deschizătură. Se uită în toate părțile, dar nu văzu pe nimeni. Din fericire, tatăl ei era încă la parter, cu televizorul deschis. Închise ușa în urma ei, apoi acoperi fanta de sub ușă cu opritorul de căldură, pentru a camufla stratul de gheață inexplicabil

din dormitor și strigă la tatăl ei că avea să facă o baie ca să poată adormi.

Jerry mormăi ceva despre faptul că Helen nu ar fi trebuit decât să închidă ochii și să aștepte mai mult de o secundă pentru a adormi, dar nu întrebă nimic și nici nu făcu vreo aluzie.

În timp ce intra în baie, Helen se lovi de câteva ori peste frunte cu telefonul, drept pedeapsă pentru gafa teribilă pe care o făcuse în Lumea de Dincolo. Nu putea crede că fusese atât de proastă. Hades nu era probabil cel mai potrivit loc în care să se vorbească despre eliberarea unei regine captive, din moment ce „șeful suprem” asculta probabil tot ce se vorbea acolo.

Iar Helen afirmase în gura mare că avea să-l lase fără singurul lucru din „multivers” de care îi păsa cu adevărat – regina lui. De-a dreptul *stupid!* Acum, Helen fusese izgonită.

Cum naiba putea să-și mai îndeplinească misiunea dacă nici măcar nu mai putea să coboare?

În timp ce se dezbrăca, iar cada se umplea cu apă fierbinte, revăzu în minte întâlnirea ei cu Persefona. I se păru ciudat că Hades nu intervenise deloc atunci când ea și Orion pomeniseră de eliberarea Furiilor. Acesta pusese piciorul în prag abia atunci când Helen deschisese gura ei mare ca să vorbească despre eliberarea reginei lui.

Helen se cufundă încet în apa fierbinte ținând telefonul în mână și revizui ultimele mesaje primite. Apoi oftă și se băgă complet în apă, încercând să se gândească la o soluție pentru decongelarea camerei sale înainte ca tatăl ei să vadă cum arăta încăperea. Telefonul începu să-i vibreze.

„Ești trează?”, o întreba Orion.

„OMG, ai auzit cumva numele râului?” îi răspunse Helen.

„Ce tot vorbești? Am fost expulzat de acolo imediat ce Persefona a spus că ai să mori.”

„Oh, s-a mai întâmplat ceva”, replică Helen ignorând aluzia cu moartea și sperând ca și Orion să facă același lucru. „Ea mi-a spus că trebuie să le dăm Furiilor apă din râul... Nu am mai auzit numele

râului pentru că și eu am fost expulzată în secunda următoare.”

„E totuși o informație prețioasă. O să aflu în cele din urmă despre ce râu este vorba.”

„Cum adică o să afli? De ce nu vom afla?”

„Cum rămâne cu avertismentul Persefonei, că *nu vei supraviețui?*”

„Asta doar dacă nu visez.”

„Nu visezi?”

„Nu atunci când cobor în Lumea de Dincolo.”

„Atunci nu o să mai cobori de acum încolo.”

Replica i se păru lui Helen destul de autoritară.

„NU e decizia ta, știi?”, îi trimise ea un nou mesaj.

„NU am de gând să mă cert cu tine”, veni răspunsul lui provocator.

„Stai puțin. Nu tu ești cel care comandă aici.”

„NU. Acum las-o baltă. Încerc să conduc.”

Preț de zece minute, Helen se bălăci în cadă bombănind înciudată. Era ceva care-i scăpa lui Orion – un aspect pe care știa că trebuia să-l clarifice –, dar nu-și dădea seama exact care era acela. Încercă să-l facă să revină asupra discuției și să-i trimită noi mesaje.

Îndrăzni chiar să-l amenințe că avea să se întindă în pat pentru a coborî imediat în Lumea de Dincolo. Drept consecință, el reveni cu un răspuns elaborat – unul pentru scrierea căruia ar fi trebuit să oprească mașina.

„Dacă te duci din nou în pat, îți jur că voi veni înot în Nantucket, o să-ți sparg ușa și o să-i spun totul lui Jerry. Îi poți explica lui de ce vrei să mori. Stai departe de LD. Nu glumesc deloc.”

Helen nu lua în serios amenințarea că Orion avea să-i spună totul tatălui ei – ea îi spusese că Jerry nu știa nimic despre călătoriile ei în Lumea de Dincolo, iar acesta îi promisese că nu avea să-i divulge secretul.

Dar ea trebuia să admită, dacă se gândea mai bine, că aceasta era singura amenințare capabilă să o oprească.

Orion o cunoștea foarte bine. Se întrebă cum reușise el asemenea

performanță deși se cunoșteau de foarte puțin timp. Helen zâmbi pentru câteva clipe privind ecranul telefonului, apoi își impuse să se oprească. Nu-i plăcea să i se spună ce avea de făcut, dar era încântată de faptul că lui îi păsa de ea – atât de mult încât să încerce să facă asta.

„Oricum, nu pot coborî acolo jos“, admise în cele din urmă după o lungă pauză între mesaje.

„Hades mi-a interzis accesul acolo și ne-a scos pe amândoi din LD, pentru că eu l-am amenințat indirect că o voi elibera pe Persefona. Tu mai poți să cobori?“

„Cred că da. Ți-a interzis accesul? Uau! După cum se vede, există totuși și zei buni. Nu mă așteptam însă la Hades.“

Ea știa că Orion era doar preocupat de siguranța ei, însă ceva era în neregulă cu logica lui.

Helen începu să tasteze chiar înainte de a ști ce urma să spună. Minte ei împrăștiată descoperi, în sfârșit, de ce era atât de supărată la gândul că fusese izgonită și de ce se certase cu Orion atât de înverșunată de la bun început.

„Dar amintește-ți profeția, tastă ea cu frenezie. Eu sunt Pogorâtoarea – singura ființă care se presupune că ar putea scăpa lumea de Furii. Dacă nu voi face asta, cât de mulți vor mai suferi? Tu nu-ți vei mai vedea niciodată tatăl.“

Helen își mușcă buza, dându-se de ceasul morții din cauza nehotărârii pe care o simțea. Nu știa dacă ar fi trebuit sau nu să-i spună ce gândea cu adevărat.

„Nu ne-am mai vedea niciodată. Nu știu dacă aș putea suporta acest lucru“, tastă ea în cele din urmă și trimise mesajul, adăugând în mintea ei: *pentru cât de puțin timp mi-a mai rămas de trăit.*

Urmă o pauză lungă în care Orion nu răspunse, iar Helen se întrebă dacă nu cumva făcuse o mare greșală. Ca să-și alunge aceste gânduri, îi trimise un e-mail Cassandrei și restului găștii de greci, explicându-le tot ce se întâmplase în Lumea de Dincolo.

Apoi rămase cu ochii pe ecranul telefonului ei negru până îl auzi

pe tatăl ei urcând, băgându-se în pat și începând să sforăie. Nici după asta Orion nu-i trimise niciun mesaj.

Helen ieși din cadă și se șterse cu prosopul. Ea nu știa ce avea să facă în continuare, dar era sigură că nu se putea duce înapoi în camera ei înghețată.

Canapeaua de la parter îi era mereu la dispoziție, dar decise că nu conta dacă se întindea sau nu. Oricum, nici nu mai știa câte săptămâni trecuseră de când nu se mai odihniise cu adevărat.

Petrecu în baia încălzită destul de mult timp pentru a relua ritualul pe care-l neglijase așa de mult timp. Tăie ce trebuia tăiat și își frecă toate părțile flexibile ale corpului cu uleiuri aromatate. Când termină, Helen șterse oglinda aburită de deasupra chiuvetei și, pentru prima dată după atâta timp, își analiză cu o privire critică înfățișarea. Primul lucru pe care-l observă fu colierul mamei sale. Acesta ieșea în evidență în toată splendoarea lui pe pielea ei roșie, strălucind la gâtul ei de parcă ar fi absorbit energie din toată ființa ei. Apoi ridică privirea și își cercetă chipul.

Era aceeași față pentru care muriseră atâția oameni cu mii de ani în urmă – și pentru care mai mureau încă. Scionii încă se mai omorau unii pe alții pentru a răzbuna morții de sub zidurile Troiei – pentru prima femeie din vremurile străvechi care purta același chip la care Helen se uita acum în oglindă. Ar fi meritat vreun chip atât de mult? Era absurd.

Trebuia să mai fie ceva în povestea asta. Toată suferința aceea nu putea fi doar din cauza unei fete, indiferent cât ar fi fost de frumoasă. Probabil că se mai întâmplase ceva, ceva ce nu apărea în cărți.

Auzi bâzâitul telefonului și se repezi să-l deschidă, dând peste câteva articole de toaletă care stăteau pe chiuvetă. Prinse sticlutele și tuburile aflate în cădere liberă înainte ca acestea să se izbească zgomotos de pardoseală și să-l trezească pe tatăl ei.

Înăbușindu-și un chicotit nervos, Helen așeză cu grijă sticlutele înapoi la locurile lor, apoi verifică mesajul.

„M-am gândit mai bine. Dacă asta trebuie să fac ca să rămâi în viață, atunci sunt pregătit“, răspunse Orion la aproape jumătate de oră de la ultimul lui mesaj. „O să te las să continui, o să te susțin în toată povestea asta, dar nu te pot lăsa să mori.“

Helen se așeză uimită pe marginea căzii. Sacrificiul acesta l-ar fi condamnat pe Orion la o viață de rătăcitor, fără o casă sau o familie. El era dispus să suporte toate astea doar pentru ea. Sau pentru chipul ei banal. La urma urmei, abia se cunoșteau. Care era motivul unui asemenea sacrificiu?

Daphne pomenise odată că fețele lor aproape identice purtau un blestem, iar Helen crezuse mereu că mama ei se referise la faptul că fețele lor atrăseseră blestemul asupra lor. Pentru prima dată, Helen se gândi la posibilitatea că Daphne voise să spună, de fapt, că fețele lor erau un blestem pentru persoanele care *le priveau*. Helen nu putea accepta ideea că Orion era gata să sacrifice tot ce-și dorise vreodată doar pentru că reprezenta un pericol pentru ea. Erau mult mai multe în joc decât viața unei singure persoane, chiar dacă era vorba de viața ei.

Helen simțea că i rupe inima – și ce dacă ea ar fi făcut o pasiune pentru el sau el pentru ea? Orion nu putea renunța acum. Nu doar pentru că l-ar fi costat foarte mult, ci pentru cât i-ar fi costat pe ei toți. Dacă nimeni nu ar fi scăpat lumea de Furii, ce avea să se întâmple cu Hector și cu ceilalți proscriși? Ce s-ar fi întâmplat cu toți scionii, la urma urmei?

Helen își aminti ce îi spusese Orion despre visul lui cu acel câmp din Hades presărat cu osemintele scionilor, și realizează că fusese mai mult decât un simplu coșmar. Orion primise un avertisment prin intermediul aceluși vis, Helen era sigură de asta.

Ciclul acela trebuia să se termine sau, în cele din urmă, scionii aveau să dispară până la unul, la fel ca Giganții Ghețurilor.

„Ești un fraier.“

Apăsă tastele cu furie, de parcă ar fi încercat să înfigă cuvintele direct în inima lui mare, generoasă și incredibil de curajoasă.

„Dacă vei renunța la tot ce ți-ai propus, am să te urmăresc și am să vin CHIAR EU după tine ca să te forțez să continui! Voi găsi eu o cale să rezolv această problemă cu visele și cu izgonirea din Lumea de Dincolo, iar când o să termin vom elibera Furiile împreună. Între timp, tu NU VEI RENUNȚA. Ai priceput?”

Apăsă butonul de trimitere și așteptă. Urmă o lungă pauză. Helen începu de mai multe ori să scrie un text, dar sfârșea ștergându-l de fiecare dată. Era atât de obosită încât ochii îi lăcrimau, iar urechile îi erau înfundate, forțând-o să caște de nenumărate ori pentru a le desfunda.

În timp ce căsca, Helen simți ceva plesnindu-i în spatele ochilor și observă că buza de sus i se umezi dintr-odată. Își atinse gura și văzu că avea sânge pe degete. Își puse un șervețel la nas înainte de a păta ceva în jur și își apăsă tare nările, așteptând să i se oprească sângerarea. După ce își șterse sângele de pe față, se uită încruntată la ecranul telefonului, de parcă asta l-ar fi făcut pe Orion să răspundă mai repede. Și într-un sfârșit, ecranul se luminează din nou.

„Mă poți urmări cât vrei, Hamilton, dar știi că nu mă vei găsi niciodată, nu-i așa?”

El glumea din nou și acesta era un semn bun. Helen știa că această decizie fusese greu de luat pentru el, așa că trebuia să fie sigură. Avea nevoie de un soi de promisiune în caz că nu putea să supraviețuiască acelei călătorii pe care urmau să o facă împreună.

„Avem o înțelegere, deci? Vei continua indiferent de implicații?”, îi scrisese ea în mesaj. El nu răspunse imediat, așa că ea adăugă: „Hello? Ne-am înțeles?”

„Scuze. Mă băgăm în pat. Da, o să continui.”

Helen zâmbi și se ridică încet de pe marginea căzii pentru a se rezema apoi de perete. Își puse halatul de baie și papucii de casă, după care se ghemui într-un cuib improvizat din prosoape calde și umede. Și-l imaginează pe Orion în dormitorul lui, urcându-se în pat și strecurându-se sub pături cu telefonul în mână. El avea să adoarmă așa – își spusese Helen – ținând ultima lor conversație în palmă.

„Știam că pot conta pe tine“, îi scrise ea un ultim mesaj și lăsă apoi telefonul lângă ea.

„Oricând și pentru totdeauna. Unde ești?“

„În pat“, tastă Helen, cu toate că se afla mai mult pe „podea“.

„În regulă, la fel și eu. Te poți odihni, în sfârșit. Și eu, de asemenea! Sunt extenuat.“

Helen nu voia ca schimbul de mesaje să se sfârșească atât de repede. Ar fi putut sta la povești o noapte întreagă, dar, în sfârșit, se încălzise din nou după atâtea zile – care-i păreau ani – de tremurat în frig. Ochii începeau să i se închidă.

Noapte bună, Orion.

Vise plăcute.

CAPITOLUL 11

Helen deschise ochii. Nu se simțea ca de obicei și își spuse că probabil nu dormise deloc. I se părea mai degrabă că fusese lovită în cap și își pierduse cunoștința ore întregi, iar acum abia își revenise. De parcă ar fi revăzut două cadre ale unui film, Helen își aminti că citea ultimul text al lui Orion, pentru ca în secunda următoare să privească țintă covorașul de pe pardoseala băii.

Soarele răsărise, părul ei era uscat și îl putea auzi pe tatăl ei care tocmai se dădea jos din pat.

Helen își putea da seama după senzația de răceală și tremurul care-i scutura corpul că, deși creierul ei fusese în repaus câteva ore bune, nu obținuse ceea ce voia de fapt. Nu coborâse în Lumea de Dincolo, ceea ce era o adevărată ușurare, dar nici nu visase. Asta era foarte rău.

Persefona îi spusese că nu mai avea mult timp, iar Helen nu știa cât de mult putea rezista fără să viseze.

Îl auzi pe Jerry deschizându-și dulapul și se grăbi să se ridice. Sări din cuibul în care stătuse peste noapte, apoi începu să se spele repede pe dinți, pentru a-l lăsa pe tatăl ei să creadă că i-o luase înainte.

Era luni, începea o nouă săptămână, și venise rândul lui Helen să prepare micul dejun. Se duse repede în camera ei întrebându-se îngrozită ce avea să găsească acolo, dar fu plăcut surprinsă să constate că încăperea se dezghețase aproape complet.

Realiză că frigul acela excesiv avea legătură cu faptul că-și transformase patul într-un portal către Lumea de Dincolo. Din moment ce nu mai coborâse noaptea trecută, frigul se mai dispase

într-o oarecare măsură. Era totuși la fel de rece ca într-un abator și toate obiectele erau umede din cauza dezghețului, dar cel puțin nu trebuia să folosească un uscător de păr pentru a putea deschide sertarele scrinului, așa cum făcuse cu doar o zi înainte.

Până în ziua aceea reușise să ascundă de tatăl ei cât de frig se făcuse în încăpere, dar știa că nu putea să țină prea mult timp secretul. Helen decise să nu facă nimic în această privință. Ea spera doar ca Jerry să stea departe de camera ei. Erau alte lucruri mai importante pentru care trebuia să-și facă griji.

Se îmbracă în cel mai scurt timp, tremurând în cele câteva secunde în care fusese nevoită să stea dezbrăcată, apoi coborî în fugă scările ca să aprindă aragazul pentru a pregăti micul dejun.

Lăsă flacăra aragazului la maximum preț de câteva minute – de parcă ar fi fost un foc de tabără. Atunci când aerul din încăpere se încălzi de-a binelea, ea oftă mulțumită și închise ochii, dar simți că ceva nu era în regulă. I se părea că nu era *singură*. Deschise ochii mari și privi în jur. Aerul cald continuă să danseze în fața ei pentru câteva clipe, apoi se potoli.

Nesiguranța i se strecura treptat în suflet. Nu auzea voci, dar avea senzația că mai era cineva în bucătărie, iar acest lucru era imposibil, în mod evident.

Helen își spuse că era doar imaginația ei. Nu mai avea mult timp la dispoziție, dar nu putea face nimic până la venirea nopții. Se întoarse din nou la aragaz și începu să prepare micul dejun.

Când termină de făcut clătitele cu dovleac, se uită la ceas. Tatăl ei cobora destul de târziu, așa că se îndură să mai depună puțin efort și să presare zahăr pudră deasupra mormanului de clătite folosind un dispozitiv vechi în formă de liliac, așa cum obișnuiau să facă încă de când era mică. Când termină, se uită din nou la ceas. Tocmai se pregătea să se ducă în hol pentru a-l striga pe Jerry, când îl auzi pe acesta coborând scările.

— Ce ți-a trebuit atâta...

Helen tăcu brusc când îl zări pe tatăl ei, care purta o rochie neagră

uzată, ciorapi cu dungi albe și roșii, avea pe cap o perucă neagră și fața îi era pictată în verde. Jerry mai ținea în mână și o tradițională pălărie ascuțită de vrăjitoare, cu o eșarfă lată de mătase și o cataramă din argint în față. Helen îl măsură din cap până-n picioare, cu gura căscată.

— Am pierdut un pariu cu Kate, zise el rușinat.

— Oh, Doamne. Trebuie neapărat să-ți fac o poză. Umerii i se scuturau de răs în timp ce își căuta telefonul. Îi făcu repede o poză, înainte ca Jerry să apuce să fugă, și o trimise cam tuturor cunoștințelor. Astăzi e cumva Halloweenul? Am cam pierdut noțiunea timpului.

— Mâine, răspunse el așezându-se la masă ca să-și mănânce clătitele. Trebuie să petrec două zile întregi în haine de femeie, apoi promit să nu mai sărbătoresc Halloweenul niciodată.

De Halloween era întotdeauna aglomerat la New Store și, în ciuda bombănelilor lui Jerry, care fusese obligat să poarte rochie, Helen știa că lui îi plăceau toate sărbătorile.

Îl întrebă pe tatăl ei dacă avea nevoie de ajutor la magazin, dar el îi spuse că nici nu-i trecea prin minte să o lase să intre acolo.

— Tu pari mai verde la față decât mine, zise el îngrijorat. Nu vrei să stai acasă astăzi?

— O să fiu bine, zise Helen ridicând din umeri și uitându-se apoi în farfurie pentru a-și ascunde vinovăția pe care o simțea. De fapt, nu avea de unde să știe dacă urma să se simtă bine sau nu, dar nu-l putea privi pe tatăl ei în ochi în timp ce spunea o minciună.

Mașina silențioasă a lui Claire se apropie de casă, iar când ajunse în dreptul intrării, aceasta coborî geamul din dreapta ei preferând să dea mai tare melodia de la radio în loc să claxoneze.

— Ar fi mai bine să plec înainte ca vecinii să cheme poliția, zise veselă Helen.

Își adună lucrurile și alergă spre ușa din față.

— Să vii direct acasă după ore. Trebuie să te odihnești! strigă Jerry după ea.

Helen îi făcu un semn evaziv cu mâna în timp ce ieșea pe ușă, știind că nu avea cum să-i respecte rugămintea. Trebuia să se antreneze cu Ariadne pentru reîntoarcerea în Lumea de Dincolo.

Numărătoarea inversă începuse pentru Helen, iar ea avea o mulțime de promisiuni de îndeplinit înainte ca aceasta să se oprească.

Lucas o zări pe Helen ieșind pe ușa casei și urcând în mașina lui Claire. Părea epuizată și mai slabă ca de obicei, dar, chiar și așa, zâmbetul ei pentru Claire era strălucitor, minunat și plin de dragoste.

Asta era Helen. Indiferent de situațiile prin care trecea, avea un obicei magic de a-și deschide inima pentru cei dragi. Era de ajuns să fie în preajma ei și *se simțea* iubit, chiar dacă știa că dragostea ei nu mai era acum îndreptată asupra lui.

Aproape că-l prinsese asupra faptului în dimineața aceea, iar el avea senzația că o speria. Ea tot îi mai putea simți prezența. Lucas trebuia să ghicească de ce, pentru că, în mod sigur, nu avea de gând să renunțe – trebuia să o păzească în continuare. Măcar până când s-ar fi asigurat că Automedon nu mai reprezenta un pericol, dispărând pentru totdeauna.

Claire și Helen începură să fredoneze în timp ce mașina se puna în mișcare, distrugând una din melodiile sale favorite ale lui Bob Marley. Helen cânta oribil. Era unul din lucrurile care îi plăceau cel mai mult la ea. De fiecare dată când mieuna ca o pisică ce tocmai fusese călcată pe coadă, lui îi venea să o ridice în brațe și să... mă rog.

Amintindu-și că Helen era verișoara lui, își dădu jos mantia care-l făcea invizibil și se arătă în lumină. Își deschise telefonul, ca de fiecare dată. Avea un mesaj în așteptare.

„Știi că ai fost acolo jos, cu noi. Și cred că știi cum ai putut să faci asta. Trebuie să vorbim”, citi el mesajul.

„Cine ești?”, răspunse Lucas, deși bănuia cine îi trimisese mesajul.

Cine altcineva putea fi după cele întâmplate? Dar nu voia să-i dea satisfacție celui alt. Nu putea. Era prea furios pe el.

„Orion.”

Faptul că primise mesaj de la el era și mai greu de suportat pentru Lucas. Numele tipului acela și gândul că Helen îl rostise de atâtea ori îl măcina pe dinăuntru.

Furia era din ce în ce mai greu de potolit și avu nevoie de câteva clipe să se stăpânească, pentru a nu-și arunca telefonul dincolo de Atlantic.

„Grozav. Ce vrei?”, tastă Lucas atunci când degetele sale crispatе se dezmortiră destul cât să poată scrie mesajul.

Era destul că fusese nevoit să o lase pe Helen să plece și că suferea încă; de ce trebuia să mai primească acum mesaje de la un individ care își petrecea cu ea fiecare noapte?

„Ar trebui să fii tâmpit – înțeleg foarte bine. Dar nu este timp. Helen e pe moarte.”

— Ești într-o dispoziție bună! îi spuse Helen cu o voce pițigăiată.

— Sunt! îi răspunse Claire mai mult țipând.

— Ooh, nu-mi spune! Obraji roșii, ochi umezi... Ar putea fi dragostea? Oh, da?

Helen cântă ultima parte a melodiei lui Bob Marley pe care Claire o interpreta lălăind – sau, mai bine spus, urlând. Lălăiala ilustra perfect starea extatică a lui Claire, care o acompanie la partea cu „oh, yeah”, răspunzând la întrebarea tacită a lui Helen.

— Ce pot să spun? El chiar este un fel de zeu, oftă afectată Claire, apoi chicoti amuzată în timp ce executa un viraj pentru a ieși în strada principală.

— Ce s-a întâmplat? strigă amețită Helen.

Se simțea atât de bine să râdă din nou, încât uită de toate ultimele evenimente văzând chipul radiant al lui Claire.

— M-a sărutat, ÎN SFÂRȘIT! Noaptea trecută, zise ea atât de entuziasmată de parcă ar fi cântat. S-a cățărat pe balconul *casei* mele!

Îți poți imagina?

– Hm, da!

Helen zâmbi, apoi ridică din umeri.

– Oh, da, cred că poți, zise Claire schimbând elegant vorba. Așadar, am deschis fereastra ca să țip la el și să-l cert că exista pericolul să o trezească pe bunica – știi că ea poate auzi și vântul tras de un câine la două case distanță. Dar el mi-a spus că *trebuia* să-mi vorbească. Mi-a mărturisit că nu mai *poate* sta departe de mine și apoi *m-a sărutat!* Nu e acesta primul meu sărut – cel mai grozav din viața mea?

– În sfârșit! Ce i-a luat atât de mult? râse Helen.

Râsul se transformă într-un icnet scurt în momentul în care Claire puse piciorul pe frână pentru a opri la un stop. Claxoanele începură să urle la ele de pe ambele părți ale străzii.

– Oh, nu știi. Claire porni mai departe, ignorând faptul că aproape cauzase un accident în trafic. El crede că sunt prea fragilă și că nu știi pericolul la care mă expun – bla, bla. De parcă nu mi-aș fi petrecut toată viața în preajma unui scion. Ridicol, nu crezi?

– Da, ridicol, zise Helen făcând o grimasă de teamă – atât față de atitudinea nonșalantă a lui Claire când era vorba de scioni, cât și față de modul nebunesc în care conducea mașina. Știi ce, Gig? Dragostea nu te face imună la accidente de mașină.

– Știi asta! Dumnezeu, parcă ai fi Jason, răspunse Claire topită atunci când îi pronunță numele. Parcă în cele din urmă pe locul obișnuit din fața școlii, opri motorul mașinii și se întoarse către Helen oftând: Sunt atât de îndrăgostită!

– Aparent! rânji Helen. Ea știa că nu mai era persoana favorită a lui Jason, dar, indiferent de felul în care o tratase acesta, își dădea seama că prietena ei Claire avea nevoie de tot sprijinul ei în această poveste. Jason este, într-adevăr, un băiat grozav, Gig, adăugă ea. Mă bucur atât de mult pentru voi.

– Dar nu e japonez, zise ea posomorâtă. Cum se presupune că am să-l duc acasă pentru a-l prezenta părinților?

— Poate că nu-i va deranja atât de mult acest lucru, o liniști Helen ridicând din umeri. Hei, doar s-au obișnuit cu mine, nu-i așa?

Claire îi aruncă o privire nesigură, întinse mâna cu palma în jos și îi făcu semn că „așa și așa”.

— Chiar așa? exclamă Helen. Nu putea să creadă. Ce naiba, suntem prietene dintotdeauna și părinții tăi *tot* nu mă plac?

— Mama mea *te iubește!* Dar, Lennie, trebuie să înțelegi – ești foarte înaltă și zâmbești prea des. Asta nu-i place deloc bunicii.

— Nu pot să cred, bombăni iritată Helen în timp ce se dădea jos din mașină și se îndrepta spre parcare. Am petrecut mai mult timp cu tine decât baba aceea țărănită...

— Așa e tradiția! sări Claire în apărarea ei.

— E o rasistă! o contrazise Helen, iar Claire dădu înapoi, pentru că știa că prietena ei avea dreptate. Jason e perfect pentru tine, Gig. Să nu îndrăznești să strici totul doar pentru că nu e japonez! Băiatul ăsta a fost gata să-și dea viața pentru tine.

— Știu, zise Claire, iar vocea ei deveni răgușită de emoție.

Se opri dintr-odată, chiar dacă toți cei din jurul ei alergau spre intrarea în școală ca să nu întârzie. Helen se opri cu ea, mișcată de vulnerabilitatea pe care Claire o afișa atât de rar.

— Am fost atât de speriată acolo jos, Len. Atât de pierdută și însetată, știi? Și apoi... a apărut el. Tot nu pot să cred că a venit după mine în locul acela oribil.

Helen așteptă ca fata să se calmeze. Autenticitatea emoțiilor pe care le trăise Claire atunci când fusese în primejdie de moarte îi amintea lui Helen cât de îngrozitoare era de fapt Lumea de Dincolo. Orion schimbase atât de mult lumea aceea pentru ea încât nu mai considera o pedeapsă faptul că trebuia să coboare acolo. Atât timp cât era cu el, putea chiar să-i placă acolo.

— Dar nu-l iubesc doar pentru că m-a salvat, continuă Claire smulgând-o pe Helen din gândurile despre Orion. Jason e unul dintre cei mai grozavi oameni pe care i-am cunoscut. Îl admir necondiționat.

— Atunci uită ce crede bunica ta, o sfătui Helen cu o încuviințare fermă.

— Of, aş vrea să pot face asta! Dar băbătia nu tace din gură, vorbeşte întruna, se lamentă Claire în timp ce deschidea uşa şcolii şi intra alături de Helen.

Amândouă izbucniră din nou în răs. Helen uitase cât de grozav se simţea în compania lui Claire. Îşi începu ziua foarte bine dispusă.

Restul dimineţii, oricum, era ca o scufundare lentă într-o stare de epuizare totală. Helen trebui să facă eforturi ca să rămână trează şi de câteva ori profesorii ei o mustrară că moţăia la ore.

Cu chiu cu vai, reuşi să treacă de orele dimineţii şi se întâlni din nou cu Claire la prânz.

În timp ce stăteau la masa lor obişnuită, Helen îl văzu pe Matt în capătul opus al sălii de mese şi îi făcu semn să li se alature. În timp ce acesta îşi croia drum către masa lor, Claire îi făcu lui Helen semn cu cotul. O mulţime de fete îl fixau cu privirea pe Matt, şuşotind în timp ce băiatul trecea prin dreptul lor.

Acesta avea o tăietură deasupra buzei, iar încheieturile îi erau zgâriate, în urma unei lupte, în mod evident. Cămaşa lui, care îi fusese puţin cam largă cu o lună în urmă, părea destul de strâmtă acum. Prin materialul perfect întins pe corp se vedeau numai pătrăţele – pectoralii şi muşchii umerilor. Matt nu mai avea obraji rotunzi de altădată, iar acum părea mai cizelat şi matur; până şi mersul i se schimbase – era sigur pe el, de parcă ar fi fost gata pentru orice.

— Oh, Doamne, făcu surprinsă Claire. Lennie, Matt a devenit un păpuşel?

Helen aproape că se înecă în timp ce îşi mânca sandviciul şi trebui să înghită repede ca să răspundă.

— Aşa e. Matt a devenit peste noapte un tip fermecător!

Claire şi Helen tăcură, se priviră, apoi făcură la unison: „EEWWWW!” Şi izbucniră din nou în răs.

— Ce este? întrebă Matt când ajunse la masa lor, aruncându-le

priviri ciudate. Făcu un semn către sandviciul lui Helen. Lasă-mă să ghicesc: Castravete și vegemite?

— Nu, ding-dong, nu e sandviciul, zise Claire ștergându-și lacrimile și abținându-se să nu râdă. Ești chiar tu! Ești în mod oficial un tip sexy acum!

— Oh, termină, zise el, iar fața și gâtul i se înroșiră. Ochii lui o căutară pe Ariadne, care vorbea cu un alt coleg de clasă, apoi se uită repede în altă parte.

— Ar trebui să faci o mișcare, îi șopti Helen lui Matt în timp ce Claire îi făcea disperată semne Ariadnei.

— Și să fiu respins? întrebă el trist clătinând din cap. Nu, la naiba.

— Nu ai de unde să știi... începu Helen, dar Matt o opri cu fermitate.

— Ba știi, crede-mă.

Atunci când Ariadne li se alătură, Helen nu mai avu încotro și tăcu, dar nu înțelegea care era, de fapt, problema lui Matt. Știa foarte bine că Ariadne ținea foarte mult la el și poate că tot ce ar fi trebuit să facă era să își ia inima în dinți și să o sărute, pur și simplu, așa cum Jason făcuse cu Claire. Helenei îi reveni în minte imaginea lui Orion și a buzelor lui.

— Helen? o strigă Ariadne. Helen ridică ochii și îi văzu pe toți zgâindu-se la ea.

— Da? răspunse, tresărind nedumerită.

— Nu ai auzit un cuvânt din ceea ce am spus, nu-i așa? întrebă Cassandra.

— Scuze, răspunse prudentă Helen.

„Oare când a mai apărut și Cassandra?” se întrebă ea.

— Ai visat ceva noaptea trecută? o întrebă aceasta, de parcă ar fi repetat la nesfârșit același lucru.

Helen clătină din cap. Cassandra se lăsă pe spătarul scaunului și își încrucișă brațele. Buzele ei de un roșu aprins erau strânse din cauza îngrijorării.

— De ce nu ai spus nimic? o întrebă Claire pe Helen cu

îngrijorare, dar și cu o oarecare vinovăție.

– Nu știi, murmură ea. Nu am mai visat de așa de mult timp, încât am uitat să vă pomenesc despre asta.

– Ei bine, Orion nu a uitat, zise Cassandra cu calmul ei obișnuit, apoi se schimbă radical la față și se apropie încet de Helen, pentru o secundă comportându-se la fel ca orice fată normală. Orion e întotdeauna așa de... începu ea, dar tăcu încurcată, nefiind în stare să termine întrebarea.

– Amuzant? Încăpățânat? Masiv? spuse pe nerăsuflăte Helen încercând să răspundă la întrebarea Cassandrei, toate cuvintele care-l descriau pe Orion ivindu-se din senin în mintea ei tulbure.

– Chiar e atât de puternic? întrebă curioasă Ariadne. La fel ca adevăratul Orion?

– E enorm, răspunse repede Helen, spunându-și că nu trebuia să roșească. Alte câteva cuvinte descriptive ieșiră la suprafață din noianul de amintiri, gândindu-se la Orion, dar le păstră doar pentru ea. Ajută-mă te rog, Cass. El e întotdeauna *cum*?

– Imprevizibil, se decise în cele din urmă Cassandra.

– Da. Acesta e un cuvânt foarte potrivit pentru a-l descrie. Stai puțin, de unde știi asta?

– Nu l-am văzut venind, zise ea mai mult ca pentru sine.

– Ce vrei să spui? Ți-a trimis vreun mesaj? întrebă Helen din ce în ce mai confuză. Eu nu i-am dat niciodată numărul tău.

– Mi l-a dat Lucas.

Cassandra se purta de parcă toată lumea ar fi știut acest lucru.

– Cum?

– Orion i-a trimis mesaj lui Lucas în dimineața asta.

– De unde a aflat Orion... începu Helen, dar se fâstâci, cu respirația tăiată.

Ea nu putea rosti cele două nume – Orion și Lucas – în aceeași propoziție. Pentru nimic în lume. Clopoțelul începu să sune, și toată lumea își strânse lucrurile, în timp ce Helen rămase cu privirea pierdută în gol. Nu-și putea lua gândul de la Lucas.

Helen era sigură că din cauza lipsei de somn capacitatea ei cerebrală avusese de suferit, dar, chiar și așa, știa că numele lui Lucas, și nu cel al lui Orion, fusese lovitura de grație pentru sistemul ei nervos.

– De ce nu ai spus nimic, Len? întrebă Claire cu reproș.

Când văzu că Helen nu reacționează la sunetul clopoțelului, Claire o apucă cu un gest automat de brațul lipsit de vlagă și o trase după ea spre sala unde avea să se țină următorul curs.

– Ce să spun? murmură Helen încă buimacă.

– În dimineața asta! Nu ai spus nimic despre... știi tu... m-ai lăsat să vorbesc vrute și nevrute despre Jason, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

– Gig, nu are rost, îi spuse cu blândețe Helen. Aș prefera de o mie de ori să aud că *tu* ești fericită decât să vorbesc despre necazurile mele. Crede-mă. Îmi face bine să aud că se mai întâmplă și lucruri bune în lume – mai ales când ți se întâmplă ție. Vreau să fii revoltător de fericită pentru tot restul vieții, indiferent de ce se va întâmpla cu mine. Știi asta foarte bine, nu?

– Dumnezeuule, chiar ești pe moarte, nu-i așa? șopti Claire. Jason a spus asta, dar eu nu l-am crezut.

– Nu am murit încă, zise Helen râzând încet când ajunseră în fața sălii de curs. Du-te la ore, Gig. Sunt sigură că am să supraviețuiesc cursului de științe sociale, cel puțin.

Claire îi făcu tristă un semn cu mâna, apoi o luă la fugă pe coridor, în timp ce Helen intră în clasă și se așeză la locul ei. De parcă ar fi fost în stare de șoc, îl văzu pe Zach intrând după ea și așezându-se în banca alăturată. Încercă să-i spună ceva, dar ea îl opri.

– Nu pot să cred că ai asemenea tupeu, zise Helen.

Se ridică imediat și își adună lucrurile, dar Zach o apucă de braț.

– Te rog, Helen. Ești în pericol. Mâine... îi șopti el îngrijorat.

– Nu mă atinge, îi spuse printre dinți Helen trăgându-și repede mâna.

Zach se schimbă la față și o privi disperat. Pentru o clipă, lui

Helen îi păru rău pentru el. Apoi își aminti că din cauza lui Hector era să fie ucis la competiția sportivă, iar inima ei care începea să se înduioșeze împietri din nou. Poate că-l cunoștea pe Zach din școala primară, dar acele zile trecuseră de mult. Helen se așeză în altă bancă și nu-l mai privi deloc.

După terminarea orelor, Helen și Claire făcură câteva ture de alergări, apoi merșeră împreună la locuința familiei Delos. Când ajunseră acolo, nu era nimeni acasă. Nici măcar Noel, care lăsase un mesaj pe frigider anunțând toate persoanele flămânde care ar fi intrat în bucătărie că nu era nimic de mâncare și că în câteva ore avea să se întoarcă de la cumpărături cu tot ceea ce era necesar.

Claire și Helen se priviră dezamăgite după ce citiră biletul, apoi făcură o razie prin bufet căutând orice lucru comestibil care ar fi putut să le potolească foamea nebună de după antrenamente.

După mica gustare improvizată, înțeleseseră de ce era casa atât de goală. Pallas și Castor erau încă în New York, luând parte la nesfârșitele întruniri ale Conclavului. Conform ultimei lor scrisori, nu fusese luată nicio decizie în legătură cu eliminarea mirmidonului, deși fusese stabilit ca el să nu primească permisiunea de a locui pe teritoriul insulei. Ceea ce, oricum, era inutil, pentru că se dovedea că, în tot acel timp, el locuise pe un iaht. Jason și Lucas erau la un antrenament de fotbal și din moment ce violoncelul Cassandrei lipsea din bibliotecă, Helen și Claire presupuseră că ea și Ariadne erau la repetiția pentru piesa de la școală.

Într-un fel, cele două fete Delos fuseseră implicate într-un proiect muzical pentru spectacolul de iarnă cu piesa *Visul unei nopți de vară*. Niciuna nu avea timpul necesar și în special Cassandra era furioasă din această cauză. Ea nu mai vedea rostul încercărilor de a părea normală din moment ce trupul ei nedezeitat și calmul ei deosebit de ciudat semnalau atât de evident că nu era așa. Helen știa că menținerea aparențelor era importantă, dar se vedea nevoită să le dea dreptate. Nicio activitate de voluntariat nu ar fi făcut-o pe Cassandra să pară o fată normală de paisprezece-spre-cincisprezece

ani, așa că pentru biata fată nu avea niciun rost tortura cu teatrul.

— Hei, Gig? o strigă amuzată Helen pe Claire după ce terminară provizia secretă a lui Jason de fursecuri cu ciocolată. Ce greutate ai?

— În momentul ăsta? Probabil vreo patruzeci și cinci de kilograme, zise ea scuturându-și ultimele firimituri de ciocolată din poală. De ce?

— Aș vrea să încerc ceva ce poate fi periculos. Ai chef de un joc?

— Am atâta chef încât ar trebui să-mi schimb numele în Yahtzee, răspunse ea liniștită, rânjind provocator.

Foarte entuziasmată, Helen o conduse pe Claire afară, în arenă, în timp ce aceasta încerca – și dădea greș de fiecare dată – să o împingă cu șoldul, să-i pună piedică cu piciorul sau să o ridice în spate pe prietena ei cu puteri supranaturale.

Când ajunseră, în cele din urmă, în mijlocul arenei cu nisip, după atâtea chicoteli și îmbrânceli, Helen abordă o mină serioasă și îi spuse lui Claire să stea nemișcată.

Ea rămase aproape de Claire și se concentră asupra greutății micuței sale prietene.

— Len, simt niște furnicături! chicoti Claire. Ce faci?

— Încerc să te fac imponderabilă ca să vezi ce simți când zbori, murmură Helen cu ochii încă închiși. Ar trebui să-ți pui mâinile pe umerii mei.

Nerăbdătoare, Claire făcu ceea ce-i ceru Helen. Își dorea de ceva vreme să știe ce simțeau Lucas și Helen atunci când se ridicau în aer fără niciun efort, dar până atunci Helen fusese prea nesigură de abilitățile ei pentru a încerca asta cu ea.

Lucas o avertizase că ar fi fost dificil să care pe cineva, dar acest lucru nu o mai speria atât de mult pe Claire.

Dacă nu încerca acum – își spuse –, era posibil să nu mai aibă vreodată o asemenea șansă.

Imediat ce Claire se rezemă de Helen, amândouă se ridicară la trei metri deasupra solului. Claire rămase cu gura căscată.

— Mă simt... e *nemaipomenit!*

Vocea lui Claire tremura de exaltare și, cu toate că Helen se concentra încă asupra tuturor elementelor variabile care le țineau pe amândouă în aer, nu se putu abține să nu zâmbească.

Zborul era cu adevărat ceva uimitor și, în ciuda celor spuse de Lucas, Helen era surprinsă să constate că, deși i se părea destul de complicat să o care pe Claire în văzduh, lucru acesta nu era imposibil. Știa că Lucas nu ar fi mințit-o în legătură cu un astfel de lucru, așa că trebui să recunoască în sinea ei ceea ce îi spusese el. Era mai puternică decât el. Încurajată de acest gând, Helen se ridică și mai sus.

— Ce naiba faceți? țipă Jason de undeva de jos, făcându-le să tresară.

Claire scoase un strigăt și Helen își pierdu concentrarea. Înainte să se poată redresa, se treziră în cădere liberă. Privind în jos, Helen realizează că se ridicaseră ceva mai sus decât crezuse. Cu toate că ea și Claire străbătuseră deja câțiva metri în cădere, se aflau la vreo nouă metri deasupra lui Jason, Cassandra, Ariadne și Matt, care se uitau în sus cu expresii panicate.

— Adu-o imediat jos! se răsti furios Jason.

— Jason, sunt bine, îi strigă Claire cu o voce liniștitoare, dar el nu o ascultă.

— *Acum*, Helen, mârâi el.

Chiar dacă erau atât de sus, Helen își dădea seama Jason era roșu de furie. Decise că era mai bine să-l asculte înainte să-i plesnească vreo venă sau altceva, apoi începu să aterizeze lin, ca să o lase pe Claire chiar lângă el. Când mai avea doar trei metri până la sol, Jason făcu un salt și o prinse pe Claire cât încă era în aer, forțând-o pe Helen să-i dea drumul.

Era atât de furios încât nu putea nici măcar să o privească pe Claire în timp ce o lăsa pe nisip. Se întoarse spre Helen imediat ce aceasta ateriză.

— Cum ai putut fi atât de egoistă? o întrebă Jason cu vocea gătuată de o furie nestăpânită.

— Egoistă? exclamă uimită Helen. Eu *sunt* egoistă?

— Te-ai gândit vreodată cât de grav ai fi putut să o rănești pe Claire dacă ai fi scăpat-o? Vocea lui Jason devenea tot mai puternică și mai gravă. Ai cumva *idee* cât de mult suferă un muritor atunci când își rupe piciorul, chiar și după ce se vindecă? Îi poate cauza dureri pentru tot restul vieții!

— Jason! încercă Claire să intervină, dar Helen deja țipa la el.

— Ea e prietena mea cea mai bună! Nu aș permite să i se întâmple ceva rău vreodată!

— Nu poți promite așa ceva. Niciunul dintre noi nu-i poate promite asta pentru că suntem ceea ce suntem! urlă el drept răspuns.

— Jase... îl liniști Ariadne pe fratele ei geamăn punându-i mâna pe braț.

El se scutură furios și apoi se întoarse spre ea.

— Tu nu ești cu nimic mai bună, Ari. Nu te întâlnești cu Matt, dar consideri că *antrenându-l* îl vei ajuta foarte mult? Acuzațiile începură să curgă din gura lui. De câte ori va mai trebui să asistăm la asemenea demonstrații ca să recunoaștem adevărul? Muritorii nu trăiesc foarte mult timp în preajma scionilor. Sau nu ați observat că nu avem o mamă?

— Jason! Destul! exclamă Ariadne.

Din cauza șocului, lacrimile începură să-i curgă șiroaie pe obraji.

Dar Jason nu mai spuse nimic. Cu o mișcare bruscă, se răsuci pe călcâie, ferindu-se de mâinile lui Claire care se întindeau rugătoare spre el și se îndreptă direct spre plaja întunecată. Claire făcu câțiva pași după el, aruncându-i lui Helen o privire rugătoare. Drept răspuns, aceasta îi spuse din buze „îmi pare rău“, iar Claire oftă, ridicând neputincioasă din umeri, de parcă ar fi fost sigură că niciuna dintre ele nu putea face nimic. Apoi plecă după Jason, care se retrăgea rapid în întunericul din ce în ce mai profund al plajei.

— Aici e mama mea, Aileen, împreună cu mătușa Noel, pe vremea când erau la colegiu, în New York, zise Ariadne sărind pe

podea și arătându-i lui Helen o poză pe care o păstra între paginile unei cărți de pe un raft, deasupra patului ei.

Fotografia înfățișa două tinere superbe în spatele unui bar aglomerat, turnând băuturi în pahare.

Fetele aveau un aer impertinent, care lui Helen îi plăcea nespus, și râdeau împreună în timp ce serveau mulțimea de clienți din fața lor cu cocktailuri multicolore.

— Ia te uită la Noel! exclamă surprinsă Helen. Purta cumva pantaloni de piele?

— Fii convinsă, zise Ariadne făcând o grimasă. Cred că ea și cu mama erau destul de rebele în tinerețe. Au lucrat în cluburi de noapte și restaurante la modă din oraș pentru a-și putea plăti școala. Așa i-au cunoscut, de fapt, pe tata și pe unchiul Castor. Într-un *club de noapte*.

— Mama ta era foarte frumoasă, zise Helen plină de admirație.

Aileen era suplă, dar cu forme pline și ultrafeminină. Avea părul lung și des și o piele măslinie specifică femeilor latine.

— Dar ea nu... începu Helen.

— Nu seamănă deloc cu noi? Nu. Scionii arată la fel ca scionii din vechime. Noi nu moștenim nimic de la părinții noștri muritori, spuse cu tristețe Ariadne. Cred că i-ar fi fost mai ușor tatălui meu dacă atunci când ne-ar fi privit ar fi regăsit ceva din ea. A iubit-o foarte mult – și o mai iubește și în ziua de astăzi.

— Da, știi, murmură Helen, și fu surprinsă să realizeze că știa, într-adevăr. Putea simți cât de intens fusese iubită acea persoană străină din fotografie. Văzând cât de vesele erau Aileen și Noel, Helen se gândi la ea și Claire. Erau foarte apropiate, nu?

— Cele mai bune prietene de când erau mici, zise Ariadne. Există un tipar, un fel de ciclu în viețile noastre, Helen. Anumite lucruri se repetă la nesfârșit pentru scioni. Doi frați sau doi veri care au fost crescuți ca frații, îndrăgostindu-se de două surori, sau de niște fete apropiate ca niște surori, este unul dintre aceste tipare.

— Și numai una dintre aceste două femei mai este în viață, spuse

încet Helen, înțelegând, în sfârșit, grija exagerată a lui Jason. Ei bine, adăugă ea, Jason nu are de ce să se îngrijeze. O să mor înainte să i se întâmple ceva lui Claire.

— Din păcate, scionii nu ajung să aleagă astfel de lucruri, zise Ariadne îngustând ochii. Tatăl meu și-ar fi dat viața pentru mama, dar nu întotdeauna se sfârșește totul într-o bătălie plină de eroism pentru a salva persoana pe care o iubești, înțelegi? Uneori, oamenii ajung să fie uciși, pur și simplu. Mai ales în preajma unora ca noi.

— Ce s-a întâmplat cu mama ta?

Se cunoșteau de atât timp și Helen nu îi întrebese acest lucru pe niciunul dintre copiii familiei Delos. Poate că Jason avea dreptate, își spusese Helen. Poate că era egoistă.

— S-a aflat la locul nepotrivit, în momentul nepotrivit, răspunse Ariadne luând înapoi fotografia veselei sale mame și punând-o cu grijă înapoi între paginile cărții *Anne of Green Gables*. Majoritatea scionilor ar face orice pentru a evita moartea unui muritor. Dar, de cele mai multe ori, muritorul va muri, pur și simplu, accidental, doar pentru că el sau ea se află în preajma unui scion. De aceea tatăl și fratele meu cred că ar trebui să stăm departe de oricine ar putea fi rănit.

— Dar tu îl antrenezi pe Matt.

— Nu mi-am cunoscut niciodată mama. Toată lumea îmi spune că avea o gură mare și un temperament vulcanic, latin. Ariadne clătină din cap frământată de remușcări. Dar nu e destul să fii dur. Tata nu a învățat-o niciodată pe mama cum luptă scionii, și cred că asta trebuie să fi avut legătură cu moartea ei. Nu îmi fac iluzii. Știu că Matt nu ar putea *învinge* niciodată un scion, dar nu despre asta e vorba, de fapt. Dacă nu-l învăț măcar o parte din stilul nostru de luptă, nu voi avea conștiința liniștită în caz că va fi rănit. Are vreun sens ce spun?

Helen încuviință cu un semn din cap și luă mâinile tremurătoare ale Ariadnei între ale sale.

— Da, are sens. Nu aveam idee că lucrurile erau atât de serioase între tine și Matt.

— Nu e chiar atât de simplu, zise repede Ariadne, dar apoi își lăsă capul pe spate, exasperată, și oftă privind în tavan. Era un gest pe care Helen îl văzuse de multe ori la Jason atunci când acesta se certa cu Claire. Sincer? Nu știi ce este între noi. Nu mă pot decide dacă sunt ofensată pentru că nu a încercat nimic sau ar trebui să fiu fericită pentru că nu m-a tentat încă.

Era evident cât de tulburată se simțea Ariadne. Helen nu știa ce să-i spună și, în cele din urmă, decise că poate nu avea nevoie de nimeni care să-i spună ce să facă. În loc să încerce să-i dea sfaturi, Helen se așeză, pur și simplu, ținând-o de mână în timp ce analiza în gând întreaga problemă.

— Ari, tu știi unde... încep Lucas deschizând ușa dormitorului, dar încremeni când o zări pe Helen. Îmi cer scuze, zise el. Ar fi trebuit să bat la ușă.

— Pe cine cauți? întrebă Ariadne de parcă l-ar fi testat.

Lucas lăsă ochii în pământ și închise ușa fără să-i răspundă.

Helen își spuse că trebuia să respire și se strădui să-și miște corpul într-un anumit fel, astfel încât să nu pară atât de afectată, dar Ariadne observase, oricum.

— Și tu? întrebă ea. Încă? întrebă ea cu o notă de dezgust în glas. Helen, e *vărul* tău.

— Știu asta, zise Helen cu o voce încordată, întinzând mâinile împreunate într-un gest de rugă. Tu crezi că eu vreau să simt asta? Tu știi *că prefer* să fiu acum în Lumea de Dincolo pentru că acolo cel puțin știu că sunt departe de acest sentiment bolnăvicios? Cât de greșit este!

— Este foarte, foarte greșit, zise Ariadne plină de compasiune, dar aproape implorând-o pe Helen. Îmi pare nespus de rău pentru amândoi, dar trebuie să-i puneți capăt. Incestul, chiar dacă este unul neintenționat – în care cei doi scioni implicați nu știu că sunt rude –, este un alt subiect care se repetă la nesfârșit. Întotdeauna se termină în cel mai rău fel posibil. Știi asta, nu-i așa?

— Da, am citit *Oedipus Rex* – știu cum se termină povestea asta –

dar ce opțiuni am? Ai cumva niște poțiuni antice care să mă facă să nu-l mai iubesc? întrebă Helen, fiind doar într-o mică măsură sarcastică.

— Stați departe unul de celălalt, spuse repede Ariadne.

— Erai acolo când și-a pierdut mințile și mi-a spus că nu aveam voie nici măcar să mă uit al el, strigă Helen. Iar asta a ținut – cât timp? Nouă zile? Nu putem sta departe unul de altul. Circumstanțele ne aduc întotdeauna față în față, indiferent cât rău ne facem unul altuia.

Disperarea năpădi pieptul lui Helen și privirea plină de compătimire a Ariadnei fu de ajuns ca să o facă să izbucnească. Se ridică în picioare și începu să se plimbe prin cameră.

— Am fost practic până în Infern și înapoi căutând un loc în care să pot scăpa de sentimentele astea pe care le am pentru el, dar nu am găsit o groapă destul de lată sau de adâncă în care să le îngrop. Așa că spune-mi, te rog, dacă nu ai tu vreo idee, pentru că eu am rămas în pană, și dacă ceea ce spune Cassandra este adevărat, nu mai am nici prea mult timp la dispoziție.

Helen simți o pulsație în spatele ochilor și ridică o mână pentru a opri jetul de sânge cald care-i inundă buzele. Ariadne stătea tăcută pe marginea patului ei, privind-o stupefiată pe Helen care fugi la fereastră, o deschise larg și sări afară.

Helen accelerează, înălțându-se tot mai sus. Voia să mai vadă o dată cum stratul fin și subțire de culoare albastră care înconjura Pământul dispărea treptat lăsând loc cerului etern, negru ca smoala. Voia să păstreze în minte această imagine pentru momentul în care avea să adoarmă în noaptea aceea.

Era sigură că nu avea să mai ridice capul din nou dacă nu ar fi avut un soi de revelație miraculoasă.

Curățându-și cu marginea bluzei sângele rece de pe față, Helen privi îndelung Pământul, care se rotea încet. Era noapte pe partea ei de planetă, dar tot putea să zărească stratul fin al atmosferei. Era doar o curbă diafană de lumină – aproape nimic – care întreținea

viața pe una din emisfere, lăsând cealaltă emisferă pradă obscurității glaciare. Helen se minună. Ceva ce părea atât de fragil putea fi atât de puternic. *Un alt dar de la Lucas*, își spuse ea zâmbind în fața acelei priveliști delicate.

Închise ochii și se lăsă să plutească. Era sus de tot, mai sus decât zburase vreodată, iar forța de atracție a Pământului era atât de insesizabilă încât pentru o clipă se întrebă dacă nu ar fi putut tăia definitiv ultimul fir de atracție gravitațională care o mai lega de această lume, ca să poată pluti până la Lună.

O mână ca de oțel o prinse de partea din spate a jachetei, trăgând-o înapoi și aproape sfâșiindu-i hainele. Helen se răsuci în timp ce cădea înapoi spre Pământ și zări chipul îngrijorat al lui Lucas care o trase spre el.

— Ce faci? îi șopti el în ureche lipind-o speriat de pieptul său în timp ce se rostogoleau rapid înapoi spre Pământ. Lucas era gătit de emoție. Își pierdu de mai multe ori suflul în timp ce încerca să vorbească. Încercă să zbori în spațiu? Știi că asta te-ar putea ucide, nu-i așa?

— Știu, Lucas. Eu... *îmi face bine* să nu mă mai gândesc la nimic și să plutesc așa, până departe.

Realiză că pentru prima dată, după atâta timp, îi rostise numele cu voce tare. Era o adevărată ușurare să simtă numele lui pe buze, așa că îi spuse râzând: Îmi place să fac asta uneori. Tu nu ai făcut-o niciodată?

— Ba da, am făcut-o, recunosc el ținând-o strâns și îngropându-și fața tot mai adânc în gâtul ei în timp ce o purta spre Pământ, departe de cerul rece al nopții. Îi șopti în ureche: Dar ochii tăi erau închiși. Am crezut că ți-ai pierdut cunoștința.

— Îmi pare rău. Credeam că eram singură, îi șopti la rândul ei.

Știa că ar fi trebuit să-l întrebe, dar nici măcar nu-i păsa cum ajunsese acolo. Se ținea strâns de el și se lipi tot mai mult de trupul lui, ca și cum ar fi încercat să devină o singură ființă și să-l protejeze cu trupul ei.

Acesta era Lucas și ea voia să rămână cu el, să rămână cu cel care era cu ea în momentul acela, înainte de a se transforma din nou în străinul acela furios. El oftă adânc și îi rosti numele înainte de a se retrage din îmbrățișarea ei și de a căuta din priviri acoperișul lui Helen.

— Unde e Jerry? întrebă el în timp ce planau deasupra casei.

Mașina acestuia lipsea de pe alee și nicio lumină nu era aprinsă.

— E încă la lucru, probabil, zise Helen fără să-și ia ochii de la el. Vrei să intri? Sau o să faci urât din nou?

— Nu o să mă mai port așa, îți promit. Oricum, nu a folosit la nimic, zise Lucas și o trase după el pe Helen, aterizând lin pe terasa de pe acoperișul casei.

— Ai făcut asta intenționat, nu-i așa? Pentru o clipă, rămaseră pe loc privindu-se în tăcere, destul de stânjeniți. Tatăl tău are vreo legătură cu toate astea?

— A fost alegerea mea, zise el cu o voce scăzută.

Ea așteptă să continue, dar el nu mai spuse nimic. Lucas nu încerca să se scuze sau să arunce vina pe altcineva. În schimb, el o lăsa pe Helen să decidă ce urma să se întâmple între ei în continuare. Ea îl lovi în piept, frustrată, nu atât de tare pe cât ar fi putut, dar destul cât să-l facă să simtă ceva. El nu încercă să o oprească.

— Cum ai putut să-mi *faci* asta! țipă ea, iar strigătul ei era sfâșietor.

— Helen! El o prinse de încheieturi și îi apăsă pumnii pe pieptul lui, acolo unde-l lovise. Ce altceva puteam să fac? Eram împreună tot timpul. Stăteam împreună, ne împărtășeam toate secretele, iar asta te tulbura nespus. Ai lucruri mai importante de făcut decât să te gândești la mine.

— Ai idee cât de mult m-a durut asta? întrebă ea cu vocea gătuită de emoție, încercând să-l lovească din nou, dar descoperind că mâinile ei se relaxaseră într-un mod firesc, atingându-l în schimb cu blândețe.

— Da. Lucas vorbea atât de tandru încât Helen înțelese că

despărțirea lor îl făcuse să sufere la fel de mult ca pe ea. Iar consecințele vor rămâne în inima mea pentru tot restul vieții.

Helen se încruntă, îngrijorată. Știa că nu exagera deloc – Lucas se schimbase, într-adevăr. Fața îi era atât de palidă în lumina lunii, iar ochii lui de un albastru închis păreau negri ca smoala.

I se părea că-l avea în față pe fratele geamăn de la miezul nopții al luminosului ei Lucas. Era la fel de frumos, dar atât de trist încât era dureros pentru ea să-l privească.

După tot ce o făcuse să simtă, Helen știa că ar fi trebuit să-l pedepsească, dar nu o făcu. Ea îi încolăcise deja gâtul cu brațele, iar el își plimbase mâinile pe spatele ei, alungându-i orice urmă de supărare.

Privind în ochii lui, Helen îi văzu năpădiți de o tristețe ciudată, o negură care încerca să distrugă lumina pe care ea o găsea mereu în sufletul lui. Dar înainte ca ea să se poată gândi cum să-l întrebe la ce se referise spunând „consecințe“, Lucas schimbă subiectul și se retrase din brațele ei.

— Astăzi am avut un lung schimb de mesaje cu Orion, zise el deschizând ușa terasei care ducea în casă, pe niște scări, și ținând-o deschisă pentru Helen. Crede că nu ne-ai spus totul despre ceea ce se petrece în Lumea de Dincolo. Mi-a cerut ajutorul. Este foarte atașat de tine.

— Știu asta. Helen îl conduse pe Lucas mai întâi în casă, apoi în dormitorul ei înghețat. Dar se înșală, nu ascund nimic față de nimeni. Mi-am dat seama însă că nu este nicio speranță pentru mine, așa că la ce bun să mai intrăm în detalii? Eu nu *visez*, Lucas. Cum poate crede Orion că tu sau ceilalți m-ați putea ajuta în această privință?

Lucas se trânti pe marginea patului, apoi își scoase jacheta și pantofii în timp ce se gândea la acest lucru. Se simțea atât de confortabil în camera ei de parcă ar fi locuit acolo de-o viață. Toate instinctele lui Helen strigau în gura mare că Lucas chiar făcea parte din viața ei, cu toate că amândoi știau că nu ar fi trebuit.

— Am coborât în Lumea de Dincolo acum două nopți. La început, pentru a vedea dacă te puteam ajuta în vreun fel – fără să intervin, desigur. Apoi, după câteva ore, am coborât doar ca să vă privesc împreună. Din mai multe motive, recunosc Lucas în cele din urmă, dând cărțile pe față. Oricum, m-am murdărit îngrozitor. Orion m-a văzut acolo și și-a dat seama cum am reușit să fac asta. A luat legătura cu mine astăzi ca să-mi spună că ești pe moarte și am realizat împreună că eu aș putea avea un lucru care te-ar putea salva. Cred, așadar, că am găsit o cale să te ajut, în cele din urmă.

Lucas își ridică picioarele pe pat și se sprijini cu spatele de pernele ei.

Helen rămase mută de uimire. Ar fi vrut să-l privească o noapte întreagă stând întins așa în patul ei, atât de perfect, dar nu putea trece cu vederea ceea ce tocmai îi spusese.

— Ai coborât în Lumea de Dincolo? Când? Cum? întrebă ea încercând să-și păstreze cumpătul.

— Sâmbătă noapte. Ares m-a văzut când mă ascundeam în cimitirul acela și mi-a vorbit. Eu eram celălalt „mic semizeu“. Îți amintești? Apoi i-am atras atenția cerberului când *aceasta* alerga după voi.

— Tu erai cel care chiuia? întrebă surprinsă Helen. Stai puțin, cerberul e o *ea*?

— Da, răspunse el chicotind. Eu chiuiam și cerberul e, de fapt, o lupoaică. Acum, du-te și te spală. O să te aștept aici.

— Dar...

— Repede, o zori el. A trebuit să aștept până te-ai îndepărtat de familia mea ca să-ți aduc această veste, dar nu suport să te mai văd multă vreme atât de bolnavă.

Helen intră în baie și fu cât pe ce să-și spele dinții cu săpun și fața cu periuța de dinți, atât de tare tremura. Se dezbracă, se spală, folosi ața dentară și se pieptăna, așa cum făcea întotdeauna, apoi se schimbă într-o pereche de pijamale curate și fugi înapoi în dormitor.

El era încă acolo, așa cum îi promisese, iar îndoielile lui Helen se

spulberară pe loc.

Despărțirea impusă se încheiase, iar ei nu mai aveau de ce să mai strige unul la altul sau să se evite.

— Oh, în regulă. Nu am halucinații, zise amuzată Helen. Și nici nu visez, adăugă ea.

— Dar trebuie să visezi, spuse el încet, privind-o pătrunzător.

Helen clătină din cap.

— Așa e mai bine, rosti ea cu fermitate. Chiar dacă asta mă va ucide, să stau trează și să te privesc în patul meu e mai mult decât orice vis.

— Nu ar trebui să spui astfel de lucruri, îi aminti el.

Lucas închise ochii pentru o clipă. Când îi deschise din nou, zâmbi îndrăzneț și ridică un colț al cuverturii. Helen sări în pat și se strecură sub păături, fericită.

Nu-i mai păsa ce era rău sau bine. Era pe moarte, își spuse, nu ar fi meritat cel puțin să moară fericită? Helen se lăsă pe spate și întinse brațele spre el, dar Lucas îi puse mâinile pe obraji și îi așeză capul pe pernă. El se ridică deasupra ei, plutind, și o înveli cu grijă.

— Acesta e un obol, îi spuse el arătându-i o mică monedă din aur. Noi, scionii, le punem sub limbile morților noștri înainte de a le arde trupurile pe rug. Obolul este moneda cu care morții obișnuiesc să-l plătească pe Chiron, luntrașul, pentru a părăsi pământul umbrelor și pentru a trece râul Styx ca să pătrundă în Lumea de Dincolo. Dar acest obol e special și foarte rar. Nu a fost făcut pentru luntraș. E pentru un alt locuitor din ținutul umbrelor.

Lucas ridică moneda astfel încât Helen să o vadă cât mai bine. Pe una dintre fețe erau stele, iar pe cealaltă o floare.

— Acesta-i un mac? întrebă Helen încercând să-și amintească unde mai văzuse această monedă din aur. Un titlu dintr-un ziar îi apărură în minte. Ai furat aceste monede de la Muzeul Getty! Lucas, ai spart un muzeu!

— De aceea nu vreau ca familia mea să afle că sunt aici, încercând acest lucru. Dar tu știi care este motivul principal pentru care fac

asta... verișoară, zise Lucas.

Pe neașteptate, el se aplecă spre ea și îi atinse obrazul cu buzele, dar nu o sărută. Părea mai degrabă că voia să-i simtă parfumul. Simțindu-i buzele atât de aproape de piele, Helen începu să tremure.

Ea știa de ce Jason era nevoit să țină totul secret de familia lui. Jaful nu însemna nimic în comparație cu imoralitatea comportamentului lor. Era conștientă că ar fi trebuit să se simtă dezgustată că stătea în pat cu o rudă atât de apropiată, dar părea să nu-și poată convinge trupul că nu ar fi trebuit să-l dorească pe Lucas.

Pe Matt îl vedea ca pe un frate, pe Orion – ca pe cineva nou, străin și atât de puternic încât i se părea chiar periculos, dar Lucas era *cel potrivit*. Dacă toți ceilalți bărbați ar fi fost case, Lucas ar fi însemnat „acasă” pentru ea.

Cum putea fi atât de nesăbuită? Îl împinse ușurel într-o parte, ca să-l facă să stea pe spate și să o privească. Avea nevoie de niște răspunsuri și nu se putea concentra când fața lui era atât de aproape.

— Lucas, de ce le-ai furat?

— Obolul acesta nu e pentru Chiron. A fost forjat pentru Morfeu, zeul viselor. Când vei adormi, obolul îți va purta corpul acolo jos, în lumea viselor.

— Ținutul viselor și cel al morților sunt învecinate, zise Helen înțelegând, în cele din urmă, de ce Lucas procedase astfel. Tu le-ai furat ca să mă urmezi acolo jos, nu-i așa?

El încuviință din cap și își plimbă încet degetele pe fața ei.

— Este o legendă veche care spune că, dacă îi dai lui Morfeu un obol cu floarea de mac, acesta te va lăsa să vizitezi Ținutul Viselor *în carne și oase*. M-am gândit că, dacă i-aș oferi o astfel de monedă, poate că mi-ar da voie să-i vizitez ținutul și să ajung în acest fel în Lumea de Dincolo. Nu știam dacă ar fi putut funcționa, dar ce altceva puteam să fac? Când te-am văzut sâmbătă dimineață în hol...

— Ai sărit pe fereastră, îi aminti Helen.

Un zâmbet îi lumină fața când își aminti că și ea făcuse cam același lucru când vorbise cu Ariadne.

— Pentru a fura aceste monede, zise el zâmbindu-i. Știam că erai bolnavă și îmi dădeam seama că nu servea la nimic faptul că te evitam. Nu puteam sta cu mâinile încrucișate, așteptând să mori. Trebuia să cobor în Lumea de Dincolo ca să aflu de ce. Orion m-a zărit în timp ce vă urmăream și și-a dat seama cine eram. Dar m-a uimit că și-a dat seama cum am reușit să ajung în Lumea de Dincolo.

— Te-a uimit? întrebă Helen.

— El s-a gândit că, din moment ce sunt fiul lui Apollo, am o oarecare tangență cu muzica. Ceea ce nu a fost departe de adevăr, admise Lucas cu o urmă de invidie în glas.

— Ai o voce frumoasă, ce-i drept, zise Helen. Voia ca Lucas să-i vorbească la nesfârșit, doar ca să audă vocea aceea și să-l simtă întins lângă ea, în patul ei, oricât ar fi fost nevoie. Dar de ce cu muzica? întrebă ea curioasă.

— Orion a crezut, inițial, că am procedat la fel ca Orfeu atunci când a urmat-o pe soția lui moartă în Lumea de Dincolo pentru a încerca să o aducă din nou la viață. Dar, în cele din urmă, a făcut legătura între obolurile furate și numele meu, iar *Orfeu* l-a dus cu gândul la *Morfeu* și a ghicit cum procedasem. Apoi mi-a spus de ce ești atât de bolnavă și mi-a cerut să încerc cu tine această metodă, spuse Lucas într-un asemenea fel încât Helen își spuse că acele mesaje fuseseră mult mai interesante decât o lăsa el să înțeleagă. E un tip deștept, adăugă el.

— Cum? Voi doi sunteți buni prieteni acum? întrebă Helen ridicând din sprâncene.

Lucas înghiți cu dificultate, de parcă asta l-ar fi ofensat. Îngrijorată, Helen întinse mâna spre el și îi mângâie obrazii, încercând parcă să șteargă tristețea care îi întunecase dintr-odată.

— Îl respect. Chiar dacă nu va face ceea ce o să-i cer. Vocea lui era aspră și gravă. E timpul să dormi.

— Nu mi-e somn, zise ea repede smulgându-i un zâmbet lui Lucas.

— Ești epuizată! Nu vreau să mai aud niciun cuvânt, o întrerupse

autoritar, deși privirea lui amuzată îndulcea duritatea cuvintelor. Cere-i lui Morfeu să-ți dea înapoi visele. A fost foarte bun cu mine. Nu mă îndoiesc că te va ajuta dacă poate.

– Vei rămâne aici? întrebă Helen. Îl privi cu multă dragoste. Te rog, rămâi cu mine.

– Atât cât voi putea, promise el tremurând de frig. Eu nu răcesc niciodată, la naiba! E îngrozitor de frig aici.

– Mie-mi spui? spuse Helen dându-și ochii peste cap. Vino mai aproape și încălzește-mă.

Lucas izbucni în râs și clătină din cap, de parcă ar fi spus că nu știa ce să mai facă.

Culcat deasupra cuverturii, Lucas se așeză pe perne, permițându-i lui Helen să se ghemuiască într-o poziție confortabilă. El îi încrucișă brațele pe piept și îi netezi părul, de parcă ar fi pregătit-o pentru mormânt. O privi apoi intens și îi șopti:

– Deschide gura.

Helen îl putea simți tremurând și văzu emoția întipărită pe chipul lui în timp ce-i băga sub limbă moneda grea din aur.

Moneda era caldă încă de la mâna lui și puțin sărată, iar greutatea pe care o simțea sub limbă era impresionantă și mângâietoare.

Lucas întinse mâna și îi închise cu blândețe ochii. Rămase cu palma peste ochii ei închiși, iar Helen îi simți buzele atingându-i ușor obrazul în timp ce îi șoptea la ureche:

– Nu-l lăsa pe Morfeu să te seducă...

Cer înstelat și fâșii întunecate de mătase. Asta văzu Helen când se trezi. Se afla în interiorul unui cort care nu avea acoperiș – doar niște fâșii negre și lucioase în loc de pereți, care se ondulau foșnind și păreau să respire încet în bătaia unei brize schimbătoare.

Din loc în loc, între valurile de material diafan, se ridicau coloane dorice sculptate, cu aspect auster, din marmură neagră lucioasă.

Mici luminițe discrete dansau de-a lungul coridoarelor, pâlpâind jucăuș în aerul nopții. Una dintre aceste lumini se apropie de Helen

și ea văzu că semănau cu niște flăcări mici de lumânare radiind în interiorul unor bule fluorescente.

Iarba de sub tălpile ei era acoperită cu un covor de maci, capetele lor gingașe mișcându-se încet în bătaia vânturilor fugare. În ciuda întunericului, Helen simțea picăturile reci de rouă de pe petalele macilor și vedea polenul auriu care scânteia în interiorul florilor roșii ca sângele.

După ce făcu vreo doisprezece pași din locul în care se trezise în lumea aceea întunecată, o altă imagine îi atrase atenția. Cearșafuri de mătase și perne voluminoase de culoare bleumarin, cenușiu și mov intens se revărsau peste marginile celui mai luxos și mai mare pat pe care îl văzuse vreodată în viața ei. Stelele sclipeau deasupra, iar fâșiile de mătase păreau să le facă din ochi, ca niște pete lucioase de petrol în lumina fantomatică a lunii albastre.

O pereche de brațe de un alb-ivoriu, apoi pieptul gol al unui bărbat se iviră din masa întunecată de material ce ținea loc de așternut. Acesta se întinse, leneș, apoi i se adresă:

— Te-am strigat de atâtea ori, Frumoaso. Sunt atât de fericit că ești aici, în sfârșit. Vocea bărbatului părea familiară. Frumoasa și Somnul, adăugă el. Frumoasa Adormită. Am fost făcuți unul pentru altul, știi asta? Toate zicalele menționează acest lucru. Acum, vino și întinde-te lângă mine.

Tonul lui vesel reuși să o atragă pe Helen până la marginea patului. Vocea aceea i se părea atât de dulce și reconfortantă, încât își spuse că trebuia să aparțină celui mai blând suflet din univers.

Privi în jos, spre patul gigantic, și-l văzu pe Morfeu, zeul viselor. Acesta avea cea mai albă piele pe care o văzuse ea vreodată, valuri strălucitoare de păr negru ondulat și membre lungi, suple, cu mușchi ce păreau sculptați.

Gol până la mijloc, bărbatul purta niște pantaloni de pijama din mătase de un roșu atât de aprins încât – ca toate celelalte culori din palatul somnului – părea aproape negru, dar nu egala profunzimea acestuia.

Morfeu ridică privirea spre Helen. Ochii lui erau surprinzători, de un albastru deschis, care te pătrundeau până în adâncul sufletului. El se cuibări între cearșafurile de mătase întunecată ca noaptea.

Tu, zi în noapte; pe-aripile nopții

Vei odihni mai alb ca fulgii ușori

De nea, pe negrul spate-al unei ciori³, își aminti Helen observând contrastul dintre pielea zeului și cearșafuri, întrebându-se unde auzise acele versuri.

Cel care le scrisese – își spusese ea – petrecuse probabil multe nopți în compania lui Morfeu.

– Vocea ta e cea pe care o tot auzeam în minte. Secătură mică ce ești, îi spusese Helen zâmbindu-i superbului bărbat pe jumătate dezbrăcat. Și eu care credeam că-mi pierd mințile.

– Așa e, Frumoaso. De aceea mă puteai auzi atât de clar. Te-am tot strigat, dar tu m-ai ignorat cu desăvârșire, așa că am renunțat în cele din urmă. Acum, vino și întinde-te, se lamentă el șăgalnic, întinzând spre ea una din mâinile sale albe ca laptele. A trecut prea mult timp de când nu mi-ai mai căzut în mreje.

Helen nu avea de ce să stea la îndoială. Ea nu se mai gândise la acest zeu înainte, dar îl cunoștea foarte bine. La urma urmei, petrecuse aproape fiecare noapte din viața ei ghemuită în brațele lui. Morfeu știa totul despre ea, nu exista niciun mic secret rușinos pe care să-l poată ascunde de el, iar el, oricum, părea să o îndrăgească.

De fapt, după felul în care ochii lui sclipitori priveau în sus spre ea, Helen putea jura că o adora de-a dreptul.

Ea îi zâmbi ușurată, strecurându-și mâna în mâna lui, și oftă, lăsându-și capul să cadă pe pieptul lui catifelat, luminat de razele lunii. Toți mușchii ei se destinseră, în timp ce valuri îmbietoare de relaxare îi năpădiră membrele epuizate de efort. Pentru prima dată de atâtea luni de zile, Helen avea parte de odihnă adevărată.

³ William Shakespeare, *Romeo și Julieta*, actul III, scena II

Câteva secunde în brațele zeului compensau toate acele săptămâni lipsite de vise. Din pieptul lui Morfeu ieși un suspin adânc de plăcere, apoi el îi mângâie obraji.

Deschizându-i ușor gura, el strecură două degete sub limba ei și își revendică moneda.

— Dar nu era nevoie să mă plătești ca să mă vizitezi. În numeroasele ore pe care le petreci cu ochii închiși – înainte sau după coborârea în Lumea de Dincolo –, ești liberă să visezi. Ai fi putut pluti alături de oricare alte minți adormite de câte ori ai fi vrut, zise el făcându-i semn către vânturile jucăușe care umflau constant pânzele cortului și care se furișau la răstimpuri în interior ca să-i răvășească părul lung și moale. Cu toate că, trebuie să recunosc, prefer să te am aici în carne și oase, adăugă stăpânul viselor.

— Dar eu nu te pot vizita, protestă Helen ușor nedumerită. Chiar și atunci când nu mai cobor în Lumea de Dincolo, nu mai pot visa.

— Pentru că ți-e frică de ceea ce ai putea găsi în visele tale, și nu pentru că te împiedică vreo forță din afară. Simți atâta vinovăție pentru ceea ce vrei, încât nici măcar în vis nu poți lupta pentru acel lucru.

Morfeu o ridică ușor pe Helen și o așeză deasupra lui, astfel încât să-l privească în ochi. Își îngropă apoi degetele în părul ei și îl răsfiră, ca pe o perdea de aur care-i acoperea pe amândoi.

— Și pot visa oricând vreau? întrebă Helen știind deja răspunsul.

În momentul în care aflase că Lucas era vărul ei, nu mai visase pentru că asta fusese alegerea ei, deși nu recunoscuse acest lucru până atunci.

— Frumoasa mea tulburată de gânduri. Urăsc să văd pe cineva suferind, și pe tine mai mult decât pe oricine altcineva. Rămâi aici, cu mine, ca să fii regina mea, iar eu îți voi împlini toate visele.

Chipul și trupul de sub ea se preschimbară, transformându-se într-o ființă mai familiară. Helen scoase un strigăt și se trase înapoi. Era chiar Lucas cel care stătea acum în capul oaselor și o strângea ușor de brațe.

— Aș putea fi el ori de câte ori vrei, iar tu nu trebuie să te simți vinovată, pentru că eu nu sunt în realitate el, spuse ființa.

Helen îl simți trăgând-o mai aproape și nu mai rezistă. Era totul un vis, nu-i așa? Își plimbă mâinile pe pieptul lui și îl lăasă să o sărute încet în timp ce continua: Sau aș putea fi altcineva. Celălalt pe care îl dorești atât. Poate chiar mai mult...

Helen simți buzele lipite de gura ei mai pline și mai moi, iar umerii goi de sub mâinile ei crescând mai mari și mai musculoși. Deschise ochii și-l descoperi pe Orion sărutând-o. Helen se retrase brusc, întrebându-se îngrijorată ce voia să spună Morfeu cu această schimbare. El îi știa cele mai ascunse vise, de aceea îl transformase pe Lucas în Orion.

Orion o împinse pe spate, iar ea nu se putu abține să nu izbucnească în râs atunci când el sări peste ea cu un rânjet obraznic. Orion era atât de *vesel*, iar atunci când era cu el, nimic nu i se mai părea complicat. Cu Lucas putea fi ea însăși, pe deplin, dar cu Orion ar fi putut fi oricine și-ar fi dorit pe moment. Gândul acesta era tulburător.

Orion îi ridică brațele deasupra capului, imobilizând-o sub trupul lui. Senzația de beatitudine dispăru la fel de repede cum se ivise, iar chipul acestuia deveni serios.

Helen înțelese brusc ultimul avertisment al lui Lucas. Ea nu-și putea permite să fie sedusă sau nu mai avea să părăsească niciodată acel pat. Cu toate că nu voia acest lucru, Helen clătină din cap, împiedicându-l pe Orion să o sărute. Morfeu luă din nou propria formă și se propti în coate deasupra ei cu un oftat copilăros.

— Ești de-a dreptul tulburător. Dai dependență, îi spuse tristă Helen.

Își permise chiar să se gândească cum ar fi fost dacă ar fi ales să trăiască pe vecie în acel palat al viselor, cu acel zeu. Își trecu degetele prin părul lui, improvizând un cort întunecat din buclele sale lungi în jurul chipurilor lor, reversul gestului făcut de el când se jucase cu părul ei blond cu câteva minute în urmă.

— Dar eu nu pot rămâne aici, zise ea împingându-l și ridicându-se în capul oaselor. Sunt prea multe lucruri pe care trebuie să le fac pe lumea asta.

— Lucruri periculoase, se opuse el cu îngrijorare nedisimulată. Ares te-a căutat în tărâmul umbrelor.

— Tu știi de ce mă caută Ares?

— Știi tu de ce, râse ușurel Morfeu. Îți urmărește acțiunile. Ceea ce faci tu aici, în Lumea de Dincolo, va schimba multe vieți, inclusiv ale zeilor. Dar nimeni nu poate spune dacă în bine sau în rău.

— Cum a ajuns Ares aici jos, Morfeu? Hades îl ajută să încalce Armistițiul?

Helen știa că Morfeu avea să fie onest cu ea.

— Lumea de Dincolo, uscatul și tărâmul umbrelor nu fac parte din Armistițiu. Cei Doisprezece Olimpieni nu pot merge pe Pământ, iar asta e singura lege pe care au jurat să o respecte. Multe zeități minore colindă după bunul lor plac Pământul, și toți zeii vin și pleacă de aici spre Olimp și... spre alte locuri. Morfeu se încruntă la acest gând, apoi se năpusti asupra lui Helen, răsturnându-se pe spate și ridicând-o din nou în brațe. Rămâi cu mine. Te pot proteja aici, în regatul meu, dar nu și în afara lui. Eu văd toate visele, știi asta, până și visele altor zei, și știi foarte bine că Ares nu e altceva decât un animal. Singurul său țel este să provoace cât mai multă suferință și distrugere, doar pentru că poate, și știi că-și dorește foarte mult să-ți facă rău.

— Este îngrozitor, sunt de acord. Dar tot nu pot rămâne aici ca să mă ascund în patul tău. Helen scoase un oftat, știind că avea să-și reproșeze asta mai târziu. Indiferent de pericole, trebuie să mă întorc.

— Frumoasa mea vitează. Zeul viselor o privi cu un zâmbet plin de admirație. Acum te vreau și mai mult, îi spuse el.

— Mă vei ajuta, Morfeu? îl întrebă Helen mângâindu-i pletele sclipitoare. Trebuie să mă întorc în Lumea de Dincolo. Au suferit prea mulți, de prea multă vreme.

— Știu. Morfeu își feri privirea, gândindu-se la rugămintea ei. Nu sunt în măsură să-ți spun dacă toate acțiunile tale sunt bune sau rele. Eu îți pot spune doar că admir curajul cu care ai acceptat această misiune. Urăsc să te pierd, dar îmi place motivul pentru care ai ales să pleci.

Știind foarte bine că își forța norocul, Helen decise să riște și să mai ceară o mare favoare.

— Tu știi la ce râu a făcut referire Persefona? Cel din care trebuie să iau apa pentru a elibera Furiile, zise ea.

Morfeu își înclină capul într-o parte, de parcă ar fi încercat să-și amintească ceva.

— Ceva îmi spune că *știam* acest lucru, zise el încruntându-se. Dar nu-mi amintesc, Frumoaso, îmi pare rău. Va trebui să descoperi asta pe cont propriu.

Morfeu îi sărută vârful nasului și se ridică din pat. Se întoarse spre ea și o ridică ușor dintre cearșafurile răsucite înainte de a o lăsa jos, pe iarba răcoroasă, cu o privire încărcată de regret.

Mână în mână, ei se plimbară liniștiți prin palatul său.

Trecură prin multe încăperi minunate pline imagini de vis. Helen zări cascade care împroșcau șuvoaie lichide multicolore și sclipitoare, dragoni feroși cu nări fumegânde stând deasupra unor comori uimitoare și elfi înaripați dansând printre luminițele incandescente.

Dar cea mai spectaculoasă încăpere era o cavernă mare și luminată, umplută cu munți întregi de monede.

Deasupra fiecăruia se zărea câte un cilindru mare plutind pe cerul nopții. Cilindrii păreau lipsiți de greutate, dar erau făcuți din cărămidă sau piatră. Unii păreau să aibă mii de ani vechime și erau acoperiți cu mușchi de pământ. Alții păreau abia construiți și foarte moderni. Unu sau doi aveau chiar la un capăt niște găleți atârinate de funii, iar Helen găsea imaginea aceea ciudată și de prost gust în tot luxul acela.

— Ce reprezintă locul acesta? întrebă ea uimită.

Spațiul acela părea să nu se mai termine nicăieri. Se pierdea în întuneric și nu i se vedea capătul.

— Ai aruncat vreodată un bănuț într-o fântână punându-ți o dorință? o întrebă Morfeu. Toate aceste fântâni ale dorințelor – din trecut și prezent – sfârșesc aici, în ținutul viselor. Dar totul e o eroare. Nu pot face ca visele să se îndeplinească în viața reală, indiferent de câți bani îmi aruncă oamenii. Singurul lucru pe care-l pot face pentru ei este să le dăruiesc în somn viziuni intense care să le satisfacă cele mai profunde dorințe. Încerc doar să le fac să pară cât mai reale.

— Foarte înțelept din partea ta.

— Nu mi se pare corect să iau banii oamenilor fără să le ofer ceva în schimb, zise el cu un zâmbet viclean. Toate astea pot fi ale tale, știi?

— Vrei să-ți spun ce cred? întrebă Helen ridicând o sprânceană. Patul tău cald a fost mult mai tentant decât toate monedele reci din lume.

Ca la un semnal dinainte stabilit, Helen auzi un clinchet și văzu o sclipire îndepărtată, iar unul dintre munți se mări primind încă o dorință strălucitoare.

— Sunt flatat.

Plecară din camera fântânilor, iar Morfeu o conduse până la ieșire. Înainte de a părăsi palatul, Helen aruncă o privire în jur și văzu un copac înalt care străjuia împrejurimile palatului – singur în mijlocul unei câmpii întinse.

— După copacul acela începe tărâmul morților. Stai sub crengile acestuia și spune-i lui Hades că nu vei încerca să-i eliberezi regina. Dacă vei spune adevărul, el nu va împiedica descinderile tale în Lumea de Dincolo.

— Și cum va ști Hades că eu spun adevărul? întrebă surprinsă Helen. Este cumva un clarvăzător?

— Da, într-un fel. El poate citi în inimile oamenilor – un talent necesar pentru cineva care stăpânește peste Lumea de Dincolo. Stăpânul acestei lumi trebuie să poată judeca sufletele morților

pentru a decide unde trebuie trimise acestea.

Răspunsul lui Morfeu veni însoțit de un zâmbet ciudat.

— Ce e? întrebă Helen amuzată de expresia neobișnuită întipărită pe fața lui.

Dar Morfeu nu făcu altceva decât să clatine din cap și să surâdă ca pentru sine drept răspuns la întrebarea ei. El o conduse până la copacul masiv și se opri sub ramurile arcuite ale acestuia, apoi se întoarse spre Helen.

— Când vei sta sub copac, indiferent ce se va întâmpla, să nu te uiți în sus, printre crengi, o avertiză el pe un ton grav.

— De ce nu? întrebă Helen, fiindu-i parcă frică de răspuns. Ce se vede printre crengi?

— Coșmaruri. Dacă nu le dai importanță, nu vor putea să-ți facă rău. Morfeu îi eliberă încet mâna, spunându-i: Trebuie să te părăsesc acum.

— Adevărat? întrebă Helen aruncând peste umăr o privire încărcată de groază spre copacul coșmarurilor. Morfeu făcu un semn din cap și porni înapoi spre palat. Dar cum ajung din nou acasă? îl întrebă ea înainte ca el să se îndepărteze prea mult.

— Tot ce trebuie să faci este să te trezești. Și, Helen – strigă el ca și cum ar fi vrut să o avertizeze –, în zilele ce vor urma, încearcă să-ți amintești că visele pot deveni realitate, doar că nu prea ușor.

Morfeu dispăru în amestecul de stele și lumini plăpânde ce sclipeau în întunericul pajiștii.

Fără el, Helen se simțea foarte singură. Se întoarse către copacul coșmarurilor și strânse din pumni pentru a prinde curaj. Era important să înfrunte cât mai repede acest obstacol. Cu cât trecea mai repede peste asta, cu atât mai bine.

Cu privirea în pământ, ea păși sub crengile copacului.

Imediat, Helen simți o masă de *lucruri* mișcătoare undeva deasupra ei. Scâncete ciudate și zgomot de gheare care scrijeleau scoarța copacului în timp ce creaturi fantomatice alergau împrejur. Ramurile începură să freamăte, apoi să tremure și să scârție sinistru,

în timp ce coșmarurile țopăiau frenetic printre crengi pentru a-i capta atenția.

Helen avu nevoie de toată puterea ei de concentrare ca să nu ridice ochii. Pentru o clipă, simți o umbră coborând pe o cracă și apropiindu-se de fața ei. Putea simți prezența aceea pândind-o de aproape, fixând-o cu înverșunare.

Helen își spuse că nu trebuia să se uite în direcția aceea și strânse din dinți, pentru a-i împiedica să clănțane de frică.

Inspiră adânc și privi spre hotarul Lumii de Dincolo.

— Hades! Promit că nu voi încerca să o eliberez pe Persefona, strigă Helen în câmpia pustie.

Cu toate că ura ideea de a abandona pe cineva, Helen știa ce trebuia să facă. Persefona era o prințesă care avea să găsească singură o cale de scăpare din turnul castelului, fără un cavaler în armură strălucitoare care să o salveze.

Asta nu însemna că Helen trebuia să agreeze această idee.

— Dar eu *ți-aș sugera insistent* să faci ceea ce este bine și să o lași să plece de bunăvoie, adăugă ea.

Freamătul coșmarurilor încetă. Helen auzi zgomot de pași în fața ei. Cineva se apropia, dar ea nu ridică privirea, ci fixa în continuare țărâna hotarului Lumii de Dincolo – pentru orice eventualitate, în caz că ar fi fost un truc.

— Ce știi tu despre bine și rău? auzi o voce surprinzător de blândă.

Helen îndrăzni să ridice privirea, simțind că visele urâte dispăruseră.

Văzu un bărbat foarte înalt și robust care stătea în fața ei. Umbrele agățate de silueta acestuia se legănau în jurul lui ca niște mâini mari și întinse. Helen mai văzuse aceste umbre. Era același tip de lințoliu funebru creat de Maeștrii Umbrelor.

Umbrele se împrăștiară și Helen putu să îl vadă pe Hades, stăpânul lumii celor morți.

Acesta era înveșmântat într-o togă simplă, de culoare neagră.

Avea o glugă trasă pe ochi, iar pe sub aceasta se vedea un coif negru și lucios ce-i acoperea toată fața, cu excepția nasului și gurii.

Helen își aminti ce studiasse. Coiful se numea Helm of Darkness⁴ și îl putea face pe Hades invizibil oricând ar fi vrut.

Privirea ei trecu de la ceea ce nu putea să vadă la restul corpului său. Hades era extrem de masiv, dar se mișca și pășea cu infinită grație. Toga lui era drapată cu eleganță deasupra brațelor goale și musculoase, iar buzele lui erau pline, roșii și foarte frumoase.

Cu toate că fața lui era în mare parte ascunsă, după cum arăta în rest părea un bărbat tânăr, sănătos și uimitor de senzual.

Helen nu-și putea lua ochii de la el.

— Ce poate ști o fată atât de tânără despre dreptate? Întrebă el în timp ce Helen îl privea cu gura căscată.

— Nu prea multe, presupun, răspunse ea în cele din urmă cu o voce tremurătoare, încercând încă să descifreze enigmele zeului misterios ce stătea în fața ei. Dar tot știi că nu e bine să ții o femeie sub lacăt, izolată complet de lume. Mai ales în vremurile *astea* și în secolul ăsta.

În mod surprinzător, gura zeului schiță ceva ce semăna cu un zâmbet, iar Helen se relaxă. Gestul îl făcu să-i pară uman și destul de abordabil.

— Nu sunt monstrul pe care-l crezi, nepoată, zise el cu sinceritate. Am fost de acord să-mi onorez jurământul și să fiu stăpân peste tărâmul morților, dar acest loc e complet opus firii soției mele. Ea poate supraviețui aici doar câteva luni pe an.

Helen știa că spunea adevărul. Poziția lui ca stăpân al ținutului morților îi fusese impusă, pentru că așa decisese sorții. Hades trăsesse bățul mai scurt și în vreme ce frații lui își disputau marea și cerul ca ținuturi peste care să stăpânească, el fusese condamnat să conducă Lumea de Dincolo. Singurul loc în care dragostea vieții lui

⁴ Coiful întunericului

nu putea supraviețui prea mult timp. Era ceva tragic, o teribilă ironie, dar fusese decizia lui să o închidă pe Persefona – indiferent cât de rău îl osândiseră Parcele.

— Atunci de ce o obligi să stea acolo, dacă știi că asta îi provoacă numai suferință?

— Cu toții avem nevoie de fericire în viețile noastre, de un motiv să mergem mai departe. Persefona este singura care mă face fericit, iar atunci când suntem împreună, eu sunt fericirea ei. Tu ești tânără, dar cred că știi cum este să fii despărțit de cel pe care-l iubești din cauza obligațiilor.

— Îmi pare rău pentru voi doi, rosti cu tristețe Helen. Dar tot cred că ar trebui să o lași să plece. Dă-i libertatea de a alege cu demnitate. Ea trebuie să decidă dacă vrea să fie aici, cu tine, sau nu.

Mai amuzant era că Helen putea simți că Hades urmărise toate inflexiunile vocii ei în timp ce vorbea. Probabil că-i citise toate emoțiile. Ea era sigură că-i putea citi inima și nu știa dacă ar fi trebuit să se teamă sau să fie fericită că el avea să o aștepte la judecată în ziua morții ei.

— Poți coborî când vrei, nepoată, îi spuse el cu amabilitate. Dar eu *ți-aș sugera insistent* să-ți întrebî Oracolul ce părere are despre aceste descinderi.

Helen se simți luată pe sus de mâna uriașă a zeului și plasată cu grijă înapoi în patul ei. Mai târziu se trezi în camera ei, înfrigurată din cauza cristalelor de gheață, dar alertă și vioaie pentru prima dată după atâta vreme.

Locul de lângă ea era gol.

Lucas dispăruse, dar, într-un fel, Helen se simțea ușurată. Să se trezească alături de el ar fi fost greu de suportat pentru amândoi, mai ales după ceea ce experimentase cu Morfeu.

Când își aminti evenimentele din cursul nopții, vina o copleși, chiar dacă încerca să-și spună că nu avea sens să-și facă muștrări de conștiință. Ea nu-l putea înșela pe Lucas cu Orion, pentru că din start nu putea fi cu Lucas. Nu mai conta care dintre ei era doar o casă,

„acasă“ sau un nenorocit de motel pentru ea. Ea și Lucas nu puteau fi împreună. Punct.

Trebuia să devină mai dură, își spuse. Unii oameni nu erau făcuți să trăiască fericiți până la adânci bătrâneți, indiferent de ceea ce simțeau unii pentru alții. Hades și Persefona erau un exemplu perfect în această privință. Hades îi spusese că el și Persefona erau totul unul pentru celălalt, dar amândoi erau triști. „Dragostea“ lor îi ținea închiși ca într-o închisoare, unul dintre ei fiind pe jumătate mort când erau împreună, iar celălalt – pe jumătate mort când erau despărțiți.

Asta nu era fericire. Fericirea era opusul unei închisori. Ea deschidea inimile în loc să le închidă și să le condamne la izolare. Fericirea însemna eliberare – eliberarea de tristețe, amărăciune și ură...

Helen avea o idee. Dând la o parte păturile înghețate, alergă șchiopătând – din cauza picioarelor amorțite de frig – până la măsura de toaletă și puse mâna pe telefon.

„Cred că știi ce le trebuie Furiilor“, îi scrisese ea un mesaj lui Orion. „Fericire. Trebuie să ajungem la râul Fericirii. Ne vedem la noapte.“

Daphne turnă vinul și își spuse că trebuia să stea dreaptă, pe ambele picioare, la fel ca femeia masivă și vânjoasă cu care semăna acum, în loc să se sprijine pe un singur picior, cu șoldul ieșit în afară.

Putea simți povara trupului masiv, care îi provoca dureri de spate. Avea peste 1,80 în înălțime și cântărea vreo 90 kg, iar adaptarea vigilenței sale interne la tot acel surplus de mușchi și de oase era foarte complicată.

Încercă să-și înăbușe un căscat. Conclavul nu era niciodată amuzant, iar participarea la întrunirile acestuia purtând trupul gorilei lui Mildred Delos era al naibii de obositor – nu numai din cauza greutății în exces, ci și pentru că aceasta era o adevărată cățeă.

Ea reacționa exagerat la orice, ca un cățel nerăbdător care latră și mârâie constant pentru că știe că este înconjurat de animale mult mai

puternice care l-ar devora bucuroase în loc de gustare.

– Scylla! Ai deschis sticla de pinot gris? întrebă arțăgoasă Mildred. Eu am spus *grigio*, nu *gris*. E vorba de cu totul alt soi.

– Greșeala mea, răspunse calmă Daphne alias Scylla. Ea știa foarte bine diferența dintre cele două vinuri și le încurcase intenționat. Nu se putea abține să nu o enerveze pe Mildred. Să deschid sticla de grigio? întrebă supusă.

– Nu, las-o pe asta, spuse Mildred pe un ton indiferent. Du-te și stai undeva într-un colț. Nu suport să-mi stai tot timpul în spinare.

Daphne se îndepărtă și rămase în picioare, lângă perete. Mildred putea bombăni cât voia, dar nu mai prostea pe nimeni. Era inutilă acum, când Creon era mort. Ea nu avea niciun urmaș scion care să-i confere anumite drepturi printre Cei O Sută, și dacă nu avea să mai facă un alt copil cu Tantalus era în pericol să rămână fără nicio putere – nimic altceva decât o notă de subsol fără importanță în istoria Casei Teba. Mildred era o femeie ambițioasă, și Daphne era sigură că avea să facă imposibilul pentru a rămâne din nou însărcinată. Asta necesita prezența soțului său.

Dacă ar fi existat alte metode de a-i da de urmă lui Tantalus, Daphne le-ar fi aplicat bucuroasă, dar infiltrându-se în interiorul Conclavului ca gardă de corp pentru Mildred, împușcase doi iepuri dintr-un foc.

Daphne voia să fie de față în caz că ar fi trebuit să-i ajute pe Castor și Pallas în încercarea lor de a-l îndepărta pe Automedon din preajma fiicei ei.

Castor și Pallas nu știau că ea se afla acolo, desigur, și nici că Hector stătea câteva nopți pe săptămână într-una din casele conspirative pe care le deținea în partea de sud a Manhattanului, dar asta nu conta. După ce scăpase de Furii cu mai mult de zece ani în urmă, Daphne putea să poarte orice chip de femeie ar fi vrut și fusese întotdeauna capabilă să conducă celelalte Case din interior pentru a-și atinge scopurile.

Odată ce Castor și Pallas ar fi reușit să îndepărteze amenințarea

pe care o reprezenta Automedon pentru fiica ei, Daphne ar fi putut, în sfârșit, să-l ucidă pe Tantalus.

Telefonul lui Mildred începu să sune. Aceasta văzu numele de pe ecran și răspunse repede.

— Tantalus. Ai primit înregistrările mele? întrebă Mildred ridicând vocea mai mult decât de obicei.

Ea îi trimisese lui Tantalus înregistrările zilnice ale întrunirilor Conclavului și, chiar dacă telefoanele erau interzise, el o suna pentru a afla detalii în fiecare noapte.

Daphne putuse auzi finalul ambelor conversații telefonice nocturne pentru că Tantalus trebuia să vorbească foarte tare ca să poată fi auzit de soția lui muritoare – adică destul de tare pentru ca un scion să fie *asurzit*, chiar și din celălalt capăt al încăperii.

Până la momentul acela, Tantalus nu-și dezvăluisese locația soției sale, iar ea nu-l întrebase nimic despre asta. În aparență, niciunul dintre ei nu prezenta încredere când era vorba de asemenea informație – nici măcar garda lui Mildred.

— Le-am primit, replică el pe un ton glacial. Daphne își spuse că ar fi fost de ajuns să se poată micșora, astfel încât să poată intra în telefonul lui Mildred și să iasă dintr-al lui Tantalus – mâinile ei materializându-se la loc din tastele unu și zero pentru a-l strangula. Ei încă mă consideră un proscris. Parcă spuneai că te vei ocupa de reabilitarea numelui meu.

— Cum? Cei O Sută nu vor mai asculta ce le spun. Toată lumea îl ascultă pe Castor acum, și de când a aflat că ești un proscris, el continuă să o spună în gura mare. Ai pierdut sprijinul multora, îi zise ea pe un ton acuzator. Iar eu nu pot face nimic în această privință, așa stând lucrurile.

— Nu din nou, oftă el. Nu a trecut nici măcar o lună de când a murit fiul nostru și tu vrei deja să-l înlocuiești.

Urmă o lungă și stânjenitoare tăcere.

— Automedon abia a binevoit să-mi răspundă, zise furios Tantalus, spulberând liniștea deranjantă. Iar când îmi răspunde, are

câte o scuză jalnică.

— Nu se poate, zise Mildred ridicându-se pe jumătate din scaun. Și ce înseamnă asta?

Daphne trebui să facă eforturi pentru a-și păstra fața impasibilă. Mirmidonii erau niște soldați desăvârșiți. Ei nu își ignorau *niciodată* stăpânii.

— Nu sunt sigur, oftă Tantalus. Poate că m-am înșelat sau poate că lucrează pentru altcineva. Este posibil să fi avut deja un alt stăpân atunci când i-am cerut să lucreze pentru mine. Oricum ar fi, nu cred că mai am vreun control asupra lui și, dacă este așa, nu-l pot opri să o ucidă pe Helen – dacă asta e ceea ce vrea celălalt stăpân. Asta *nu se poate* întâmpla. Sunt un om mort în acest caz. Daphne a făgăduit...

— De ce trebuie să o aduci mereu în discuție? întrebă Mildred. Un rânjel disprețuitor îi schimonosi buzele. O faci doar ca să-i rostești numele?

— Păstrează-ți ochii mari și urechile ciulite, *nevastă*, o avertiză Tantalus pe un ton sumbru. Sau nu voi mai fi în viață ca să-ți dăruiesc acel copil scion de care ai atâta nevoie ca să-ți recapeți tronul.

CAPITOLUL 12

Dimineața zilei de Halloween era urâtă și ploioasă – așa cum trebuia să fie, de fapt.

Norii amenințători de furtună care întunecau cerul adăugau nuanța potrivită de gri perlat pentru ziua aceea, făcând culorile autumnale să iasă în evidență ca niște pete de acuarelă pe o minunată pânză imaculată. Era foarte frig. Nu atât de frig încât să fie insuportabil de stat în aer liber, dar de ajuns cât oricine să-și dorească o supă la prânz și ceva dulce la cină.

Helen le trimise grecilor un mesaj amplu, în care le spunea că Hades fusese de acord să o lase din nou în Lumea de Dincolo și că era în afara oricărui pericol. Nu menționează nimic despre obolul lui Lucas și nu le dădu detalii despre întâlnirea ei cu Morfeu. Ea îl lăsase pe Lucas să decidă ce urma să spună familiei.

Primi câteva mesaje de răspuns, cerându-i să le explice cum reușise să coboare după ce fusese izgonită, dar ea le ignoră și îi întrebă altceva. Voia să știe de unde provenea talentul Maestrului Umbrelor.

„S-a dezvoltat în Epoca Medievală, și de atunci a făcut parte din Casa Teba”, răspunse Cassandra.

Asta însemna că talentul avea doar o mie de ani vechime. O mie de ani era o perioadă considerabilă, dar nu pentru scioni, ai căror strămoși trăiseră cu mai mult de patru mii de ani în urmă.

„În regulă, am înțeles. Dar de unde provine?”, insistă Helen.

Nimeni nu putea să-i răspundă.

Helen se îmbracă și se pregăti pentru școală, apoi coborî la parter pentru a pregăti micul dejun pentru tatăl ei, „vrăjitoarea”.

După ce petrecuse o zi întreagă în rochie, Jerry învățase repede că singurul lucru jenant la costumul lui era simplitatea: rochia nu era *destul* de elaborată. După mai multe sugestii din partea clienților săi privind modul în care ar fi trebuit să intre mai ușor în spiritul sărbătorii, el hotărâse să renunțe la toate prejudecățile. Atașase un corset rochiei și își vopsise buzele cu ruj albastru, apoi adăugase niște cercei și cizme cu vârfuri întoarse la ținuta astfel improvizată, pentru un plus de farmec.

— Tată, cred că ar trebui să purtăm o mică discuție despre ținuta asta bizară, zise Helen pe un ton ironic în timp ce-și turna niște cafea. Doar pentru că toți ceilalți copii fac asta...

— Știu, știu, zise el rânjind în timp ce își mânca felia de șuncă. Doar că nu mă pot da bătut în fața lui Tanis – cel de la magazinul de menaj. El e pirat anul acesta. Ar trebui să-i vezi peruca! Cred că a cheltuit o avere pe ea! Ca să nu mai spun ce au făcut cei de la cinematograful din colț. Au descărcat treizeci de pungi de popcorn caramelizat pentru spectacolul din noaptea asta. Kate's e un local mult mai atractiv, desigur, dar trebuie să fim pregătiți în fața concurenței.

Helen își mânca încet clătitele ei cu dovleac – ultima șarjă pe anul acela – și sorbea din cafea ascultând lamentările tatălui ei, știind că el era, de fapt, foarte încântat de cele întâmplate.

Aproape că se simțea bine. Capul nu-i mai vuia, ochii nu-i lăcrimau, și pentru prima dată de câteva săptămâni bune nu o mai durea tot corpul. Chiar dacă nu era de deplin fericită, avea o senzație de pace.

Acest sentiment avea legătură într-o oarecare măsură și cu faptul că era convinsă că mai era cineva în încăpere. Asta nu o mai speria deloc. Din contră, o alina nespus. Uitase să-l întrebe pe Morfeu dacă el era „soarele invizibil” care o însoțea, dar ultima dată când îi simțise prezența îi auzise clar și vocea, deci cine altcineva ar fi putut fi?

— Helen? o strigă Jerry.

— Da, tată?

Reveni brusc cu picioarele pe pământ.

— Ai putea rămâne astăzi la magazin după ore? o întrebă el. E în regulă dacă nu poți, doar că Luis ar fi vrut să-i ducă pe Juan și pe mica Marivi la colindat în seara asta. Asta ar fi prima dată pentru ea...

— Bine! Nicio problemă! zise repede Helen. Ureează-i lui Luis distracție plăcută alături de copiii lui. O să fiu acolo.

Helen visase cu ochii deschiși la Morfeu. Sau se gândise la el sub forma lui Lucas... sau Orion? Obrajii ei erau fierbinți și roșii. Se ridică brusc și începu să-și adune lucrurile pentru școală.

— Ești sigură că te simți mai bine? o întrebă uimit Jerry privind-o cum își îndesa cărțile într-un ghiozdan și își verifica telefonul.

Claire îi lăsase un mesaj.

— Da, sunt bine, răspunse distrată Helen în timp ce citea. Claire nu venea să o ducă la școală, pentru că fusese solicitată ceva mai devreme pentru decorațiunile de Halloween. La naiba, făcu ea după ce văzu mesajul. Va trebui să merg cu nenorocita mea de bicicletă, mormăi iritată Helen în timp ce se îndrepta spre ușa din spate.

— Ești sigură că poți...

— Da! O să ajung la timp, îl întrerupse morocănoasă Helen.

Își scoase fără nicio tragere de inimă din garaj bicicleta ei antică, observând că stratul de rugină de pe aceasta se îngroșase alarmant în ultimele luni.

— O zi bună, strigă Jerry în urma ei.

Helen își dădu ochii peste cap, spunându-și *da, sigur*, și pedala mai departe.

Nu mai avea mult până la școală când fu la un pas să fie lovită de o mașină în viteză. Ca să o evite, trebui să vireze brusc, se ciocni de bordură, nimeri dincolo de pavaj și ateriză în cea mai mare băltoacă cu noroi pe care o văzuse în viața ei.

Helen se trezi împrăscată cu apă murdară și noroi pe picioare și până la mijloc. Puse frână și se opri, fiind nevoită să aștepte un

moment pentru a-și reveni din șoc. Rămase perplexă, încercând să asimileze situația catastrofală în care se afla. Era mânjită până la brâu de noroi scârbos și mâzgă rece ca gheața.

Întoarse capul și privi balta prin care tocmai trecuse. La suprafața acesteia plutea cadavrul unui animal. Își mirosi hainele și constată că simțea duhoarea de veveriță în stare de putrefacție.

— Incredibil, bombăni furioasă Helen.

Nu era o persoană neîndemânică de obicei – cel puțin nu după o noapte întregă în care visase, și nu putea să creadă ceea ce i se întâmplase.

Se uită la ora afișată pe ecranul telefonului și văzu că nu mai avea timp să se întoarcă acasă ca să se schimbe. Dacă trecea pe acasă, Hergie avea să o trimită la camera de detenție pentru că întârziase atât de mult și ea promisese deja să lucreze în locul lui Luis după ore.

Helen decise că era de preferat să meargă la școală mirosind a veveriță moartă decât să își reproșeze tot restul vieții că nu lăsase doi copii sensibili să se bucure de compania tatălui lor în noaptea de Halloween. În afară de asta, îi adora pe copiii lui Luis. Erau atât de mici, iar Juan avea cea mai adorabilă voce răgușită de băiețel.

Oftând de necaz, Helen se pregăti să pedaleze până la școală, doar ca să constate că nici nu mai putea să facă asta. Roata din față a bicicletei era dezumflată. Coborî de pe bicicletă și auzi un pârâit. Printr-o împrejurare nefericită, tivul blugilor ei se agățase de lanț și cracul pantalonilor era sfâșiat aproape până sus. Încercând să-și ajusteze poziția pentru a evita ruperea completă a materialului, Helen alunecă pe niște pietricele și căzu în balta noroioasă infestată cu putregai, bicicleta ei antică rămânând agățată în continuare de cracul blugilor.

Bicicleta căzu peste ea înainte să se poată ridica și se contorsionă iremediabil când Helen încercă să se desprindă de cadrul metalic.

— Ce naiba se întâmplă aici? strigă cu voce tare.

Auzi un chicotit și se uită peste drum. Văzu o femeie înaltă și

subțire care rânjea la ea. Helen înțelese imediat că ceva nu era în regulă cu femeia aceea. Avea niște pomeți înalți și proeminenți, și valuri unduitoare de păr blond, care-i ajungeau la genunchi. La început i se păru a fi o vedetă de cinema sau ceva de acest gen, pentru că având acele trăsături și un păr atât de frumos *ar fi trebuit* să fie o frumusețe. Dar rânjetul de pe buze și privirea hipnotică de șarpe o făceau înfiorător de urâtă. Indiferent cât de frumos i-ar fi fost trupul, spiritul ei malefic o făcea hidoasă.

— Ce ești tu? îi strigă Helen.

Pielea i se înfioră – mai mult din cauza apariției spectrale decât din cauza frigului.

Femeia macabră legănă ciudat capul de la stânga la dreapta, precum o cobră care se pregătea să atace un șoarece inofensiv. Apoi întrerupse contactul vizual și se îndepărtă în salturi. Helen se uită șocată după ea, întrebându-se: *Cine naiba poate să facă asemenea salturi?*

Foarte atentă, ca să nu mai nimerească și vreo capcană de urs, Helen se ridică din băltoaca buclucașă și se așeză lângă bicicleta distrusă. Știa că ceea ce văzuse nu era un costum și că mica ei neînțelegere cu Legile lui Murphy nu era o coincidență. Ceva ciudat se întâmplase, dar nu avea idee despre ce era vorba.

Ridică bicicleta contorsionată și o puse pe umăr, apoi își continuă drumul către școală. Își abandonează „fosta-bicicletă” lângă un stativ de pe hol și intră în sala de clasă cu hainele rupte și mânjite de noroi – exact așa cum ieșise din baltă.

În clasă văzu un grup de persoane costumate, și mai multe dintre acestea purtau haine sfâșiate și machiaj strident care imita murdăria. Chiar și așa, era evident că Helen era udă până la piele, tremura și era mânjită cu noroi adevărat.

În timp ce trecea prin clasă, toți ochii se întoarseră spre ea. Matt și Claire o priviră alarmați, gata să se ridice de la locurile lor. Ea le făcu semn că era în regulă, iar Matt se lăsă din nou pe spătarul scaunului său – mai liniștit, dar încă încruntat, întrebându-se ce se întâmplase

cu ea.

— Miss Hamilton? Trebuie să presupun că mirosul oribil pe care-l detectez face parte din costumul dumentale de Halloween? Întrebă Hergie cu obișnuita lui nonșalanță. Ceva convingător, specific unui zombie?

— Mă gândeam să denumesc acest parfum „cadavru în putrefacție”, răspunse ea la fel de ironică precum el.

De obicei, Helen era mult mai respectuoasă, dar simțea că ar fi trebuit să-l pună la punct pe Hergie.

— Te rog să vizitezi toaleta și să scapi de acest miros. Deși apreciez că ai intrat în spiritul sărbătorii, nu pot permite un astfel de comportament. În această instituție există câțiva studenți care vor să *învețe*, o pedepsi el, de parcă ar fi fost un erou. Helen rânji. Profesorul era unic în felul său. O să-ți dau un permis de trecere... adăugă el.

— Dar, domnule Hergesheimer, nu am haine de schimb. Voi avea nevoie de ajutor...

— Nici nu mă așteptam la altceva. Un permis pentru dumneata și unul pentru complicea dumentale, miss Aoki.

Profesorul rupse două prețioase bucăți de hârtie care le puteau asigura fetelor trecerea liberă pe holuri în următoarele două ore. Claire o privi entuziasmată pe Helen, înăbușindu-și un chiot de bucurie, iar cele două prietene se ridicară și își luară permisele cu capetele umil plecate.

Să obțină un astfel de permis de la Hergie era ca și cum ar fi fost ridicate la rangul de cavalier: asta nu le îmbogățea, dar le oferea noblețe și drepturi pentru tot restul anului.

— Lennie, duhnești îngrozitor, murmură Claire în timp ce se îndreptau spre ușă.

— Nici *nu* ai idee ce mi s-a întâmplat, îi șopti Helen și se apucă să-i povestească întâlnirea cu femeia spectrală de pe marginea drumului.

Claire ascultă cu atenție în timp ce o conducea pe Helen la sala de

teatru.

— Stai puțin, de ce ne aflăm aici? întrebă Helen când văzu care era destinația lor.

— Trebuie să te schimbi, zise Claire ridicând din umeri.

Intrară în camera unde se ținea recuzita, iar Claire se duse direct la raftul unde erau agățate costumele diafane și sclipitoare de zână și începu să i le arate lui Helen, comparând mărimile.

— Ești sigură că nu era doar o turistă nebună în costum de Halloween? Uite, ăsta ți s-ar potrivi, doar că are aripi.

— Îmi place cu aripi. Și sunt sigură că femeia aceea nu era om. Era foarte înaltă și se deplasa în *salturi*, spuse Helen, schimbând cu mare ușurință subiectul. Nu o să avem probleme dacă luăm costumul fără să anunțăm pe nimeni?

— Fac parte din comitetul de organizare. În afară de asta, o să le returnăm, o liniști Claire cu un rânjel viclean, în timp ce lua de pe raft un al doilea costum pentru ea. Acum să mergem la vestiar. Duhoarea ta incredibilă mă face să lăcrimez.

Helen făcu un duș și își spală părul, în timp ce Claire se schimba în costumul sustras din garderobă și se machia în fața unei oglinzi cu niște culori sclipitoare care să se asorteze cu ținuta.

Apoi o rugă pe Helen să-i descrie în detaliu chipul femeii pe care o văzuse, dar ea nu reuși să adauge mai multe.

— Nu am putut să mă uit bine la ea, Gig. Eram ocupată să înot cu fața în jos într-o băltoacă, cu o veveriță moartă alături.

Helen se șterse bine cu prosopul și se îmbracă în rochia diafană și sîdefie, ferindu-și ochii de aripile ascuțite.

— O să le povestesc lui Matt și lui Ari când ne vom întoarce la ore. Să vedem dacă nu au vreo idee. Acum ieși afară și lasă-mă să te privesc!

— Ce personaje din *Midsummer* se presupune că suntem? Helen rămase cu gura căscată când văzu costumul lui Claire. Oo, îmi place! exclamă ea. Imprimeul cu pâanza de păianjen e uimitor!

— Eu sunt păianjenul, evident, iar tu ești fluturele. Sunt frumoase,

nu? Bunica mea a cusut paietele.

— Aripile astea sunt *bestiale*. Helen se înalță puțin în aer prefăcându-se surprinsă că putea zbura. Și văd că funcționează, adăugă ea!

Claire o apucă repede de picior și o trase înapoi pe podea cu o expresie îmbufnată.

— Jason m-a pus să-i promit că nu voi mai zbura niciodată cu tine. Iar acum că știi ce pierd, îmi este foarte greu să mă uit cum zbori.

— O să stau de vorbă cu el, se oferi Helen. Poate dacă îi arăt cât de ușor îmi este să car un pasager își va da seama că nu e atât de periculos și se va răzgândi.

— Mă îndoiesc, zise Claire. Clătină din cap și încruntă sprâncenele. Nu că ar avea vreo importanță, dar cred că astăzi suntem, practic, despărțiți. De unde să știi?

— Ce vrei să spui? întrebă contrariată Helen, punându-și o mână în șold.

— La un moment dat îmi spune că nu ne mai putem vedea, iar în secunda următoare îmi depășește mașina și mă imploră să mă întorc la el. Apoi, zece minute mai târziu, mă părăsește din nou.

— Asta s-a întâmplat noaptea trecută? o întrebă Helen.

— Apoi, chiar atunci când plecam furioasă, m-a sărutat. Oftă și încheștă pumnii, exasperată. Mi se pare că Jason se tot joacă cu mine și asta mă face să-mi pierd mințile.

Claire își alungă aceste gânduri tulburi cu un gest de lehamite și o împinse pe Helen spre uscătorul de mâini. Apăsă butonul aparatului și o făcu să-și aplece capul către sursa de căldură, împiedicând-o să-i mai pună vreo întrebare despre Jason.

Helen înțelese că prietena ei era furioasă și nu voia să mai vorbească despre asta și o lăsă să-i „aranjeze” părul.

Rezultatul fu o coafură rebelă pe care Claire insistă să o dea cu fixativ cu sclipici auriu. În mod obișnuit, Helen ar fi spus nu la atâta sclipici, dar trebui să admită că se potrivea de minune cu acel costum. În afară de asta, era Halloweenul.

Erau sute de persoane la școală în ziua aceea și toți purtau costume care de care mai ostentative. Helen nu mai văzuse în viața ei atâția oameni costumați. Energia din aer părea să capete proporții, transformându-se în haos. Elevii alergau de colo-colo izbindu-se entuziasmați de pereți, iar profesori îi lăsau.

— E Parkour? o întrebă Helen pe Claire când unul dintre elevi se urcă în fugă pe un perete și făcu un salt pe spate.

— Da, îi răspunse îngrijorată Claire. Hm... nu are de gând nimeni să-l oprească?

— Cred că nu, zise Helen, apoi amândouă se uitară una la alta și izbucniră în râs.

Ce le păsa lor? Aveau permisele date de Hergie. Erau asigurate.

Până când își îmbunătățiră machiajul și costumele, adăugând încă un strat de sclipici sau făcură câteva drumuri până la garderobă, vestiare și automatul cu răcoritoare și inventaseră numeroase scuze pentru a cutreiera holurile școlii, era aproape ora prânzului.

Câteva ore mai târziu se plimbau în costumele lor grozave pe lângă cabinetul de științe sociale, unde preda miss Bee, când clopoțelul începu să sune. Toți puștii năvăliră afară pe ușa clasei din care ar fi trebuit să iasă și Claire – asta dacă s-ar fi deranjat să ia parte la oră.

— Oops, se pare că am întârziat, zise Claire cu un rânjel obraznic.

Helen râdea amuzată, când simți pe cineva că o apucă strâns de braț și o trage înapoi. Aerul din jurul ei era încețoșat și refracta lumina, de parcă ar fi fost micșorată și pusă în interiorul unui diamant. Când pupilele i se adaptară la lumină, constată că se afla în celălalt capăt al holului, iar Lucas își folosea trupul pentru a o bloca între el și un dulap lipit de perete.

— Unde ai fost? întrebă el în șoaptă aproape de urechea ei. Nu te mișca, altfel o să ne vadă. Stai nemișcată și spune-mi ce ți s-a întâmplat în dimineața asta.

— În dimineața asta? repetă stupefiată Helen.

— Matt a spus că arătai ca și cum ai fi fost atacată. Apoi tu și

Claire ați dispărut pentru tot *restul zilei*. Orele aproape s-au terminat. Ne-am făcut multe griji.

— Trebuia să fac un duș și să mă schimb. Am cam pierdut noțiunea timpului.

Scuza ei suna destul de jalnic – chiar și ei i se părea patetică. Nu avea idee de ce nici ea și nici Claire nu se gândiseră să revină în clasă.

Aruncă o privire peste umărul lui Lucas, încercând să-și dea seama ce se petrecea, și văzu privirea speriată a lui Jason. Acesta o luă de mână pe Claire și o conduse pe coridor, trăgând-o mai aproape de el. Nimeni nu părea să le acorde atenție lui Helen și Lucas. Ei stăteau atât de aproape unul peste altul, iar Matt trecu chiar pe lângă ei de parcă nu i-ar fi văzut. La fel și Ariadne.

Ceva nu era în regulă. Ar fi fost imposibil ca Ariadne să treacă pe lângă Helen și Lucas fără să le arunce o privire dezgustată dacă i-ar fi văzut stând strâns lipiți.

— Ce se întâmplă? întrebă încet Helen.

— Am redirecționat lumina, astfel încât să nu ne vadă nimeni, zise încet Lucas.

— Acum suntem invizibili? șopti Helen.

— Da.

O mulțime de momente confuze își găsiră pe loc justificarea în mintea ei. Zilele în care vedea ca prin ceață, sentimentul ciudat că mai era cineva cu ea în cameră, disparițiile lui Lucas și felul în care se ivea din senin când nu se aștepta nimeni – toate astea erau posibile pentru că *el era acolo tot timpul*.

— Tu ești soarele meu invizibil, nu-i așa?

Îi simți abdomenul – care era lipit de al ei – scuturat de un râs tăcut. Îi văzu buzele mișcându-se în tăcere și pronunțând cuvintele rostite de ea: „soarele invizibil”. Își luă privirea de la buzele lui și-i întâlni ochii.

— Lucas, îl dojeni cu blândețe Helen. Am tras o sperietură zdravănă. Mai întâi am crezut că era ceva în neregulă cu vederea

mea, apoi am crezut că eram pe cale să-mi pierd mințile.

— Îmi pare rău. Știu că te-am speriat și am încercat să mă opresc, dar nu am putut, recunosc el stânjenit.

— De ce nu?

— Uite ce e, chiar dacă te-am alungat de lângă mine, asta nu înseamnă că pot sta departe de tine, zise el recunoscând în cele din urmă. Totul a început atunci când am învățat cum să curbez lumina, dar acum s-a transformat în altceva. Ceva ce nu credeam că voi putea să fac *vreodată*. Tăcu, iar privirea lui era plină de suferință. Am învățat cum să devin invizibil ca să pot sta aproape de tine, iar tu să-ți vezi în continuare de viața ta.

— Ai fost întotdeauna aproape de mine? întrebă îngrijorată Helen, gândindu-se la o mie de lucruri intime la care fusese probabil martor.

— Sigur că nu. Îmi este dor de tine, dar nu sunt un pervers, spuse el roșind și ferindu-și privirea. Ți-ai *dat mereu seama* că eu eram acolo, Helen. Spre deosebire de toți ceilalți, tu încă îmi poți simți prezența când sunt invizibil. Nimeni nu știe că pot face asta, cu excepția ta.

Helen nu știa cum să reacționeze. Singurul lucru pe care voia să-l facă era să-l sărute, dar știa că nu se cuvenea. Tot ce putea să facă era să stea nemișcată și să-l privească.

Clopoțelul se auzi din nou și zeci de uși se închiseră aproape simultan, dar nici Helen și nici Lucas nu făcură vreo mișcare.

Câțiva puști întârziați cutreierau holurile, în căutarea aventurii. În mod straniu, niciun profesor nu era prin preajmă ca să-i oprească. Părea o zi lipsită de reguli. Lui Helen nu-i păsa de nimic. Dintr-odată, i se păru că distrugea ceva prețios. Nu-și amintea să fi avut vreodată o astfel de senzație.

Peste umărul lui Lucas zări dintr-odată femeia spectrală pe care o văzuse pe marginea drumului. Aceasta se îndepărta pe unul dintre coridoarele școlii.

— Chiar în spatele tău, șopti Helen. Lucas se întoarse foarte încet și se uită în spate. Am văzut-o în dimineața asta și mi s-au întâmplat

numai lucruri ciudate. De aceea arătam de parcă aş fi fost atacată.

– Nu e o muritoare, şopti Lucas la urechea lui Helen atunci când femeia spectrală trecu pe lângă ei.

– Nu ne poate vedea? întrebă Helen, dar Lucas clătină din cap, neatent.

Helen văzu că nările lui fremătau, iar câteva clipe mai târziu simţi şi de ce.

Femeia fantomatică răspânda o duhoare greu de suportat, o combinaţie oribilă de ouă putrede şi lapte stricat. Era, de fapt, putoarea pe care Helen o confundase cu mirosul unei veveriţe în putrefacţie – miasele care-i intraseră în haine şi de care nu scăpase decât abia după duşul din dimineaţa aceea.

Mirosul părea să pătrundă în pereţi şi în fiecare clasă pe lângă care trecea femeia spectrală izbucnea zarva. La început se auziră doar câteva voci puternice, strigăte, apoi chiote şi zgomote răsunătoare, de parcă toată lumea începuse să răstoarne piese de mobilier. Caiete şi ghiozdane pline cu cărţi erau aruncate în aer. În câteva secunde, uşile începură să se deschidă şi elevii ieşiră puhoi, urmaşi îndeaproape de profesori. Însă aceştia nu încercau să restaureze ordinea. Ei păreau la fel de rebeli precum copiii.

Înfăşuraţi în coconul lor de invizibilitate, Helen şi Lucas priviră uimiţi cum miss Bee, profesoara lor de ştiinţe sociale – o femeie solidă şi iubitoare de logică –, trase câteva şuturi în uşa unui dulap de pe hol, deşi era încălţată cu nişte pantofi fini.

Helen ridică ochii spre Lucas şi observă cu stupefaţie că acesta se lupta cu impulsul de a li se alătura celorlalţi în acea campanie de distrugere.

Simţea şi ea acelaşi impuls. Realiză că simţise toată ziua acest lucru. De aceea fusese de acord cu costumul şi cu sclipiciul sau cu chiulul de la cinci ore în loc de două. Lui Helen i se părea că iadul se dezlănţuise pe pământ.

– Nici să nu te gândeşti, îi şopti Lucas încruntat.

– Cum? îl întrebă încet Helen. Îşi muşcă buza inferioară

simulând inocența. Nu simți nevoia să faci ceva rău?

— Da, simt, zise el, și o trase pe Helen ceva mai aproape de el.

Ea simți cum trupul lui genera un val de căldură, de parcă ar fi deschis ușa unui cuptor încins, și se lipi și mai tare de el. Lucas își ținu respirația și încercă să nu se mai uite la ea.

— Trebuie să ieșim de aici.

O prinse pe Helen de mână și țâșni trăgând-o după el. Ea înțelese imediat de ce. Dacă se mișcau destul de rapid, puteau rămâne invizibili în timp ce ieșeau din ascunzătoarea din spatele mantiei lui Lucas mișcându-se atât de repede încât niciun muritor nu i-ar fi putut zări.

Era atât de palpitant să alerge pe coridoarele liceului cu viteză „scionică” încât aproape că strigă de bucurie.

Odată ajunși afară, porniră pe calea aerului și țâșniră în înalt deasupra insulei, departe de influența malefică ce transformase școala lor într-o cușcă de maimuțe de la grădina zoologică.

Plutind la mare înălțime deasupra oceanului, Lucas se întoarse spre ea și o privi îndelung cu un surâs în colțul buzelor.

— Să adaugi aripi acelor picturi nu a fost o idee atât de proastă.

Ea înțelese imediat la ce se referea. Prima dată când el o învățase să aterizeze după zbor, ea plutise deasupra lui în timp ce el stătea pe pământ. Helen îi spusese că văzuse o pictură care înfățișă două persoane la fel ca ei, doar că cea care zbura în tablou era un înger. El îi spusese atunci că aripile de înger erau un nonsens. Acum nu mai părea însă tot atât de convins.

Lui Helen i se părea că trecuse o eternitate din ziua în care Lucas o învățase să zboare, dar fiecare secundă a acelor vremuri perfecte îi reveni în minte, clară și detaliată. Se miră cât de mult o durea încă.

Realiză că vechea zicală „Timpul vindecă toate rănilor” era o prostie și probabil că funcționa doar pentru cei care stăteau prost cu memoria. Timpul pe care-l petrecuse departe de Lucas nu vindecase nimic. Distanța nu făcuse decât să-i sporească dorul. Până și distanța dintre ei în acel moment era groaznică. Incapabilă să o suporte,

Helen pluti în zbor până la el și încercă să-l îmbrățișeze.

— Lucas, eu...

Helen întinse mâna, dar el se feri, cu o privire panicată, înainte ca ea să poată spune ce avea de spus sau să-l atingă.

— Trimite-i mesaj lui Orion și spune-i ce s-a întâmplat, zise el pe un ton ridicat și arțăgos. Îi luă un moment să reducă volumul înainte de a continua: A fost plecat și a văzut o mulțime de lucruri. Poate că el știe cine este femeia aceea sau ne poate lămuri cu ce ne confruntăm.

— Bine. Helen își lăsă mâinile să-i cadă stângaci pe lângă corp. Își spuse că nu trebuia să arate cât de devastată era. Ar trebui să plec. I-am promis tatălui meu că voi lucra la magazin astăzi.

— Ar trebui să o caut pe sora mea ca să-i spun că suntem teferi, zise Lucas pe un ton sever. Nici măcar nu se uită la ea. O să le spun tuturor ce am văzut pe coridorul școlii, să vedem dacă are cineva vreo idee. Și, Helen?

— Da, răspunse ea cu o voce subțire.

— Să păstrăm doar pentru noi chestia cu invizibilitatea deocamdată. O să spunem doar că nu ne-a văzut nimeni din cauza agitației.

— Dar ce vei spune despre oboluri? întrebă într-un stil destul de oficial, încercând să se separe de el și prefăcându-se mult mai calmă decât era de fapt. Am evitat întrebările tuturor când mi-au cerut să le explic cum am coborât în Lumea de Dincolo noaptea trecută, dar nu o să-i pot ascunde prea mult timp Cassandrei ce s-a întâmplat. Ea nu îmi poate vedea chiar acum viitorul, dar mai devreme sau mai târziu o să citească ceva despre tine și acele oboluri.

— Cred că am să le spun totul despre ele. Am să mărturisesc că le-am furat, oftă el. Dar poate că nu ar trebui să le povestim celor din familia mea cum ți-am pus unul sub limbă astă-noapte, în pat.

Helen înțelese că Lucas adăugase acest detaliu doar ca să-i amintească faptul că procedase corect retrăgându-se. Știa că tocmai o salvase dintr-o situație dezastruoasă, dar, chiar și așa, asta o durea

foarte mult.

Se despărțiră, iar Helen se întoarse la școală ca să-și adune lucrurile. Încercă să și-l scoată pe Lucas din gânduri. *El este vărul meu*, își tot repeta ea încet, până când sentimentul de abandon fu înlocuit cu cel de vinovăție. Se simțea ca o idioată că încercase să-l atingă. La ce se aștepta?

Helen avea sentimentul că Lucas o sfătuisese să-i trimită mesaj lui Orion doar ca să o facă să se gândească la el, la fel ca un băiat care întreba o fată dacă prietenul ei știa că erau singuri. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât se simțea mai ofensată. Oare Lucas credea că ea și Orion ieșeau deja împreună? Helen era curioasă ce vorbiseră cei doi despre ea.

Aruncând bicicleta distrusă la tomberon cu ceva mai multă ostilitate decât ar fi fost necesar, Helen intră în holul școlii folosind intrarea laterală și străbătu grăbită coridoarele pustii ale clădirii. Peste tot erau mese rupte, scaune răsturnate și coșuri de gunoi revărsate. Locul acela era un adevărat dezastru și mirosea la fel ca femeia-spectru. Helen se duse la dulapul ei, își luă ghiozdanul și își puse un pulover pe umeri pentru a lupta contra frigului fără a-și distruge costumul împrumutat, apoi plecă direct către News Store.

Nu voia să mai piardă vremea prin școală ca să o mai vadă din nou pe femeia care duhnea înfiorător. Mergând pe stradă, Helen simți o bruscă și periculoasă schimbare de dispoziție.

Lumina cu tonuri arămii a toamnei adăuga vitalitate și exuberanță străzilor decorate deja de sărbătoare. În centrul orașului, afișe de Halloween în două culori, oranj și negru, fluturau în bătaia vântului rece, iar dovlecii pâlپâiau jucăuș, aruncând umbre sinistre pe ușile caselor vechi din lemn sau pe drumurile pavate cu piatră.

Helen își strânse puloverul mai bine pe umeri și privi suspicioasă în jur, căutând sursa amenințării pe care o simțea.

Zeci de grupuri colindau deja pe străzi. Fiind destul de devreme, erau mai mult părinți cu copii mici, dar, cu siguranță, una sau două dintre hoardele costumate nu căutau bomboane.

Aceste grupuri aveau o energie ieșită din comun, agresivă, de parcă măștile lor de monștri ar fi împrumutat oamenilor care le purtau sufletele personajelor pe care le reprezentau.

Lucru ciudat, Helen nu reuși să recunoască niciunul dintre tinerii din grupurile acelea. În loc să avanseze, i se părea că bătea pasul pe loc, dar străzile păreau să fie invadate de străini, ceea ce era aproape imposibil. Ce naiba, sezonul turistic se încheiase.

Ceva era cu siguranță în neregulă. Helen nu se temea pentru ea, dar era totuși îngrijorată. Era încă atât de devreme și atât de mulți copii mici se aflau pe străzi, căutând bomboane, încât și-ar fi dorit ca oamenii mai interesați de farse să fi avut mai multă răbdare.

Intră la News Store cu o expresie îngrijorată, întrebându-se dacă ar fi trebuit să-i telefoneze lui Luis și să-i spună să-i ducă pe Juan și pe Mivi mai devreme acasă anul acesta.

— Frumoase aripi, Prințesă, auzi o voce cu accent tărăgănat.

— Hector! exclamă Helen aruncându-se în brațele lui, în ciuda faptului că el folosise una dintre poreclele care-i plăceau cel mai puțin.

El o prinse fără pic de efort și ea se agăță de gâtul lui.

— Într-o bună zi am să-ți interzic să-mi mai spui așa.

— Nu în viața asta.

El încerca să glumească, dar ea înțelese imediat că ceva nu era în regulă. Hector părea încordat. Făcu un pas în spate și-l privi cu luare aminte.

— Ce s-a întâmplat cu tine? întrebă ea plimbându-și degetul pe o cicatrice roz și subțire care nu se vindecase complet pe obrazul lui.

— Familia, zise el cu un zâmbet trist.

— Cei O Sută încă te mai vânează?

— Desigur, spuse Hector ridicând din umeri. Tu ești singura persoană cu care mă simt în siguranță. Tantalus nu va risca să pună în primejdie singura lui șansă de a scăpa de Furii.

Helen se încruntă, întrebându-se dacă ar fi trebuit sau nu să fie fericită pentru asta. O parte din ea nu ar fi vrut să le dea satisfacție

lui Tantalus sau Celor O Sută, dar ce altceva putea să facă? Să nu-l ajute pe Hector pentru că l-ar fi ajutat în acest fel și pe Tantalus? Era într-o situație dificilă și știa foarte bine.

— Ai înghețat! exclamă el încercând să o încălzească cu mâinile sale. De obicei prefer să fac asta atunci când femeile poartă cât mai puține haine, dar nu e valabil și în cazul tău. Unde îți sunt restul de haine, verișoară?

— E o poveste lungă, chicoti ea. Așa că relaxează-te, pentru că am să te pun la curent.

— Și eu am ceva să-ți spun, îi spuse el grav în timp ce Helen își lăsa ghiozdanul în spatele teighelei.

Ridică ochii spre Hector și fu surprinsă de expresia lui îngrijorată.

— Ești bine? întrebă Helen făcându-și griji pentru sănătatea lui.

— Dă-i drumul, zise el. Avem ceva timp, dar nu destul.

Helen se duse mai întâi să-i salute pe Kate și pe tatăl ei, apoi trebui să facă monetarul înainte de a putea vorbi cu Hector. Kate îl servi pe Hector cu cidru fierbinte și cu o mulțime de rulouri cu alune caramelizate, în timp ce Helen își verifica monetarul și organiza bonurile cardurilor de credit în partea din față a magazinului, care era relativ pustie.

După ce totul fu pus la punct și Kate plecă să se ocupe de clienții gălăgioși din spate, Helen îl puse la curent pe Hector cu ultimele evenimente din Lumea de Dincolo. Ea schimbă puțin povestea cu obolurile, ca să facă să pară că Lucas le furase strict în folosul ei și nu al lui, apoi termină cu dezmățul de la școală. El o ascultă fără să o întrerupă, apoi o privi cu tristețe.

— Numele ei este Eris, zise el. Este zeița discordiei sau a haosului, depinde ce traducere folosești. Pe unde trece, lasă dezordine, scandaluri, chiar dezmăț. Orice poate provoca haos. Este sora și partenera lui Ares și e foarte, foarte periculoasă.

— Hector. Ce se petrece?

— Am venit aici să te avertizez. Acum două ore l-am văzut pe Thanatos pe Madison Avenue în New York, chiar lângă clădirea în

care cei din Casa Tebei au convocat Conclavul.

– Cine este Thanatos?

– Thanatos e zeul morții, îi explică Hector. El este Moartea – mantia neagră și toate oasele acelea, cu excepția coasei. Acel echipament de fermier a fost adăugat în Evul Mediu. Din fericire, mulți oameni de pe stradă au crezut că era doar un tip într-un costum grozav, cu toate că erau și câțiva mai *sensibili* prin preajmă, care și-au dat seama cine era și au luat-o la fugă țipând de mama focului.

– Ce făcea el acolo?

– Nu termina de vorbit. E de ajuns ca Thanatos să te atingă ca să te omoare, așa că l-am lăsat în seama mamei tale și a fulgerelor ei. Hector ridică din umeri, apoi continuă: Noi nu știm de ce zeii minori sunt restabiliți în cele din urmă. Daphne m-a trimis înapoi imediat ca să te rog să întrebi Oracolul dacă vede ceva.

– O sun chiar acum.

Helen își scoase telefonul.

– Un singur lucru mai trebuie să-ți spun, zise Hector fără prea multă tragere de inimă. Nu credem că Automedon mai lucrează pentru Tantalus. Nu știm cine-i trage sforile acum. E posibil să te fi urmărit pentru o vreme, să fi văzut ce poți să faci și poate a decis că nu merită să riște. Nu el te-a atacat, așa că nu trebuie să intri în panică. Stai în alertă, atâta tot.

– Grozav, zise Helen cu un zâmbet trist. Nu mai vrei să-mi spui altceva? Pentru că tocmai am început să visez din nou și mi-ar fi de folos niște imagini de coșmar.

Hector râse împreună cu ea în timp ce Helen forma numărul Cassandrei. Ea întinse mâna și o puse pe mâna lui Hector, zâmbindu-i cu înțelegerere.

Observă că el evitase să rostească numele Cassandrei, preferând în schimb să o numească „Oracolul”. Lui Hector îi lipseau toți foarte mult. Îi zâmbi lui Helen cu mâhnire și lăsă ochii în jos.

– Nu va mai dura prea mult, îi promise în șoaptă Helen în timp

ce asculta semnalele apelului sonor. Te vei întoarce cât de curând la familia ta.

— Ai descoperit ceva, nu-i așa? întrebă el ridicând fruntea. De ce nu mi-ai spus imediat?

— Orion și cu mine suntem siguri că știm ce ne trebuie. Singura problemă este că eu tot nu știu cum să găsim Furiile odată ce vom ajunge acolo, răspuse ea, după care închise telefonul și formă în schimb numărul lui Matt. Nu am vrut să-ți spun nimic, în caz că planul va da greș, dar o să facem prima încercare în noaptea asta.

Apelul către Matt se duse direct pe căsuța vocală a acestuia. Ea încercă să-i sune pe Claire, Jason, Ariadne și, în cele din urmă, pe Lucas, dar de fiecare dată apelul era direcționat pe căsuța vocală sau era abandonat complet.

— Nu răspunde niciunul? întrebă Hector din ce în ce mai alarmat când văzu că apelurile erau în zadar.

— E cel mai ciudat lucru pe ziua de azi! pufni în ciudată Helen și începu să scrie un e-mail. Hector întinse mâna și o opri, luându-i telefonul din mână și ștergând e-mailul.

— Helen, du-te acasă, zise el cu o voce scăzută și tensionată.

Îi înapoie telefonul, se ridică și începu să privească alarmat în jur. Du-te chiar acum acasă și apoi coboară acolo jos.

O masă de laborator de la departamentul de științe al Liceului Nantucket zbură prin fereastra din față a magazinului, făcând sticla țândări și trimițând aranjamentele la pământ. Duhoarea râncedă a lui Eris se făcu simțită imediat după asta.

Helen se împotrivi impulsului de a da foc la ceva, știind că emoțiile ei nu erau reale și că era manipulată de o zeiță malefică. Îi auzi pe clienți strigând în camera din spate, iar asta îi spulberă dispoziția aceea periculoasă. Se repezi după colț, dar Hector întinse o mână și o opri să ajungă în spate.

— Eu îi voi proteja pe Kate și pe Jerry – chiar și de ei înșiși dacă va fi necesar. Tu vei coborî, zise el pe un ton ferm, dar calm. Helen îi aruncă o privire blândă și încuviință din cap ca să-i arate că-i

înțelese ordinele.

— Nu trebuie să faci pe eroul, îi spuse ea. Dacă Cei O Sută sau familia ta vor veni după tine, trebuie să fugi.

— Grăbește-te, Prințesă, zise Hector și o sărută pe frunte. Contăm pe tine.

Helen ieși în fugă din News Store. În urma ei îl auzi pe Hector explicându-i lui Jerry că se ducea la poliție. Evitând mulțimea înfricoșătoare, ea țâșni pe o alee întunecată unde nu putea fi văzută, apoi se ridică în aer. Intrând în zbor pe sub prelata albastră care-i acoperea încă fereastra, Helen ateriză direct în pat, sperând că avea să se calmeze în cele din urmă, destul cât să poată adormi.

Tălpile ei se lovira de o suprafață dură, aterizând între rânduri infinite de flori albe și sterile. Nu-și amintea să fi avut parte de o aterizare atât de dură în Lumea de Dincolo, și asta pentru că își dorise cu atâta disperare să ajungă acolo. Helen se întoarse privind în jur și descoperi că se afla într-un loc înfricoșător: Câmpiile lui Asfodel.

Din fericire, nu era singură. Nu-și dădu seama de asta până când nu zări silueta masivă a lui Orion la câțiva metri distanță, dar își făcuse griji că nu avea să-l întâlnească.

— Orion! strigă ușurată.

Alergă spre el printre florile funerare. El se întoarse și o prinse în brațe, cu o expresie îngrijorată.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă după ce-și îngropă fața în gâtul ei în timp ce o îmbrățișa. Ești rănită?

— Sunt bine, zise ea râzând la gândul că fusese atât de emoționată de acea revedere, dar fără a se desprinde din brațele lui. În cele din urmă, când se calmă, se îndepărtă de el și îl privi în ochi. Am multe să-ți spun.

— Iar eu ard de nerăbdare să aud, dar nu vrei să faci ceva pentru mine mai întâi? Spune cu voce tare că nu vrei să fim atacați de niciun monstru cât suntem aici, îi ceru el amuzat.

— Nu vreau să fim atacați de niciun monstru cât suntem aici! repetă Helen cu mult patos. Bună idee.

— Mulțumesc. Îmi place rochia ta. Dar știi ce? Cred că ți-ar fi mai cald în acei pantalonași scurți cu pisici. Te acoperă mai mult.

Helen își luă o expresie revoltată și îl privi cu reproș. Nu îi venea să creadă că Orion își amintea de pantalonășii ei de pijama de culoarea dovleacului.

— Nu ai idee ce mi s-a întâmplat în dimineața asta! Am *fost nevoită* să port asta, spuse încurcată, făcând eforturi să nu roșească.

— Ești încântătoare. Nu că asta ar fi ceva nou pentru mine, zise încet Orion.

Helen îl privi stânjenită, apoi se uită în altă parte și rămase cu ochii la o floare anostă de asfodel, de parcă ar fi interesat-o în mod aparte.

Îl simți pe Orion apropiindu-se și își spuse că ar fi trebuit să se relaxeze. Nu pe Orion îl sărutase cu o noapte în urmă, își aminti ea. Acela era Morfeu cu chipul lui Orion. O diferență enormă. Iar adevăratul Orion nu știa nimic despre asta, așa că nu exista niciun motiv să se simtă stânjenită în preajma lui. Doar că așa se simțea. Își aminti vorbele lui Hector, care-i spusese că se putea distra pe cinste în compania lui Orion dacă așa ar fi vrut, dar își pierdu șirul gândurilor.

— Spune-mi ce ți s-a întâmplat în dimineața asta, zise el și îngrijorarea îi încreți fruntea.

Helen reveni la realitate și îi povesti despre accident, revolta elevilor provocată de Eris la școală, faptul că Thanatos se plimba pe străzile din Manhattan și despre nebunia care se declanșase la New Store chiar înainte de a coborî. Orion ascultă în liniște, scrâșnind din dinți în timp ce Helen îi povestea.

— Ești teafără? întrebă el destul de calm.

— Da, dar mă simt îngrozitor! exclamă Helen. I-am lăsat pe Kate și pe tata în mijlocul unei încăierări. Cum am putut să fac așa ceva?

— Hector nu va permite să li se întâmple ceva, zise încrezător

Orion. O să-i apere cu prețul vieții.

— Știu că va face asta, dar într-un fel e chiar mai rău, spuse cu amărăciune Helen. Orion, dacă cei din familia Delos mă caută la magazin și-l găsesc pe Hector acolo?

— Mai bine spus, dacă *Lucas* te caută și-l găsește pe Hector. Nu ești îngrijorată pentru Jason sau Ariadne, o contrazise el pe un ton plin de frustrare.

— Cu gemenii e o altă poveste. Înainte ca Hector să devină un proscris, el și Lucas se certau în mod frecvent, și uneori totul se termina destul de urât, spuse cu o voce tremurândă. Neînțelegerile lor pare să nu se mai termine și mă gândesc că e din cauza unui alt ciclu de răzbunări între scioni, care sunt menite să se întâmple.

— Lucas și Hector sunt frați, practic, iar frații se înfruntă întotdeauna, zise Orion de parcă ar fi fost ceva normal. Nu tot ceea ce se întâmplă în viețile noastre face parte dintr-un ciclu.

— Știu. Dar e vorba de Furi! Ei nu vor putea să se oprească din proprie inițiativă.

— De aceea suntem aici. Avem tot timpul din lume acum și să sperăm că ne vom putea ocupa de Furi chiar în noaptea asta.

O opri și îi atinse încheietura mâinii cu vârful degetelor. Era o atingere suavă, aproape insesizabilă, dar îi atrase atenția.

— Dacă le pot găsi, admise Helen cu o privire rugătoare. Orion, nu am idee unde ar putea fi.

Orion se îndepărtă puțin și își aranjă rucsacul în spate, privind-o.

— Ai intrat în panică, nu-i așa? Nu trebuie. Tonul lui era foarte serios. Acesta e locul în care trebuie să te afli acum, în Lumea de Dincolo, și nu înapoi în lumea reală, ținând piept unei mulțimi isterice. Orice membru al familiei Delos poate face asta, dar tu ești singura care poate găsi Furiile. Hai să căutăm apa aceea mai întâi și vom vedea.

Orion avea dreptate. Trebuiau să facă tot ce puteau în Lumea de Dincolo sau nimic din lumea reală nu avea să meargă mai bine.

— Bine. Să mergem. Întinse brațele și îi încolăci gâtul lui Orion,

iar el îi puse mâinile lui mari pe șolduri. Rosti foarte clar, cu voce tare: Vreau să ajungem pe malurile râului Fericirii din Câmpiile Elizee.

Raze jucăușe de lumină se strecurau printre pletele dese ale unor gigantice sălcii plângătoare. Un covor verde de iarbă deasă și atât de vie le înăbușea pașii, iar Helen auzi în apropiere susurul mângâietor al unui râu curgând năvalnic printre pietre. Undeva la distanță, văzută o câmpie întinsă cu iarbă până la genunchi și flori de câmp în culori pastelate care păreau niște stelute pentru albinele și fluturii care orbitau în jurul lor.

Nu se vedea niciun soare deasupra câmpiei. În schimb, lumina părea să radieze direct din aer, creând senzația că fiecare zonă corespundea unui moment diferit al zilei. După lumina blândă care răzbătea prin pâlcul de sălcii în care se aflau Orion și Helen, părea să se însereze, dar în câmpie era o lumină specifică dimineții, fragilă și înrourată.

Orion se desprinse din îmbrățișare, dar o luă ușor de mână, apoi se întoarse și privi împrejur. O adiere plăcută îi mângâie obrajii, răvășindu-i părul ondulat și dezvelindu-i fruntea.

Helen îl văzu cum întoarse capul și închise ochii ca să primească în față adierea blândă, inspirând cu nesaț. Ea îi urmă exemplul și constată că vântul era proaspăt și răcoros, de parcă ar fi fost încărcat cu oxigen. Nu-și amintea să fi simțit vreodată ceva atât de plăcut.

Când deschise ochii, Orion o privea cu o expresie tandră. Îi atinse costumul clătinând din cap.

— Ai plănuit să-ți pui aripi special pentru acest loc, nu-i așa? întrebă el amuzat.

Helen izbucni în râs.

— Îmi pare rău, dar nu sunt chiar atât de deșteaptă.

— Oho. Vino, Tinker Bell. Cred că aud clipocitul râului pe care-l căutăm.

Orion o conduse în direcția zgomotului.

— Dar cum vom ști că e într-adevăr râul Fericirii? întrebă ea.

Înainte de a termina întrebarea înțelese că știa deja acest lucru.

Când ajunseră la malul apei cristaline, Helen simți un freamăt în piept. Trebui să facă eforturi ca să nu înceapă să danseze din senin, dar își spuse că nu avea niciun rost să se abțină și se dezlănțui. Își ridică brațele în lateral și făcu o piruetă, începând să valseze. Orion își puse rucsacul pe pământ.

Îngenunche și trase fermoarul rucsacului, dar se opri brusc și duse mâna la inimă. Își apăsă palma pe piept de parcă ar fi încercat să-și împingă inima înapoi la locul ei.

Orion ridică privirea spre ea și începu să râdă încet, dar lui Helen i se părea că-i venea mai degrabă să plângă. Se opri din dans și merse lângă el.

— Nu am mai simțit asta niciodată, mărturisi el aproape apologetic. Nici nu-mi trecea prin cap să aș putea să simt așa ceva.

— Nu te-ai gândit că ai putea simți fericire?

Helen se lăsă în genunchi în fața lui, privindu-i chipul entuziasmat. Orion clătină din cap și înghiți cu dificultate, apoi întinse brusc brațele și o îmbrățișă pătimaș pe Helen.

— Înțeleg acum, șopti el, apoi o eliberă din strânsoare la fel de brusc cum o îmbrățișase.

Ea nu știa ce anume „înțelese”, dar Orion nu părea dispus să-i mărturisească.

Îi întinse lui Helen o ploscă goală, apoi se duse pe malul râului. Cufundă în apa sclipitoare alte două recipiente pe care le scosese din rucsac. Imediat ce degetele lui atinseră pânda apei, lacrimi mari cât picăturile de ploaie începură să-i curgă șiroaie pe obraji și pieptul îi fu scuturat de suspine. Urmându-l până la marginea apei, Helen cufundă plosca în apă și simți atingerea fericirii. Pentru ea nu era prima dată, ca în cazul lui Orion, dar după atâtea săptămâni de tristețe și suferință, începu să plângă, la fel ca el.

După ce își umplură ploștile, le sigilară. Lui Helen nu îi trecu nicio clipă prin gând să bea din apa fericirii, iar după felul în care Orion înșurubă capacele vaselor înțelese că nici el nu se gândise la această

posibilitate. Helen știa că ar fi fost de ajuns o singură înghițitură din apa aceea ca să nu mai plece de acolo niciodată. În realitate, simțea un dor nespus încolțindu-i în inimă, știind că acel moment perfect aproape trecuse.

Ar fi vrut să poată rămâne așa o veșnicie, cu degetele cufundate în râul Fericirii.

— O să te întorci într-o bună zi.

Înteruptă din reverie, Helen ridică ochii și-l văzu pe Orion zâmbindu-i. Acesta întinse mâna și o ajută să se ridice. Lumina filtrată îl învăluia în raze aurii, iar părul lui părea un halou. Ochii lui verzi erau calzi și luminoși, adumbriți de gene negre – umezite din cauza lacrimilor. Își strecură mâna udă într-a lui și se ridică în picioare alături de el, respirând precipitat după valul de extaz care tocmai trecuse.

— La fel și tu, rosti ea printre suspine.

El coborî privirea, stânjenit.

— A fost destul să simt asta, măcar o dată în viață. Nu voi uita niciodată clipa asta, Helen. Și nu voi uita că tu ai fost cea care m-a adus aici.

— Nu crezi că te vei întoarce, nu-i așa? întrebă nesigură Helen, privindu-l cum îndesa în rucsac recipientele cu apă.

El nu-i răspunse.

— O să ne revedem aici peste opt sau nouă decenii, zise hotărâtă.

Orion izbucni în râs și își puse rucsacul în spate.

— Opt sau nouă? Realizezi că suntem scioni, nu? întrebă el luând-o de mână și trăgând-o după el în câmpia însorită. Avem o durată scurtă de viață, toată lumea știe asta.

— Noi vom fi diferiți, îl contrazise Helen. Nu doar tu și cu mine, ci întreaga noastră generație.

— Va trebui să fim, zise încet Orion cu o privire contemplativă.

Helen îi aruncă o privire, spunându-și că avea din nou gânduri negre, dar nu era așa.

Era zâmbitor, iar privirea lui părea plină de speranță. Ea zâmbea,

de asemenea, și se simțea fericită doar pentru simplul fapt că se plimba pe pajiște alături de el. Fericirea pe care o simțea nu era atât de intensă ca extazul de pe malul râului, dar știa că nu putea suporta prea multă vreme. Înțelese că inima ei nu ar fi rezistat dacă ar fi rămas acolo.

Cu cât se îndepărtau mai mult de râul Fericirii, cu atât mintea lui Helen devenea mai limpede. Își privi mâna. Stătuse în apă atâta timp încât avea cute. Cât timp stătuseră, de fapt, îngenuncheați acolo?

Cu fiecare pas, îi era din ce în ce mai recunoscătoare lui Orion că o luase de acolo. El fusese probabil la fel de transpus ca și ea. Și totuși reușise să-și recapete controlul, și găsisese cumva puterea necesară să o desprindă și pe ea de acel loc magic.

— Cum ai făcut asta? întrebă încet Helen. Cum ai putut să te îndepărtezi singur de apă?

— Există ceva ce doresc mai mult, răspunse el cu simplitate.

— Ce îți poate dori cineva mai mult decât fericirea eternă?

— Dreptate. Orion se întoarse către Helen și îi luă ambele mâini în mâinile sale. Există trei surori inocente care suferă de secole – și nu pentru că ar fi făcut ceva, ci pentru că atunci când s-au născut, Parcele au decis că suferința trebuia să fie soarta lor. Asta nu e corect. Niciunul dintre noi nu merită să se nască pentru suferință și intenționez să lupt pentru cei care au fost condamnați să aibă un asemenea destin. Asta e mult mai important pentru mine decât fericirea. Ajută-mă. Tu *știi* unde sunt Furiile – sunt sigur de asta. Gândește-te, Helen.

Orion vorbea cu atâta convingere și pasiune, încât Helen rămase cu gura căscată, privindu-l.

Preț de câteva secunde, creierul ei nu mai recepționa nimic, apoi o voce din subconștient începu să țipe la ea, înșirându-i numeroasele eșecuri pe care le avusese ca persoană.

Nu era atât de perseverentă precum Claire și nici atât de răbdătoare ca Matt. Nu avea instincte impecabile precum Hector și nici măcar jumătate din inteligența lui Lucas. Cu siguranță, nu era

atât de generoasă ca gemenii și nici altruistă sau blândă precum Orion.

Helen era doar Helen. Nu avea idee de ce fusese aleasă să coboare în Lumea de Dincolo tocmai ea, dintre atâția scioni plini de virtuți.

Cum naiba permisesse de la bun început această misiune și sfârșise acolo jos? se întrebă ea. Nu știa decât că adormise într-o noapte și se trezise apoi rătăcind într-un deșert.

Un deșert atât de arid, cu pietre și spini atât de ascuțiți, încât am lăsat urme de pași însângerați pe unde am trecut, își aminti ea cu claritate. Un deșert cu un singur copac contorsionat agățat pe coasta unui deal, iar sub acel copac erau trei surori disperate care păreau niște bătrâne, dar și fete în același timp. Ele și-au întins mâinile spre mine, plângând în hohote.

Helen simți că nu mai avea aer și apucă strâns mâinile lui Orion în mâinile ei. Într-adevăr, ea știuse întotdeauna unde erau Furiile. Acestea se rugaseră de ea să le ajute de la bun început.

— Vreau să ajungem lângă copacul de pe coasta dealului din deșert, rosti ea uitându-se la Orion, care o privea perplex.

CAPITOLUL 13

Lucas plutise deasupra apei urmărind-o pe Helen în timp ce se îndepărta în zbor spre centrul orașului. Rochia aceea și blestematele de aripi îl tulburaseră nespuse. Se întrebă – și nu pentru prima dată – cum de muritorii alături de care crescuse Helen nu bănuiseră că era o ființă supranaturală. Chiar dacă era atât de practică și pământeană în interior, frumusețea ei nu putea fi umană. Mai ales atunci când ridicase brațele spre el și îi rostise numele în felul acela.

Aproape că se pierduse cu firea. Iar gândul la ce ar fi putut face dacă s-ar fi lăsat în voia sentimentelor îi întoarse stomacul pe dos – doar pentru că o dorea atât de mult. Fuseseră la un pas de a încălca o limită periculoasă și dacă ea nu înceta să-l tenteze în felul acela tulburător de inocent, Lucas era sigur că asta se va întâmpla în cele din urmă.

Lucas o mințise pe Helen. Adevărul era altul. Intrase în mai multe nopți la rând pe fereastra ei spartă, pe sub prelata albastră care ținea loc de geam, și o privise în timp ce dormea.

Întotdeauna se simțea prost după ce făcea asta, dar nu putea să se abțină.

Chiar dacă încerca din răspuțeri să stea departe, în final ajungea în dormitorul lui Helen și după aceea se ura pentru că făcuse asta.

Lucas știa că într-o bună zi avea să cedeze, ajungând cu ea în pat, și nu s-ar fi putut mulțumi doar să o țină în brațe.

De aceea trebuia să se asigure că în ziua aceea – dacă aceasta ar fi venit vreodată – Helen avea să-l trimită la plimbare. Lucas încercase orice, chiar și să o sperie, dar nimic nu funcționa. Orion era ultima lor șansă. Închise ochii pentru o clipă și își dori ca Orion să facă ceea

ce trebuia. Lucas îi ceruse lui Orion să o facă pe Helen să nu-l mai iubească.

Astfel nu ar mai fi încercat să-l atingă sau să-l privească așa cum tocmai făcuse. Lucas încerca să se convingă că era mai bine ca Helen să-și vadă de viața ei, chiar dacă asta însemna ca în viața ei să fie altcineva. Dar ceva totuși nu era în regulă.

Helen nu putea fi nici cu Orion – cel puțin nu pentru totdeauna. Acesta era singurul lucru datorită căruia nu-și pierduse mințile. Cei doi nu puteau fi împreună. Dar asta nu însemna că nu puteau să... își întrerupsese brusc șirul gândurilor simțind că era copleșit. Umbrele se adunaseră deja deasupra lui, întunecându-l. Încercă să se calmeze și să nu-și mai închipuie cum arătau Orion și Helen împreună, pentru că imaginația lui o lua razna.

Chiar dacă Lucas nu-l văzuse niciodată pe Orion în persoană, avea idee cum trebuia să arate. Era urmaș al lui Adonis – iubitul favorit al Afroditei. Pentru că îl preferase pe Adonis în fața tuturor celorlalți, moștenitorii Casei Romane erau aproape identici cu arhetipul Adonis – aceasta fiind o regulă generală, la fel cum cei din Casa Tebei repetau arhetipul Hector generații la rând.

O mare parte din operele Renașterii arătau ca Adonis, pentru că vechii măștri precum Caravaggio, Michelangelo și Rafael îi pictaseră și sculptaseră în mod obsesiv pe strămoșii lui Orion.

Florența era ticsită cu imagini ale fiilor Casei Romane.

Dar nu numai aspectul fizic devenise legendar, mai ales în materialul genetic al scionilor atât de înzestrați. Exista un motiv pentru care Casanova și Romeo – cei mai controversați și mai faimoși amorozi din istorie – proveneau din Italia.

Expresia „al naibii de chipeș”, cu toate că l-ar fi descris întocmai pe Orion, nu ar fi reușit nici pe departe să reproducă efectul pe care l-ar fi putut avea înfățișarea acestuia asupra unei femei.

Copiii Afroditei erau irezistibili când era vorba de farmec, și cei mai mulți puteau influența într-o anumită măsură emoțiile oamenilor, însă Orion îi mărturisise lui Lucas că darul lui era

deosebit de puternic.

El avea o abilitate rară. O putea face pe Helen să-l uite pe Lucas cu o atingere magică.

De parcă asta nu ar fi fost destul, după ce sentimentele ei pentru Lucas s-ar fi stins, Orion i-ar fi putut controla inima, astfel încât să poată avea cu Helen genul de relație obișnuită care nu ar fi încălcat regulile Armistițiului – fără angajamente sau relații de rudenie, doar o relație de ordin fizic.

Ticălosul acela putea face orice și-ar fi dorit cu Helen, iar Lucas nu avea dreptul să spună nimic.

La gândul acela, simțea că-și pierde mințile, dar își aminti în schimb că familia lui era probabil îngrijorată pentru el și își spuse că ar fi fost mai bine să se întoarcă acasă.

Din fericire, Orion nu părea prea dornic să-și folosească talentul pentru vreun motiv – nici măcar în legitimă apărare.

El se simțise foarte ofensat atunci când Lucas îi sugerase că atinsese inima lui Helen în peștera aceea pentru a o sensibiliza. Iar după ce-i văzuse pe amândoi în Lumea de Dincolo, Lucas înțelese că Orion nu ar fi forțat-o pe Helen pentru nimic în lume. De fapt, era convins că avea să o protejeze cu prețul vieții lui. Asta îl făcu să-l urască mai puțin, ceea ce complica lucrurile. Lucas voia să-l urască pe Orion, dar, din moment ce nu putea să simtă așa ceva pentru el, nu-i mai rămăsese decât să se urască pe sine.

Îndreptându-se spre coasta estică, zbură chiar deasupra apei, astfel încât să nu fie nevoit să zboare prea sus și să înghețe bocnă. Își lăsase haina în vestiar, dar nu îi păsa. Era de ajuns să-și dorească și putea să se încălzească oricând ar fi vrut. De fapt, Lucas începea să creadă că ar fi putut să se înfierbânte până la incandescență dacă s-ar fi concentrat, dar nu avea timp acum să-și încerce cea nouă și ciudată abilitate. Îi luă o secundă să aterizeze în curtea din spatele casei sale.

Senzația de vină îl copleși imediat ce ateriză. Se uită în jur după sora lui mai mică.

Nu ar fi trebuit să o lase singură la școală pentru Helen. Acum, că Parcele o chinuiau în fiecare zi, Cassandra era chiar mai fragilă decât copilul unui muritor.

Avea nevoie de toată energia ei ca să supraviețuiască fiecărei posedări, iar faptul că supraviețuia deși atât de mulți muriseră înaintea ei, îl făcea pe Lucas să înțeleagă că sora lui era chiar mai puternică decât el.

Dar oricât de tare era, după fiecare posedare abia mai avea putere să respire. Cu o zi în urmă o găsisse pe Cassandra căzută pe scări și aproape fără suflare.

După șase trepte fusese atât de epuizată, încât se văzuse nevoită să se odihnească un minut ca să-și revină. Lucas o purtase pe brațe până în camera ei, dar fusese foarte greu pentru el să stea alături de ea. Cassandra avea încă aura Parcelor și, cu toate că Lucas o iubea nespus pe sora lui, acestea îi provocau fiori pe șira spinării, îngrozindu-l de moarte.

Până și Cassandrei îi era frică de ele, iar ea trebuia să le suporte prezența în trupul ei de câteva ori pe săptămână. Lucas nu putea ști exact ce tip de intruziune – fizică și mentală – era aceasta și ce simțea sora lui, dar după felul în care arăta Cassandra după fiecare posedare, el își spuse că era un soi de viol.

Faptul că acest lucru i se întâmpla surioarei sale și că nu putea face nimic pentru ca acest coșmar să se termine îl înfuria *peste măsură*.

Străbătând cu pași mari peluza, Lucas se îndreptă spre casă încercând să-și controleze furia, spunându-și că trebuia să fie mult mai atent. Atât de multe lucruri îl înfuriaseră în ultima vreme.

De la acea cină de coșmar când îl lovise pe tatăl lui, el dezvoltase un „efect secundar” care avea legătură cu furia sa.

Îl descoperise la competiția sportivă, când o văzuse pe Helen înconjurată de Cei O Sută, dar nu acela fusese momentul declanșării acestuia. Totul începuse din cauza tatălui său, și fusese o mică sămânță de scandal la început.

Dar acum creștea.

O parte din el se întreba dacă nu ar fi fost mai simplu să vorbească cu Jason sau cu Cassandra despre asta, dar nu se putea hotărî să facă asta. Nu ar fi făcut decât să-i îngrijoreze și mai mult pe cei din familie. La naiba, îl îngrijora și *pe el*.

Lucas fusese pe punctul de a-i mărturisi acest lucru lui Helen în ziua aceea, dar nu reușise să meargă până la capăt. Helen se temuse atât de mult de Creon, iar Lucas nu știa dacă ar fi putut îndura ca ea să-l privească la fel.

Încă nu se hotărâse să vorbească sau nu cu cineva despre asta, cu toate că sora lui atotștiutoare și clarvăzătoare urma să afle totul.

— Cassandra! strigă Lucas intrând în bucătărie. Jase?

— Suntem aici, strigă Jason din bibliotecă.

Vocea lui Jason suna ciudat. Era tensionată, dar Lucas presupuse că acesta era încă furios pe Claire pentru că dispăruse împreună cu Helen o zi întreagă și le dăduseră emoții.

Felul în care se purta Jason cu Claire îl nedumerea pe Lucas. Ar fi vrut ca vărul său să se trezească odată la realitate și să realizeze că primise un dar. Se îndrăgostise de o fată cu care putea fi împreună fără probleme.

Ușile masive ale bibliotecii erau larg deschise și înainte să intre în încăpere, Lucas sesiză tensiunea și furia abia controlată din vocile politicoase ale celor prezenți.

— Unde ai fost? îl întreabă Cassandra privindu-l suspicioasă.

Îl întreba destul de des în ultima vreme despre peregrinările sale, deși de cele mai multe ori știa deja răspunsul.

— Ce se întâmplă? întreabă Lucas în loc să-i răspundă.

— Matt a decis, în sfârșit, să ne împărtășească ceva, spuse nervos Jason.

Era atât de furios încât obrajii lui păreau în flăcări. Lucas mai văzuse acea nuanță de roșu în obrajii lui Jason și știa din proprie experiență cât de greu era să-l enerveze cineva atât de tare.

Întoarse capul spre Matt și ridică întrebător din sprâncene.

— Am ținut legătura cu Zach. El m-a sunat noaptea trecută și m-a avertizat că astăzi urma să se întâmple ceva, dar nu știa cu exactitate ce anume, răspunse încurcat Matt.

— De ce nu ai spus nimic, Matt? îl întrebă tristă Ariadne. Chiar dacă Zach nu știa despre ce era vorba, de ce nu ne-ai avertizat?

Încă o problemă pe cale să se complice, își spuse Matt. Dar relația aceea nu avea nicio șansă. De obicei, scionii se îndrăgosteau de tineri pentru că mureau tineri. Cel puțin Lucas nu avea obiecții în privința gusturilor Ariadnei. Matt își dovedise loialitatea față de Casa Tebei de nenumărate ori, iar asta făcea ca situația să fie ciudată. De obicei, Matt făcea alegeri mai bune și arăta mai multă înțelepciune.

— Nu ați fi înțeles, replică Matt supărat.

— Pune-ne la încercare, zise Lucas simțind că temperatura începuse să-i crească.

Ura să-i vadă pe muritori comportându-se ca și cum ar fi fost atât de diferiți de scioni, ca și cum nu ar fi avut aceleași sentimente.

— Dacă ți-aș fi spus ce mi-a spus el, ce i-ai fi făcut? L-ai fi luat la întrebări sau l-ai fi bătut? explodă Matt. Tipul e un mincinos compulsiv. Tot ce spune e de cele mai multe ori o minciună, și am crezut că avertismentul lui era fals. Nu are idee în ce s-a băgat!

— Și asta ar însemna că totul este în regulă? interveni Jason.

Discuția continuă, devenind din ce în ce mai aprinsă cu fiecare schimb de replici.

Lucas nu mai fusese de mult în Nantucket, dar se întâlneau cu Matt la școală, la fiecare oră de curs. Petrecea mai mult timp cu Matt decât cu propriul său tată și nu-și amintea să-l fi văzut furios până atunci. La fel ca Jason, Matt era foarte chibzuit, dar în acel moment, acei oameni de obicei atât de calmi erau atât de nervoși încât abia vedeau în fața ochilor.

Toți cei prezenți făceau spume la gură de furie.

Atâta discordie nu e semn bun, își spuse Lucas. *Discordie*. Încăierările, furia necontrolată – până și angelica și virtuoasa Helen simțise impulsul de a face ceva rău. Era o coincidență prea mare.

— Eris, rosti el cu voce tare. Aproape că-i părea rău că vorbise. Ascultați-mă. Dacă Ares încearcă să iște un conflict provocând-o pe Helen în Lumea de Dincolo, atunci este de înțeles că sora lui încearcă același lucru în lumea reală. Armistițiul nu o include pe ea – Eris nu e una dintre cei Doisprezece. Își poate folosi puterile aici, pe Pământ.

— Oh, Doamne! Firește! Cassandra își trecu mâna peste față și îl privi pe Lucas zâmbind. Cum de mi-a scăpat așa ceva?

— Ei bine, eu am avut mai multe indicii. Am văzut-o cu ochii mei, îi explică el. Pe coridorul școlii, cu Helen, în timp ce ne ascundeam. Eris și Ares arată aproape la fel, de parcă ar fi gemeni, doar că Ares are trupul vopsit în albastru. Asta m-a pus pe gânduri.

— De unde știi cum arată Ares? întrebă Claire privindu-l pătrunzător. Grecii l-au urât atât de mult încât abia dacă l-au menționat în legende, fără a mai aminti de cea care-l descrie doar ca o figură autoritară.

Mi-am imaginat că Claire va fi cea care va aminti de asta, își spuse Lucas. Oftă și mărturisi:

— L-am văzut pe Ares. Am găsit o soluție pentru a ajunge în Lumea de Dincolo, și am fost acolo atunci când acesta i-a provocat pe Helen și Orion.

Toți îl priveau cu gurile căscate, așa că trebui să le spună cum furase obolurile de la Muzeul Getty, ce putere aveau acestea și cum îi dăruise unul lui Helen.

Nu se scuză pentru nimic.

— Și de ce nu ne-ai spus și nouă toate astea? întrebă Ariadne printre dinți.

— Nu ați fi înțeles, zise el conștient că repeta ceea ce le spusese Matt ceva mai devreme. Tot ceea ce contează este că Helen poate visa din nou.

— Uite ce e, cu toții dorim să o ajutăm pe Helen și dacă ai fi venit la noi cu ideea asta, tu știi că am fi fost de acord cu furtul ca să-i salvăm viața. Deci, de ce ai făcut asta de unul singur? Luke, dacă te vedea cineva? întrebă grav Jason. Muzeul Getty are o mulțime de

camere de supraveghere.

— Nu are importanță, răspuse ferm Lucas.

Jason îl privi neîncrezător, dar Lucas clătină din cap de parcă l-ar fi avertizat să nu intervină. Jason îl cunoștea destul de bine ca să-și dea seama că Lucas încerca să-i spună ceva. Tăcu și își spuse că avea să afle la momentul potrivit, dar Lucas știa că secretul invizibilității sale avea să fie probabil descoperit chiar în noaptea aceea dacă Jason era atât de suspicios. Nu-l deranja să le dezvăluie acel secret atât timp cât celălalt – mult mai înfricoșător – era în siguranță.

— Copii! strigă nerăbdătoare Noel de la ușa din față.

Toți reacționară la tonul ei alarmat.

— Mamă? strigă Lucas ridicându-se din scaun.

O clipă mai târziu, Noel apărură în prag, cu respirația tăiată. Privi disperată în jur și începu să-i numere pe cei prezenți în bibliotecă. Nu obținură numărul la care se aștepta.

— Unde e Helen? întrebă încordată.

— Am lăsat-o la lucru, răspuse repede Lucas.

— Oh, nu, șopti Noel.

Scoase telefonul și tastă un număr. Numărul tatălui său, constată Lucas. Castor era încă la Conclav împreună cu Cei O Sută. Părăsirea Conclavului ar fi fost considerată o încălcare a regulilor. Toate deciziile pe care le luase până atunci ar fi fost compromise, iar mama lui știa acest lucru.

— Mamă! Ești sigură că vrei să faci asta?

— La naiba cu Conclavul! Castor și Pallas trebuie să se întoarcă acasă *acum*. S-a iscat o încăierare de proporții în centrul orașului, Lucas. Chiar în față la News Store!

Dogoarea irită pielea lui Helen, care începu să transpire și să usture. Aerul uscat mirosea a chibrituri arse și tremura ca suprafața unui lac. Lumina o orbea, cu toate că acolo nu era un soare adevărat. Orion se desprinsese de Helen ca să se întoarcă spre singurul copac din ținutul acela arid.

Trei fetițe stăteau la umbra acestuia, iar umerii lor firavi se scuturau de plâns.

Orion îi făcu semn lui Helen să-l urmeze, pentru a se apropia de Furiile împreună. Cele trei surori se prinseră de mâini, înfricoșate.

Orion mai făcu un pas și ele se cuprinseră într-o îmbrățișare plină de suspine.

— Așteaptă. Helen puse o mână tremurătoare pe brațul lui Orion. Nu vreau să le speriem.

— Ai venit să ne ucizi, Pogorătoarele? întrebă cea din mijloc. Vocea ei părea de copil, chiar dacă era răgușită din cauza plânsului.

Acum, că Helen le putea vedea clar, fără a le simți puterea, se întrebă cum de putuse să creadă că acestea erau niște femei bătrâne. Erau doar niște copile.

— Știm că voi, scionii, ne urâți și ne doriți moartea, scânci fetița din stânga. Dar nu vei putea.

— Nu vrem să vă facem niciun rău. Am venit să vă ajutăm, le spuse Helen cu mâinile ridicate într-un gest pașnic. Nu asta ați așteptat de la mine prima dată când m-ați condus aici? Să mă întorc într-o bună zi ca să vă salvez?

Furiile se smiorcăiau și băteau în retragere strângându-se în brațe, la fel de îngrozite.

Orion își scoase încet rucsacul și-l puse pe pământ, privindu-le cu cea mai mare blândețe, ca să se asigure că niciuna nu avea să se sperie.

Lui Helen i se părea că Orion încerca să se apropie de o turmă de căprioare sperioase, dar tactica lui părea să funcționeze. Furiile îl urmăreau prudente, cu ochii mari și buzele strânse, dar păreau mult mai liniștite.

— V-am adus ceva de băut, zise el cu blândețe în timp ce deschidea rucsacul și scotea cele trei recipiente.

— Otravă? întrebă cea plângăcioasă din stânga. Un truc ca să ne trimiți direct în Tartar, fără îndoială. V-am spus deja. Nu va funcționa.

– Surioarelor. Poate că ne vor binele, spuse cea mai mică din dreapta cu o voce subțire și plăpândă, abia șoptită. Sunt atât de obosită.

– Știu că ești, zise Helen cu inima deschisă spre cele trei fete. Și știu ce înseamnă să fii cu adevărat obosit.

– Nu vrem decât să vă alinăm suferința, zise Orion.

Părea atât de blând încât fetița din stânga șovăi și făcu jumătate de pas către el.

– Suferința noastră nu are sfârșit, spuse lidera lor – cea din mijloc –, potolindu-și surorile. Poate că voi, scionii, vă găsiți pacea, poate chiar fericirea câteodată, dar noi, *Eriniile*, suntem tulburate mereu. Neam născut din sângele vărsat de un fiu care și-a atacat propriul tată. Suntem sortite să răzbunăm moartea nedreaptă.

Conducătoarea grupului îl privi acuzator pe Orion, iar el ridică spre Furii niște ochi rugători. Helen făcu un pas spre el. Acesta părea să fi uitat motivul pentru care se aflau acolo. Nu părea deloc Orion.

– Nu mi-am ucis tatăl, chiar dacă Parcelor le-ar fi plăcut asta, declară el cu o voce puternică. Am fost născut pentru nefericire, dar nu aleg să fiu nefericit.

– Dar noi nu putem alege, prințe, șopti cea mai mică. Crimele sunt întotdeauna în mințile noastre.

– Noi, Eriniile, nu putem uita niciodată sângele pe care l-au vărsat cei ca voi. Ne amintim în fiecare clipă, rosti lidera cu tristețe profundă.

Cele trei fete izbucniră din nou în plâns.

– Tocmai de aceea suntem aici. Eu și prietena mea credem că ați suferit destul pentru păcatele scionilor, le liniști cu vocea lui blândă Orion. Nu vrem decât să vă oferim niște apă. Nu vă este sete?

– Nu am băut un singur strop de apă de peste trei mii de ani, spuse cea din stânga.

Fetele erau tentate să bea, asta era evident. Era atât de cald și aerul era atât de uscat – chiar și la umbra copacului care fusese martorul nefericirii celor trei fete –, încât Helen, care crescuse obișnuită cu

lipsurile, își dorea cu disperare să simtă pe limbă un strop de apă.

În cele din urmă, cea mai mică dintre fete făcu un pas în față. Picioarele ei erau atât de subțiri și fragile încât păreau gata să se frângă.

— Mi-e foarte sete, zise ea. Vreau să beau, rosti cu vocea ei nefiresc de subțirică.

Brațele ei fragile tremurau când se întinseră după apă. Orion deșurubă capacul, apoi o ajută să țină plosca și să o ridice la buze.

Fata luă o înghițitură, apoi ridică ochii spre Orion, șocată. Apucă plosca și o bău cu înghițituri lungi și zgomotoase, apoi leșină în brațele lui Orion. Acesta o ridică și privi sugestiv spre Helen.

— Ați ucis-o! se văită cea plângăcioasă.

— Nu ne poate ucide, interveni lidera. Privește, sora noastră respiră.

Cea mică se prinse de marginea bluzei lui Orion, îngropându-și fața în pieptul lui puternic.

El îi mângâie părul cu mâna pe care o avea liberă și-i vorbi încetșor la ureche, iar umerii ei începură să tremure.

Helen înțelese după tonul lui că-i spunea fetei să se liniștească, pentru că era în siguranță și totul era în regulă. Cea mai mică dintre Furii aruncă dintr-odată capul pe spate. Ea nu plângea și nici nu era tristă, ci râdea în hohote.

— Surioarelor, oftă ea. Este... raiul! Moștenitorii ne-au adus să bem raiul!

Helen le întinse celorlalte două Furii recipientele cu apă și privi cu stupoare cum acestea urmară exemplul celei mai mici, devenind dintr-odată euforice.

Cea mai mică îl sărută pe Orion pe obraz, plină de recunoștință, apoi se aruncă în brațele celor două surori mai mari, care așteptau cu nerăbdare să o îmbrățișeze.

Cele trei Furii se îmbrățișară în chiote de bucurie, țopăind, strigând și râzând în hohote. Păreau trei fete vesele la o petrecere în pijamale.

Helen privi spre Orion și văzu că acesta le privea pe fete cu emoții intense și contradictorii. Se apropie de el încercând să-l încurajeze. Părea tulburat de ceea ce-i spusese fetele despre tatăl său, iar ea voia să-i transmită că asta nu mai conta acum. Scionii scăpaseră de Furii și în curând el și tatăl său puteau fi din nou împreună.

— Ai avut dreptate, îi spuse Helen. Orion o privi cu un zâmbet mirat. Să le eliberăm a fost mai mult decât fericirea eternă.

Se întoarseră din nou spre fete și le urmăriră cum țopăiau de bucurie. Helen ridică din umeri și scoase un „eh” ca să le atragă din nou atenția asupra lor. Orion râse la gluma ei, dar nu spuse nimic. O cuprinse doar cu brațul pe după umeri, apoi le privi în continuare pe fete dansând și îmbrățișându-se.

Cea mai mică fu prima care se desprinse din grup.

La început crezură că obosise și că avea nevoie să se așeze undeva să-și mai tragă sufletul.

Fata se îndepărtă puțin de celelalte două surori și își acoperi ochii cu o mână. Orion se desprinse de Helen pentru a-i sări în ajutor fetiței atunci când o văzu clătănindu-se pe picioare, gata să se prăbușească. Fata plecă fruntea. Câteva picături roșii îi pătară rochia albă, pentru că vărsa lacrimi de sânge. Nu după mult timp, celelalte începură să plângă la fel.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Helen pe Orion.

— Nu știu. Tot ce am auzit a fost că nu-și poate scoate din minte chipurile lor, răspunse îngrijorat.

Fetele se adunară din nou și vorbiră între ele.

După ce ajunseră la un consens, lidera lor se apropie de Helen și Orion și le spuse:

— Se pare că fericirea asta nu a fost menită să dureze.

Celelalte două fete se țineau în continuare în brațe, plângând, iar Helen își dorea cu disperare să le ajute.

Orion se aplecă și ridică de pe jos ploștile, verificând disperat dacă nu mai rămăsese în ele nicio picătură de apă, dar acestea erau goale.

— O să vă aducem mai multă apă, le promise el, dar lidera fetelor

clătină din cap.

— Oricât de mult mi-aș dori să simt asta din nou, mă tem că nu o să dureze, zise cu amărăciune fata. Nu vă putem răsplăti pentru acest dar, însă vrem să vă oferim ceva în schimb pentru clipele de fericire.

— Un dar pentru un alt dar pe care ni-l vom aminti mereu, murmură cea plângăcioasă.

— Vă eliberăm pe amândoi de toate datoriile de sânge, zise lidera și flutură mâna în aer în semn de binecuvântare. Nu o să vă mai torturăm pe niciunul din voi.

Fata se alătură surorilor ei, apoi toate trei se retraseră în umbra copacului lor.

— Stați puțin! Nu renunțați atât de ușor, insistă Orion. Poate nu v-am adus destulă apă. Dacă vă aducem mai multă...

— Orion, nu are rost, zise Helen punându-și mâna pe brațul lui pentru a-l opri să le urmărească. Au dreptate. Am putea pierde o eternitate aducându-le apă, dar, în ultimă instanță, fericirea este doar o experiență – se presupune că nu ține prea mult. Înțeleg acum. Persefona s-a referit poate la alt râu.

— Și dacă nu-i așa? întrebă Orion. Glasul lui tremura din cauza frustrării. Dacă aceasta este singura șansă de a le ajuta?

Helen privi în ochii lui verzi și clătină încet din cap. Nu știa ce să facă mai departe. Cea mai mică dintre surori se ivi de undeva din umbra deasă a copacului.

— Mulțumim, șopti ea înainte de a dispărea în întuneric, după trunchiul copacului.

— Trebuie să le ajutăm, zise hotărât Orion. Nu le putem lăsa să sufere așa pe vecie!

— Nu le vom lăsa. Și îți jur, vom încerca până vom descoperi râul care trebuie!

Dintr-odată, Helen nu mai văzu nimic în fața ochilor și se prinse de bluza lui Orion ca să nu se prăbușească.

— Ce se întâmplă? întrebă el mirat încercând în același timp să-și

păstreze echilibrul.

În jurul lor totul începu să se deruleze cu încetinitorul – era aceeași senzație pe care Helen o avea atunci când trebuia să se trezească.

– Cred că încearcă să ne alunge, spuse ea.

Se prinse de gâtul lui Orion și se lipi de el...

Matt și Claire își abandonară mașina când descoperiră că traficul era oprit pentru noaptea aceea și o luară la fugă pe strada pustie și întunecată, îndreptându-se spre centrul orașului. Practic, nu ar fi trebuit să facă asta, dar niciunul nu ar fi putut să stea cu mâinile încrucișate la reședința Delos din moment ce scionii plecaseră la luptă.

Matt se simțise ofensat de rugămințile Ariadnei, care-l implorase să nu intervină, de parcă ar fi fost un copil lipsit de apărare.

Protestase, dar Ari, Lucas și Jason dispăruseră atât de repede, încât Matt nu mai avusese timp să spună nimic. Îl enerva la culme când făceau asta.

Cassandra îi avertizase să nu se ducă acolo. Bunul-simț îi spusese că nu făceau decât să toarne gaz pe foc.

Matt prefera ca ea să-și folosească izvorul nesecat și neobișnuit de bun-simț – atât de diferit de talentul ei de Oracol – pentru a prezice viitorul. El nici nu se mai putea uita la ea atunci când Parcele puneau stăpânire pe trupul ei, de parcă și-ar fi croit drum din interior până la suprafața pielii ei. Era unul dintre numeroasele aspecte care-l făceau pe Matt să pună la îndoială valoarea acelor „daruri” ale scionilor și bunele intenții ale așa-zișilor zei care îi înzestraseră pe aceștia cu astfel de talente de la bun început.

La ce erau bune Parcele dacă foloseau oamenii ca pe niște cupe care erau umplute și apoi golite, ca să fie într-un final aruncate ca niște gunoaie?

Oricât de mult ura Matt violența, când se gândea la ce le făcuseră Parcele scionilor, îi venea să comită un act de eroism – ceva athletic,

de preferat purtând câte un box metalic pentru pumni.

În timp ce el și Claire se apropiau de centrul orașului, auziră hărmălaie și câteva persoane urlând ca din gură de șarpe, dar vocile erau incoerente. Într-un anumit loc se auzeau țipete de groază, iar în altele chiote triumfătoare de victorie, de parcă mulțimea ar fi urmărit filme diferite.

— Stai puțin, Claire, zise Matt după ce trecură de colțul slab luminat al străzii. Nu este lumină deloc pe strada asta.

— Dar News Store este în direcția asta, protestă ea.

— Știu, dar hai să ocolim zona asta și să intrăm în magazin pe aleea din spate. Vreau să văd mai întâi ce se întâmplă înainte de a da năvală în mijlocul străzii.

Claire acceptă și împreună cu Matt se strecurară până la intrarea din spate a magazinului. Acolo era liniște cu toate că se auzeau vocile ridicate ale mulțimii. Se simțeau de parcă s-ar fi furișat pe coridoarele lăturalnice ale unui stadion în timpul unui concert rock. Aveau senzația că foarte aproape de ei se întâmpla ceva de proporții, dar se simțeau separați în mod ciudat de acel eveniment.

— Dumnezeule, e întuneric, zise Claire și vocea îi tremura de frică.

— Da, și nu e un întuneric firesc, murmură nervos Matt în timp ce intrau prin spatele magazinului.

— Cred că am mai văzut asta înainte, șopti Claire frecându-și brațele de frig – sau de frică. Atunci când Hector a fost atacat de Automedon și Cei O Sută la competiția sportivă, totul a fost acoperit de aceeași negură amenințătoare. Înseamnă că un Maestru al Umbrelor a trecut pe aici.

În interior, magazinul era devastat. Mesele erau răsturnate, vase de cristal pline cu bomboane zăceau sparte pe podea, și totul era acoperit cu un strat de făină care trebuie să fi fost vărsată intenționat din mai multe pungi rupte.

Matt și Claire străbătură magazinul îndreptându-se spre ușa din față, uitându-se în jur după oameni răniți care să nu fi zăcut

inconștienți pe podea. Sperau să nu-i găsească în starea asta chiar pe Jerry sau Kate. Din fericire, magazinul era complet gol.

Întunericul începea să devină mai dens în timp ce înaintau spre ușa din față, iar Matt și Claire ajunseră să orbecăie până ieșiră afară, în stradă. Se opriră și așteptară ca ochii lor să se obișnuiască cu întunericul asemănător cu ceața lăsat de Stăpânul Umbrelor.

Pe stradă văzură o mulțime de oameni în costume care înaintau spre ei, conduși de o femeie înaltă. Imediat ce negura se împrăștie, Matt bătu în retragere.

— Trebuie să fie Eris, îi spuse încet lui Claire.

— Și cine-i acela? întrebă ea întorcându-se spre strada opusă.

Claire se referea la un băiat înalt și deșirat, care părea făcut din părți nepotrivate. Brațele păreau prea lungi pentru trupul său și mergea crăcănat, cu pași mari, iar umerii îi erau încovoiați. În ciuda înălțimii sale impresionante, părea să se târască în loc să meargă. Cu degetul întins spre ciudatul personaj și mută de frică, Claire făcu un pas în spate, lipindu-se de Matt.

Tremura îngrozitor, iar respirația ei precipitată amenința să se transforme în țipăt.

Matt o cunoștea de la grădiniță și știa un lucru – Claire Aoki nu se speria prea ușor. Privind în jur și analizând comportamentul mulțimii, Matt zări oameni alergând peste măsură de înfricoșați, de parcă fiecare ar fi fost urmărit de cel mai negru dintre coșmarurile sale.

— Trebuie să fie tot un zeu, ca Eris. Vocea lui Matt tremura. Gândește-te, Claire! Eris e sora lui Ares și întruchipează haosul – ea îi face pe oameni să-și dorească să distrugă. Deci ce simțim noi când îl privim pe tipul acela înfiorător?

— Panică? reuși să îngaime Claire, încercând să-și revină. Dar credeam că zeul Pan era țap!

— Nu, nici vorbă. Nu e blestematul acela de satir! Mai era unul, bombăni Matt încercând să-și aducă aminte. Arborele genealogic al familiei zeilor – complicat și ramificat cum era – îi apărură dintr-odată

în minte. Ares, zeul războiului, merge cu Eris, zeița discordiei, iar cu ei este fiul lor, Terror. Băiatul acela ciudat trebuie să fie Terror.

— Matt, icni Claire îndreptând brațele în direcții opuse pentru a-i arăta lui Matt ce se întâmpla pe stradă. Cele două cete se îndreaptă una spre alta!

Lui Matt i se strânse inima. Eris și Terror mâneau cele două grupuri dezlănțuite pe două străzi adiacente care se uneau într-o intersecție mare – pe direcție diagonal opusă cu News Store.

Cu fiecare pas, oribilii zei îi duceau pe bieții lor adepți tot mai aproape de o ciocnire inevitabilă.

Până și Matt și Claire, care făceau un efort conștient pentru a-și controla reacțiile, se simțeau tot mai rău pe măsură ce zeii se apropiau.

În cele din urmă, la fel ca un dop ieșind zgomotos dintr-o sticlă de șampanie agitată în prealabil, grupul din jurul lui Terror întâlnește ceata condusă de Erin și bătaia începu. În mijlocul încăierării, Matt o zări pe Eris râzând în hohote alături de Terror, care rânjea satisfăcut.

Oameni îngroziți dădeau piept cu scandalagii costumați, încăierându-se într-o frenezie de distrugere și de teamă. Matt și Claire nu puteau face altceva decât să se retragă. Matt o prinse de mână și o trase după el în spatele unei mașini parcate, unde se ghemui și își folosi trupul în loc de scut ca să o apere de cioburile de sticlă și proiectilele improvizate.

Cei doi se țineau de mână încercând să-și controleze emoțiile, astfel încât să nu li se alăture celorlalți care se încăieraseră. Aerul duhnea a lapte stricat și plastic ars, iar Matt observă că mirosul acela groaznic părea să se joace cu emoțiile oamenilor – cu cât era mai puternic, cu atât era mai intensă emoția pentru el și pentru mulțime.

Lumina de deasupra lor, ce provenea de la stâlpul de iluminat de pe stradă, începu să pălească și apoi dispăru, în vreme ce o ceață neagră ca smoala se lăsă deasupra intersecției.

Matt descoperi că nu mai putea vedea decât până la jumătate de metru în fața lui.

— Ce căutați voi doi aici? se auzi o voce supărată din întuneric.

„Vocea lui Lucas“, își spuse Matt tresărind.

— Veniți, zise Lucas ținându-și mâinile întinse spre ei, printre faldurile unduioase ale mantiei sale de umbre, și făcându-le semn să-l urmeze. O să vă ascund aici până o să vă pot duce într-un loc sigur.

Matt și Claire ezitară. Niciunul nu voia să se apropie de el. Până să se hotărască, umbrele se risipiră și Lucas se ivi în fața lor.

Era ceva amenințător în vocea lui și în felul în care fâșiile de negură atârnavă încă de brațele lui. Ochii lui albaștri deveniseră negri și părea atât *de furios*.

— Ah, Lucas? întrebă Claire cu o sfială neobișnuită. Ești și tu un Maestru al Umbrelor?

Prins asupra faptului, Lucas încuviință cu tristețe.

— Câte secrete mai ascunzi de noi? întrebă stupefiat Matt.

Lucas deschise gura și îi privi pe rând, încurcat, dar nu apucă să spună ce-și propusese, pentru că fu întrerupt. Mișcându-se mai repede decât ar fi putut percepe ochii lui Matt, Jason și Ariadne apărură lângă ei, punând deja o mulțime de întrebări în același timp. Lucas ridică mâinile și încercă să le explice că își descoperise acest talent ca Maestru al Umbrelor cu foarte puțin timp în urmă, dar cineva îi întrerupse a doua oară.

— Copii! Unde e Helen? strigă Kate cu ochii mari de groază.

Se întoarseră și priviră spre ea cum șchiopăta, încercând să alerge spre magazinul vandalizat. Avea hainele sfâșiate și părul răvășit, și era murdară de praf și faină de parcă s-ar fi rostogolit pe pământ, ținând piept agresorilor.

Hector era alături de ea, cărându-l pe Jerry. Acesta își pierduse cunoștința și sângera tare dintr-o rană la cap. Hector făcu ochii mari și rămase cu gura căscată de uimire.

Matt se întoarse și-i văzu pe Lucas, Ariadne și Jason privindu-l încordați pe Hector. Acesta nu putea auzi ceea ce auzeau ei, dar înțelese după expresiile lor că toți scionii căzuseră pradă Furiilor.

— Jason, nu! strigă Claire aruncându-se în fața lui înainte ca acesta să-și poată ataca fratele.

— Eu mă ocup de Ari! strigă Matt năpustindu-se asupra ei.

Ariadne mârâi la el și îi zgârie gâtul și pieptul, dar se opri imediat când văzu sângele lui Matt care începuse să curgă. Făcând abstracție de rănila pe care le avea, Matt îi acoperi ochii cu mâna și o lipi de el, în timp ce ea se zbătea cu furie.

Ridicând ochii, Matt îl zări pe Lucas luând poziția unui leu care își vâna prada făcând un pas spre Hector.

Nimeni nu putea să-l oprească.

CAPITOLUL 14

Helen deschise ochii. Văzu perna înghețată lângă ea și înțelese că se afla în camera ei. Era întuneric – mai bine spus, o penumbră albastră specifică înserării și nu întunericul profund al nopții.

Stătea întinsă cu fața în jos pe ceva denivelat și cald – ceva ce nu aducea în mod sigur cu salteaua ei.

Proptindu-se în coate, Helen privi în jos și văzu chipul lui Orion, care dormea. Își spuse că ar fi trebuit să se dea la o parte, dar ezită. El încruntă ușor sprâncenele în somn și, dintr-un anumit motiv, lui Helen i se păru adorabil.

În Lumea de Dincolo, chipul lui fusese, pur și simplu, fermecător, dar acolo, în lumea reală, era de-a dreptul hipnotic. Tot ce ținea de aspectul său fizic era armonios și echilibrat, o adevărată simfonie vizuală.

Linia curbă a obrazului era continuată de lungimea gâtului, care se îmbina perfect cu mușchii pieptului. Ca fiu al Afroditei, Helen știa prea bine că atracția irezistibilă era unul din harurile scionilor, dar acest lucru nu-l făcea mai puțin atrăgător în ochii ei.

Avea totuși nevoie de frizer, își spuse, dar, chiar și așa, era un adevărat Adonis, idealul frumuseții masculine. Mereu fusese așa, realiză Helen, și cu cât se uita mai mult la el, cu atât i se părea mai greu să privească în altă parte.

Fără să se poată abține, Helen își plimbă curioasă un deget pe buza lui inferioară. Voia doar să vadă dacă era la fel de moale cum își amintea, sau la fel de moale ca în jocul lui Morfeu.

Trupul lui Orion se înfioră sub ea, iar ochii lui se deschiseră la atingerea delicată. Înainte să realizeze unde se afla, o apucă pe Helen

și o împinse cu putere într-o parte.

— Sunt eu! țipă Helen agățându-se de umerii lui, ca să nu zboare până în peretele cel mai apropiat.

În patru labe, Orion privi buimac în jur, de parcă ar fi fost în stare de șoc.

Îi dădu drumul lui Helen și întinse mâna ca să atingă cu vârful degetelor stratul de gheață aproape topită de deasupra patului.

Buzele lui schițară un zâmbet în timp ce strivea între degete cristalele de gheață. Helen își dădea seama doar privind-l că făcea legătura între frigul pe cale de dispariție din camera ei și răceala constantă și nepământeană de lângă portalul peșterii. Se mira că era atât de familiarizată cu expresiile lui, încât ajunsese, practic, să-i citească gândurile. De parcă l-ar fi cunoscut de o viață. *Sau mai mult chiar*, își spuse cutremurându-se.

— Acesta e dormitorul tău? întrebă el. Helen zâmbi și făcu un semn de încuviințare. O privi suspicios. Atunci... ce-i cu folia asta de protecție pe pat?

Amândoi izbucniră în râs.

— Aveam nevoie de ea. Îmi murdăream mereu cearșafurile cu noroi din Lumea de Dincolo, zise ea lovindu-l cu palma pe picior. El îi prinse fulgerător mâna și o păstră acolo, lipită de coapsa lui.

— Helen, spune sincer. Încă mai faci pipi în pat, nu-i așa?

Ea zâmbi și clătină din cap, aruncându-i o privire care îl avertiza să nu-și forțeze norocul. Râsul jucăuș se stinse repede, iar amuzamentul fu înlocuit cu o tensiune delicată.

Dintr-un motiv inexplicabil, Helen ținea încă mâna pe coapsa lui Orion. Ea își smulse mâna, dar constată cu stupeoare că mâna i se lipise de gambă.

Orion se lungi pe perne și întinse mâna să-i atingă brațul în aceeași clipă, de parcă ar fi vrut să se asigure că Helen era acolo în carne și oase.

— Nu te atac, îi șopti el cu o privire îngândurată. Își plimbă degetele pe brațul ei, până la cot, și îi cuprinse cotul în palmă. Furiile

ne-au eliberat cu adevărat.

— Au făcut-o, șopti la rândul ei. Acum poți să te întorci acasă. Privirea plină de venerație se stinse.

— Poate că am scăpat, dar nu s-a terminat, înțelegi? zise el.

— Nu încă, spuse Helen cu voce stinsă. Dar înțeleg dacă ai ceva mai important de făcut.

— Despre ce vorbești? întrebă el cu o expresie curioasă.

— Ești liber. Acum poți fi cu tatăl tău.

Helen nu se putea uita la el. Privi în jur sperând să găsească ceva de care ar fi putut să se agațe și realizează că purta încă aripile de zână. Și le desprinsese de pe umeri și vorbi cât putea de calm:

— Am să înțeleg dacă nu vei mai putea veni cu mine în Lumea de Dincolo.

Orion deschise gura privind-o surprins și se încruntă.

— Incredibil, șopti el. După tot ce ți-am povestit despre mine. Furios, Orion aruncă în lături cuverturile și încercă să se ridice, dar Helen îl apucă de mâini și-l opri.

— Hei, nu ți-ai văzut tatăl de la zece ani, iar asta nu este povara ta. E a mea. Trebuie să o pot duce singură, zise ea pe un ton grav.

— Ți-am mai spus, sunt alături de tine până la capăt, orice s-ar întâmpla.

— Speram să spui asta, zise ea zâmbindu-i cu recunoștință. Expresia lui severă dispăru, îmblânzită de un zâmbet, și o lăsă pe Helen să-l împingă cu blândețe înapoi în patul ei.

Nu se putea abține, trebuia să-l atingă. Orion își petrecuse probabil întreaga viață alungând fetele cu un băț din preajma lui, și era jenant să constate că ea nu era cu nimic mai diferită.

— Să nu pui încă deoparte asta, zise ea atingând cu mâna Creanga lui Eneas – brățara de aur de la încheietura lui Orion.

Îndrăzni apoi să-i mângâie îndelung și delicat palma și degetele, apoi se strădui să-și ia mâinile de pe el.

— Oricum, nici nu cred că mai pot să o dau jos, zise el încet.

Respirația lui se precipită în timp ce se uitau unul la altul. Părea să

se relaxeze în patul ei și era din ce în ce mai alert, în același timp, iar ea se întrebă dacă el putea să-i vadă inima bătându-i în piept. Pentru o clipă, Helen fu sigură că Orion avea de gând să se aplece să o sărute.

O cuprinse panica și se întreba ce avea să facă dacă s-ar fi întâmplat asta. Nu era un vis, iar Helen nu știa sigur dacă era pregătită pentru un contact fizic, indiferent cât de mult l-ar fi dorit. Ochiul lui Orion se opriră asupra pieptului ei și expresia lui răbdătoare dispăru.

— E în regulă. Nu mă grăbesc, Helen, spuse el cu o voce răgușită. De fapt, aș prefera să așteptăm un timp.

La menționarea cuvântului „timp”, un val de panică încordă fiecare mușchi din trupul lui Helen. Sări din pat, fugi la fereastră și ridică prelată albastră. Auzi zgomotele neobișnuite care veneau dinspre centrul orașului.

— Oh, Doamne, nu pot să cred că am uitat! țipă ea isteric. Se repezi la pat și-l apucă pe Orion de braț, apoi îl trase după ea și sări pe fereastră fără geam. Mi-am lăsat familia în toiul unei încăierări!

Aterizară împreună și o luară la fugă, Helen fiind cea care deschidea drumul.

Un minut mai târziu ajunseră în centrul orașului și se opriră. Helen abia putea să-și creadă ochilor. Oameni pe care ea îi vedea în fiecare zi, oameni cu care stătea de vorbă și pe care îi servea cu brioșe și cafea espresso încercau să se rupă în bucăți. Până și ofițeri de poliție în uniforme sau pompieri alergau bezmetici, spărgând parbrizele mașinilor sau luându-se la bătaie pe stradă.

— Ce vrei să faci? o întrebă Orion gata de luptă. Nu cunosc nici locul și nici pe oamenii aceștia. Cine-i personajul negativ?

Helen ridică neputincioasă din umeri, urmărind încăierarea generală. Se uită în jur, încercând să-și dea seama pe cine trebuia să protejeze și împotriva cui să lupte. Dar acolo erau toți vecinii ei și, din câte putea vedea, majoritatea acestora se răneau reciproc ca scoși din minți. Observă un culoar format în mulțimea de bătauși și se

îndreptă într-acolo.

Automedon, urmat îndeaproape de vechiul ei prieten Zach, își făcea loc lovindu-i pe oamenii neajutorați care-i stăteau în cale. Cu puterea sa inumană, el lovea pe oricine apărea în calea lui, făcându-l să zboare prin aer asemenea unui zmeu scăpat în văzduh.

Mirmidonul nu urmărea să rănească pe cineva – lui nu-i păsa dacă oamenii din preajma lui mureau sau trăiau, atâta tot.

Un bărbat era întins pe jos, chiar în calea lui. O fetiță în costum de prințesă și un băiat costumat în urs stăteau lângă bărbat, pe un morman de bomboane de Halloween împrăștiate pe jos. Fetița țipa și plângea neconsolată, trăgându-l de mână pe bărbat și încercând inutil să-l trezească. Băiețelul curajos se întoarse să-l înfrunte pe Automedon, cu pumnii strânși în spatele labelor păroase de urs ale costumului, gata să-l apere pe bărbatul căzut la pământ și pe biata fetiță. Bărbatul era Luis, realiză Helen apropiindu-se, iar copiii erau Marivi și Juan.

Automedon nu privea în jos. Îl înlătură din calea lui pe Juan ca pe un vis urât și trimise trupul său mic și fragil în zbor deasupra mulțimii. Orion dispăru în aceeași secundă de lângă Helen, iar ea rămase pe loc, împietrită, în stare de șoc.

Fața lui Zach se crispă de groază. Încercă să se adăpostească în momentul în care din cestul lui Helen țâșni un fulger alb ca de gheață în direcția lui Automedon.

Ea nu se mai gândea la nimic în momentul acela. Nu-i mai păsa că era văzută de o lume întreagă și uitase complet că ar fi vrut să păstreze insecta în scopuri strategice.

Helen nu avea în fața ochilor decât imaginea micului Juan în adorabilul său costum de urs, zburând neputincios prin aer. Ridică mâna dreaptă și se concentrează, trimițând un șuvoi de energie spre Automedon, care se transformă într-o torță vie cu formă vag umană, în timp ce ea se apropia cu pași repezi de el.

Automedon se zvârcolea în agonie ca o insectă strivită. Din roșiatică, pielea lui deveni de un roșu incandescent. Căzu în

genunchi, apoi se prăbuși – complet carbonizat – și în cele din urmă rămase țeapăn.

– Helen, oprește-te! strigă Orion. E mort!

Oprind șuvoiul de energie cu un pârâit scurt, Helen își lăsă mâna stângă în jos și coborî privirea spre movila fumegândă carbonizată care fusese Automedon.

Zach se ridică speriat și o luă la fugă. Helen îl lăsă să plece întorcându-se spre Orion.

Acesta îl ținea în brațe pe Juan. În niște brațe atât de mari și puternice, micuțul părea un ursuleț de pluș. Helen își duse mâna la gură, neavând curaj să întrebe în ce stare era copilul.

– E în regulă, o liniști Orion înaintând cu pași mari spre ea. L-am prins înainte să cadă. Dar ar trebui să-i ducem pe copiii ăștia în altă parte.

O privire pe Marivi. Aceasta o studia pe Helen cu ochii mari și cu gura căscată de uimire.

– Îți mai aduci aminte de mine? întrebă Helen. Marivi încuviință din cap, deși părea în stare de șoc. Vrei să vii cu noi? Fetița încuviință din nou, privind-o în continuare cu ochii ei mari.

Helen întinse mâna spre ea, iar copila îi sări în brațe, agățându-se de gâtul ei și încolăcind-o cu picioarele, ca o lipitoare. Cu mare grijă, Orion i-l încredință și pe Juan, pe care Helen îl luă cu celălalt braț, apoi se aplecă să vadă în ce stare era Luis, care părea să respire.

– E inconștient, dar se va face bine, zise Orion ridicându-l în grabă. Este vreun loc sigur în apropiere? Spitalele vor fi supraaglomerate în noaptea asta.

– Ah... ce spui de News Store? zise Helen confuză. Acolo există o trusă de prim ajutor și poate că și familia mea va fi acolo.

– Perfect, zise Orion și îi făcu semn lui Helen să-i arate drumul.

În timp ce se îndepărtau, trupul înnegrit al lui Automedon se mișcă. Auziră un pârâit înfiorător și pe spatele cadavrului apăru o crăpătură lungă care dezvăluia pielea roz de dedesubt. Trupul *respira*. Marivi își îngropă fața în gâtul lui Helen, ferindu-și privirea.

Orion și Helen se uitară unul la altul, perplecși.

Dintr-odată, crusta carbonizată care-l acoperea pe Automedon crăpă în două, iar trupul din interior ieși afară, ca un crab care-și abandona carcasa exterioară.

Acoperit de mucus, ghemuit lângă rămășițele crustei arse, Automedon ridică privirea spre Helen și se uită la ea cu ochii lui înfiorători, acoperiți cu o membrană albicioasă, și zâmbi.

— Asta a durut, articulă cu o voce stranie, de robot, printre balele vâscoase. Se uită la Orion și privirea i se opri asupra brățării de aur de la încheietura acestuia. Ochii grețoși și umezi i se îngustară înaintea de a rosti: al treilea moștenitor. Mă bucur să te revăd, generale Eneas.

Un soi de tub lipicios și lung se desfășură pe neașteptate de sub limba lui umană și păru să țâșnească în direcția lui Orion, apoi se retrase fulgerător și se rulă, intrând înapoi în gura lui Automedon. Pentru o clipă, Helen se temu că avea să vomite.

— Să mergem! Înainte să-și recapete puterile și să se ridice în picioare, murmură Orion la urechea ei, și amândoi o rupseră la fugă cât puteau de repede, cărându-și răniții.

Înainte ca News Store să apară în fața lor, Helen simți că ceva nu era în regulă. Putea simți pământul cutremurându-se și aruncă o privire spre Orion.

— Nu sunt eu de vină! îi spuse acesta. Sunt vibrații de impact.

Trecând de colțul străzii, se treziră într-o negură densă.

— Maestrul Umbrelor! strigă Helen. Cei O Sută trebuie să fie pe aici pe undeva. Au un nou membru. L-am văzut la competiția sportivă...

Helen rări pasul în timp ce întunericul părea să se împrăștie ușor. Știa foarte bine ce era negura aceea. Printre umbrele prelungi care se întindeau în toate direcțiile ca niște brațe de fum, îl văzu pe Hector pocnind de mai multe ori pe cineva – sursa aceluși întuneric, realiză Helen – care era întins pe caldarâm. Era Lucas. Într-o clipă, Lucas își schimbă poziția, preluă controlul și se năpusti asupra lui Hector,

pocnindu-l sălbatic.

Reușind să-și revină din șoc, Helen strigă ceva neinteligibil și alergă mai departe, cu Orion după ea.

— Helen! țipă Kate, iar Helen se opri brusc.

Luându-se după vocea lui Kate, Helen o căută cu privirea și o descoperi în cele din urmă ghemuită lângă Jerry, care era inconștient și sângera destul de rău.

Alături de ei, Claire și Matt îi placau pe Jason și pe Ari, acoperindu-le ochii și urechile, astfel ca aceștia să nu poată vedea sau auzi. Helen îi lăsă pe copii în grija lui Kate, îi aruncă tatălui ei o privire îngrijorată, apoi se aruncă asupra lui Lucas.

În timp ce se băga între Hector și Lucas, îl zări pe Orion țâșnind să o ajute și imobilizându-l pe Hector cu un braț în jurul gâtului. Helen își folosi puterea superioară pentru a-l trânti pe Lucas la pământ, încercă să-l imobilizeze sub ea, dar el era foarte bun la astfel de lupte și reuși să se strecoare cu ușurință pe sub ea, schimbând poziția în avantajul lui.

Prinse mâinile lui Helen deasupra capului ei și chiar dacă era mai puternică, înțelese că fusese păcălită. Se hotărî să-l electrocuteze cu un fulger de-al ei, dar era slăbită după confruntarea cu Automedon și știa că nu ar fi putut să-și controleze pe deplin fulgerele.

— Te rog, Lucas, oprește-te! îl imploră Helen ca ultimă soluție.

La auzul vocii ei, el se opri și păru să iasă din transă. Privirea lui era confuză și în cele din urmă se ridică, eliberând-o.

— Trebuie să-l iau pe Hector de aici, strigă Orion ținându-l strâns pe Hector, care se zbătea, încercând să se elibereze. Haide, haide, voinicule. E timpul pentru o baie!

Cu o viteză fantastică, Orion reuși să-l ridice pe Hector și să-l care înspre ocean. Imediat ce proscrisul se îndepărtă destul cât să nu-i mai afecteze pe membrii familiei Delos, comportamentul acestora se schimbă. Furia se transformă în regret.

Claire și Matt îi eliberară pe Jason și Ari, iar Lucas își îngropă capul în mâinile însângerate și își acoperi ochii. Helen simțea nevoia

să întindă mâna și să-l consoleze, dar știa că nu ar fi trebuit să-l atingă, în schimb, rămase cu ochii la el și cu inima în gât.

— Am știut întotdeauna că era ceva *mai mult* în tine. Ceva ascuns, dar eu, niciodată... Ce se petrece? întrebă Kate, vocea ei fiind răgușită și stinsă. Helen se întoarse spre ea și văzu că abia mai putea respira. Tatăl tău știe?

— Nu, Kate. Te rog, bâigui Helen.

Văzând capul însângerat al lui Jerry, se simți copleșită de neliniște. Nu avea idee ce trebuia să facă sau să spună.

— Să intrăm cu toții înăuntru, zise calm Matt privind peste fețele șocate din jurul lui, în stradă, unde încăierarea continua, devastând orașul. Nu mai avem timp de pierdut. Trebuie să intrăm.

Transportară răniții pe canapelele din cafenea, în spatele magazinului, iar gemenii îi luară în primire, verificând gravitatea rănilor fiecăruia.

Luis avea doar o contuzie, dar micul Juan avea patru coaste rupte, un braț rupt și capul spart.

Gemenii se uitară grav unul la celălalt și se pregătiră de treabă.

— Stați la distanță, le avertiză Claire pe Kate și Marivi atunci când cele două rămaseră cu gura căscată la vederea mâinilor incandescente. E în regulă, nu vă speriați. Vindecarea e unul dintre talentele lor.

— Cum adică talente? întrebă Kate. Helen, trebuie să-mi spui ce se petrece!

Helen nu știa ce să spună.

Se uita când la tatăl ei, când la Kate, depășită de situație.

— Sunt un semizeu, spuse în cele din urmă. Îmi pare nespuse de rău, dar nu am timp să-ți explic acum.

— Prea bine, atunci! interveni cu voce sonoră Claire când văzu reacția lui Kate, care rămăsese împietrită de uimire. Am înțeles-o pe asta, Helen. Apropo, tu nu te pricepi deloc să dai vești. Kate, ține-te bine. O să fie destul de urât.

Claire începu să-i țină bieteii Kate un curs stângaci de mitologie, în

timp ce Helen îi spuse un „mulțumesc“ mut și le făcu semn lui Matt și Lucas să se apropie. Le povesti despre întâlnirea cu Automedon, felul în care îl prăjise și cum își lepădase acesta pielea carbonizată chiar în fața ei.

– Zach e teafăr? o întrebă Matt.

– Ultima dată când l-am zărit se îndrepta spre Surfside, răspunse indiferentă Helen. El era *cu* Automedon, Matt; nu a fost înlăturat din calea acestuia, precum Luis și copiii lui, deci sunt sigură că va fi bine.

Matt se întoarse spre Lucas.

– Pot supraviețui mirmidonii fulgerelor sau impulsurilor electrice?

– Nu, răspunse Lucas. Ei nu au abilități precum scionii, dar *sunt* puternici. Mai puternici decât majoritatea scionilor.

– Chiar dacă ar fi fost de zece ori mai puternic decât tine, nu ar fi putut supraviețui unui asemenea șoc, zise mohorâtă Helen. Automedon trebuie să fi devenit nemuritor cumva. Poate că s-a făcut frate de sânge cu un zeu, așa cum a spus Cassandra. Lucas, l-am lovit cu un fulger care ar fi putut topi *plumbul*.

Lucas se încruntă, gânditor.

Helen ar fi vrut să-l întrebe milioane de lucruri, majoritatea legate de felul în care devenise Maestru al Umbrelor, dar un fulger extrem de luminos îi atrase atenția și decise că trebuia să mai aștepte. Ea, Matt și Lucas se apropiară de răniți.

Gemenii decisese să-l vindece pe micul băiat mai întâi, astfel că Juan își revenise fără să se sperie. Ariadne și Jason îl monitorizară câteva momente pe Luis și decisese că era teafăr.

Amețit, dar neavând răni grave, Luis își luă copiii în brațe și ieși în grabă din News Store, disperat să vadă dacă soția lui mai era acasă. Înainte ca tatăl ei să ajungă la ușa din spate, Marivi lipi arătătorul de buze, de parcă ar fi vrut să le transmită că avea să țină totul secret.

Epuizați deja și cenușii la față după atâta muncă de concentrare cu Juan, gemenii își îndreptară atenția spre Jerry. După o verificare de rutină, cei doi schimbară una dintre acele priviri care lăsau să se

înțelegă că erau de acord asupra diagnosticului.

Dar înainte ca Helen să deschidă gura pentru a-i întreba cât de grav era, Orion se întoarse de pe mare.

Vizibil tulburat, se apropie de ei cu pași mari și grei, scuturându-și părul ud leoarcă, apoi se uscă în câteva secunde.

— Ce face Hector? întrebă șovăielnic Lucas.

— E supărat, dar teafăr, zise Orion.

Lucas plecă fruntea, încuviințând din cap.

— Cum de ești aici? întrebă uimit Jason. De ce nu te atacăm?

— Ei bine, versiunea scurtă este că eu și Helen am înțeles ceva greșit – dar tot răul a fost spre bine. Am reușit să obținem ceea ce s-ar putea numi „iertarea“ din partea Furiilor. Nu-i așa, Helen?

— Dar nu am rezolvat cea mai importantă problemă. Încă, adăugă Helen incapabilă să privească pe cineva.

Se simțea vinovată că ea și Orion fuseseră eliberați de Furii, în timp ce restul familiei ei trebuia încă să sufere.

— Tu ești sora mai mică a lui Hector? o întrebă Orion pe Ariadne zâmbindu-i cu căldură. M-a rugat să-ți transmit că nu trebuie să-ți faci griji. A spus că-ți faci prea multe griji pentru alții.

Ariadne încercă să zâmbească la rândul ei, în schimb începu să plângă. Se întoarse către Jerry ștergându-și lacrimile cu dosul palmei. Helen observă expresia lui Lucas. Acesta era devastat.

El era singurul care-l atacase pe Hector. Ceilalți rezistaseră, dar el nu se putuse abține. Povara avea să fie mereu cea mai grea pentru el. Lucas era Paris pentru generația aceea, destinat a fi țăpul ispășitor în acea epopoe.

Sortii erau mereu împotriva lui, iar acum, că mai avea de purtat și stigmatul de Maestru al Umbrelor, totul avea să fie mai rău.

Un întuneric sumbru creștea în el.

Helen se întreba dacă întunericul fusese acolo de la bun început, așteptând doar să iasă la suprafață, sau dacă ceea ce se întâmplase între ei provocase totul.

Putea să-și dea seama că Lucas abia se putea controla. Fusese atât

de încrezător, atât de viu. Obişnuia să *radieze*, iar acum era în întuneric.

Simţi cum i se strânge inima. Era sătulă să vadă cum oamenii pe care-i iubea sufereau din cauza unor lucruri pe care nu le puteau controla. Nu putea face nimic să-şi ajute tatăl, însă putea face ceva pentru a-şi ajuta restul familiei.

— Am terminat cu asta. Tu? îl întrebă pe Orion.

— Oh, da. Nu mai am altceva de făcut, răspunse el înţelegând imediat la ce se referea Helen.

Privirea ei îl sfredeli, de parcă ar fi depus un jurământ şi ar fi aşteptat un altul de la el.

— Vom merge acolo jos. Vom *sta* acolo până când vom găsi râul cu pricina, rosti cu fermitate Helen. Nu contează cât va trebui să petrecem în Lumea de Dincolo, toţi cei din neamul nostru vor fi eliberaţi în *această noapte*.

Orion schiţă un zâmbet suav, iar maxilarul încleştat i se relaxă.

— Nu pot alergeră cu viteza unui scion prin peşteri, altfel risc să se năruie. În câteva minute voi ajunge în peşterile de pe continent, apoi o să mai dureze jumătate de oră până ajung în Lumea de Dincolo prin portal, rosti el de parcă s-ar fi pregătit să atace o citadelă. Ne vedem atunci.

Orion le întoarse spatele şi dispăru.

— Aveţi grijă de tatăl meu, le spuse Helen gemenilor şi lui Kate, apoi se îndreptă spre uşă.

— Unde pleci? întrebă Lucas prinzând-o de braţ atunci când trecu pe lângă el.

— Acasă. În pat. Spre Lumea de Dincolo, zise Helen de parcă i-ar fi înşiruit o listă cu arme mortale.

— Te pregăteşti să te întinzi liniştită în pat, într-un dormitor cu fereastra spartă, după ce ai enervat de moarte un mirmidon? În ochii lui Lucas se citea frustrarea. Ţi se pare că aşa vei fi în deplină *siguranţă*?

— Ei bine, eu... bâigui Helen întrebându-se cum de nu se gândise

la aceste detalii majore.

Lucas o opri supărat, bombănind ca pentru sine că avea să-i provoace o criză de nervi.

Ținând-o în continuare de braț, cu fermitate, o trase după el, îndreptându-se către ușă.

— O voi păzi pe Helen în timp ce coboară, îi strigă peste umăr lui Jason. Dacă se întâmplă ceva, sună-mă pe mobil.

— În regulă. Cu siguranță, Jason făcea tot ce-i stătea în putință pentru a-și lua revanșa. O să-i ducem pe toți la noi acasă. Acolo putem avea grijă mult mai bine de Jerry, în timp ce-i vom proteja pe ceilalți.

— Bună idee, răspuse Lucas.

— Să ne ții la curent, frățioare, adăugă Jason, folosind intenționat cuvântul „frățioare”. Lucas îi evită privirea, dar zâmbi recunoscător înainte de a se întoarce din nou spre ușă.

Helen și Lucas ieșiră pe străzile unde domnea haosul și își luară zborul privind mulțimea de oameni care se vânzolea sub ei.

Îl simți pe Lucas încetinind și înțelese ce anume îi atrăsese atenția. Eris alerga pe o stradă lăaturalnică pustie, urmărită de doi bărbați masivi înarmați cu săbii.

— Tata și unchiul, strigă Lucas încercând să acopere vuietul vântului.

— Să-i ajutăm? întrebă Helen cu dinții clănțănindu-i de frig.

Lucas o cuprinse cu un braț și începu să-i frece umerii goi cu mâinile lui calde. Nu pentru prima dată, Helen se întrebă cum putea să emane întotdeauna atâta căldură.

— Se descurcă ei, zise Lucas trăgând-o mai aproape de el ca s-o încălzească și zburând mai departe spre casa ei. Concentrează-te asupra misiunii tale, nu a lor.

Helen nu înțelegea cum putea să-și controleze astfel emoțiile. Tatăl lui era acolo jos, luptându-se cu o zeiță, în timp ce el își continua liniștit misiunea. *Ca un soldat*, se gândi Helen. O uimea autodisciplina ieșită din comun de care dădea dovadă Lucas și

încercă să-i urmeze exemplul, dar nu reuși. Gândurile ei zburau la Jerry, la gemeni, la Hector, dar mai ales la faptul că Lucas o încolăcise cu brațul.

Îl urmă pe sub prelata albastră și ateriză în dormitor. El o conduse direct spre patul răvășit și încercă să o întindă pe perne.

— Nu știi ce să fac, protestă Helen refuzând să se întindă.

— De ce nu stai jos mai întâi? sugeră el cu voce scăzută.

— La ce bun toată bravada mea că totul se va termina în noaptea asta dacă nu am nicio idee? Nu știi cum se va termina.

Helen făcea eforturi să nu izbucnească în lacrimi.

— Vino aici, zise el luând-o de mână și trăgând-o lângă el, pe marginea patului.

— Știi care e partea mai proastă?

— Care?

— Nu prea îmi pasă de nimic în momentul acesta, zise ea cu lacrimi în ochi. Nu-mi pasă că ești un Maestru al Umbrelor și că ai păstrat și *acest* secret față de noi.

— Am încercat să-ți spun astăzi, pe coridorul școlii. Chiar am vrut, doar că nu am putut. Cred că nu am putut înfrunța nici eu acest adevăr, și spunându-ți aș fi recunoscut că totul era real.

— Dar mie nu-mi pasă ce ești! strigă ea abia reușind să-și păstreze cumpătul. Nu-mi pasă că ești un Maestru al Umbrelor sau că ești vărul meu. Nu-mi pasă nici măcar că trebuie să cobor și să-i salvez pe scioni în aproximativ zece minute. Lucas, lumea întregă ar putea fi în flăcări acum, dar singurul lucru la care mă gândesc e cât de fericită sunt să fiu singură cu tine. Cât de dezgustător ți se pare?

Lucas închise ochii și oftă.

— Ce putem face?

— Nu știi, murmură ea pierdută. Se îmbrățișară. Nu putem face nimic.

— *Trebuie* să mergi mai departe, Helen, rosti el disperat.

— Știi, spuse ea plângând, cu bărbia pe umărul lui. Cu cât se gândea mai mult să-i dea drumul, cu atât îl strângea mai tare în

brațe. Dar nu pot, zise în cele din urmă.

— Uită de mine, insistă el. Aceasta e singura cale să putem trece peste asta.

— Cum aş putea să te uit? întrebă Helen râzând încetișor la o sugestie atât de absurdă. Ești o parte prea importantă din mine. Ar trebui să uit cine sunt ca să te uit *pe tine*.

Așa cum stăteau îmbrățișați, Helen zări imaginea lor în oglinda din fața patului și se cutremură. Chiar atunci când pronunța cuvântul „uit“ văzu cuvântul AMINTI.

Uitase complet până și că avea o oglindă în dormitor.

De mai bine de o lună nu se privise deloc în ea și nici nu realizase că o avea în cameră. Pe oglindă erau scrise cu creion dermatograf de culoare verde cuvintele RÂUL PE CARE NU MI-L POT AMINITI și L-AM VĂZUT DIN NOU. Era amuzant. Ea și Orion căutau un râu, nu-i așa?

— Stai puțin, zise Helen trăgându-se înapoi și privindu-l pe Lucas. Este vreun râu în Lumea de Dincolo care te face să uiți *totul*?

— Da, râu Lethe, răspunse repede Lucas. Sufletele scionilor morți beau apă din acest râu pentru a uita viețile lor anterioare înainte de a renaște.

— Furiile se definesc drept „cele care nu pot ierta și uita niciodată“, nu-i așa? Dar ce s-ar întâmpla dacă ar fi forțate să uite totul, chiar și cine sunt ele?

— Ar uita de toate datoriile de sânge. Scionii ar fi liberi, spuse Lucas atât de încet, de parcă ar fi oftat.

O clipă mai târziu, amândoi se plimbau prin încăpere, îngândurați. Lui Helen i se părea că trenul gândurilor ei deraiase și ieșise de pe șine.

— Ce râu era acela? întrebă ea din nou, zâmbind jenată. E chiar râul pe care am navigat până acolo jos. Trebuie să știu precis, altfel nu o să ajung niciodată acolo.

— Ah... *știi*... Lucas șovăi pentru câteva clipe, râzând de el însuși că fusese atât de distrat. Lethe! Vrei să ajungi la râu Lethe!

— Lethe! Așa e, în regulă. Bine... așadar. Și ce fac odată ce ajung acolo?

— Nu știi, răspuse el îngrijorat. Vezi ce se întâmplă?

— Da, zise Helen strângând din pumni și încercând să rămână la subiect. Râul acesta nu mă va lăsa să-mi amintesc nimic odată ce încep să vorbesc despre el. Asta înseamnă că nici nu ar trebui să încerc să mă gândesc la el, nu-i așa?

— Așa e. Nu te mai gândi la el, fă doar ce trebuie să faci.

Lucas începu să caute ceva în sertarul noptierei. Scoase un pix vechi și scrise cuvintele *Lethe* și *Furii* pe antebrațul ei, apoi se așază și o privi confuz. Nu am idee de ce am făcut asta, îi spuse.

— Bine. Grozav. O să cobor acum, îl anunță hotărâtă Helen, simțindu-se deja confuză și spunându-și că trebuia să acționeze înainte de a se gândi prea mult la asta. Și în caz că voi uita totul, inclusiv să vin înapoi, vreau să știi că încă te mai iubesc.

— Și eu te iubesc. Un zâmbet înflori pe buzele lui. Ai întârziat cumva undeva?

— Așa cred. Ar fi mai bine să plec.

Helen se întinse pe spate, privindu-l cum îi zâmbea liniștit.

Nu avea de ce să-i fie frică acolo, dar Helen avea o suspiciune supărătoare care-i spunea că ar fi trebuit să se teamă.

— Să nu-i spui lui Orion! zise repede Lucas de parcă tocmai și-ar fi amintit. Asta îl va face să uite. Tu trebuie doar să-ți aduci aminte unde mergi, apoi spune-i să-ți amintească ce trebuie să faci odată ce ajungi acolo.

— Bine, oftă Helen cuibărindu-se sub pături. Îi era atât de frig. Asta e cheia pentru a câștiga o bătălie.

— Să știi că da, zise el îngândurat.

Lucas îi privi chipul, zâmbind înduioșat.

— De ce ne chinuim să stăm departe unul de celălalt? întrebă Helen abia reușind să-și țină ochii deschiși. Ne simțim perfect împreună.

— Așa e, zise gânditor Lucas cutremurându-se brusc. Se face frig,

de parcă temperatura ar fi scăzut dintr-odată.

— Întotdeauna e al naibii de frig aici, zise supărată atingând cristalele de gheață care se formau instantaneu pe pătura ei. De ce nu te bagi sub pătură să-mi ții de cald?

— Bine, zise el și, cu toate că se încruntă la gândul că trebuia să se urce lângă ea în pat – de parcă ceva nu era în regulă –, îi respectă rugămintea. Se lipi cu pieptul de spatele ei, iar Helen oftă când el o strânse în brațe. Încercă să se întoarcă și să-l sărute, dar el o opri, reușind să spună – deși dinții îi clănțăneau îngrozitor: Ești obosită. Dormi, Helen.

Era într-adevăr obosită – epuizată chiar. Aproape că adormise. Oricât de mult și-ar fi dorit să stea cu Lucas, care o ținea în brațe, ochii ei se închideau treptat, păstrând senzația plăcută a brațelor lipind-o de el. Totul se topi și Helen alunecă cu capul în jos în Lumea de Dincolo.

Nu trebuia să mă întâlnesc cu cineva? se întrebă ea. Oh, da! Orion...

CAPITOLUL 15

Automedon ieși la suprafață de pe fundul oceanului, mișcându-și cât putea de repede mâinile și picioarele – ca un păianjen – ca să-l poată ajunge din urmă pe cel de-al treilea moștenitor.

Sub apă, scionul cel masiv era foarte rapid – cel mai rapid pe care-l văzuse vreodată, și avea nevoie de toată energia ca să nu-l piardă. Îi luase mirosul și acum îi putea da de urmă oriunde pe uscat, dar sub apă mirosul dispărea într-o clipă. Nu putea să-l lase pe Orion să-i scape.

Automedon trebuia să găsească portalul pe care-l folosea scionul, pentru a îndeplini ordinul stăpânului său – indiferent cât de ciudat i se părea acest lucru.

Stăpânul lui avea un mod aparte de a vedea lucrurile, surprinzător și „poetic“. Din câte auzise Automedon la magazin, în timp ce moștenitorii își promiteau atât de bravi că aveau să-și îndeplinească misiunea cu prețul vieții (lucru care era iminent, în opinia lui), tânărul prinț era pe drum. Erau atât de tineri și încrezători, încât povestiseră fără să se teamă că puteau fi auziți despre succesul lor parțial și ce li se întâmplase cu Furiile.

Nici măcar nu verificaseră dacă îi asculta cineva. „Fața“ era o persoană atât de deschisă și neobișnuită cu viclenia – nu semăna deloc cu mama ei.

Aceasta își schimba înfățișarea, mirosul și toate caracteristicile la primul semn de pericol.

Era imposibil de localizat – cu atât mai mult acum, când avea un nou Hector de antrenat. Era ca și cum ar fi avut un novice care-i intensifica instinctele.

Noul Hector era formidabil, și pentru prima dată în trei mii cinci sute de ani, Automedon nu-l putea disprețui pe scionul care purta numele marelui războinic.

El era primul care-l merita pe deplin, deși mai avea încă multe de învățat.

Nici prințul nu era ușor de biruit. Și nici iubitul. Ei bine, ca și stăpânul morților, avea mâna lui Nyx la el și la fel ca acesta, exercita o magie care exista din cele mai vechi timpuri – înainte de zei, chiar și de titani. Era extrem de periculos scionul acela.

Cu cât Automedon urmărea mai mult această serie de eroi, cu atât era mai convins că stăpânul său avea dreptate. Trebuiau să se ocupe de această întreagă generație înainte ca ea să ajungă la potențialul maxim. Aceștia erau mai puternici decât cei de dinaintea lor, în special Fața.

Ea era mult mai talentată decât ceilalți. Mica fracțiune de putere pe care această nouă Helen o folosise împotriva lui cu doar câteva minute în urmă fusese o minunăție de agonie – un adevărat moment de renaștere pentru Automedon. Spera să simtă din nou această senzație – și cât mai curând. Sărind pe nisipul plajei din Massachusetts – aproape în același loc în care europenii își construiseră primele așezări și își începuseră invazia –, Automedon detectă mirosul lui Orion, dar imediat îl pierdu din nou. Acesta dispăruse, pur și simplu. Încercă să-și păstreze calmul, căutându-l în continuare.

Acesta nu putea să zboare, nu-i așa?

Automedon făcu un salt în aer și după mai mult timp detectă mirosul tânărului prinț într-o rafală de vânt. Sărind cât de departe putea, Automedon descoperi că urma descria un arc mare de cerc care ducea înapoi pe pământ.

La rîndul său, Orion făcuse un salt în aer imediat ce ajunsese pe plajă. Făcuse asta pentru că știa că fusese urmărit. *Foarte inteligent*, își spuse impresionat Automedon. *Evident, el a mai fost urmărit înainte. Dar niciodată de mine.*

Odată ajuns din nou pe uscat, Automedon se trezi că încerca din răspuțeri să se țină după scion. Mirosul era mai ușor de detectat pe uscat, ce-i drept, decât fusese sub apă. Tânărul prinț avusese mai multe tentative de a-și schimba direcția și de a-l induce în eroare pe cel care-l urmărea. Un copoi ar fi fost păcălit de oricare dintre trucurile lui Orion, dar mirmidonii nu erau copoi.

Ei se pricepeau să ia urma cuiva mai bine decât orice dulău. Automedon îl urmări pe tânărul prinț până în adâncul unei peșteri întunecoase. Orion înainta urmărind firul apei, iar Automedon fu nevoit să încetinească, pentru a nu fi trădat de ecou pe culoarele peșterii.

El nu-și făcea griji din cauza întunericului. Se orienta după gust, luându-se după urmele lăsate de prinț pe pământ. Aerul deveni dintr-odată nefiresc de rece, semn că portalul era aproape.

Automedon făcu un salt și ajunse chiar lângă Orion, unde rămase nemișcat, chemându-l în tăcere pe stăpânul lui printr-o rugăciune străveche.

Mintea i se tulbură, gândurile începură să i se rotească în minte ca niște vulturi înfometate, și înțelese că stăpânul său îl auzise. Moștenitorul deschise portalul și sări pe tărâmul stăpânului morților. Într-o fracțiune de secundă, înainte ca portalul să se închidă în fața lor, Automedon țâșni și îl trase pe stăpânul său de cealaltă parte, în zona neutră.

Helen ateriză cu zgomot alături de Orion. Pășeau pe o plajă întinsă, care părea să se termine fără a conduce la apa unui ocean și nici la uscat, în orice direcție ar fi mers.

Helen se uită în jur, sperând să găsească unele indicii care să-i spună ce trebuia să facă mai departe. Ceva în legătură cu un râu îi tot frământa mintea. Își spuse că nu avea idee ce căuta acolo, mergând pe o plajă pustie alături de un individ, când nu se mai vedea nimeni prin preajmă.

Lucas era singurul care se plimbase cu ea pe plaje pustii. Acesta

era „secretul“ lor.

Îl înșela oare pe Lucas? Imposibil! Nici măcar tipul atrăgător care o însoțea (și al cărui nume îi scăpa, pe moment, cu toate că avea impresia că-l cunoștea) nu o putea face să simtă ce simțea pentru Lucas. Deși, trebuia să recunoască, în clipa aceea nu-și putea aminti exact cum o făcea să se simtă Lucas, pentru că nu-și mai amintea chipul lui.

Și unde naiba era soarele, luna sau stelele, de exemplu? Nu trebuia să fie totuși *ceva* pe cerul acela?

— Mi se pare că am fost urmărit de ceva, dar nu cred că a reușit să treacă prin portal, îi spuse frumosul ei însoțitor. Nu l-am putut vedea bine, dar oricine ar fi tipul ăsta, e al naibii de bun.

„*Sunt în Lumea de Dincolo*“, își aminti Helen înainte să se îngrozească de tot. „*Și mă aflu aici pentru că am ceva important de făcut.*“

— Bună, rosti nesigură.

— Bună, îi răspunse stânjenit Frumușelul. Helen? Ce s-a întâmplat?

— Nu știi ce caut aici cu tine, răspunse cu sinceritate, ușurată că el o recunoscuse, cel puțin, și că o striga pe nume. Dar tu știi, nu-i așa?

— Da, știu, îi răspunse tânărul cu un aer ușor ofensat. Trebuie să...

— Nu-mi spune! exclamă Helen sărind să-i acopere gura cu mâna înainte de a mai rosti alt cuvânt. Trebuie să facem ceva, nu știu ce, sau ceva asemănător. Într-un fel, știu unde mergem, dar trebuie să-ți amintești ce avem de făcut când vom ajunge acolo, sau nu vom reuși niciodată să facem ceea ce ne-am propus. Oricum, cred că așa a spus Lucas.

— În regulă. Pot să fac asta. Dar ce-i cu tine? Ai pățit ceva rău? Te rog, spune-mi... o imploră Frumușelul. Ești rănită?

— Nu-mi amintesc! spuse râzând Helen, vag conștientă că părea teribil de ciudată, în vreme ce el părea atât de îngrijorat. El își făcea griji pentru ea, iar asta i se părea nespus de frumos. Totul va fi bine,

îl liniști ea. Tu îți amintești partea ta – dar nu-mi spune care e aceea –, iar eu o să fac partea mea. Știi tu, lucrul pe care trebuie să-l fac pentru că aceasta e mica mea misiune?

– Pentru că tu ești Pogorătoarea? presupuse el.

– Da, eu sunt, nu-i așa? făcu Helen cu un entuziasm copilăresc. Dar, *mai exact*, de ce numai eu pot să fac ce nu mai poate nimeni altcineva?

– E de ajuns să spui cu voce tare denumirea râului pe care-l căutăm și, ca prin minune, noi doi am ajunge acolo, spuse el șovăielnic.

– Așa!

Din instinct, Helen îl cuprinse de gât pe Frumușelul, dar nu avea idee ce să facă mai departe. Luându-și cu greu ochii de la gura lui nespus de atrăgătoare, văzu chiar în față cuvintele *Lethe* și *Furii*, care fuseseră scrise pe partea inferioară a antebrațului ei.

Se hotărî pe loc să le rostească – ce naiba, erau șanse să reușească.

– Vreau să ajungem într-o clipită pe malul râului... *Lethe*?

Helen se pomeni pe malul unui râu, în mijlocul unui ținut arid, privind un bărbat uimitor. Ea avea brațele încolăcite după gâtul lui, iar el o ținea de mijloc, dar Helen nu-și mai amintea cum ajunseseră acolo.

– Ești fermecător, îi spuse tânărului pentru că nu vedea niciun motiv să nu o facă.

– La fel și tu, rosti el surprins. Mi se pare că te cunosc, dar nu-mi aduc aminte unde ne-am întâlnit. Ai fost vreodată în Suedia?

– Nu știu! râse Helen. Poate.

– Nu, nu e asta! zise el încruntat încercând să-și amintească. Sunt sigur că avem ceva de făcut. Apa! exclamă el lăsând-o pe Helen din brațe și scoțându-și rucsacul.

Helen știa că mai văzuse undeva acest gest, chiar dacă nu-și amintea cine-l făcuse.

– Mi se pare că am cea mai puternică senzație de *déjà-vu* din viața mea, zise nerăbdătoare Helen. Am impresia că te cunosc, sau așa

ceva.

— Mă cunoști. Nu-ți poți aminti pentru că asta e cheia problemei. Uitarea, zise el răgușit în timp ce, cu o expresie îngrijorată, scotea din rucsac trei ploști. Știi, Helen, dacă ideea asta a ta nu mi s-ar părea atât de terifiantă, aș spune că a fost cel mai inteligent plan de care am auzit vreodată. Îi aruncă o privire profundă. Eu sunt Orion, iar tu ești Helen și ne aflăm aici pentru a lua puțin din această apă specială pe care trebuie să o ducem unor fetițe foarte însetate, trei la număr.

— Nu știu de ce, dar asta mi se pare *în regulă*. Stai puțin, zise ea întinzând mâna după ploști. Ținu mâna ridicată până când el binevoi să i le dea. Cred că eu trebuie să fac asta, adăugă Helen.

— Ai dreptate, e misiunea ta. Partea mea e alta. Orion își încleștă maxilarul, încercând să se concentreze. Eu trebuie doar să-ți *amintesc*.

Helen privi suspicioasă în jos. Apa râului era tulbure. Pești palizi țâșneau de colo-colo pe sub pânda apei, ca niște fantome obraznice. Nu păreau destul de deștepți să se teamă de ea, iar Helen era sigură că ar fi putut prinde unul cu mâinile goale dacă ar fi vrut, însă gândul că trebuia să atingă apa aceea era de nesuportat.

Știa că trebuia să umple ploștile, doar că nu-și putea imagina cine ar fi vrut să bea așa ceva, indiferent cât de însetat ar fi fost.

Ținând ploștile de curelușele lor, Helen le scufundă în apă și le lăsă la umplut înainte de a le scoate.

Frumușelul întinse mâna spre una dintre ele, pentru a-i pune dopul, dar Helen se feri.

— Nu o atinge! Nu atinge apa! strigă ea când o picătură de apă aproape că atinse mâna lui. Văzu privirea perplexă a însoțitorului ei și se simți stupid pentru că izbucnise așa. Îmi pare rău. Doar că nu e deloc igienic, se scuză ea pe un ton ceva mai rezervat.

— Trebuie să ne grăbim, Helen, zise el pe un ton înțelegător. Trebuie să le punem capacele.

— O să fac eu asta.

Helen puse capacele, apoi băgă ploștile în rucsacul pe care el îl

ținea deschis pentru ea. Simți un strop de apă între degete. El închise rucsacul cu fermoarul, și-l puse în spate și își încolăci mâinile în jurul mijlocului ei, așteptând răbdător următoarea mișcare. Ea se retrase, intimidată, fără să înțeleagă gestul lui.

Era incredibil de arătos, dar *totuși*. Nu ar fi trebuit să se prezinte, mai întâi?

— Îmi pare rău, dar cine ești tu? întrebă ea suspicioasă.

— Orion, zise el de parcă s-ar fi așteptat la asta, apoi o privi cu tristețe. Întrebare rapidă: Tu știi cine ești?

Fata tresări speriată.

— Cât de ciudat, zise. Cred că mi-am uitat numele.

— Claire, du-te și ajut-o pe Kate, zise Matt lăsându-l pe Jerry ceva mai jos, ca să-l poată căra mai ușor. Are probleme.

Claire se execută și luă unul din picioarele lui Jerry din mâinile lui Kate, împărțind povara cu ea. Aveau de mers mai mult decât își amintea Matt până la mașina lui Claire. Dacă aveau noroc, ar fi trebuit să se afle acolo unde o abandonaseră. Matt spera din tot sufletul să nu-i fi dat cineva foc sau să-i fi sfâșiat cauciucurile. Dacă nu mai putea fi folosită, el știa că ar fi trebuit să-l care pe Jerry înapoi la News Store de unul singur. Kate și Claire abia se mai țineau pe picioare, iar gemenii erau epuizați.

Ari și Jason încercaseră să-l vindece pe Jerry, destul cât să-l stabilizeze, dar starea lui nu era prea bună. Trebuiau să-l ducă de urgență la reședința familiei Delos pentru ca gemenii să se poată ocupa de el treptat în loc să încerce o vindecare bruscă – lucru care-i secătuia complet.

Chipul Ariadnei avea deja o nuanță periculos de roșie.

Matt voia să o ajute mai mult ca orice pe lume, însă nu știa cum, și senzația de neputință îi strângea stomacul. Dacă era scion, poate că i-ar fi fost mai folositor. În cele douăzeci de minute în care căutarea mașina lui Claire, gemenii se sprijiniseră unul de altul vorbind în șoaptă – de parcă s-ar fi încurajat reciproc – cu fraze scurte și intime

pe care le înțelegeau doar ei. Părea să dureze o eternitate până când îi urcară pe toți în mașină, apoi Matt trebui să se ducă în față și să închidă portiera lui Claire – pentru că ea abia putea să-și mai miște brațele.

– Sună-mă dacă ai nevoie de ceva, îi spuse Matt.

– Ce tot vorbești? întrebă Claire, care se prăbușise peste volan, extenuată. Nu vii cu noi?

– Nu. Mă duc să-l caut pe Zach.

– Cum? protestă Ariadne fără vlagă de pe bancheta din spate. Matt, e un trădător!

– Un trădător care m-a contactat încercând să-mi spună ce urma să se întâmple. Eu i-am întors spatele. Zach e prietenul meu, Ari, zise Matt. Nu-l pot lăsa să se afunde. Trebuie să-l ajut.

– Nu e vina ta, începu Ariadne, dar Jason o opri cu blândețe.

– Păstrează-ți energia. Știi că trebuie să avem grijă acum, îi șopti el cu capul lipi de al ei. Ariadne îi întâlni privirea și renunță să mai protesteze. Jason întoarse capul spre Matt. Du-te și-l caută pe prietenul tău. Mult noroc, Matt.

Făcând din cap un semn scurt de salut, Matt bătu ușurel în capota mașinii, apoi se întoarse și porni alergând spre centrul orașului.

Orașul *lui*, nu al zeiței nebune – își spuse iritat înainte de a începe să-l caute pe Zach printre membrii mascați ai gloatelor frenetice.

– Cuprinde-mă cu brațele, îi spuse tânărul cel înalt.

– De ce? întrebă ea agitată, abținându-se să nu chicotească.

El rânji amuzat.

– Ține-te de gâtul meu, doar, o încurajă el. Ea se conformă. Acum repetă după mine... Vreau să ajungem... hm, se opri el încurcat, mușcându-și buza inferioară.

– Vreau să ajungem... hm? îl imită ea făcând haz de el.

– Nu-mi pot aduce aminte ce voiam să spun, zise el râzând stânjenit.

– Atunci probabil că nu era ceva foarte important, nu? deduse

ea. Ce căutăm noi, de fapt, aici?

— Nu știu. Dar oricare ar fi motivul, îți mulțumesc.

De pe mijlocul ei, mâinile lui începură să-i exploreze spatele, lipind-o de trupul lui.

— Ieșim cumva împreună? întrebă fata.

— Nu știu, dar mie așa mi se pare, zise el ținând-o în brațe. Mai bine să verificăm.

Îi căută gura și o sărută.

Genunchii ei se muiară. Tipul ăsta săruta *al naibii* de bine. Singura problemă era că ea nu avea idee cine putea fi. Se trase puțin mai departe și clipi nedumerită de câteva ori, simțind că ceva îi scăpa.

— Stai puțin. Nu te cheamă Lucas? întrebă ea.

— Nu, eu sunt... stai puțin. Știu să răspund la întrebarea asta. Eu sunt Orion, se decise el în cele din urmă.

— Cu riscul de mă da de ceasul morții mai târziu pentru asta, trebuie să-ți mărturisesc că nu ești prietenul meu, sau cel puțin așa cred.

— Adevărat? întrebă el mirat. Pentru că m-am simțit al naibii de bine.

— Da, și eu la fel, zise îngândurată. Știi ce? Mi-ar părea rău să mă înșel, așa că nu vrei să mai încercăm o dată?

Îl sărută din nou și de această dată se lăsă în voia plăcerii, doar ca să fie sigură. O voce subțirică din capul ei îi spunea insistent: *Nu e el*, dar în rest îi făcea cu adevărat plăcere să-l sărute pe tânărul acela pe nume Orion.

El o întinse pe pământ, atent să nu o strivească sub greutatea lui. Vocea subțirică începu să țipe în mintea ei. Ea încercă să o ignore, pentru că tânărul i se părea nemaipomenit, dar indiferent de ceea ce spunea trupul ei, vocea aceea nenorocită nu se opri până nu se dezlipi de trupul lui Orion.

— Îmi pare rău, dar nu cred că e bine, zise ea șovăielnică, trecându-și degetele prin buclele lui moi încă o dată, fără să se poată abține.

Gestul acesta i se părea ciudat de familiar.

Ridică ochii spre chipul lui nedumerit și observă că purta ceva în spate – lucru care fetei i se părea ciudat, având în vedere că erau pe jos, sărutându-se.

– De ce porți rucsac?

– Nu știu, zise el întinzând mâna să-l atingă, de parcă abia atunci l-ar fi observat și el.

Ochii lui scânteiară. Inspiră adânc, simțind forma obiectelor din interior. Conținutul rucsacului plescăi sonor.

– Apa! exclamă el. Helen, lasă-mă să-ți văd brațul, zise el aplecându-se și citind cuvintele scrise pe pielea ei.

Fata auzi numele *Helen* și își aminti că era al ei.

– Îmi pare rău. Aproape că am uitat de mine, spuse el cu o voce nesigură, sărind în picioare și ajutând-o să se ridice, la rândul ei.

Orion îi luă brațele și i le puse pe după gâtul lui, apoi își plasă mâinile pe șoldurile ei într-un mod oficial. Romantismul dispăruse.

– Spune după mine: Vreau să ajungem acolo unde sunt Furiile.

Helen văzu cu ochii minții un copac contorsionat și coasta unui deal cu spini și pietre ascuțite. Ceva îi spunea că imaginea aceea era importantă și că ar fi trebuit să se gândească la ea.

– Vreau să ajungem pe coasta dealului, sub copacul Furiilor, rosti cu claritate.

Căldura era insuportabilă, dar lumina orbitoare care părea să inunde totul era și mai săcâitoare. Helen își puse mâna pavază la ochi și clipi de câteva ori, încercând să scape de senzația enervantă că pupilele ei se revoltau împotriva luminii atât de puternice.

Aerul era atât de uscat încât avea un gust amar și caustic – de parcă ar fi vrut să înlăture toată umezeala vitală din gura lui Helen.

Își trecu limba peste buzele uscate și privi în jur. La mică distanță se afla un copac atât de bătrân și uscat încât părea mai degrabă o sfoară groasă și contorsionată decât o plantă. La umbra acestui copac stăteau trei fete care tremurau la unison.

– V-am spus să nu vă pierdeți timpul, zise fata din mijloc.

Suntem o cauză pierdută.

– Prostii, zise vesel Orion. El o luă pe Helen de mână și o conduse până la copac. Cele trei Furii se retraseră speriate din fața lor.

– Nu, nu înțelegeți! Nu cred că aş putea suporta să simt acea fericire doar ca să o pierd din nou, șopti repede cea mai mică, iar vocea ei era mai scăzută decât freamătul frunzelor.

– Nici eu, zise conducătoarea lor.

– Și nici eu, admise cea de-a treia.

– Nu cred că ar trebui să bem, surioarelor, decise cea mai mică. Povara noastră este și așa mult prea grea pentru noi.

Furiile încercară să se retragă mai mult în umbra neagră a copacului lor, îndepărtându-se de cei doi. Helen realizează că ele fugeau de un lucru care le-ar fi adus fericirea, chiar dacă aceasta ar fi durat doar câteva momente.

Se recunosc pe ea însăși în renunțarea aceea, și ceva în sufletul ei se aprinse din nou. Lucas. L-ar fi putut uita complet? Porțile ecluzei se deschiseră larg și amintirile o năpădiră, în imagini tridimensionale. Revăzu farul din Great Point, locul ei de întâlnire cu Lucas.

Mai văzu apoi un alt far, înalt cât un zgârie-nori, în formă de octogon. Lucas o aștepta acolo, aproape implorând-o să fugă cu el. Așa cum stătea în lumina piezișă a iernii, el strălucea ca soarele în armura lui. *Armura?*

– Știu exact ce vreți să spuneți. Chiar știu, îi zise ea celei mai mici, încercând să-și alunge din minte imaginea lui Lucas care-și scotea platoșa de bronz. Și în ceea ce mă privește, nu am luat o decizie în privința raționamentului „este mai bine să fii iubit și pierdut”. Dar aici e vorba de altceva. Asta nu o să vă consume ca apoi să vă abandoneze, așa cum se întâmplă întotdeauna cu fericirea. V-am adus ceva care va dura – sperăm noi – pentru totdeauna.

– Ce anume? întrebă curioasă lidera fetelor.

– Liniștea sufletească.

Orion o privi pătrunzător, iar ea îi făcu semn din cap. Încă nesigur, dar respectând decizia ei, aceasta înaintă și își scoase rucsacul. În timp ce scotea din el cele trei recipiente, Furiile auziră clipocitul lichidului din interior, care se dovedi irezistibil pentru urechile lor.

— Mi-e atât de sete, se văită cea de-a treia Furie, repezindu-se disperată să apuce o ploscă. Celelalte două surori cedară la rândul lor tentației și o urmară, iar Furiile băură în cele din urmă pe nerăsuflăte lichidul uitării.

— Tu chiar crezi asta? Ignoranța înseamnă liniște sufletească? o întrebă în șoaptă Orion.

După privirea complicată pe care i-o aruncă Orion, ea înțelese că și el își recăpătase amintirile.

— Pentru ele? Cu siguranță.

— Și pentru tine? insistă el, dar Helen nu avea niciun răspuns. El se uită în altă parte, destul de încordat, apoi îi spuse: Eu nu vreau să uit nimic din ce s-a întâmplat în noaptea asta. Sau despre tine.

— Nu, nu m-am referit la asta, începu Helen realizând că-l rănise. Tocmai se pregătea să-i explice că nu vorbea despre uitare în cazul sărutului lor, cu toate că numai gândul la acest lucru o făcea să se înroșească din cap până-n picioare, dar Orion clătină din cap și îi făcu semn către cele trei Furii.

Acestea își goliseră recipientele și priveau în jur cu sfială, râzând și ridicând din umeri, de parcă ar fi așteptat să se întâmple ceva.

— Bună, zise Helen.

Furiile se priviră cu teamă.

— E în regulă, interveni Orion cu vocea lui specifică de dresor de animale sălbatice. Suntem prietenii voștri.

— Bună, prieteni? îi salută lidera, apoi ridică mirată din umeri. Iertați-mi confuzia. Nu ne îndoim de faptul că ne sunteți prieteni, doar că nu știm nici cine suntem *noi*.

Surorile ei zâmbiră și priviră în pământ, ușurate, acum că motivul neliniștii lor fusese dezvăluit.

— Sunteți trei surori care se iubesc foarte mult. Sunteți cunoscute drept Eumenide. Cele pașnice, le spuse Helen, amintindu-și ceva din *Oresteia*, de Eschil. Era prima carte din literatura greacă pe care o citise, și asta înainte de a afla că era scion. I se părea că trecuse o eternitate de atunci. Voi aveți o misiune foarte importantă. Care este...

— Voi auziți oamenii care au fost acuzați de crime teribile, iar dacă aceștia sunt nevinovați, le oferiți protecție, termină Orion fraza în locul lui Helen atunci când aceasta se fâstâci.

Eumenidele se uitară una la alta și zâmbiră, simțind că acesta era adevărul. Se îmbrățișară și se salutară una pe alta ca surori, fără să înțeleagă pe deplin ce li se întâmplase, iar asta o neliniști pe Helen.

— Am sărit pasaje întregi din piesa asta. Nu știi atât de multe lucruri despre Eumenide, admise în șoaptă Helen.

— Nici eu, șopti el drept răspuns. Ce facem în continuare? Nu le putem lăsa așa.

— Te pot duce la cineva care poate explica mai bine situația asta, zise ea ridicând puțin vocea ca să se adreseze fetelor. Luați-vă de mâini, toate trei. O să vă duc la regină.

Cele trei fete roșiră sfioase la gândul că aveau să apară în fața unei regine, dar se supuseră, și se prinseră de mâini cu toții într-un cerc. Helen nu încercase niciodată să mute din loc atâția oameni odată, dar știa că putea să o facă.

Persefona părea să-i aștepte. Sau poate că stătea în grădina ei, privind undeva în spațiu – Helen nu avea de unde să știe. Orice ar fi făcut, ea nu fu surprinsă de apariția lui Helen și a lui Orion, însoțiți de cele trei proaspăt-numite Eumenide.

Persefona îi întâmpină cu politețea ei obișnuită. Fără să piardă timpul și fără să le ceară prea multe explicații celor doi, le luă în grija ei pe cele trei surori și promise să le pregătească pentru noua lor viață, în care aveau să joace un rol asemănător – în opinia lui Helen – cu cel al unor avocați supranaturali ai apărării.

Primul lucru pe care-l oferi Eumenidelor fu refugiul în palatul ei,

iar cel de-al doilea – o baie.

Cele trei surori suspinară de fericire la gândul că aveau să scape de tot praful acela din câmpia aridă.

Persefona își conduse oaspeții înapoi la marginea grădinii, în fața unei scări maiestuoase ce făcea legătura cu palatul negru al lui Hades. La baza scărilor de diamant, ea se opri și îi informă politicos pe Helen și Orion că nu puteau merge mai departe. Când ajunse pe la mijlocul scării, ea se întoarse și li se adresă într-o manieră oficială. Helen avea senzația că era un soi de ritual, ca o binecuvântare, sau poate ca un blestem.

– De-a lungul mileniilor, mulți au descoperit că era soarta lor să încerce să facă ceea ce ați făcut voi. Toți au dat greș. Majoritatea celor care au coborât aici și Scuturile lor au vrut doar să ucidă Furiile sau să rupă blestemul folosindu-se de trucuri magice și chiar de șantaj. Voi doi ați fost singurii suficient de umili pentru a asculta sfatul meu, și apoi destul de curajoși să folosească compasiunea drept leac, și nu forța. Sper că vă veți aminti aceste lecții în zilele ce vor urma.

Dintr-odată, Persefona ridică vocea, de parcă ar fi făcut un anunț în fața unei audiențe:

– Am fost martora întrupării celor doi moștenitori, și spun că au avut succes. Ca regină a Lumii de Dincolo, îi găsesc pe amândoi vrednici.

Vorbele Persefonei căzură ca niște pietre.

Helen avea senzația stranie că milioane de ochi fantomatici îi urmăreau și erau martorii acestui jurământ. Urmând exemplul lui Orion, Helen încrucișă brațele în formă de „X” deasupra pieptului și făcu o plecăciune în fața reginei. Un val subit de gânduri trecu pe lângă ei ca un vânt plin de șoapte, lăsând o parte din fricile, îndoielile și speranțele morților atârând în aer asemenea unor întrebări neterminate.

Ritualul era complet.

– Vrednici de ce anume? îl întrebă Helen pe Orion, dar acesta ridică îngândurat din umeri, atenția lui fiind concentrată asupra ușii

negre pe care se intra în palat.

O siluetă în mantie lungă se ivi din spatele ușii încuiate, în capul scărilor.

Cu toate că îi fusese interzis accesul în palat, Orion începu să urce treptele atras ca de un magnet de apariția ciudată.

— Nu, Orion! îl dojeni înfricoșată Helen apucându-l de braț și trăgându-l înapoi. Este Hades. Nu te apropia de el.

Se agăță de Orion, sigură că ceva teribil avea să se întâmple dacă omul și zeul ar fi ajuns față-n față. Auzind tonul ei disperat, Orion se potoli și coborî înapoi, pentru a i se alătura lui Helen la baza treptelor.

— Pogorâtoareo, i se adresă Hades cu amabilitate, netulburat de comportamentul agresiv al lui Orion. Zeul vorbea încet, și totuși sunetul vocii lui se auzea de pretutindeni și tonul său era dezaprobat. Nu ai procedat cum ți-am sugerat.

O mulțime de imagini confuze îi inundară mintea. Imaginea unei călătorii pe un feribot din Nantucket spre continent se suprapunea cu imaginea punții de lemn a unei corăbii gigantice de luptă și cu scârțâitul ramelor. O plimbare pe o plajă cu nisip alb, care se preschimbă într-o plajă roșie de sânge sub tălpile ei.

Ea clipi și încercă să scape de imaginile acelea ciudate. Era sigură că le mai văzuse și înainte, dar nu știa cum și unde.

— Ai grijă să îndrepti aceste lucruri, nepoată. Scionii nu mai au timp, o avertiză cu tristețe Hades, după care el și regina lui dispărură în întunericul palatului lor.

— Ce vrea să spună? o întrebă Orion întorcându-se spre ea. Cum adică scionii nu mai au timp?

— N-n-nu înțeleg, bâigui ea.

— Ei bine, ce ți-a sugerat Hades?

Orion încerca să-și păstreze calmul, dar ea vedea că era în mod clar frustrat din cauza ei. Helen, gândește-te!

— Ar fi trebuit să-i cer ceva Oracolului! izbucni ea pe un ton exasperat. Ceva despre misiunea mea.

— Despre *ce* era vorba?

— Ar fi trebuit să o întreb pe Cassandra ce părere avea despre eliberarea Furiilor, dacă era o idee bună. Dar asta e stupid, pentru că ea m-a ajutat să fac asta. Sigur că era de acord cu asta!

Orion se încruntă îngrijorat, iar Helen înțelese că nu procedase corect. Acum că se gândea la asta, să nu urmeze sfatul unui zeu i se părea o greșeală incredibilă.

— Îmi pare rău, murmură, simțindu-se ca o ticăloasă.

— Ei bine, oricum e prea târziu. În afară de asta, nu am prea multă încredere în Oracole. Nu trebuie să-ți faci griji, zise el pe un ton indiferent.

Și îi evita în continuare privirea. Helen se scuză din nou și promise să o întrebe pe Cassandra cât de curând, dar Orion continua să stea cu capul plecat, adâncit în gânduri.

Ea întinse mâna să-l atingă pe braț, ca să-i atragă atenția. Dar înainte să poată face asta, Helen se simți trasă de o mână enormă. Se întinse brusc spre Orion, agățându-se de el.

Matt ridică de pe caldarâm o femeie inconștientă, deschise portiera unei mașini abandonate și o așeză pe banchetă. Avea să fie mult mai în siguranță acolo decât întinsă pe stradă. Erau o mulțime de oameni care-și reveniseră după ce fuseseră călcați în picioare de hoardele frenetice, și strigau la el după ajutor. Matt făcu tot ce-i stătea în putință, dar imediat ce ultimul rănit fu încredințat în grija cuiva, plecă mai departe, alergând, cu senzația că-i trăda pe toți cei lăsați în urmă. El voia să-i ajute pe toți, dar știa că mai întâi trebuia să-l găsească pe Zach, acum cât mai avea ceva putere.

Toți mușchii pieptului și brațelor îl dureau, și câțiva începeau să-i zvâcnească – doar ca să-i dea de știre cât de nefericiți erau după noul hobby al stăpânului lor, acela de a căra persoane inconștiente de colo-colo.

Matt începu să-și palpeze ușor una dintre numeroasele contuzii și se învârti în cerc. Nu avea idee încotro s-o apuce. Își aminti că Helen

îi spusese ultima dată că-l văzuse pe Zach îndreptându-se spre Surfside, poate spre Nantucket High.

Hotărând să meargă în direcția aceea, Matt o luă din loc și își urmă instinctul, care-l duse în împrejurimile școlii. Cineva era pe terenul de fotbal, executând lovituri perfecte în spirală într-o poartă de fotbal. Matt începu să alerge pe iarba țepoasă și înghețată – la timp să-l vadă pe Zach introducând mingea în poartă.

– Ai văzut-o pe asta? îl întrebă acesta abia uitându-se în direcția lui. A fost chiar grozavă.

– Da, a fost. Dar tu ai avut întotdeauna un braț puternic. Puteai arunca așa și când erai în primul an, răspuse Matt destul de aproape acum să-l poată vedea clar pe Zach în lumina strălucitoare a lunii. Acesta arăta îngrozitor – palid, transpirat și bântuit. Dacă Matt nu l-ar fi cunoscut atât de bine, ar fi crezut că Zach avea o problemă serioasă cu drogurile. Despre asta a fost vorba? Despre fotbal?

– Cum reușești? întrebă Zach cu o căutătură încruntată. Cum suporti să-ți pierzi vremea cu ei, să-i vezi ce pot face și să nu-i urăști pentru asta?

– E destul de greu uneori, recunosc Matt. La naiba. Mi-aș dori să pot zbura.

– Adevărat? întrebă Zach râzând, dar erau și lacrimi în glasul lui, iar Matt înțelese că stăteau să răbufnească. E ca și cum te-ai trezi într-o bună zi și i-ai descoperi pe toți invadatorii ăștia, spulberându-ți toate șansele. Ei nu sunt de aici, dar se presupune că noi ar trebui să încercăm să concurăm cu ei, nu-i așa? Nu e drept.

În glasul lui Zach se distingea o notă periculoasă. Deși părea calm, Matt era sigur de contrariu. Matt își schimbă poziția corpului, în caz că Zach ar fi încercat ceva nebunesc.

– Știu un grup de scioni care ar spune același lucru despre ce li se întâmplă lor, zise liniștit Matt. Înțeleg cum te simți, Zach, crede-mă. I-am invidiat de atâtea ori, chiar i-am urât puțin. Dar de fiecare dată îmi amintesc că ei nu au ales să fie așa și nu am întâlnit unul care să nu sufere din pricina asta. Nu-i pot învinui că s-au născut ceea ce

sunt, mai ales când toți au pierdut atât de mult din cauza asta.

— Ei bine, tu ai fost întotdeauna tipul cel bun, nu? spuse cu dispreț Zach pregătindu-se să plece.

— Vino cu mine la reședința familiei Delos. O să găsim noi o soluție, zise Matt apucându-l de braț și făcându-l pe acesta să-l privească.

— Ești nebun? Privește-mă, omule! zise Zach îmbrâncindu-l cu putere și ridicându-și bluza, astfel încât prietenul său să-i poată vedea vânătăile mari și negre care-i acopereau coastele. Așa mă tratează el când îi sunt *loial*.

— Ei te vor proteja. Toți o vom face, îi promise Matt îngrozit de ceea ce i se întâmplase prietenului său, dar încercând să-l liniștească. Ochii lui Zach se îngustară în timp ce-și trăgea bluza în jos.

— Aha, deci acum îți pare rău și vrei să mă ajuți. Lasă-mă să ghicesc. Ai nevoie de ceva.

— Vreau doar să rămâi în viață! Matt se simțea atât de insultat încât simțea nevoia să-l pocnească pe Zach, dar se mulțumi să strige la el. M-am înșelat. Ar fi trebuit să te ajut încă de prima dată când mi-ai cerut să te ascult. Înțeleg acum și îmi pare sincer rău. Dar chiar dacă nu mă vei ierta niciodată și îmi vei arunca în față același lucru și în următorii cincizeci de ani, tot nu vreau să *mori*, idiot nenorocit! Crezi că aș avea nevoie de un motiv ca să te ajut?

— Nu, răspuse umil Zach. Tu ești singurul om din lume pe care-l cred că vrea să mă ajute, dar nu are rost. Mai devreme sau mai târziu, mă va ucide.

Îi întoarse spatele lui Matt și se îndreptă spre marginea terenului.

— Înseamnă că va trebui să-l ucidem noi primii, strigă Matt după Zack.

— Nici nu ai idee cum, îi răspuse Zack peste umăr cu o urmă de ironie în glas.

— De ce? Pentru că e frate de sânge cu un zeu?

Zack se încordă și rări pasul.

— Cu care dintre ei? insistă Matt, făcând câțiva pași spre Zach.

Spune-mi cu care zeu e frate de sânge și poate că vom găsi o cale să scăpăm de el!

Zach se întoarse spre Matt ridicând mâinile de parcă ar fi vrut să-l oprească pe acesta să-l urmeze. Făcu câțiva pași cu spatele, privindu-l pe Matt cu asprime, dar și lipsit de speranță.

— Du-te acasă, omule. Și nu-i mai *ajuta* pe scioni! Încăierarea din noaptea asta nu se compară cu ce va urma și nu vreau să îți se întâmple ceva rău. Zeii au pregătit un loc special în iad pentru muritorii care luptă împotriva lor, înțelegi?

— De unde știi tu ce au plănuit zeii? strigă Matt după el. Automedon nu lucrează pentru Tantalus? Zach, răspunde-mi! Care dintre zei este frate de sânge cu Automedon?

Dar Zach dispăru în întuneric.

CAPITOLUL 16

— Helen? o strigă Orion de foarte, foarte departe.

— Doamne, sunteți îngrozitor de grei, mârâi Lucas.

Helen nu înțelegea de ce făceau cei doi atâta larmă când ea încerca să doarmă. Nu era politicos.

— Îmi pare rău, dar nu mă așteptam să fie atât de *aglomerat* aici, răspunse iritat Orion.

Helen încerca să-și amintească ce însemna „aici“.

— Nu e ceea ce crezi. Am venit să o păzesc în timp ce avea să coboare, protestă Lucas. Știi ce? Dacă nu se trezește, arunc-o jos din pat.

— De ce faceți atâta gălăgie? mormăi arțăgoasă Helen deschizând, în sfârșit, ochii.

Constată că stătea cu fața în jos deasupra lui Orion, iar acesta, la rândul lui, îl țintuise pe Lucas sub el. Toți trei erau blocați în micul ei pat, încurcați în pături și acoperiți cu un strat de gheață precum glazura de pe o prăjitură. După tot se întâmplase în Lumea de Dincolo, Helen uitase că ultima dată coborâse în timp ce Lucas o ținea în brațe, și chiar dacă se petrecuseră atât de multe în celălalt univers, trecuseră doar câteva milisecunde în universul real înainte ca ea să-și facă din nou apariția în patul ei, cu Orion în brațe.

Helen privi în jos la acel sandvici de scioni și își spuse că nu trebuia să roșească. Ea nu avea niciun motiv să se simtă jenată, nu?

— La naiba, de ce sunteți atât de grei? întrebă Lucas cu respirația tăiată. Am ridicat autobuze școlare cu mai puțin efort.

— Nu știu, bombăni Helen, și încercă să se elibereze de gravitație. Nu prea funcționa, deși se simțea mai ușoară. Ce naiba se întâmplă?

– Ce nu este în regulă? întrebă Orion.

– Nu mai pot pluti!

Începu să tremure, pentru că gheața din părul ei se topise, transformându-se în apă rece, care i se prelinse pe gât.

– Calmează-te și încearcă din nou, o liniști Lucas.

Ea făcu întocmai și după câteva clipe funcționează. Se ridică în aer deasupra lui Orion și adună păturile mototolite, pe care le aruncă într-un colț al camerei.

– E absolut uimitor, zise Orion privind-o perplex pe Helen în timp ce se ridică de pe trupul lui Lucas și se dădea jos din pat.

– Nu ai văzut-o niciodată pe Helen zburând? întrebă Lucas, apoi înțelese de ce și făcu un semn de încuviințare. Nu are puteri în Lumea de Dincolo, nu-i așa? murmură el ca pentru sine, holbându-se îngândurat la gheața care se topea rapid pe patul lui Helen.

– Lucas, am reușit, zise Helen. El ridică privirea spre ea, renunțând repede la gândurile sale. Suntem liberi cu toții – scionii, Furiile. Noi toți.

– Ești sigură? o întrebă el cu un zâmbet nesigur pe buze.

– Există o singură cale să aflăm, interveni Orion. Își scoase telefonul, formă numărul și așteptă până se auzi cineva la celălalt capăt. Hector? Noi credem că s-a terminat. Vino acasă la Helen cât de repede poți.

Orion închise telefonul și îi privi impasibil pe Helen și pe Lucas. Ochii lui Lucas se făcură mari de îngrijorare.

– Ești sigur că a fost o idee bună? îl întrebă nesigură Helen pe Orion.

– Nu, are dreptate, zise Lucas. El părea să se pregătească pentru o nouă întâlnire cu vărul său. E mai bine fîm martori doar noi patru la testul acesta. E mai sigur.

– În regulă. Dar nu putem face asta afară? întrebă cu sfială Helen. Tata chiar ține la casa asta.

În momentul în care Helen aminti de tatăl ei, inima i se umplu de

grijă.

Evitase să se gândească la asta, astfel încât să se poată concentra la ce avea de făcut, dar acum că nu mai alerga peste tot ca o nebună – pentru prima dată, în cea care trebuia să fie cea mai lungă zi din viața ei –, Helen era disperată să afle ce se întâmplase cu tatăl ei.

Coborî împreună cu Lucas și Orion până în curtea din fața casei și își scoase telefonul pentru a o suna pe Claire.

– Ce face tata? întrebă Helen.

– Ah, trăiește, răspunse Claire șovăielnică. Uite ce e, Lennie, nu o să te mint. E grav. Suntem în drum spre casă. Jason și Ari se vor ocupa de el, dar nu știu ce să-ți mai spun. Eu conduc, așa că ar fi mai bine să închid. Te sun mai târziu dacă se întâmplă ceva, bine?

– Bine, încercă Helen să spună, dar nu reuși decât să șoptească.

Închise telefonul și își șterse obrajii uzi de lacrimi înainte de a ridica privirea. Orion și Lucas se uitau îngrijorați la ea.

– Jerry este...? începu Orion.

– Nu e bine deloc, zise Helen, și în vocea ei se simțea disperarea.

Făcu câțiva pași, tulburată. Își atinse buzunarele inexistente, își trecu mâna prin părul răvășit și se trase încurcată de haine. I se părea că toate extremitățile i se ridicau în aer și fluturau în bătaia vântului, ca niște mascote gonflabile din fața unor reprezentanțe auto.

Fără Jerry nu mai era ea însăși, ci doar un pai în bătaia vântului.

– Jason și Ariadne sunt foarte talentați, Helen, îi zise Lucas cu voce scăzută. Ei vor lupta pentru el. Știi asta, nu?

– Da, făcu Helen pășind îngândurată. Iar dacă nu-l pot salva, am să mă duc acolo jos și am să...

– Nu spune asta, Helen, o întrerupse repede Orion. Tu ești, într-adevăr, Pogorătoarea, dar Hades e stăpânul morților. Amintește-ți ce s-a întâmplat când ai spus că o vei elibera pe Persefona. Cât de ușor a scăpat de tine. Nici să nu-ți treacă prin minte să încerci să-i furi ceva.

– El nu-l poate avea pe tatăl meu, zise ea liniștindu-se brusc. Ridică privirea spre Orion, provocându-l parcă să o înfrunte. Dacă

va fi nevoie, am să întorc pe dos Lumea de Dincolo și am s-o zdruncin până când Jerry va ieși de acolo, dar Hades *nu-l poate avea* pe tatăl meu.

— Helen – zise Lucas, alb ca varul de groază – niciun muritor nu-l poate înșela sau învinge. Te rog, ascultă...

— Luke? se auzi o voce din întuneric.

Lucas se întoarse și se trezi în fața lui Hector, care traversa cu pași mari peluza lui Helen, apropiindu-se.

Orice ar fi avut de gând să-i spună lui Helen dispăru din mintea lui într-o clipă. Hector se opri la câțiva pași de Lucas. Se priviră încordați câteva secunde, așteptând Furiile. Care nu veniră.

— La naiba, șopti Lucas prea uimit să poată face vreo mișcare. O privi șocat pe Helen. Ai reușit! exclamă el.

Cei doi veri se îmbrățișară călduros, amândoi scuzându-se pentru neînțelegerile avute. Helen simți privirea lui Orion. Se uită la el și constată că o urmărea îngrijorat.

— Prințesă! exclamă Hector desprinzându-se din brațele lui Lucas și luând-o în brațe pe Helen. Știam eu că ai să reușești.

— Am avut un ajutor de nădejde, chicoti Helen în timp ce Hector o ridica în brațe și o strângea bucuros la piept.

— Am auzit, zise Hector lăsându-o jos și întorcându-se spre Orion. Îl îmbrățișă apoi pe Orion bătându-l prietenește pe spate și se întoarse din nou spre Lucas. Unde e restul familiei?

— O parte din ei sunt la noi acasă, dar acum o oră i-am zărit pe tații noștri luptându-se cu Eris. Când i-am văzut ultima dată, mi s-a părut că o încolțiseră, dar nu am observat pe nimeni să-l înfrunte pe Terror. S-ar putea să fi scăpat, îi raportă Lucas cu o precizie demnă de un soldat.

— Mi-aș dori să știu de ce zeii aceștia minori au iscat azi o asemenea vâlvă după atâtea decenii de liniște. Hector își mușcă buza.

Ochii lui îi întâlneau pe ai lui Helen, iar ea înțelese dezamăgita la ce se gândea. De ce era mereu vina ei?

— Stați puțin. Unde au mai fost văzuți zeii astăzi? interveni Orion schimbând o privire cu Lucas.

Hector le spuse despre Thanatos care se afla în New York, unde spărsese Conclavul, și despre Automedon, care renunțase probabil la contractul cu Tantalus.

— Unde este Daphne? întrebă Orion îngrijorat pentru soarta ei.

— Ultima dată când am văzut-o, îl electrocuta pe Skeletor. De ce? Cauți o luptă pe cont propriu? îl întrebă Hector pe Orion cu un zâmbet viclean.

— Da, la naiba, răspunse imediat Orion rânjind.

Helen își spuse că ideea unei confruntări cu zeii minori îi entuziasma cam prea mult. Clătină din cap, încercând să-și limpezească mintea. Dintr-un anumit motiv, îi vedea mereu pe Hector și pe Orion în armuri. Când Hector se întoarse spre Lucas, acel *déjà-vu* al ei se intensifică. Pentru o clipă, i se păru că Lucas purta ceva ce semăna cu o togă.

— Stați puțin, băieți. Tatăl lui Helen a fost rănit. Și nu sunt prea sigur că agreez ideea ca ea să se afle în mijlocul unei încăierări când Automedon e încă liber, zise Lucas înainte de a pleca cu toții. Întoarse capul spre ea și fruntea i se încreți de îngrijorare când îi văzu chipul. Ah, Helen? Te simți bine?

— Da, zise ea clătinând din cap și masându-și tâmplele. Sunt atât de obosită. Cred că încep să am vedenii. *Un palat de marmură iluminat de torțe și toți cu podoabe din piele și bronz.*

— Atunci, du-te la tatăl tău, îi spuse Hector. Personal, cred ar trebui să te ocupi de mirmidon, dar nu mai contează. Ai grijă. Noi trei putem rezolva asta și fără tine.

— Nu, ar trebui să vă ajut.

— Du-te, interveni ferm Orion. Dacă vom avea probleme, poți veni să ne salvezi cu fulgerele tale magnifice, bine?

— Sunteți siguri? întrebă ea cu un zâmbet recunoscător în timp ce-și lua zborul.

— Asta e de-a dreptul extraordinar! exclamă Orion uitând de

toate când o văzu pe Helen trecând în zbor pe deasupra lui.

Cedând unui impuls, el întinse mâna și își plimbă dosul degetelor pe piciorul lui Helen. Aceasta simți un nod în gât și privi spre Lucas, care se uita intenționat în altă parte.

Orion observă privirea lui Helen și lăasă mâna jos, realizând ce făcuse.

— Grăbește-te, Prințesă! interveni Hector. Du-te și ai grijă de Jerry.

Helen mai aruncă o ultimă privire spre Lucas, spunându-i din buze „ai grijă”, în timp ce Hector și Orion porneau spre centrul orașului.

— Și tu la fel, îi șopti la rându-lui, privind-o înduioșat.

Stomacul ei era deja plin de fluturi după atingerea delicată a lui Orion, iar acei fluturi aveau proporții inimaginabile.

Lucas o luă la fugă pentru a-i ajunge din urmă pe Hector și Orion, lăsând-o aproape fără suflare, plutind în aer. În timp ce-i privea îndepărtându-se, nu se putea decide pe cine ar fi vrut să privească mai mult – pe Lucas sau pe Orion. Era atât de nehotărâtă încât i se părea că asistă la un meci de tenis.

Foarte confuză, Helen zbură la Siasconset, ateriză în curtea din spate a reședinței Delos și își impuse să se concentreze asupra tatălui ei. Intră grăbită în casă și merse direct la Noel, care era în bucătărie, pregătind o masă copioasă.

— Helen! o întâmpină ea abia ridicând ochii de la oala de peste șazeci de litri în care mesteca. Du-te jos, treci de sala de antrenamente și intră în pivniță. Vei găsi trei congelatoare. Deschide-l pe cel mai mic și scoate bucata cea mare de friptură. Repede-repede! La toți trebuie să le fie foame.

— Cel mai mic. Friptura cea mare. Am înțeles, repetă Helen și se grăbi să îndeplinească misiunea dată de Noel. Nici măcar nu încercă să se împotrivescă. Poate că nu mai fusese de mult în compania celor din familia Delos, dar îi cunoștea destul de bine ca să-și dea seama că atunci când se afla în bucătăria lui Noel era mai bine să facă

așa cum i se spunea.

Reveni într-o fracțiune de secundă și puse friptura de mărimea unui bou în chiuveta pe care Noel i-o indicase gesticulând frenetic.

— Ei se ocupă de Jerry în camera de oaspeți, acolo unde rămâi tu de obicei, zise Noel întorcându-se într-un final spre Helen cu o privire plină de compasiune. Încearcă să nu faci zgomot. Dacă gemenii dorm, să nu-i trezești. Le-ar putea face rău.

— Bine, mulțumesc, spuse Helen.

Își frământa mâinile și se lăsa de pe un picior pe altul, neștiind ce să facă. Știa că ar fi trebuit să urce scările și să vadă ce făcea tatăl ei, dar nu voia să-l vadă în starea aceea. Se simțea din nou ca o mascotă ale cărei membre lungi fluturau în bătaia vântului. Sesizând atacul ei de panică, ochii lui Noel se făcură mari. Lăsă deoparte lingura lungă de lemn, își șterse mâinile de șorț și o îmbrățișă cu blândețe pe Helen. La început, Helen rămase țeapănă, dar după câteva secunde se rezemă de Noel și reuși să-și revină. Noel mirosea a pudră de talc și aluat de pâine. Doar îmbrățișările lui Kate mai erau atât de calde și relaxante, își spuse Helen. Era ca și cum ar fi îmbrățișat o brioșă caldă.

— Te simți mai bine? o întrebă Noel lăsându-se pe spate și privind-o cu luare aminte. Pari extenuată. Iarăși nu poți să visezi?

— Nu, pot visa, zise Helen râzând încet în timp ce-și netezea rochia murdară și ruptă, întrebându-se de unde știa Noel despre lipsa viselor ei. Doar că a fost o zi tare *lungă*.

— Știu, draga mea. Iar tu ai făcut atât de multe, o liniști Noel cuprinzându-i obrazii cu mâinile și privind-o intens, cu multă dragoste. Îți mulțumesc că l-ai adus pe Hector al meu înapoi acasă.

Noel o sărută pe frunte și acest gest îi aminti lui Helen de Lucas. Lucru care-i aminti lui Helen...

— Stai puțin. De unde știi despre Hector? Asta s-a întâmplat acum cinci minute.

— Sunt prima pe care o anunță băieții mei – fie că au vești foarte bune, fie foarte rele. Numai veștile mai puțin importante nu ajung la

urechile mele, zâmbi cu subînțeleas Noel. Te vei convinge de asta într-o bună zi.

Femeia se întoarse apoi spre masă, luă un cuțit enorm și începu să toace ceva – cu înverșunare, de parcă lucrul acela i-ar fi făcut un rău major –, după care introduse bieteles bucăți în oala care clocotea.

Până și ea surprinsă de gestul ei, Helen fură o îmbrățișare afectuoasă dintr-o parte de la Noel. Preocupată, aceasta o sărută pe Helen în creștetul capului și o mângâie pe păr în timp ce cu cealaltă mână amesteca în oală, de parcă ar fi fost obișnuită să împartă și să primească gesturi întâmplătoare de afecțiune de la toți copiii din anturajul ei. Mult mai relaxată și gata să înfrunte situația, Helen urcă la etaj să-și vadă tatăl.

Automedon îl lăsă pe stăpânul său în zona ciudată dintre tărâmurii, la intrarea în peșteră, apoi ieși la suprafață și își chemă sclavul. Tânărul muritor nu era obișnuit cu noua lui viață de rob, dar din fericire pentru el, era destul de inteligent și nu făcea prea multe greșeli. Imediat ce Automedon îi dădu indicații despre localizarea peșterii și ceru informații despre măsurile luate, el se întoarse în Nantucket, neștiind dacă blestemul Furiilor fusese ridicat.

Voia să profite de această ocazie și să continue planul, oricare ar fi fost situația, dar avu nevoie de treizeci și opt de minute ca să se întoarcă și să localizeze Fața.

Mai întâi, Automedon o căutase acasă, dar descoperi doar mirosul ei – persistent încă – în curtea din față. Știa după gust că Fața nu fusese singură. Până și proscrisul fusese acolo cu ea. După o scurtă verificare a peluzei, înțelese că nu avusese loc nicio luptă, nicio confruntare indusă de Furiile. Exista o singură explicație pentru asta.

Pogorâtoarea reușise! După atâta așteptare și vigilență, după atâtea generații care se dovediseră nedemne, venise în sfârșit timpul. Stăpânul lui avea dreptate. Tot ce-i trebuise fusese un mic impuls, o mică încurajare ca să-și dea seama. Și reușise!

Nu era nicio urmă de îndoială, ea nu era o sosie. Pogorâtoarea era

prințesa pe care o aștepta adevărata Helen.

Entuziasmat de noua sa victorie, Automedon gustă urmele.

Erau încă atât de proaspete încât putea simți emoțiile scionilor care le lăsaseră. În aer nu era nimic altceva decât dragoste frățească – și dragoste eternă. Gustul dragostei se simți mai tare, apoi dispăru în vârtoarea vânturilor. Probabil că plecase în zbor de acolo. Era sigur că bărbații plecaseră împreună în centrul orașului, înapoi la distracția atent orchestrată pentru a ține ocupată mica armată de scioni puternici care o păzeau pe această nouă – și Automedon era gata să jure în fața zeilor – și *adevărată* Helen. Până în acel moment, totul mergea conform planului, cu excepția celei mai importante părți.

Locuința celor din Casa Tebei, din Siasconset.

Gemenii dormeau, încadrându-l pe Jerry în același pat mare și alb în care se vindecase și Helen după căderea ei cu Lucas. Jerry era palid și slăbit, de parcă ar fi fost dezumflat. Deasupra cuverturilor, gemenii dormeau ghemuiți ca niște pisici la celălalt capăt al patului, însă somnul lor era agitat.

Gâfâiau și își încovoiau degetele ca niște gheare, iar frunțile lor se încrețeau la unison, de parcă ar fi împărțășit același coșmar. Aerul din încăpere era teribil de uscat, ca într-un deșert. Helen știa ce însemna acest lucru. Gemenii îl urmăreau pe Jerry până la marginea deșertului aflat înainte de Lumea de Dincolo, încercând să-i îndrume spiritul înfricoșat înapoi în trup.

Ei se luptau cu înverșunare, asta era evident, dar amândoi erau scâlțați de sudoare și mai albi decât niște coli de hârtie. Helen știa că nu aveau să mai reziste mult timp.

Kate se ridică de pe un scaun din colțul camerei și se grăbi să o îmbrățișeze pe Helen când aceasta intră în încăpere. În timp ce se îmbrățișau, Helen o zări pe Claire care stătea pe podea, lângă pat, pe partea lui Jason.

Claire îi aruncă lui Helen o privire tristă și se ridică cu greutate, de

parcă picioarele ei adormiseră cu mult timp înainte. Toate trei se înțeleseseră prin semne să coboare în hol și să caute o altă cameră în care să poată vorbi, ca să nu deranjeze trioul din patul de suferință.

Din întâmplare, Kate alege tocmai camera lui Lucas. Helen avu o reținere, dar se trezi că nu putea rezista tentației de a fi aproape de lucrurile acestuia.

— Ce se întâmplă? întrebă Helen.

— Jason a spus că Jerry s-a pierdut undeva acolo jos. A zis că toate astea trebuie să se fi petrecut înainte să ne urcăm în mașină și să venim aici, rosti calmă Claire.

Kate interveni, nerăbdătoare:

— Dar s-a întâmplat ceva groaznic. Un zeu a intervenit. El trebuie să fi condus spiritul lui Jerry în direcția greșită în timp ce noi îl căram la mașină, zise Kate cu o voce stinsă. Iar acum gemenii nu-l pot găsi.

— Morfeu s-a întâlnit cu Ariadne la marginea ținutului său și i-a spus că Ares a fost cel care l-a îndrumat greșit pe tatăl tău, îi șopti Claire și o privi apoi pe Kate, care încuviință de câteva ori din cap.

— Helen. De ce încearcă zeul războiului să-l ucidă pe tatăl tău? întrebă Kate în pragul isteriei.

Kate era o femeie practică, neobișnuită cu izbucnirile emoționale, dar încerca să se convingă că tot ceea ce considera ea mit era acum realitate. Helen o strânse de mână.

— Ar fi trebuit să vă spun, reuși să îngame Helen. Îi era rușine să o privească pe Kate. Am crezut că vă puteam proteja dacă vă țineam departe de toate astea, că tu și tata vă puteați vedea de viețile voastre dacă nu știați. Sună atât de stupid acum, când o spun cu voce tare, dar am crezut cu adevărat că era mai bine așa și îmi pare rău. Ares încearcă să ajungă la mine. Nu știi de ce face asta, dar sunt sigură că-l folosește pe tata ca momeală.

— Bine, zise Kate ștergându-și o lacrimă și țuguindu-și buzele, plină de hotărâre. Ce putem face? Cum îl putem salva pe Jerry?

— Nu „noi“, șopti tristă Helen amintindu-și avertismentul lui

Morfeu că Ares visa să-i facă rău. Eu, nu noi. Ares mă vrea pe mine.

— Și tu te pregătești să cobori acolo ca să-l înfrunți, nu-i așa? întrebă Cassandra din prag. Helen se întoarse. Cassandra stătea furioasă în spatele ei, cu brațele încrucișate. Chiar dacă știi că este probabil o capcană pentru tine?

— Da. Și trebuie să plec chiar acum.

— Lennie, asta e cea mai mare prostie pe care ai spus-o vreodată, zise mirată Claire. Până și Matt e un luptător mai bun decât tine, iar el nici măcar nu e scion. Iar tu crezi că poți să-l înfrunți pe Ares de una singură?

— Da, zise Helen privind expresiile șocate din jurul ei. Eu sunt Pogorâtoarea. Eu pot controla Lumea de Dincolo, iar Ares nu poate să o facă. Nu știi de ce, dar am putere asupra acelui loc – așa stau lucrurile. Aici, sus, nu aș putea avea supremație în fața lui, dar în Lumea de Dincolo îl pot învinge – cel puțin cât să-l pot aduce pe tata înapoi. Sunt sigură.

Helen se apropie de patul lui Lucas și trase cuverturile.

— Helen, tatăl tău nu ar fi vrut să-ți pui viața în pericol pentru el, zise cu fermitate Claire punându-și mâna pe umărul lui Helen și întorcând-o cu fața spre ea.

Helen nu-și amintea când i se adresase Claire în acest fel, folosindu-i tot numele.

Ea, Kate și Cassandra erau hotărâte să o oprească, și ar fi putut să o facă. Dacă nu reușea să le convingă, ele ar fi făcut tot ce le-ar fi stat în putință să o țină trează.

— Știi că tata nu ar fi vrut asta, dar... ei bine, foarte rău! izbucni Helen încercând să-și păstreze cumpătul. Va muri dacă nu-l iau din calea lui Ares, iar dacă gemenii stau acolo jos prea mult timp, vor muri și ei. Știi că am dreptate, Claire. Știi că fiecare secundă la granița Tărâmului Umbrelor pare o eternitate pentru sufletele care rătăcesc pe acolo.

Claire coborî privirea și întoarse capul, încuviințând cu tristețe. Știa, iar amintirea aceea încă îi dădea fiori.

— Măcar așteaptă-l pe Orion. Ar fi bine să te însoțească, se rugă de ea Cassandra traversând camera până la patul lui Lucas, în care Helen se urcase deja.

— Nu pot. Din Nantucket până pe continent, lui Orion îi trebuie o jumătate de oră să coboare până la portal. În Lumea de Dincolo, timpul se scurge diferit, dar spiritul tatălui meu nu este încă acolo. Timpul nu s-a oprit, dar este *prelungit* pentru el și pentru gemeni, și fiecare secundă pe care o irosesc aici ar putea fi zile întregi pentru ei. Jason, Ari și tata nu vor rezista în deșertul acela mai mult de jumătate de oră. Trebuie să cobor *acum*.

Claire, Kate și Cassandra se priviră cu tristețe. Știau că Helen avea dreptate.

— Aș vrea să pot spune că totul va fi bine, dar nu am reușit să mai văd viitorul tău de o bucată de vreme încoace. Îmi pare rău, zise Cassandra aplecându-se repede să o sărute pe obraz. Mult noroc, verișoară, șopti ea cu gingășie, agățându-se de gâtul lui Helen.

Helen întinse celălalt braț și le îmbrățișă pe Kate și pe Claire.

— Ar fi mai bine să plecați acum și să închideți ușa după voi, zise cu fermitate, lăsându-le să plece. O să se facă foarte frig aici.

Oracolul era aproape. Asta era o problemă. Dragele ei muritoare puteau muri fără a încurca planurile Celor Doisprezece, dar Oracolul era aproape la fel de important ca Helen în persoană, și din păcate, mult mai fragilă.

Adevăratele Oracole care fuseseră destul de puternice să suporte greutatea zdrobitoare a viitorului erau prețioase, și cu toate că zeii erau supuși Furiilor la fel ca muritorii, nu avuseseră niciodată un Oracol al lor. Să facă rost de unul fusese mereu o prioritate. Această Cassandra era favorita lui Apollo. El o așteptase milenii întregi.

Ascultând conversația dintre Helen și Oracol, el înțelese că mușcase momeala. Indiferent cât de periculos era pentru ea, avea să-l urmeze pe tatăl ei pe Tărâmul Umbrelor, exact așa cum prevăzuse stăpânul lui.

Automedon avea la dispoziție foarte puține oportunități. Putea lovi numai după ce ea crea un portal, dar înainte de a coborî. Dacă nu o înțeapa atunci, amuleta zeiței – cea pe care ea o purta mereu la gât – avea să prevină orice penetrare. Și mai rău de atât, ea putea să-l anihileze cu fulgerele ei – destul cât să dispară în zbor. Era vulnerabilă doar un moment – frigul Abisului era semnalul – și atunci avea la dispoziție o fracțiune de secundă să acționeze.

Plimbându-se prin fața clădirii, Automedon adulmecă aerul pentru a detecta mirosul ei sau al protectorilor, dar, din fericire, aceștia erau ocupați în centrul orașului. O auzi pe moștenitoare – adevărata prințesă din legendă – despărțindu-se de apropiatele ei cu o îmbrățișare călduroasă, pentru a se retrage în pat așteptând somnul – starea mentală în care prefera să deschidă portalul. Era timpul.

Făcu un salt și dăărămă ușa de la intrare, apoi țâșni pe scări, folosindu-și toate cele patru picioare. Mama muritoare ridică mâna ca să arunce asupra lui blestemul Hestiei, dar era prea înceată. Sărind peste prețiosul Oracol – pentru a nu-i face rău –, Automedon le înlătură din calea lui pe cele două drăguțe, dar inutile apropiate ale lui Helen.

Sparse ușa îndrăgostiților în bucăți, se năpusti spre pat și cuprinse capul fetei adormite în mâna lui dreaptă cu o fracțiune de secundă înainte de a descinde – momentul în care era cel mai vulnerabilă. Minunații ei ochi de culoarea ambrei se deschiseră.

Din interiorul încheieturii mâinii stângi, Automedon își scoase țepușa din teacă și străpunse gâtul moale al lui Helen. Pleoapele ei se zbătură și buzele îi fremătară în timp ce veninul lui îi invadea sângele. El auzi țipete dinspre hol și de la baza scărilor, dar zgomotul nu-l mai îngrijora. Își luase trofeul și niciunul dintre ei nu era prin apropiere ca să-l împiedice.

Helen rămase inertă. Automedon o ridică și transportă trupul ei paralizat pe fereastra îndrăgostiților departe de insulă.

Lucas îl văzu pe Hector țâșnind în căutarea tatălui său, în timp ce el și Orion rămaseră în urmă pentru a da o mână de ajutor mai multor oameni răniți care zăceau pe caldarâm. Se formase un centru de prim ajutor, iar oamenii care locuiau în zonă ieșeau grăbiți din case aducând apă, bandaje sterile și truse de prim ajutor pentru a ajuta răniții. Lucas și Orion intenționau să-l urmeze pe Hector, dar se opriseră la auzul strigătelor de ajutor.

— Ar trebui să verificăm și strada următoare, zise Orion după ce se ocupară și de ultimul rănit, și amândoi o luară la fugă – cu viteză normală – spre alea următoare.

— Stai puțin, îl strigă Lucas pe Orion în timp ce-și scotea telefonul care bâzâia din buzunarul blugilor. Lucas se uită la ecran și văzu că era mama lui. Răspunse imediat, simțind deja un gol în stomac.

— Lucas, a luat-o, zise ea cu respirația tăiată. Helen era pe punctul de a coborî pentru a-i ajuta pe tatăl său și pe gemeni, când Automedon a spart ușa, a înțepat-o, apoi a sărit cu ea pe fereastră.

— Cu cât timp în urmă? întrebă rece Lucas.

Ochii lui Orion se aprinseră când simți emoțiile haotice ale lui Lucas.

— Acum câteva minute. Claire și Kate au fost doborâte de creatură, iar eu abia reușisem să mă conving că erau în viață, răspunse mama lui disperată. Nu pot să înțeleg, Lucas. Cum poate să o înțepe pe Helen? Cestul...

— Trebuie să plec.

Lucas îi închise telefonul mamei sale – nu pentru că era furios, ci pentru că trebuia să se gândească. După ce-i împărtăși informația lui Orion, rămase tăcut.

— Ar trebui să ne întoarcem la tine acasă? Să căutăm o urmă? sugeră Orion.

— Nu vom găsi niciuna, zise încet Lucas dorindu-și ca Orion să tacă.

— Atunci ce sugerezi? continuă Orion privindu-l atent.

Când văzu că Lucas nu spunea nimic, ridică din sprâncene și

vorbi tot el:

— Lucas, îți pot citi emoțiile, știi asta. Spune-mi la ce te gândești ca să putem rezolva totul împreună.

— Încerc să înțeleg cum ar *putea* cineva să o captureze pe Helen! Ai încercat vreodată să lupți cu ea? Până și atunci când dă înapoi e o bestie! Lucas era pe punctul de a se dezlănțui. Ar fi vrut să-l pocnească pe Orion, dar se mulțumi să scoată un urlet. Eu abia îi pot ține piept, și cred că mi-a demonstrat doar o mică parte din tot ce poate să facă. Îți poți imagina ce le-ar face unor indivizi care ar încerca să o răpească și ar ține-o împotriva voinței ei? Jumătate din Massachusetts ar fi în flăcări!

Orion privi îngrijorat pieptul lui Lucas.

— O iei razna. Trebuie să te calmezi imediat. Pentru Helen. Orion puse mâna pe umărul lui Lucas, iar acesta se simți inundat de un val de căldură. Inima lui își încetini ritmul și un noian de sentimente suave puse stăpânire pe el.

Știa că Orion era fiul Afroditei și că putea manipula emoțiile, dar nu mai simțise niciodată ceva asemănător. Era o schimbare fizică, aidoma unui drog instantaneu care lucra asupra trupului și minții sale, și pentru o clipă Lucas se întrebă cât de mult l-ar fi putut influența Orion și în ce fel.

Dacă Orion îl putea face să se simtă atât de bine, era rezonabil să presupună că îl putea face să se simtă și la fel de rău. Implicațiile erau uluitoare.

— Îmi pare rău, zise Orion ridicându-și mâna de pe umărul lui Lucas. Nu vreau să fac asta fără să-ți cer întâi permisiunea.

— Nu, e în regulă. Aveam nevoie, spuse încet Lucas, știind că lui Orion nu-i plăcea să-și folosească talentul pentru a controla inimile – oricare ar fi fost circumstanțele – chiar dacă asta i-ar fi adus avantaje majore. El continuă pe un ton mult mai calm: Ai observat gheața din patul lui Helen atunci când te-a adus în noaptea asta din Lumea de Dincolo? Ea nu a reușit să plutească imediat, iar eu nu am putut să vă dau la o parte de pe mine. Această pierdere a puterii de scion e

normală atunci când Helen coboară?

– E normală în preajma tuturor portalurilor din Lumea de Dincolo. Acestea sunt zone moarte. Nu există căldură, nici organisme vii care să trăiască pe ziduri și nici puteri de scion. Cred că Helen creează un portal temporar atunci când coboară, care durează preț de câteva secunde până dispare complet, spuse gânditor Orion.

– Crezi că Automedon știe toate astea despre portaluri?

– Nu mă îndoiesc. Au fost mai multe Pogorâtoare, iar el are o vârstă considerabilă. Monstrul acesta a văzut probabil multe la viața lui, zise Orion. Cu toate astea, nu ar avea prea mult timp la dispoziție. Amintește-ți, după câteva secunde ea putea zbura din nou.

– Nu pentru mult timp, desigur. Dar dacă el ar *aștepta* momentul, asta ar fi destul. A urmărit-o timp de câteva săptămâni. Cu siguranță, ar ști că și-ar urma tatăl în Lumea de Dincolo, zise Lucas simțind că era pe calea cea bună. Totul trebuie să fi fost plănuit. Automedon trebuia doar să se asigure că Jerry avea să fie grav rănit – lucru destul de simplu într-o încăierare –, apoi, când fiecare scion de pe insulă i-ar fi vânat pe Eris și Terror...

– Nu ar mai fi rămas niciunul în preajma ei, să o protejeze, în timp ce ar fi plecat după tatăl ei, termină Orion fraza începută de Lucas. Apoi clătină din cap sesizând o lipsă în logica lor. Dar Automedon ar fi putut face asta în orice moment de câteva luni încoace. Ea cobora în fiecare noapte și nimeni nu o proteja. De ce a așteptat?

– Ei bine, zise Lucas privind încurcat în altă parte. Am fost alături de ea cam în fiecare noapte, de obicei pe acoperișul ei. Dar nimeni, nici măcar Automedon, nu ar fi putut să mă vadă.

– De unde știi?

– Sunt un Maestru al Umbrelor. Și mă pot face, de asemenea, invizibil. Orion făcu ochii mari, dar Lucas părea că-și pierduse răbdarea. Nu asta e important acum. Automedon trebuia să aștepte

ca Helen să-și termine misiunea în Lumea de Dincolo înainte de a o lua. Tantalus nu ar îndrăzni să facă vreo mișcare împotriva lui Helen înainte de a face asta.

— Dar de ce să o ia acum? Tantalus știe despre mine și probabil despre zeci de alți proscriși. Nu poate spera să obțină Atlantisul dacă nu ne ucide pe toți. Crezi că vrea să înceapă cu Helen?

Axa lumii păru să se încline în momentul în care Lucas se gândi la această posibilitate. Dacă Helen era deja moartă? Era posibil ca jumătate din inima lui să moară fără ca el să simtă? Lucas își băgă o mână în buzunar și dădu peste ultimul obol cu floare de mac rămas pe lume. Îl frecă între degetul mare și arătător. Știa deja ce avea de făcut dacă Helen murea.

— Nu știi, șopti el alungând pentru moment acea idee. Ridică ochii spre Orion și-l privi pătrunzător. Ai dreptate. Nu ar avea sens ca Tantalus să o răpească acum, dar, amintește-ți, el nu e singurul care face jocurile acum. Și noul stăpân al lui Automedon a vrut probabil să scape de Furiu înainte de a-i ordona să o răpească pe Helen. Chiar dacă Automedon a așteptat atât, există doar un singur loc în care mi-aș putea imagina că cineva *ar fi capabil* să o țină prizonieră.

— Un portal permanent. Portalul meu e cel mai apropiat, și am fost urmărit în noaptea asta, ceva mai devreme, zise trist Orion de parcă ar fi vrut să se ia singur la palme. O luă din loc, îndreptându-se spre vest. Vrei să-i aștepți aici pe cei din familia ta în timp ce mă duc după ea?

Lucas zâmbi fără a se mai deranja să răspundă la întrebare.

El știa că lucrul cel mai inteligent ar fi fost să-l contacteze pe Hector și să pornească toți trei împotriva mult-mai-puternicului mirmidon, dar nu putea să mai aștepte prea mult. Țâșni după Orion și o fracțiune de secundă mai târziu erau la capătul insulei.

— Oh, Dumnezeule, Matt! Trebuie să ajungi aici! Îngăimă Zach la telefon. Respirația lui era precipitată, iar receptorul i se tot atinge de

bărbie, de parcă alerga sau mergea foarte repede. El o are pe Helen și o va răni!

— Stai puțin. Unde „aici”? îl întrerupse Matt. Flutură din mână spre Hector, Pallas și Castor – toți cei care aveau relații cu familia Delos, încercând să-și dea seama unde o dusesese Automedon pe Helen.

Zach vorbea în continuare, cuvintele ieșind bolborosind din gura plină de salivă, așa cum se scurge un gălbenuș dintr-un ou crăpat.

— Trebuia să-i sun pe Lucas și pe tipul acela, Orion, băigui Zach. Asta ar fi trebuit să fac în momentul acesta – ceea ce se presupune că fac întotdeauna – și am s-o fac, pentru că el mă omoară dacă nu fac asta –, dar știi că acesta e planul lui, așa că-l pot urma fără rețineri, nu? M-am gândit să-ți spun și ție, ca să ne gândim amândoi la o soluție.

— Stai puțin. Ce vrei să spui cu „planul lui”?

— Planul de a începe războiul! El are nevoie de toți trei ca să facă asta.

CAPITOLUL 17

Obrajii lui Helen erau fierbinți – în flăcări chiar.

Dar restul trupului ei era rece – realizează ea, făcându-și cu disperare drum prin întunericul care o trăgea la fund și încercând să ajungă la suprafață, în starea de conștiință.

Era mai rece decât fusese vreodată și ceva lângă ea mirosea îngrozitor, a putregai și rugină.

– Iat-o, a venit să se joace! Mai sunt doi care trebuie să ni se alătore, apoi se vor auzi bubuiturile! chicoti o voce lingușitoare. Frumoasă, frumoasă, frumoasă mică zeitate.

Helen rămase nemișcată și încercă să-și păstreze cumpătul, ca să nu înceapă să țipe. Trebuia să gândească. Ultimul lucru pe care și-l amintea era fața lui Automedon deasupra ei, o înțepătură în gât și apoi o durere lichidă invadându-i trupul până când creierul ei se predase, în semn de autoapărare.

– Te văd, să știi, jucărie mică și drăguță, zise Ares fără să mai râdă. Nu te poți ascunde în spatele pleoapelor. Hai, deschide ochii. Lasă-mă să văd ochii tatălui nostru.

Ea sesiză furia care răzbătea din vocea zeului și simți amenințarea atunci când se apropie de ea. La provocarea lui, deschise ochii, îngrozită. Renunță la gravitație, ca să-și poată lua zborul, dar constată că nu funcționa și înțelese de ce în secunda următoare. Până și aerul era saturat de cristale de gheață. Frigul era atât de cumplit, încât îi întindea simțurile dincolo de limitele suportabile și le dădea peste cap, iar gheața o ardea ca focul.

La lumina flăcărilor ce pâlpâiau într-un vas din bronz, Helen văzu că Ares o legase cu sfori groase și o țintuise la pământ la intrarea

într-un portal. Privi disperată în jur, dar în inima ei știa deja că se afla în închisoarea perfectă. În Lumea de Dincolo s-ar fi putut transporta singură, îndepărtându-se de Ares doar rostind câteva cuvinte.

Pe Pământ ar fi reușit cel puțin să-și ia zborul și poate să scape. Dar în fața unui portal – în situația în care nu se afla nici într-o parte și nici în cealaltă – era doar o adolescentă legată, aflată la mila unui maniac. Totul fusese plănuit, Helen era sigură de asta. Și fusese plănuit de secole.

— Lacrimi! *Ador* lacrimile! exclamă entuziasmat Ares de parcă ar fi văzut niște cățeluși. Ia te uită cum plânge micuța zeităte... Și e tot atât de frumoasă, da, da! Să schimbăm asta.

Ares o lovi peste gură, iar Helen simți ceva plesnind. Inspiră adânc. Deci asta era. Scuipe și ridică ochii spre el, fără a mai vărsa vreă lacrimă. Acum că începuse, știa că nu avea să dureze prea mult, și într-un fel era mai bine decât să aștepte. Cel puțin, dacă Ares era acolo, torturând-o, asta însemna că nu conducea spiritul tatălui său în Lumea de Dincolo.

Nu acesta era rezultatul la care sperase atunci când închisese ochii pentru a-l urma pe tatăl ei acolo jos, în Lumea de Dincolo, dar era mai bun decât nimic. Helen ridică ochii spre Ares și făcu un semn din cap, pregătită pentru orice i-ar fi făcut acesta – acum că era convinsă de siguranța tatălui ei. Ares o lovi din nou peste față, apoi se ridică și o lovi în stomac.

Aerul ieși printre mușchii înghețați ai abdomenului ei până scoase un zgomot ciudat și aspru, ca și cum ar fi zbierat un măgar. O lovi iar și iar. Dacă încerca să evite loviturile ghemuindu-se și întorcându-se cu spatele la el, Ares o lovea cu piciorul. Osul antebrațului ei pârâi. Helen încercă să ridice piciorul pentru a-și proteja coastele, dar această mișcare îl făcu să o atace și mai violent. Ea renunță în cele din urmă să se mai apere de loviturile lui și atunci Ares se retrase.

Helen se rostogoli pe pământ, încercând să găsească o poziție care să-i permită să respire, având câteva coaste rupte și mâinile legate.

Zvârcolindu-se aproape sufocată, descoperi, în sfârșit, stând în genunchi și lipindu-și fruntea de gheața care acoperea pământul că se simțea mai bine.

Zgomotul pe care-l făcea încercând să respire cu un plămân perforat părea un hohot de râs.

— Distractiv, nu-i așa? strigă Ares și încep să țopăie în jurul ei. Dar nu ar fi trebuit să te lovesc atât de tare în coaste, pentru că acum nu mai poți țipa. Și asta vrem de fapt, nu? Ce prost sunt! Ei bine, mai putem aștepta puțin și o să ne jucăm din nou.

Zeul îngenunche lângă trupul contorsionat și încep să-și plimbe degetele prin părul ei. Ceafa expusă se înfioră de dezgust când el alege o șuviță mai groasă.

„O să mi-o smulgă dintr-un moment în altul”, își spuse ea. „Trebuie să mă relaxez și să nu ripostez. O să-mi fie mai ușor așa.”

— Ești prea tăcută, oftă Ares începând să împletească șuvița aleasă. Asta e o problemă. Cum te vor găsi ceilalți moștenitori dacă nu strigi după ajutor, așa cum ar trebui să faci? Ar trebui să țipi SALVEAZĂ-MĂ, LUCAS! OH, SALVEAZĂ-MĂ, ORION! El adoptă pe moment vocea pițigăiată a unei „domnișoare aflată la ananghie”, apoi continuă cu vocea lui obișnuită: Uite așa. Hai, dă-i drumul. Încearcă.

Helen clătină din cap. Ares se aplecă spre ea și își lipi buzele de ceafa ei crispată. Respirația lui oribilă îi înfioră de scârbă scalpul și partea din spate a urechilor. Până și în aerul înghețat din preajma portalului, Ares o făcu să se umple de dezgust cu duhoarea sa de moarte și putregai.

— Strigă, zise el încet, și tonul lui nu mai părea al unui maniac. Pentru prima dată, Ares abandonase lălăiala aceea sinistră. Părea normal, iar acest lucru o îngrozea și mai mult pe Helen. Strigă-le să vină să te salveze. Țipă după ajutor, Helen sau te omor.

— Încerci să-i atragi în capcană, reuși să îngaiame fata forțându-se să respire. Nu mă păcălești.

— Cum aș putea să fac asta? În acest loc de nicăieri sunt lipsit de

puteri, asemenea unui muritor, iar ei sunt doi la număr, zise el cu convingere. Ar putea chiar să mă învingă.

Ares nu mințea. Pumnii și picioarele lui o loviseră destul de rău, dar nu simțise puterea unui zeu în spatele acestora. Se uită la articulațiile de la mâna lui stângă – cea cu care o pocnise – și văzu acel ichor, sângele de aur al zeilor, mânjindu-i pumnul brăzdat de răni.

Zâmbi la gândul că, deși pierduse câțiva dinți și nu mai putea să vadă bine cu ochiul drept, Ares aproape că-și zdrobise mâna în urma acestui atac.

– Strigă după ei, se rugă el de parcă totul ar fi fost pentru binele ei. De ce nu strigi, strigi, strigi, mică zeitate distrusă? Ei *vor* să te salveze.

Helen știa că avea dreptate. Lucas și Orion o căutau, și nu aveau nevoie de superputerile lor de scioni pentru a lupta cu Ares, ca în cazul ei. Amândoi erau niște bărbați puternici. Ea era doar o față slăbuță și epuizată, pe deasupra legată și otrăvită de mirmidon, în fața unei brute gigantice, de două ori mai mare decât ea.

Ei erau războinici înnăscuți. Ei trebuiau să lupte. Erau *încântați* să o facă.

Undeva la distanță, Helen îl auzi pe Orion strigându-l pe Lucas în timp ce-l conducea prin labirintul de peșteri.

– Auzi, Helen? Salvarea ta e *atât de aproape*.

Ares strânse degetele și îi smulse brusc șuvița împletită cu tot cu o bucată din pielea capului. Helen nu-și putu reține un șuierat ascuțit de durere, dar totul nu fu mai mult decât o șoptă.

Nu avea să țipe. Ares apucă o șuviță mai mare – una mai dinspre ceafă, atașată de pielea mai sensibilă a scalpului.

Cu ochiul teafăr, Helen zări sângele care-i curgea din ceafă prelingându-se pe bărbie, și înroșind gheața din fața ei.

Sângele formă o baltă de un roșu intens și strălucitor, infiltrându-se apoi în rețeaua de cristale de parcă ar fi îmbibat fibrele uscate ale unei țesături însetate de umezeală.

– Nu te vor găsi la întâmplare, dacă asta aștepti. Sunt zeci de portaluri în peșterile astea. Orion le cunoaște pe cele mai multe, și totuși – le-ar putea lua o noapte întreagă până l-ar găsi pe cel potrivit.

Ares părea că se cam săturase de jocul acesta. Strigă-i acum și salvează ce a mai rămas din pielea ta.

Holbându-se la balta formată din propriul ei sânge, Helen văzu în oglinda acesteia două armate. Ea le văzu venind împreună, ca o mare de armuri strălucind în soare. Văzu apoi un golf de culoarea azurului, pângărit de mizeria unei tabere de asediatori și apoi, după un timp, apa aceea curată deveni murdară și se umplu de resturi și de cenușa trupurilor arse. În cele din urmă, îl zări pe Lucas zăcând fără viață într-o încăpere plină de fum, printre flăcări.

„Asta s-a întâmplat ultima dată când i-am lăsat pe ceilalți să lupte în locul meu.”

– Nu voi striga, șopti Helen, și lacrimile ei fierbinți tulburară sângele de sub ochii ei. Mai bine mor.

– Îi iubești atât de mult pe cei doi încât ți-ai da viața pentru ei? Pentru amândoi? întrebă încet Ares.

O împinse într-o parte ca să-i poată vedea fața distrusă.

Ea încercă să-l fixeze cu singurul ei ochi teafăr și răspunse fără a ezita:

– Da. Îi iubesc pe amândoi. Și mi-aș da viața pentru amândoi.

Ares rămase tăcut. Helen observă că mușchii feței lui erau crispați și pentru o clipă avu impresia că încerca să spună ceva. Zeul trase aer în piept și izbucni în râs.

– Unul se sacrifică și doi rămân în viață! exclamă Ares ca și cum ar fi fost greu de crezut. Automedon avea dreptate! Atât de pregătită să-și verse sângele și să moară – și nu doar tu. Lucrul care mă surprinde cel mai mult este altul. Automedon spune că și cei doi nobili apărători ai tăi și-ar vărsa sângele și ar muri *pentru tine*. Știi ce înseamnă asta, mică zeitate distrusă? Știi ce s-ar întâmpla dacă eu aș amesteca sângele tău cu al celorlalți doi moștenitori – pe care sunteți

atât de dornici să-l vărsați unii pentru alții? Patru Case, unite în mod convenabil de trei moștenitori iubitori, curajoși și – mulțumită lui Zeus – *naivi*.

Mintea lui Helen lucra. Se încordă și reuși să se ridice din nou în genunchi. Rămase cu privirea la sângele care înghețase pe podea. Se gândi cât de speciale trebuiau să fie condițiile pentru ca pielea ei – de obicei impenetrabilă – să sângereze, și câte făcuse Ares ca să o aducă acolo. Apoi realizează cât de multe se întâmplaseră până când Lucas și Orion ajunseseră să lucreze împreună – când doar cu câteva ore în urmă ei nici nu ar fi stat în aceeași cameră din cauza Furiilor. Există un singur lucru care îi unea și un singur lucru pentru care Helen era sigură că ar fi luptat amândoi și și-ar fi dat sângele și viața. Ea. Și ea sângerase deja și *făgăduise pe sângele ei* că avea să facă la fel pentru amândoi.

– Frați de sânge. Vom fi frați de sânge, șopti ea printre buzele crăpate. Toate cele patru Case vor fi unite.

– Și noi, zeii, vom fi eliberați din închisoarea noastră din Olimp, rosti solemn Ares. Trei mii cinci sute de ani am așteptat!

Se opri brusc și icni, cu o voce stinsă.

– Nu. Nu voi lăsa să se întâmple așa ceva, bâigui ea încercând să se împotrivească.

– Știi care e cea mai savuroasă parte a planului meu? Cu excepția celei în care te torturez, desigur, continuă el ignorându-i amenințarea inofensivă. Din nou, totul e doar *pentru dragostea lui Helen!* Nu aș fi crezut niciodată că ar putea izbucni un război – între două lumi de această dată – pentru dragostea unei femei. Bani ar putea fi un motiv, desigur. La fel și teritoriile. Mii de războaie s-au purtat pentru bani și teritorii, dar pentru DRAGOSTE? Și totuși, am ajuns din nou aici. Afrodita câștigă din nou! Încă un război – după toate celelalte – izbucnește pentru dragostea ta și pentru dragostea ce o simți pentru doi bărbați și trei Furii patetice! Și tot dragostea, dragostea, dragostea va fi motivul pentru care lumea se va sfârși în război, război, război. Nu e poezie pură?

În timp ce Ares râdea în hohote, ca un nebun, Helen realiză enormitatea numeroaselor ei greșeli. I se părea că acestea cădeau asupra ei una câte una, strivind-o sub greutatea lor.

Morfeu își exprimase reținerea față de misiunea ei, dar ea nu întrebase niciodată care era motivul. Hades o avertizase clar, și nu numai o dată, ci de două ori, că ar fi trebuit să întrebe *Oracolul* – și nu era vorba de Cassandra, sora mai mică, ci de gura celor trei Parce – dacă eliberarea Furiilor era cea mai înțeleaptă alegere.

Până și Zach încercase să-i spună că era în pericol, dar nu-i oferise nicio șansă de a-i explica.

Și cel mai semnificativ dintre toate era avertismentul lui Hector. Acesta îi spusese că cel mai important lucru era să *nu* se îndrăgostească de Orion. Hector știuse întotdeauna – chiar dacă Helen nu realizase acest lucru – că această luptă era pentru dragoste. Când îi spusese să nu se îndrăgostească de Orion, el încerca să-i spună că dragostea adevărată duce întotdeauna la întemeierea unei *familii* – chiar dacă nu era vorba de una tradițională. Dragostea era cea care conta, și nu legile, regulile sau zeii.

Helen putea să se revolte și să strige că fusese păcălită, că nu era vina ei, dar știa că nu avea niciun rost.

Se aruncase cu capul înainte în această misiune fără să se gândească prea mult la ce putea să se întâmple. Tot timpul fusese atât de sigură că avea dreptate pentru că făcea o faptă bună, încât nu ascultase nici măcar o dată o altă părere.

Lucas o avertizase că mândria era cea mai periculoasă pentru scioni, dar ea nu înțelesese cu adevărat la ce se referea – până în acest moment. Faptul că era bună și că făcea fapte bune nu însemna neapărat că făcea și ceea ce era *drept*.

Helen îi auzi pe Orion și Lucas vorbind în șoaptă, foarte agitați, chiar în caverna alăturată. Cei doi se îndreptau grăbiți spre portal, conduși de lumina flăcărilor din vasul de bronz.

– Te rog, suspină ea. Omoară-mă acum.

– În curând, în curând, draga mea jucărie. Şşşş, o liniști Ares în

timp ce scotea de la cingătoare un mic pumnal de bronz.

Zeul îngenunche lângă ea.

Helen simți lama alunecându-i pe gât și lăsând o urmă fierbinte. Cu o mișcare rapidă și precisă, Ares îi tăiasse gâtul.

— Vei muri, însă tăietura e destul de superficială, ca să nu mori imediat. Mă tem că nu vei putea să vorbești. Nu te pot lăsa să le împărtășești celor doi moștenitori planul meu înainte să se lupte puțin cu mine și să sângereze, la rândul lor, nu-i așa? Nu vreau să strici totul.

Ea încercă să țipe, dar nu reuși. În schimb, un jet subțire de sânge îi țâșni din rană și îi împrășcă fața lui Ares. Zeul rânji satisfăcut și își linse buzele.

— Cine e fetiță cuminte? gânguri el ca un copil strâmbându-se caraghios în fața ei cu buzele țuguiate, apoi se ridică și se apropie de zidul de piatră șoptind ceva.

În copilărie, Helen fusese la un pas de înec. De atunci se temuse întotdeauna de apă, chiar dacă crescuse pe o insulă. Acum se părea că, după atâta agitație și frică de apă, avea să se înece pe uscat. În timp ce sângele spumega în plămâni ei și îi ardea interiorul urechilor, își spuse că acesta semăna la gust cu apa sărată a mării. Putea auzi micul ocean din interiorul ei pulsând, fremătând năvalnic și revărsându-se din trupul ei cu fiecare bătaie a inimii. Sau era zgomotul unor pași pe podeaua înghețată a cavernei?

— Unchiule! Lasă-mă să trec! șuieră printre dinți Ares pierzându-și cumpătul.

Dar nu se întâmplă nimic. Ares părea disperat.

— Helen! Nu! strigă Lucas din celălalt capăt al cavernei.

Țipătul lui răsună sfâșietor între pereții peșterii, adunându-se în colțurile cele mai întunecate ale acesteia și multiplicându-se.

Ares se întoarse și puse mâna pe pumnal. Privi spre Helen, iar ea își spuse că părea să fie martoră la un scenariu cu luare de ostatici.

Pământul se ridică, apoi se lăsă în jos, cutremurându-se. Ares se îndepărtă de Helen și se agăță de perete, încercând să-și recapete

echilibrul.

— Pleacă de lângă ea, mârâi amenințător Orion.

Incapabilă să se rostogolească pentru a-i putea vedea, Helen rămase cu ochiul ei teafăr ațintit la figura împietrită a lui Ares. Ochii lui se plimbau de la Orion la Lucas, în timp ce se lipea cu spatele de zidul portalului.

Orion avea dreptate. Zeul războiului era un laș.

— Hades! Trebuie să respecti niște reguli! strigă isteric Ares în timp ce lovea frenetic în peretele înghețat al cavernei. Lasă-mă să trec!

Portalul îl absorbi și Ares dispăru.

După câteva secunde, Helen auzi pași grăbiți în spatele ei.

— Luke. Oh, nu! strigă Orion.

— Nu e moartă, spuse printre dinți Lucas. Nu poate fi moartă.

Helen îi simți pe amândoi îngenunchind lângă ea.

Simți niște mâini cuprinzându-i umerii și șoldurile. Cei doi o ridicară cu grijă, dar ea se încordă, încercând să-i împingă. S-ar fi ridicat și ar fi luat-o la fugă, cât mai departe de ei, dacă ar fi putut.

Până și atingerile lor delicate i se păreau niște lovituri de bici pe pielea ei, dar durerea nu era motivul pentru care ar fi vrut ca ei să nu o mai atingă. Nu-i putea lăsa să-și mânjească mâinile cu sângele ei.

— Ușor, ușor. E în regulă, Helen, îi șopti Lucas. Știi că doare, știi, dar trebuie să te ridicăm.

Nu. Ceea ce trebuiau să facă era să plece de lângă ea. Încercă să le spună, dar nu reuși decât să sângereze mai tare din rana de la gât.

— Am un cuțit, zise Orion.

Acesta tăie sfoara din jurul încheieturilor, iar Helen își simți mâinile libere.

Lucas o ridică în brațe, iar ea se împotrivi, vlăguită, încercând să se îndepărteze de el. Voia să moară în portal, înainte ca ritualul fraților de sânge să fie dus la îndeplinire.

Dar așa cum se zbătea și tușea făcea mai rău. Ajunsese să-i mânjească cu sânge din rana de la gât atât pe Lucas, cât și pe Orion.

Ares era un laș, își spuse Helen, dar știa foarte bine ce să facă pentru a-i răni pe oameni.

Rana pe care i-o făcuse îl asigura că oricine s-ar fi apropiat de Helen la mai puțin de un metru ar fi fost stropit cu sângele ei.

— Eu deschid drumul, zise Orion.

Helen se simți legănată și zări în față raza oscilantă a lanternei lui Orion în timp ce începeau să urce. Putea auzi destul de bine și nu stătea prost nici cu vederea, dar nu se putea mișca și nu putea să vorbească. Încercă să-și miște degetele de la picioare sau pe cele de la mâini. Niciunul dintre membre nu răspundea. Se forță să clipească, dar nu putea închide nici măcar ochiul teafăr. Helen era blocată în interiorul propriului trup, dar perfect conștientă.

Știa că ar fi trebuit să fie vigilentă pe parcursul evenimentelor și se întrebă dacă exista cumva o tortură specială pe care Ares i-o pregătise. Poate că otrăvise lama pumnalului pentru a rămâne paralizată.

„Sau poate că sunt pe moarte”, își spuse deznădăjduită. „Dacă mor mai repede, aș putea să opresc totul.”

— Uite ieșirea, strigă Orion peste umăr. Părea ușurat. Helen îi putea distinge profilul încântător pe fundalul unei luni strălucitoare și al unui cer plin de stele ce se vedeau sclipind la capătul galeriei întunecoase.

Zâmbetul lui Orion dispăru. Ceva îi captase atenția la ieșirea din peșteră.

Se întoarse brusc spre Helen și Lucas împingându-i înapoi în peșteră și protejându-i cu umerii lui impresionanți. Helen îl văzu deschizând gura, iar ochii lui strălucitori se făcură mari de uimire. Vârful unei săbii îi străpunse sternul. Pământul se cutremură. Peste umărul lui Orion, Helen îl zări pe Automedon zgâindu-se la ea cu ochii lui strălucitori și roșii de insectă.

— Orion! strigă Lucas.

Întinse o mână și îl apucă pe acesta de umăr, încercând să-l ajute, dar amândoi se prăbușiră în genunchi, cu Helen între ei.

Vârful lamei dispăru, fiind smuls din trupul lui Orion, iar metalul sclipitor fu înlocuit cu un val de sânge închis la culoare. Lui Helen i se părea că totul se derula cu încetinitorul. Un strop din sângele lui Orion căzu pe una dintre numeroasele ei răni și se amestecă cu sângele ei.

„*Acesta e al doilea*”, își spuse deznădăjduită Helen.

Un fulger brăzdă cerul senin și lipsit de nori.

— Cuțitul meu, șopti Orion.

Lucas încuviință aproape imperceptibil din cap, înțelegând ce voia să-i spună Orion.

Helen încercă să vorbească, sperând că se vindecase destul cât să-l avertizeze pe Lucas să nu lupte, dar tot ce-i ieși din gât fu un horcăit îngrozitor.

— Poți să o ridici tu? îl întrebă în șoptă Lucas pe Orion, privindu-l în ochi și implorându-l să fie sincer.

Drept răspuns, Orion își trecu mâinile pe sub trupul ei și o luă în brațe.

Lucas întinse mâna și scoase de sub bluza lui Orion un cuțit cu lamă lungă și, cu o mișcare incredibil de rapidă, se ridică în picioare și sări peste Orion și Helen, îndepărtându-l pe Automedon de cei doi răniți. Orion o strânse pe Helen la piept, abia răsuflând, de parcă și-ar fi făcut singur curaj să se vindece mai repede. Cu un geamăt de durere, se opinti și reuși să se ridice în picioare, apoi ieși din peșteră cu Helen în brațe.

Afară, Helen îl zări pe Zach. Acesta stătea lipit de peretele de stâncă, lângă gura peșterii, și făcu ochii mari la vederea ei. Încă paralizată, Helen țipă doar în mintea ei, pentru că nimic nu se auzi în afară.

Zach văzu fața ei distrusă și strigă disperat, atrăgându-i atenția lui Orion. Orion se uită la el încruntat, iar acesta îi răspunse cu o privire plină de groază. Helen simți capul lui Orion înclinându-se. Acesta se uita la sabia din mâna lui Zach, apoi îl privi din nou în ochi. Fără să șovăie, Zach îi oferi arma.

— Sunt un prieten de-al lui Helen. Tu du-te și luptă. Eu voi sta aici să o păzesc, spuse el cu voce înceată.

Orion văzu că Lucas se lupta cu Automedon, care reuși să-l lovească cu genunchiul în stomac, și se hotărî rapid. Helen încercă să se împotrivescă atunci când Orion o lăasă jos, la picioarele lui Zach. Ea încercă să articuleze cuvântul *trădător*, dar nu reuși decât să tresară și să pronunțe de câteva ori litera „T”.

— O să mă asigur că el se va întoarce la tine, îi promise încet Orion și o sărută pe frunte.

Apăsându-și rana din piept de parcă așa ar fi oprit durerea, Orion luă sabia din mâna lui Zach și se aruncă în luptă alături de Lucas.

— Nu trebuie să-ți faci griji, Helen. Tocmai l-am sunat pe Matt. Vin cu toții aici. Hector a spus că și mama ta e pe drum.

Zach încerca să o facă să se simtă mai confortabil aranjându-i cum putea rochia sfâșiată și netezindu-i părul plin de sânge.

Privind-o, mâinile începură să-i tremure și ochii i se umplură de lacrimi.

— Îmi pare rău, Lennie. Iisuse, uite ce a făcut cu *fața ta!*

Respirând precipitat și înecându-se cu sângele inhalat, ea îl fixă cu privirea pe Zach și se concentră din toate puterile pentru a-și putea mișca limba împietrită.

— Omr-mă, îngăimă ea. Zach se încruntă, încercând să își dea seama ce-i spusese Helen. Nu era sigur că înțelesese bine. Helen încercă din nou și rosti: Omoară-mă.

Capabilă să miște degetele în cele din urmă, căută colierul în formă de inimă din jurul gâtului ei tăiat. Trebuia să-l rupă, pentru ca Zach să o poată ucide.

Acesta clătină încet din cap, preferând să creadă că nu înțelesese vorbele ei. O prinse de mâini și o liniști, apoi își scoase bluza și o apăsă pe rana de pe gât.

Întinsă pe pământ, plină de furie și frustrare, Helen urmări deznădăjduită lupta din interiorul peșterii. Lucas și Orion îl înfruntau pe Automedon și toți trei se mișcau atât de repede încât

abia le putea distinge siluetele. Automedon stătea între cei doi, ca un robot, fiecare mișcare a lui începând și sfârșindu-se cu aceeași precizie chirurgicală.

Helen cunoștea multe despre tacticile de luptă cât să-și dea seama că urmărea un războinic perfect. Era mai puternic, mai rapid și mai răbdător decât orice alt războinic pe care-l văzuse în viața ei. Dacă Orion sau Lucas țâșneau înainte încercând să-l rănească, Automedon se lăsa străpuns de lamă, continuând să lupte fără să-și facă griji. Din rănilor lui se scurgea un lichid verzui-albicios, iar Helen știa că nu putea fi ucis în felul acesta.

El aștepta doar ca ei să obosească.

Sângerând abundant din rana de la piept, Orion se clătină și se alese cu o nouă rană în stomac.

În timp ce acesta se prăbușea, Automedon își spuse că aceea era șansa lui. Decât să-l atace pe Orion care era culcat la pământ, el îl atacă pe Lucas.

Cu o lovitură de maestru, Automedon îl dezarmă pe Lucas, trimițând lama mai mică a acestuia în aer, apoi se repezi spre el în timp ce acesta era dezarmat.

— Luke! strigă Orion cu ultimele puteri.

Îi aruncă sabia sa lui Lucas și rămase fără apărare. Automedon îl lăsa pe Lucas să o prindă.

Lucas zbură pe deasupra lui Automedon și ateriză în fața lui Orion, care se ținea cu mâinile de noua lui rană, cu chipul crispat de durere. Orion încercă să se ridice, dar căzu înapoi pe spate, cu un geamăt surd. Sângele i se scurgea din trup îngrijorător de iute. Lucas se așeză hotărât în fața lui, decis să-l apere. Dacă Automedon ar fi vrut să ajungă la Orion, ar fi trebuit să treacă peste el mai întâi.

Helen observă zâmbetul lui Automedon. Un fior de panică îi strânse stomacul. Își simțea mâinile și picioarele inerte. Asta era exact ceea ce voia zeul. El conta pe ei să fie bravi și capabili de sacrificiu. Asta avea să-i ducă la pierzanie.

Pielea ei pâraie cu disperare de la electricitatea statică, dar nu avea

încă destulă energie să genereze un fulger.

Ignorând durerea îngrozitoare, Helen reuși să se întoarcă pe antebrațele rănite și începu să se târască în direcția celor trei.

— Helen, nu! exclamă surprins Zach.

El încercă să o oprească, dar imediat ce o atinse sări înapoi, atins de un mic șoc electric.

— Nu te mai lupta cu el! încercă ea să strige, târându-se, dar cu toate că se vindeca repede, corzile ei vocale erau încă afectate.

Singurul sunet pe care-l putea scoate era un soi de horcăit, o șoaptă.

Automedon își ridică sabia cu o siguranță incredibilă și o roti deasupra capului.

— Fii atent, îl avertiză Orion pe Lucas, și înainte ca Automedon să coboare sabia asupra lor, pământul se cutremură violent.

Un bubuit răzbătu până la ei din întuneric și un abis uriaș se căscă între Automedon și Lucas când Orion despică în două pământul pe care luptau. Automedon căzu în genunchi și încercă să se agațe de ceva atunci când pământul de sub el începu să se surpe.

Lucas renunță la gravitație și rămase în aer, în timp ce Automedon păru să-și recapete ca prin magie stabilitatea. Echilibrul lui era atât de bun că putea să rămână în picioare și la un cutremur, la fel ca un surfer care plutește pe coama valului.

Văzând toate astea, speranțele celor doi se năruiră.

Când cutremurul se potoli, Lucas ateriză în fața lui Orion, apucă bine sabia și îl înfruntă pe Automedon cu o expresie sumbră. Amândoi păreau să știe că nu puteau câștiga lupta aceea, dar niciunul nu ar fi renunțat. Automedon îi privi pe cei doi, și se înclină curtenitor în fața lor.

— În mod clar, voi sunteți cei Trei pe care i-am așteptat mii de ani, zise Automedon de pe marginea abisului lat de câțiva metri. Îi mulțumesc lui Ares pentru șansa asta. Am petrecut mii de ani în bătălii pentru a mă pregăti pentru voi; altfel nu aș fi fost gata. Dar timpul a venit, iar acum *sunt* pregătit.

Automedon sări cu ușurință peste groapă, ateriză și se întoarse cu fața spre Lucas și Orion. Din trei mișcări, îl dezarmă pe Lucas. Din alte două mișcări, îl puse în genunchi. Acesta sângera dintr-o rană adâncă la umăr, dar îl proteja pe Orion cu trupul său.

Helen îl auzi pe Lucas țipând și durerea ei dispăru. Se ridică. Pielea ei era de un albastru radiant, încărcată din plin cu energie.

— Să nu îndrăznești să-l atingi! șopti ea cu asprime. Buzele i se strânseseră de furie. Ridică mâna stângă și un fulger alb orbitor țâșni ca un arc din palma ei și îl atinse pe Automedon. Acesta se prăbuși la pământ, zvârcolindu-se în agonie. Helen lăsă brațul jos și se clătină amețită. Capabil, în sfârșit, să se țină pe picioare după cutremurul provocat de Orion, Zach se duse după ea și reuși să o prindă la timp, ca să nu se prăbușească.

Ea aproape că leșinase după efortul depus pentru a crea un fulger. Zach primi încă un mic șoc, dar strânse din dinți și o sprijini în timp ce înaintau cu greu către Lucas. Ea căzu lângă el, întinse mâna și îi apăsă umărul, de parcă s-ar fi putut lega de el cu mâinile goale. Era vag conștientă de fulgerele care brăzdau cerul și știa că sângele lui se amesteca cu al ei, dar nu-i păsa. Nu se putea abține să nu-l atingă. Tot ce avea de făcut era să-l ia de lângă Orion înainte ca sângele lor să se amestece, și ritualul avea să fie oprit.

Helen simți ceva apucând-o de glezna goală și când întoarse capul îl văzu pe Automedon trăgând-o spre el ca să nu intervină.

— E prea târziu, Prințesă, zise el calm.

Helen îl văzu pe Orion sprijinindu-l pe Lucas. Amândoi întinseră mâinile spre ea încercând să o smulgă din ghearele lui Automedon. Pieptul rănit al lui Orion era lipit de umărul însângerat al lui Lucas. Fulgerele brăzdară cerul pentru a treia și ultima oară.

— S-a terminat, zise Automedon ușurat și închise ochii pentru o clipă.

Helen se uită la Orion și la Lucas. După privirile și expresiile lor confuze, ea înțelese că simțeau că li se întâmplase ceva – la toți trei – doar că nu știau ce anume.

— Iar acum să mă ocup de tine, sclavule, zise Automedon sărind cu ușurință în picioare, complet refăcut după fulgerul lui Helen. Ai jurat pe pumnalul acesta să mă slujești sau să mori. Iar la sfârșit nu m-ai slujit.

El scoase din teaca de la centură un pumnal bătut cu nestemate, înainte ca Helen să-și poată încorda trupul distrus și să se ridice în genunchi ca să-l poată proteja pe Zach cu trupul ei, Automedon aruncă pumnalul direct în pieptul acestuia.

Helen îl prinse pe Zach, care căzu lângă ea, pe pământ. Își aminti că fuseseră împreună în clasa a doua, iar el căzuse de pe bară și își luxase glezna. Avea aceiași ochi mari și aceeași expresie uluită. Pentru o clipă, lui Helen i să păru că avea din nou șapte ani și erau prieteni, făcând schimb de dulciuri din cutiile cu mâncarea de prânz.

— Oh, nu, Zach, șopti Helen în timp ce-l întindea cu grijă pe jos.

Automedon întoarse spatele carnajului pe care-l provocase și ridică mâinile spre orizont, unde se zărea lumina albastră a zorilor.

— Mi-am îndeplinit partea mea din înțelegere, Ares, rosti el cu venerație. Acum, dă-mi ce ți-am cerut. Vreau să fiu din nou cu fratele meu.

— Helen, horcăi Zach deznădăjduit, în timp ce Automedon se adresa cerului. Fratele lui de sânge... nu a fost un zeu, cum credea Matt.

El apucă lama care-i rămăsese înfiptă în piept și începu să tragă de mâner, rănindu-se și mai rău.

— Nu, las-o așa. Ai putea sângera de moarte! încercă ea să-l convingă cu vocea ei șuierătoare și răgușită, dar Zach nu renunță până când Helen nu îl ajută să scoată pumnalul.

El puse cuțitul în mâinile ei, simbolic.

— Era *Ahile*.

Zach își lăsă capul pe spate și întoarse privirea către picioarele lui Automedon, care erau doar la câțiva centimetri de ochii lui ce începeau să se stingă. Fără să mai stea pe gânduri, Helen apucă ferm mânerul pumnalului și înfipse lama în călcâiul lui Automedon.

Capul lui se întoarse brusc și privi în jos, spre ea. Șocul și uimirea îi împietriră fața. În câteva secunde, Automedon se transformă într-o statuie din piatră care începu să crape, după care se nărui și se dezintegrează într-un morman de cenușă.

Helen coborî privirea spre Zach și văzu că acesta zâmbea.

— Ține-te bine, șuieră Helen în timp ce se uita în jur căutând să pună ceva pe rana lui Zach.

Zări bluza lui plină de sânge la câțiva metri distanță și începu să se târască spre ea.

— Nu pleca, o imploră Zach apucând-o de braț. Cu cealaltă mână, scormoni în mormanul de cenușă – ce fusese Automedon – și scoase frumosul pumnal pe care i-l întinse lui Helen. Spune-i lui Matt că a fost un prieten grozav.

Trupul lui se relaxă și ochii i se goliră, iar Helen înțelese că era mort.

— Vezi, Eris? Nu l-am tras pe sfoară – mirmidonul și-a îndeplinit ultima dorință, se auzi o voce cântată, care îi făcu inima să se oprească pentru o clipă. El s-a întâlnit cu fratele său. Doar că nu pe Pământ, unde i-ar fi plăcut!

— Cel puțin sclavul lui va fi acolo ca să aibă grijă de el în Lumea de Dincolo, se auzi o voce de femeie ca un sâsâit de șarpe.

Helen îi închise ochii lui Zach, promițând în gând că avea să se asigure că acesta o să ajungă în Câmpiile Elizee, unde putea să bea din râul Fericirii, fără a fi nevoit să mai slujească pe cineva. Apoi se întoarse să privească ceea ce deja putea mirosi.

Ares stătea pe cealaltă parte a gropii, flancat de sora lui, Eris, și de fiul său, Terror.

Helen lăsa capul în jos și oftă, dezamăgită, știind că era adevărat. Zeii Olimpului erau liberi.

Simți o mână pe umărul ei și ridică ochii. Lucas și Orion stăteau ghemuiți lângă ea.

— Cum? întrebă Orion făcându-i semn spre Ares.

— Noi trei, răspuse Helen. Am devenit frați de sânge.

Lucas și Orion schimbă priviri panicate, realizând prea târziu cum le fuseseră folosite bunele intenții chiar împotriva lor.

— Poți zbura? întrebă în șoaptă Lucas ținându-se cu mâna de brațul rănit. Orion era lângă el – palid și tremurând din cauza pierderii masive de sânge.

Niciunul dintre ei nu putea să lupte. Helen îl privi pe Ares peste gaura mare din pământ.

Mai simțise mânie și înainte, dar acum era ceva diferit. Își aminti cât de neajutorată se simțise când era legată și complet la mâna lui, în timp ce o bătea.

El făcuse probabil acest lucru cu mii de oameni. Iar acum era din nou liber. Era responsabilitatea ei să se asigure că nu avea să mai tortureze vreodată pe cineva. Ea lăsase acest monstru pe lume. Acum trebuia să-l doboare.

— Nu plec nicăieri. Se ridică țeapănă în picioare. Unul din picioarele ei tot nu răspundea foarte bine, dar pentru ceea ce plănuise nu avea nevoie de el.

— Ești nebună? bolborosi Orion trăgând-o ușor de braț și încercând să o facă să se ferească. Helen își puse mâna peste a lui până când el se opri.

— Helen, doar nu te aștepti să câștigi confruntarea asta, zise Lucas resemnat, de parcă ar fi știut că pierduse deja. El se ridică alături de ea, o luă de mână și-l privi pe Orion. Cum te simți? îl întrebă el.

— Groaznic, zise Orion tresărind de durere când se ridică în picioare. Și sunt sigur că mă voi simți și mai rău.

Helen încercă să le zâmbească amândurora și să le spună cât de mult îi iubea, dar fața o durea al naibii de tare și abia putea să vorbească, așa că se mulțumi să le strângă recunoscătoare mâinile.

— Avem vreun plan? o întrebă Lucas pe Helen de parcă ar fi știut din start că răspunsul era nu.

— Veți încerca să mă înfrunțați, micuților semizei? strigă disprețuitor Ares de pe marginea hăului.

— Cât de adâncă e prăpastia aceea, Orion? întrebă ea în șoaptă.
— Cât de adâncă ar trebui să fie?
— Ajunge până în peșterile subterane? Cele cu portaluri?
continuă ea. Orion încuviință din cap. Și poți să o lărgești când am să-ți cer să o faci?

— Desigur, dar... Orion se opri brusc.

Bănuia la ce se gândea Helen. Se încruntă și clătină din cap, dar nu avu șansa să-și exprime îngrijorarea.

Ares ridică deasupra capului sabia lui crestată și ruginită și izbucni în flăcări. Dar dacă el se aștepta ca ei să-i fie frică de foc, se înșela amarnic. Helen se lansă pe deasupra prăpastiei și ateriză peste el, înainte ca Ares să-și sfârșească strigătul de luptă.

Reuși să-l înfunde jumătate de metru în pământ, chiar pe marginea abisului. Ares încercă să-i taie capul, dar ea pară lovitura, îndepărtând lama cu dosul mâinii ei impermeabile, de parcă ar fi alungat o muscă.

Dezgustătoarea sabie zbură peste marginea prăpastiei. Cu gura căscată, Ares privea cum arma lui zbură departe, de parcă nu-i venea să creadă.

Înainte ca zeul să-și revină din șoc, Helen își încolăci picioarele în jurul lui, presându-i coastele cu genunchii și își înfipse degetele în gâtul lui, încercând să-l sufoce cu toată puterea membrelor ei rănite. Trupul lui Ares începu să ardă și mai tare, de parcă ar fi vrut să o pârjolească, dar Helen îl strânse cu și mai multă putere. Fulgerele ei erau de zece ori mai fierbinți decât orice flacără, și ca să-i demonstreze acest lucru, trimise două exemplare direct în gâtul lui, cu ambele mâini.

În timp ce Ares se zbătea în mâinile necruțătoare ale lui Helen, Lucas și Orion se năpustiră asupra lui Eris și Terror, lovindu-i de mai multe ori pe zeii surprinși de atacul lor.

Niciun scion nu putea să ucidă un zeu, dar lui Helen nu-i păsa. Oricum, moartea era o pedeapsă prea blândă pentru Ares.

— Orion! Acum! strigă ea, apucându-l strâns pe Ares, de parcă

l-ar fi luat la trântă, și încercându-se cu o masă mult mai mare, așa cum nu mai încercase vreodată. Îl simți pe Ares crescând, devenind din ce în ce mai uriaș, în timp ce urla plin de furie, și se agăță disperată de el. Pentru o clipă se gândi că Orion nu va reuși.

Pământul de sub picioarele lor vui și se cutremură îngrozitor, apoi se năruí. Încleștați, Helen și Ares căzură în prăpastia adâncă, rostogolindu-se prin aer spre portalul înghețat care licărea pe fundul abisului. Helen nu știa dacă avea să funcționeze sau nu. Ea putea veni și pleca de la toate nivelurile Lumii de Dincolo în timp ce dormea, dar acum era prima dată când încerca acest lucru fiind trează. Nu știa dacă putea deschide un portal deja existent, sau dacă putea doar să creeze alte portali în timpul somnului. Se concentrează, spunându-și că trebuia să fie calmă, relaxată, așa cum era atunci când dormea, și spera să reușească.

Înainte de a atinge portalul, Helen vorbi:

— Deschide-te, Tartar. Ia-l pe Ares și închide-l pentru totdeauna, împreună cu spiritele malefice pe care le-a înșelat, zise ea.

Nu putea ucide un nemuritor, dar era sigură că putea să-l închidă pe Ares pe vecie în Tartar dacă reușea să treacă împreună cu el prin portal. Helen știa din proprie experiență că acest lucru era mult mai rău decât moartea.

Gheața plesni, iar ea și Ares se opriră din căderea liberă și începură să plutească. O sută de mâini se iviră printre pietre și gheață, și apucară diferite părți din trupul lui Ares.

— Imposibil, șopti el cu ochii la Helen.

— Du-te în iad, spuse ea încet.

Apoi se desprinse de el. Cu un urlet asurzitor, Ares fu tras în groapa întunecată a Tartarului de sutele de mâini. O sumedenie de brațe contorsionate îl acoperiră într-o clipă, iar, în cele din urmă, zeul războiului dispăru pentru totdeauna.

Portalul se închise, iar Helen rămase plutind pe fundul prăpastiei întunecoase. Era epuizată. În tăcerea mormântală nu își auzea decât respirația precipitată.

Vederea i se înceteșoș. Abia reușind să se menșină în aer, își folosi mâinile pentru a găsi drumul spre suprafașă, ghidându-se după pereșii prăpastiei. Trupul ei începu să tremure violent, iar capul îi era greu. Bâjbâi în întuneric, în direcșia vocilor, suspinând de durere și oboseală. Când simșii că totul era pierdut, două mâini diferite, dar mult iubite se întinseră peste marginea abisului și o traseră afară în aerul diafan al unui nou răsărit.

CAPITOLUL 18

— Eu l-am ucis, dar a fost meritul lui Zach, crede-mă. El a fost cel care și-a dat seama cum poate fi ucis Automedon. Helen luă mâna lui Matt de pe încheietura lui Zach și îi puse în palmă pumnalul cu nestemate. El a vrut să-ți dau asta și să-ți spun că ai fost un prieten minunat. Și asta e cât se poate de adevărat.

Matt privi străvechiul artefact și clătină din cap.

— Nu-l vreau.

— Ia-l, zise Helen. A fost ultima lui dorință, și gâtul mă doare prea tare ca să mă cert acum cu tine.

Matt zâmbi cu tristețe și o îmbrățișă. Se uită la pumnal fără nicio expresie, apoi îl băgă în centură, sub bluză.

Amândoi se simțeau oribil știind că trebuiau să abandoneze trupul lui Zach pe străzile din Nantucket, dar nu era altă cale mai bună de a ascunde adevărata cauză a morții acestuia decât să dea vina pe încăierarea din noaptea anterioară.

— Nu-l voi lăsa într-un loc nedemn de el, promit. Îmi pare foarte rău pentru prietenul tău, Matt, zise Pallas cu o voce surprinzător de blândă.

El puse o mână pe umărul lui Matt și îl strânse ușor, pentru a-l încuraja, până când acesta îl privi în ochi și încuviință din cap, semn că era de acord.

Pallas îl ridică pe Zach și o luă din loc atât de repede, încât Helen era sigură că Matt nici nu observase când dispăruseră.

Fără să o întrebe, Matt luă brațul lui Helen și îl trecu pe după umerii lui, cărând-o mai mult pe sus spre întrunirea importantă ce avea loc pe marginea prăpastiei. Piciorul ei se rupsese în mai multe

locuri atunci când o lovise Ares, și tot nu putea păși pe el, dar – la fel ca restul trupului ei – se vindeca. Cel puțin putea vedea din nou cu ambii ochi, cu toate că cel drept era din cale-afară de umflat.

Existau o mulțime de lucruri pentru care Helen se simțea recunoscătoare. Imediat ce deschisese ochii, Daphne îi spusese că tatăl ei și gemenii erau în viață. Spre deosebire de Zach.

Matt o lăasă între Orion și Lucas, apoi se duse să privească abisul, lângă Hector și Daphne.

– Ți-am spus deja, zise Orion apăsând cu grijă niște pansamente pe cele două răni ale sale. Portalul este închis. Privește încheietura mea. Ridică în sus mâna pe care avea Creanga lui Eneas. Când nu strălucește așa? Asta înseamnă că nu este în apropierea unui portal. Pot să închid acum despicătura asta în pământ, pentru ca fermierii care sunt proprietarii terenului să nu cadă accidental în ea?

Lucas începu să râdă, amuzat de tonul lui Orion, dar râsul îi pieri brusc și se prinse de umărul pe care i-l bandajă tatăl său. Helen bănuia că Orion se săturase să răspundă la întrebări. Devenea sarcastic atunci când era iritat. Decise că era timpul să intervină și să-l scape de neplăceri.

– Am închis portalul. Pentru totdeauna, rosti ea răgușită. Corzile ei vocale erau încă sensibile. Ares nu va mai ieși de acolo, fiți fără grijă. Poți închide falia, Orion.

– Dar cum poți ști asta? interveni Daphne exasperată. Există vreo cale să cobori și să verifici, Helen?

– Daphne, uită-te la ea. A suferit destul pentru o singură noapte. Nu insista, zise Castor cu calmul său obișnuit atunci când termină de bandajat umărul lui Lucas. Dacă Helen și Orion spun că falia trebuie închisă, atunci lasă-l să o închidă.

Daphne ridică mâinile și le întoarse spatele, expirând zgomotos, doar ca să-i facă pe toți să înțeleagă că, deși nimeni nu ținuse cont de vorbele ei, ea tot nu era de acord.

Hector dădu ochii peste cap și schimbă o privire cu Orion.

În aparență, amândoi erau obișnuiți cu aceste manifestări din

partea lui Daphne, cu toate că pentru Helen era prima dată când asista la așa ceva.

— Închide-o, îi spuse Hector lui Orion.

Pământul se strânse cu un vuiet înfiorător și cele două părți ale faliei se lipiră cu un bubuit.

— Ei bine, se pare că nu vom ști niciodată, în acest caz, comentă Daphne cu o voce tăioasă.

Helen simțea nevoia să o pocnească, dar nu se putea ridica fără Matt, iar el nu era prin preajmă. Ea ridică puțin capul și îl descoperi la o oarecare distanță, căutând ceva pe pământ. Matt se aplecă dintr-odată, răscoli cenușa lui Automedon și scoase din morman un obiect strălucitor. *Teaca pumnalului*, realiză Helen, întrebându-se de ce ar fi avut Matt nevoie de ea.

— Hei! Te simți bine? o întrebă Orion întrerupându-i șirul gândurilor. El puse un deget pe bărbia ei făcând-o să stea nemișcată și îi analiză ochiul vătămat. Fără să-și îndepărteze privirea, el se aplecă într-o parte și strigă peste umăr: Hei, Luke, ai văzut asta?

— Da, zise grav Lucas privind în jos și încuviințând din cap. Ai observat forma?

— Da. Este exactă.

— Despre ce vorbiți voi doi? întrebă Helen cu vocea ei răgușită.

— Irisul tău drept este străbătut de o cicatrice albăstruie, Helen. E genul de cicatrice de care scionii nu pot scăpa, zise încet Lucas. Are forma unui fulger.

— Adică am o privire stranie? îl întrebă ea pe Orion, panicată la gândul că nimeni nu avea să-și mai dorească vreodată să o privească în ochiul drept.

El începu să râdă, dar se opri brusc și își duse mâinile la răni, făcând o grimasă, la fel ca Lucas ceva mai devreme.

— De fapt, mie mi se pare că arată grozav, deși nu sunt prea încântat să știu cum te-ai ales cu ea, zise el cu tristețe.

— Eu nici atât.

Cu sau fără cicatrice, Helen știa că avea să-și amintească noaptea

aceea pentru tot restul vieții. Ea spera doar ca Morfeu să fie blând și să nu-i trimită vreun coșmar legat de acele evenimente.

— Va trebui să convocăm un congres, îi spuse Daphne lui Castor. Al tuturor Caselor. Atreus, Teba, Ateniană și Romană.

— Știu, zise Castor încuviințând. Se uită la Orion și ridică din umeri. Când îți convine?

Helen, Lucas și Orion izbucniră în râs la auzul acestor cuvinte, dar momentul de veselie nu ținu mult când se gândiră *la motivul* acelei întruniri.

Ei trebuiau să le dea de știre tuturor scionilor că războiul începuse și că trebuiau să conceapă un plan.

— Între timp, cred că ar trebui să anunțăm pe cine vom putea. Să le spunem să-și păzească spatele, sugeră Hector.

— Crezi că zeii vor încerca să ne doboare unul câte unul? întrebă uimit Lucas.

— Nu, interveni Matt alăturându-se din nou grupului. Eu cred că vor un război adevărat. Ceva măreț, eroic.

— S-ar distra mai mult în felul acesta, rosti încet Helen amintindu-și de Ares și cum voia acesta să se joace.

— Acesta nu e un joc, le aminti cu blândețe Hector lui Helen și lui Matt. Zeii au văzut ce poate face Helen, iar ceea ce riscă e mai rău decât moartea. Nu știu ce credeți voi, dar eu aș prefera să petrec o eternitate în Câmpiile Elizee în loc de Tartar. Dacă aș fi Zeus, Helen ar fi prima mea țintă, și nu cred că Orion și Lucas sunt printre ultimii de pe această listă. Vă place sau nu, Casele sunt unite. Vom rămâne împreună de acum încolo. Nimeni nu trebuie să se rătăcească de turmă.

Toți aprobară hotărârea lui Hector. El era, și avea să rămână pentru totdeauna, eroul lor.

Pentru o clipă, Helen îl văzu pe Hector purtând o platoșă și ținând în mână o sulită în timp ce se adresa trupelor. Jason stătea în spatele lui, ținând cu mândrie coiful cu pene al generalului.

La baza zidurilor castelului, val după val de soldați curajoși

strigau numele lui Hector, scăldat de glorie.

— A fost doar o întâmplare norocoasă să-l pot închide pe Ares în Tartar, zise Helen clipind până când imaginea lui Hector, strălucind în lumina soarelui în roșu și auriu, dispăru. Nu e ceva ce se întâmplă tot timpul.

— Dar s-a întâmplat, interveni Daphne întorcându-se însuflețită spre Hector. Iar acum, toți zeii trebuie să știe că li s-ar putea întâmpla și lor ce i s-a întâmplat lui Ares. Ei *ar trebui* să se teamă de noi. Măcar de data asta.

Helen o urmări pe mama ei trăgându-se îngrijorată de bărbie în timp ce pășea de colo-colo, adâncită în gânduri. I se părea că Daphne chiar își dorea acest război, dar de ce?

Daphne avea multe defecte, dar nu părea genul care să se sinucidă. Helen alungă această idee, spunându-și că mama ei era fericită doar pentru că exista totuși șansa ca zeii să evite războiul, acum că erau amenințați cu Tartarul.

Asta trebuia să fie. Închise ochii umflați încercând să-și limpezească mintea, în timp ce capul îi bubuia alarmant. Lucas îi luă mâna și o strânse ușor, pentru a-i atrage atenția.

— Tata spune că Jerry și gemenii s-au trezit acum, spuse el încet. Fruntea lui se încreți când îi văzu ochii plini de lacrimi. Te simți bine?

Helen îi zâmbi și clătină din cap. Nu se simțea bine deloc. Niciunul dintre ei, de fapt. Întinse celălalt braț și-l apucă de mână pe Orion.

— Vrei să-l cunoști pe tata? întrebă ea.

— Da, cred că și tu ar trebui să-l cunoști pe al meu, zise el, dar nu părea prea entuziasmat de această idee.

Era trist și epuizat. Clipi de câteva ori, încercând să rămână conștient.

— Bine. E timpul să mergem, zise Castor cu o expresie îngrijorată. Cu toții sunteți la pământ. Trebuie să ne întoarcem la Sconset. Daphne? Hector? Să mergem.

Helen, Lucas și Orion erau încă prea slăbiți ca să poată sta în picioare, și trebuia să-i cărați înapoi în Nantucket. Helen se împotrivi la început, dar după ce Daphne o luă în brațe, ea cedă, copleșită de oboseală. Nu se așteptase la așa ceva, dar brațele ei erau mult mai familiare decât își imaginase vreodată.

Aruncă o privire spre Orion, apoi ochii ei se opriră asupra lui Lucas și, în cele din urmă, Helen își lăsă capul să se odihnească pe umărul lui Daphne și adormi, ascultând ritmul mângâietor al inimii mamei sale.